

Đại Ca Ta Hảo Soái Ca

Contents

Đại Ca Ta Hảo Soái Ca	3
1. Chương 1: Xuyên Qua, Mới Biết Ta Là Đại Sắc Nữ	3
2. Chương 2: Người Không Cảm Thấy Người Rất Biến Thái Với Vô Lại Sao?	6
3. Chương 3: Xuống Núi	9
4. Chương 4: Đúng Là Không Nên Nhìn Mặt Bất Hình Dong	11
5. Chương 5: Ta Đáng Sợ Lắm Sao?	14
6. Chương 6: Nghi Ngờ	17
7. Chương 7: Nhận Ra	19
8. Chương 8: Hoàng Bá Thụy Châu	21
9. Chương 9: Hoàng Bá Thụy Minh	23
10. Chương 10: Tứ Hải Giai Huynh Đệ	25
11. Chương 11: Vương Bát Dẫn	28
12. Chương 12: Huyền Vũ Sơn Trang	30
13. Chương 13: Gặp Lại	32
14. Chương 14: Nỗi Lòng	34
15. Chương 15: Quan Tâm	37
16. Chương 16: Mất Tích	40
17. Chương 17: Thú Vui Của Đời Người	42
18. Chương 18: Vô Ngân	43
19. Chương 19: Kế Mỹ Nhân	45
20. Chương 20: Diện Kiến Mẫu Thân Đại Nhân	46
21. Chương 21: Đoàn Tụ	48
22. Chương 22: Ghen Tuông	50
23. Chương 23: Vị Lão Cha Đại Nhân Cực Soái	52
24. Chương 24: Cường Hôn	53
25. Chương 25: Chuyện Này Chưa Xong Chuyện Kia Lại Tới	55
26. Chương 26: Cuộc Tấn Công Trần Đây Tình Ý	58
27. Chương 27: Cuộc Vui Bất Đầu	60
28. Chương 28: Cuộc Nói Chuyện Trong Đêm	62
29. Chương 29: Phát Hiện Nhiều Mặt Mới Của Đại Ca	65
30. Chương 30: Yêu Diên Cuồng Mà Chiếm Đoạt	68
31. Chương 31: Tú La Lệ Và Tú La Duệ	71
32. Chương 32: Lộ Ra Tình Ý	73
33. Chương 33: Tái Ngộ	74
34. Chương 34: Bị Bất Gian?	76
35. Chương 35: Hấn Giận...	78
36. Chương 36: Hấn Rất Xấu Xa	80
37. Chương 37: Nghi Ngờ	82
38. Chương 38: Tạm Thời Lắng Diệu Đi	84
39. Chương 39: Lo Chuyện Bao Đồng	86
40. Chương 40: Nam Nhân Bí Ẩn	88

41. Chương 41: Tường Thuật	89
42. Chương 42: Tâm Sự	91
43. Chương 43: Nghi Vấn???	93
44. Chương 44: Lo Lắng??? Dư Thừa!!!	95
45. Chương 45: Diễn Tuồng? Ta Khinh!	96
46. Chương 46: Tra Hối Hay Đánh Ghen?	98
47. Chương 47: Chớ Nên Ghẹo Hấn	100
48. Chương 48: Kẻ Phá Rồi	102
49. Chương 49: Ôm Cây Đợi Thỏ	103
50. Chương 50: Tâm Sự	105
51. Chương 51: Mối Nguy Hiểm Bắt Đầu	107
52. Chương 52: Trốn Thoát.... Không Thành!	108
53. Chương 53: Hấn Làm Ta Giận	110
54. Chương 54: Sự Thật Cay Nghiệt	112
55. Chương 55: Điều Thú Vị Sau Cái Đen Đủi	113
56. Chương 56: Tâm Tư Vô Định	114
57. Chương 57: Sự Tự Ti Của Chính Bản Thân Mình!	116
58. Chương 58: Ai Cầm Thú Hơn Ai	118
59. Chương 59: Thông Hiểu?	119
60. Chương 60: Nguyên Bản Vốn Có!	121
61. Chương 61: Ta Giận Dữ!	122
62. Chương 62: Thánh Chỉ Ban Hôn?	123
63. Chương 63: Họa Thủy Là Nữ Nhân Mới Có? sao Ngay Cả Nam Nhân Cũng Là Họa Thủy?	125
64. Chương 64: Mạng Nhỏ Tạm Thời Được Cứu Vớt!	127
65. Chương 65: Trở Về Bình An!	129
66. Chương 66	131
67. Chương 67: Thêm Một Kỳ Nhân Dị Sĩ	133
68. Chương 68: Chuyển Ngoạn Mục Tới Tây Vực	135
69. Chương 69: Tiểu Thâu Trong Đêm	137
70. Chương 70: Gặp Lại Âu Nhã Vỹ	138
71. Chương 71: Sự Đáng Ngờ Của Âu Nhã Vỹ	140
72. Chương 72: Tháng Ngày Yên Bình	142
73. Chương 73: Cuộc Chạm Mặt Cuối Cùng	144
74. Chương 74: Lời Thú Tội	146
75. Chương 75: Kẻ Phá Hoại!	148
76. Chương 76: Ăn Không Được Liền Lật Đổ?	150
77. Chương 77: Cẩn Mãi Không Buông!	152
78. Chương 78: Tái Hiện Lại Cảnh Xưa!	154
79. Chương 79: Yêu Hồn	155
80. Chương 80: Độc Cô Thất Tề	157
81. Chương 81: Quá Khứ Ừ Về.....	159
82. Chương 82: Gặp Lại Nhau	161
83. Chương 83: Bắt Đầu Mối Duyên Nợ Oan Trái	162
84. Chương 84: Bốn Cột Nhau	164
85. Chương 85: Đồ Vô Sĩ	166
86. Chương 86: Đàm Phán Thất Bại	168
87. Chương 87: Lý Do Ta Không Thích Người	169
88. Chương 88: Tiện Nam Nhân, Ta Rửa Người!	171
89. Chương 89: Trở Mặt Không Nhận Bà Con	173
90. Chương 90: Dứt Khoát	175
91. Chương 91: Yêu Nhau Như Chim Liền Cánh	177
92. Chương 92: Bị Hại	178
93. Chương 93: Sống Chết Tùy Ý Trời	181
94. Chương 94: Đánh Mất Niềm Tin	183

95. Chương 95: Thứ Lỗi Cho Sự Lạnh Lùng Của Ta!	185
96. Chương 96: Phản Bội Ta, Phải Chết!	188
97. Chương 97: Ta Là Liễu Thất	191
98. Chương 98: Khẩn Cầu?	193
99. Chương 99: Liễu Yêu Nghiệt	195
100. Chương 100: Âm Mưu	198
101. Chương 101: Không Biết Tốt Xấu	201
102. Chương 102: Không Phải Là Người Tốt	203
103. Chương 103: Nghi Ngờ	205
104. Chương 104: Huyết Chiến	207
105. Chương 105: Ta Không Yêu Người	210
106. Chương 106: Ra Đi	211
107. Chương 107: Sáng Tổ Mọi Nghi Điểm	213
108. Chương 108: Thiên Nhận	216
109. Chương 109: Biểu Tình	218
110. Chương 110: Đại Kết Cục	220

Đại Ca Ta Hảo Soái Ca

Giới thiệu

Nàng chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường. Chỉ vì đi bar quậy phá mà xuyên không qua, ché

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ca-ta-hao-soai-ca>

1. Chương 1: Xuyên Qua, Mới Biết Ta Là Đại Sắc Nữ

Từ nhỏ ta luôn cảm thấy mình rất kỳ lạ kiêm lập dị, chẳng bao giờ ‘thích’ tiếp xúc với ai cả và cũng chẳng muốn mở rộng tâm lòng trước bất kỳ ai vì thế cuộc sống của ta cơ hồ qua rất bình thường, tẻ nhạt và nhàn hạ, ta chỉ muốn chỉ muốn chìm mãi trong những khoảng khắc này.

Tiếng “lách tách” của một bàn phím, trong văn phòng cơ hồ như tĩnh lặng, mọi thứ xung quanh chỉ là tiếng bút ma sát với giấy tạo nên “xẹt, xẹt”, tiếng bút bấm “tít tách”. Mọi người hầu như rất tập trung với công việc của chính mình.

Cho đến đồng hồ điểm 4 giờ thì, mọi người tự động rời ghế sau một ngày làm việc miệt mài, thì lúc này có một cô gái vội vàng vồ lấy bã vai của Mạc Hiểu Văn “này tiểu mạc , tối nay đi bar, khoay khoay chứ”.

“Này, Tiểu Đồng, cậu rảnh rồi thì tính lại sổ sách đi, còn cứ nhiên dám rủ rê tớ đi bar”, Lương Tiểu Đồng là bạn thân cùng một văn phòng với ta, tính hám trai không nói đi, thế mà còn cứ nhiên rủ rê ta đi bar, lần trước đã bị thẩm lăm rồi.

“có thần toán như cậu thì tớ chẳng sợ, có phải cậu còn ghi nhớ vụ lần trước, thôi đi, kỳ này tớ đã chữa hết đám giới thiệu mấy ảnh cho cậu quen”, lần trước tính giới thiệu mấy ảnh cho cậu ấy quen, thì cậu ấy đã vội vàng thi triển quyền cước, đá đâu không đá lại đá ngay chỗ hiểm của mấy ảnh, khiến cho ta bị mấy ảnh cô lập suốt một tuần hic hic.

“thôi đi, tớ đã đọc ra trong mắt cậu một ý nghĩ quá dâm tà a”, hừ lừa đảo, miệng lưỡi trơn tru của Lương Tiểu Đồng ta nghe quen rồi, chán lắm rồi, ừc nào ta cũng bị lừa.

Khi Mạc Hiểu Văn đứng dậy di chuyển xuống lầu thì Lương Tiểu Đồng leo theo sau Mạc Hiểu Văn, trên đường cứ không ngừng lải nhải, nào là thế này, nào là thế kia, thật sự hết chịu nổi a, giới hạn của một con người có hạn nha.

“được rồi, chỉ lần cuối, lần cuối thôi đấy”, nói xong Mạc Hiểu Văn nhanh chóng đón xe buýt bỏ lại cô bạn quá phiền phức, làm cho tai của cô sắp bị quấy rầy đến nỗi đóng kén luôn.

Mặt trời đã xuống mặt trăng lên, bầu trời có rất nhiều sao sáng lấp lánh nhưng rất tiếc nhân vật nữ chính của chúng ta lại chẳng thể thưởng thức.

Trong một quán bar, nhạc vũ trường dồn dập, rất nhiều thanh niên đang nhảy loạn xạ, vài phần tử xấu xa còn cư nhiên dám hôn hít công khai nơi công cộng, một số người thì rượu chè say sẩm. Thậm trí còn một số thanh niên đang không ngừng ‘lắc, lắc’ (tự hiểu = =)

“thật là loạn cả lên mà, này, Lương Tiểu Đồng cậu không sao chứ”,ta hét vào tai của Lương Tiểu Đồng, liếc mắt nhìn cô bạn thân của ta say bí tỷ, ta bắt đầu lo sợ không biết hôm nay Lương Tiểu Đồng lại chiêu đãi ta món gì đây, vì Lương Tiểu Đồng nói thất tình nên ta mới có hảo tâm theo hầu hạ tháp tùng tận nơi, nhưng giờ có chút hối hận nha.

“uống, vô, uống với tớ một ly đi, tiểu mạc mạc” Lương Tiểu Đồng đưa đầu lên, Khuay tay múa chân. Con nhỏ này bắt đầu từng từng đây, thật bất an.

“bạn em đã say rồi đó, anh nghĩ em nên đưa bạn em về”, một giọng nói rất xa lạ mà ngọt xớt khiến ta nổi cả da gà, quay đầu lại thì thấy một nam nhân cũng có nhan sắc soái a.

Nàng áp úng, lúng túng“A, cảm ơn đã nhắc nhở, Tiểu Đồng cậu đi được chứ”, vẫn không thấy Lương Tiểu Đồng trả lời, lúc này vị nam nhân lên tiếng trả lời “anh nghĩ anh sẽ giúp em, thế nào”.

“thế thì cảm ơn anh”, thật là một mối với con nhỏ này mà. Anh ta nhanh chóng ôm lấy Tiểu Đồng đang say bí tỷ và đi kề sát bên ta. Khi chuyển Tiểu Đồng lên xe, ta vội vàng khom lưng cảm ơn chàng thanh niên tốt bụng này, anh ta bắt ngờ ‘hôn’ lên má ta.

Ta chỉ kịp trợn mắt và sau đó ngã quỵ xuống chẳng biết gì, chẳng lẽ ta chết chỉ vì một nụ hôn của anh chàng cũng được gọi là soái ca kia, không phải chứ hết sức hoang đường. Ta nhìn xuống dưới thấy một thân xác nằm ở dưới, khỏi hỏi a quý ta đã biết ta quy thiên con mẹ rồi linh hồn ta được một hổ đen hút đi mất dạng.

Lúc này chàng thanh niên vội vàng tát lấy cô gái đang lên cơn nghiện ngập, trong tay còn cầm con dao sắc bén, có dính mấy giọt máu tươi “cô điên rồi sao, cư nhiên dám giết người”

“Anh là đồ sở Khanh, có tôi còn đi mèo mả”, rất nhiều người nhanh chóng kéo lại xem, và giữ chặt lấy nữ hung thủ vì đánh ghen mà chém chết người.....mọi chuyện khỏi cần ta nói thêm nữa chứ.....

Khi ta nhắm mắt lại và mở mắt ra, đây là đâu, xung quanh trắng xóa, rất lạnh, lạnh quá, y như ngâm trong hồ băng, đừng nói với nàng là nàng đã chết và đang được xử lý nha, nàng nhớ nàng đâu có làm chuyện trái lương tâm đâu mà khi chết phải nhận được hình phạt thống khổ như thế.

Nhưng nàng nhận ra nàng còn sống nàng còn cử động được, nhưng.....còn sống mà cũng không nên trêu đùa nàng như vậy nha, vì nàng đang trong tình trạng chết thêm lần nữa, chân bắt đầu trượt rút, không thể hướng lên phía ánh sáng, chỉ kịp ngồi đầu lên.

“cứu, cứu”, theo bản năng ta kêu cứu rồi lại nhanh chóng chìm xuống nước lại, nước này còn rất lạnh, rất lạnh, chân ta còn bị trượt rút, thế là hết sao, thật là chơi người qua, kiếp luân hồi là vậy sao?

Trong lúc ta dường như trụ không nổi thì thấy có một bóng người nhảy xuống nước cứu ta, dù rất lạnh nhưng mắt ta vẫn mở ra được đôi chút, nhìn được thân ảnh của một nam tử ta an tâm mà ngất đi.

“Sương muối, tỉnh lại mau muối muối”. Nàng cảm nhận một người đang dùng hết sức tát vào má nàng, đau muốn chết nha, khi nàng thử nhúc nhích thì cơ thể nàng hảo đau hầy như nàng bị liệt không bằng, nàng nhanh chóng được ôm vào lòng của một người, hảo ấm áp a.

Lần thứ ba nàng tỉnh dậy thì nàng nhìn thấy một đại soái ca siêu cấp soái soái đang dùng ánh mắt cực kỳ ma mị nhìn nàng, đầu óc nàng hơi choáng vàng, nàng cảm giác được máu trong người dồn lên não, rồi một dòng máu cuộn cuộn di chuyển đến mũi, tim cứ không ngừng đập loạn xạ, cảm giác có một dòng nước chảy từ mũi xuống, rồi lại bất tỉnh nhân sự

Nam tử nhíu đôi lông mày lại “hắc cô cô mau chóng xem đến xem Sương muối bị làm sao”. Một nữ tử trung niên nhanh chóng ngồi cạnh mép giường đưa tay ra bắt mạch.

“đại thiếu chủ tử, tam tiểu thư chỉ bị cảm phong hàn nhẹ đại thiếu chủ tử đừng quá lo lắng”, quái lạ nha, sao tam tiểu thư vừa nhìn thấy đại thiếu gia liền phun máu mũi??? Hành động hảo kỳ quặc nha, cứ như là nữ nhân động tình???

Quái lạ, ta đang ở đâu đây, hảo lạnh nha, cái gì ta đang nói cái gì thế này, phải nói là rất lạnh chứ, ta cố gắng vươn người lên, mắt ta đảo liên vài vòng quanh căn phòng này. Căn phòng này phải nói là được xây theo thời cổ xưa, y chang trong tivi, khoan đã không lẽ mình chết không lý do rồi lại được quay về quá khứ???

Hai tay nắm chặt lấy nhau, không thể tin nổi, nàng lại xuyên-qua, nhưng lại chết rất nhiều lần nha. Thế cuối cùng đây là đâu? Nàng xuyên-qua với thân phận gì?

Nàng đang mãi mê suy nghĩ, thì cửa phòng bật ra, vài giọt tuyết li ti kèm theo gió lạnh buốt giá thổi vào căn phòng, khiến nàng rung mình, nàng rung mình chẳng phải vì lạnh mà vì vị nữ tử này rất xinh đẹp, thân hình như hồ lô, đầy đặn cứ như siêu người mẫu ấy, y phục lộng lẫy, cứ như một tiểu tiên nữ vậy. Hồi này nàng vừa gặp một đại soái ca siêu cấp, chẳng lẽ nàng đã đi về vùng đất cực lạc, nơi ở của thần tiên sao? (theo quan niệm của nàng thì thần tiên đều đẹp ~~~)

Vị nữ tử bay lại mép giường bắt mạch cho ta, thấy ta nhìn vị nữ tử đó bằng ánh mắt ngạc nhiên sen kể sự ngưỡng mộ, thì nữ tử đó nhanh chóng nở nụ cười giống hệt nam tử soái ca kia, giọng thanh tao nghe rất nhã nhặn “muội muội, muội không sao chứ”

“muội muội ư? thế đây là đâu, còn nữa ta là ai”, khi ta nói ra câu này thì vị nữ tử mỹ nhân kia trợn mắt ra, sự thực nữ nhân nhanh chóng được thay thế cho sự lỗ mãng, mà hét lên như người bệnh thần kinh “caaaaaaaaaaaaaa, hắc cô cô, mau tới đây”

Tiếng quá lớn, bộ muốn ta thủng màng nhĩ hay sao mà hét lớn như vậy, ta vội lấy hai tay bịt lấy lỗ tai tội nghiệp của, đúng là không nên nhìn về bề ngoài mà phán đoán sai lầm nha, thật là hảo sai lầm nha nha.

Lúc này, trong phòng của nàng rất đông người, một nữ tử tên hắc cô cô gì đó cứ không ngừng bắt mạch cho nàng rồi lại bảo nàng lê lười kiểm tra toàn thân thể cho nàng

“Sương muối, muội quả thật mất trí nhất sao”, nàng giật mình chửi thầm con mẹ nó, người đã soái rồi mà giọng còn quyến rũ hơn, lão thiên a nghe giọng nói thôi mà nàng muốn xỉu lên xỉu xuống rồi, nếu không gặp vị đại soái ca này thì ta cũng không biết ta thuộc loại ‘đại sắc nữ’ nha, hết chịu nổi rồi, nếu nam tử soái ca mà lại gần thì chắc ta trụ không nổi phun máu mà hết mất, vì thế ta vội đắp chăn trùm kín người, giọt thút thút trả lời “Ân”

Nam tử nhíu mày một chút “Sương muối, muội không sao chứ”, nhìn hành động khẳng định đây chính là muội muội của hắc rồi, nhị muội thì rất phóng túng rất tự tại, còn tam muội thì nhút nhát, ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

“theo cô cô thấy chuyện này phải bẩm báo cho Tuyết Sơn phu nhân biết”, Hắc nương tử trả lời

“Ân, cô cô cứ đi, chuyện này để ta cùng nhị muội lo được rồi” nam tử đó gật đầu, khẽ đáp. Cánh cửa phòng mở ra, khép lại, vị nữ tử xinh đẹp như mỹ nhân cứ không ngừng sắp sếp lại mép giường, lay lay ta. “muội

muội, dù muội có bị mất trí nhưng ta vẫn thương lấy muội, đừng có ngốc ngếch thích chui trong phòng nữa, chính vì ở trong phòng mãi mà ra ngoài dạo chơi, cũng bị quáng gà mà dẫm vào hố băng”, nếu đại ca đến không kịp thì đảm bảo tam muội đi đời nhà ma rồi. (đã đi rồi =)))

Cái gì, chủ nhân của thân xác này thường ở trong phòng không ra ngoài ư? Giờ ta đã biết, vì các ca ca tỷ tỷ, quá long lanh nên chủ nhân của thân xác này cứ hay “tự kỷ” đây mà. Ta từ từ xoay lưng lại nắm lấy bàn tay mịn màng và trắng như tuyết, lên tiếng hỏi “tỷ...có thể nói uội biết muội là ai không”

“Ngô, được rồi muội là tam muội của ta, ta là nhị tỷ của muội, còn vị này là đại ca của chúng ta”, tỷ tỷ nàng trả lời cũng như chưa từng trả lời, ta nghĩ thầm thật là con mẹ nó mà, ai chẳng biết, nói như không nói.

“Mỵ nhi, muội nói thế thì làm sao Sương muội hiểu được”, vị nam tử cười như không cười, lắc đầu.

“Di, cũng phải ha, đây là Tuyết Sơn a, mẫu thân chúng ta là Tuyết Sơn Đồng Lão, phụ thân chúng ta Các Chủ-Thiên Cơ Các, năm ngoái nội tôn đã qua đời nhị thúc chính thức thừa kế sản nghiệp của nội tôn. Ngoài ra chúng ta còn có ngoại tôn hảo thương chúng ta, cùng đại bá cũng thế...v...v...”

Sau một hồi nhị tỷ nàng kể ‘cặn kẽ’ nàng đã hiểu sơ sơ về gia thế của nàng, xuyên-quả nàng đột nhiên phát tài nha, là một thiên kim gia đình tam tộc dòng họ đều giàu có cả, cha mẹ, ông nội ông ngoại giàu ‘điều đồ’, kinh doanh te le hầu như ngành nào cũng chen chân vào, Nhưng cái làm nàng hải lòng nhất là ta xuyên-quả trẻ lại những 7 tuổi a, lão thiên, thế này thì chẳng phải nàng làm “trâu già gặm cỏ non sao”.

Dù linh hồn nàng có khác khác tức là không cùng huyết thống, nhưng khối thân thể này là cùng huyết thống rõ ràng, nàng chỉ biết than thở và than thở

Thật là quá đáng, đại soái ca siêu cấp đang ở trước mắt, nhưng nàng chẳng ‘ăn’ được, mà lại còn nhỏ hơn ta hai tuổi cơ đấy, khoan đã, nàng đang nghĩ cái quái gì đây chẳng lẽ muốn loạn luân dù thời đại của nàng đó là chuyện ‘bình thường của huyện’, nhưng không phải ruột thịt cũng không được nghĩ bừa nha, nàng là nàng không phải là đại sắc nữ của khối thân thể này nha.

Nhưng nàng nhất thời không tìm chế được lại nghĩ quẩn đi đâu, chỉ được ngấm đầu ăn được, cũng đâu phải dễ dàng cho ta ăn được, thôi cũng tự coi là một niềm an ủi đi, ngấm còn đỡ hơn không ngấm được, hic hic.

2. Chương 2: Người Không Cảm Thấy Người Rất Biến Thái Với Vô Lại Sao?

Ta bước chân xuống giường sau ba ngày được chăm sóc ‘tận tình’, bào ngư, vi cá, nhân sâm dâng tận miệng, phù dung trưởng ẩm (chăn ẩm nệm êm). Cuộc sống thật tuyệt, suy nghĩ tới đây thì từ ngày ta tỉnh chưa từng gặp ‘lão nương’ và ‘lão cha’ của ta nha, ta hơi tò mò về nhan sắc lộng lẫy của họ.

Nếu đại ca và nhị tỷ ta đều thuộc thể loại ‘mỹ’ thì ta liệu có chút nhan sắc không nhỉ?

Theo bản năng tò mò ta đi qua bàn trang điểm tiện tay cầm lấy gương đồng, cái gì đây, đúng như ta đoán mà, hắc hắc, mày cong lá liễu, mắt hạnh, chiếc mũi nho nhỏ, cái miệng anh đào xinh xinh, làn da trắng như tuyết, thân hình nhỏ nhắn nói chung ta đây cũng là một tiểu mỹ nhân nha, giờ ta đã hiểu tại sao kêu cái thể xác là Hoàng Bá Dạ Sương rồi, mang một vẻ đẹp bí ẩn, huyền bí ẩn trong lớp sương mù.

Nàng vội vàng khoác nguyên bộ áo khoác lông dày cộp và đi ra phòng. Nàng cơ hồ như muốn xỉu thêm lần nữa, chỗ này rất hùng vĩ cộng thêm xa xỉ, không kém phần tráng lệ đến nỗi hai tròng mắt nàng muốn lọt ra ngoài, nhìn hai tòa nhà đứng vững vàng uy nga lộng lẫy.

Trên một lớp tuyết trắng xóa, phủ lên mái ngói cao cao, thì nàng như mở rộng tầm mắt mà thưởng thức vẻ đẹp nơi này. Tất cả mọi thứ rất lung linh và huyền ảo, đi thêm một chút nữa thì đập vào mắt một cái hồ nước nóng, có thể thấy khói trắng bốc lên, cứ như là nơi cực lạc vậy.

“tam tiểu thư, người vừa mới cảm phong hàn xong, không thích hợp....” giọng nói có vẻ lo lắng từ phía sau lưng truyền tới.

Ta quay mặt lại nhìn một tiểu nha đầu hết sức dễ thương mà có phần lạnh lợi, ta cười nhẹ “Àn, ta không sao, người yên tâm”.

Ta đi tiếp ra ngoài thì có một cái đình nhỏ thật là đẹp, xung quanh tuyết phủ mái ngói lên cả những cây thông to sần sùi. Lười biếng nhấc chân vào đình, vịn vào lan can ngó xuống núi, thật là đẹp, cảnh tượng thật quá đặc sắc, cổ đại có khác, phong thủy hữu tình lại thơ mộng nữa, sản xuất ra toàn mỹ nhân và mỹ nam, xem ra xuyên qua cũng vui đấy chứ.

Xa xa bên kia, nhìn thấy nhị tỷ -Hoàng Bá Dạ Mỹ, nói ‘Dạ Mỹ’ là đúng không gì để chối cãi nữa, mang một sắc đẹp được thoát ẩn thoát hiện, vô cùng mỹ lệ, chỉ có thể thốt lên ‘mỹ’, bước đi uyển chuyển như một thực nữ, thân hình đầy đặn, mái tóc đen dài bóng bèn, mày công lá liễu, đôi mắt rất thuần khiết, chiếc mũi cao, đôi môi mỏng hồng, da trắng hồng nữa chứ, đúng là ghen tỵ mà.

“muội muội, đang suy nghĩ cái gì mà nhập tâm quá a” thấy muội muội của mình nhìn chằm chằm thì Hoàng Bá Dạ Mỹ có phần khó hiểu.

Ách, lo suy nghĩ mà quên mất tỷ tỷ đang tiến tới vội ho khan “ khục, tỷ tỷ, người không cảm thấy lạnh ư”, nàng cảm thấy lạ à nghe, ở đây ai cũng có thể ăn mặc tùy tiện mà chẳng khoác lấy áo lông ?

“muội, muội mất trí đến điên rồi, chúng ta đều có nội công hộ thể mà” Hoàng Bá Dạ Mỹ có chút kích động nói.

“ách, có sao.....”, ta biết cái rắc gì chứ, ta làm sao có thể nói cho vị mỹ nữ xinh đẹp kia rằng, muội muội người ‘ngủm’ củ tỏi và đi đòi nhà ma rồi ~.

“Àn, cũng phải, thật là, một chút tỷ tỷ sẽ đưa vài quyển bí kíp của mẫu nương uội xem a, muội đó mau về phòng đi, vừa mới khỏi bệnh sao lại đi lung tung lại chẳng biết vận nội công hộ thể, lỡ lại bệnh nữa thì làm sao”, tuy muội muội Hoàng Bá Dạ Mỹ chẳng giỏi võ công, nhưng được truyền nội công từ nhỏ, chắc chắn cũng sẽ nhớ ra thôi.

“Àn, nhưng muội muốn nhìn thêm một chút”, chỗ này thật quá đẹp, liệu ta còn có cơ hội trở về thời hiện tại không, ta bắt đầu nhớ lại thời hiện đại của ta dù ở đây rất tốt, ta thật sự không thể về lại thời hiện đại sao?

Hoàng Bá Hạo Minh tiêu sái bước đến “hai muội muội, cả hai ở đây thì tốt rồi”.

Ôi! đại ca thì tốt nàng thì khổ, nghe thấy tiếng nói của đại soái ca, tim nàng như nổ ra, cái thân thể của nàng thật là phiền mà, sắc nữ, sắc nữ, sắc nữ, đại sắc nữ a a a

“Àn, đại ca có gì a”, ta nhàn nhạt ngồi xuống kế bên tỷ tỷ, uống hớp trà hảo hạng “tam muội, chờ mấy ngày sau muội khỏi bệnh hẳn thì có thể xuống núi cùng đại ca”, cây chiết phiến trong tay Hoàng Bá Hạo Minh khẽ nge ngoáy.

“cái gì,...khụ...khụ” ta ngạc nhiên đến sắc nước trà , tỷ tỷ vội vỗ vỗ lưng ta “sao tam muội lại phản ứng kiệt liệt, từ từ thôi”, tam muội vui đến mức nước trà trong miệng của muốn phun ra sao (==)

“xuống núi.....”, cái thân thể này đã cư ngụ ở đây cả 15 năm, cuối cùng cũng được xuống núi ư, vui thì rất vui, nhưng buồn là do đi cùng.....nàng sợ rằng có một ngày nào đó nàng nhện không nổi bỏ nhào ăn tươi đại ca thì tiêu.....

“Sương nhi, muội không sao chứ”, đôi mâu sắc sảo của Hoàng Bá Hạo Minh có chút nheo lại, hành động của muội muội thật kỳ quái, trên mặt thoáng qua là vui thoáng cái là buồn?

“ân, muội không sao, tỷ tỷ thể tỷ có xuống núi cùng muội không”, nàng hơi chột dạ hỏi.

“đương nhiên rồi a, ở đây có đã có hắc cô cô cùng Dương Tả-Hữu, hắc hắc, ở dưới núi hảo vui a, muội mà xuống là muội không muốn lên đây nữa đâu”, Hoàng Bá Dạ Mỹ như rót cả nước miếng mà liếm liếm cánh môi khô của mình, mong ngày xuống núi.

Im lặng một hồi ta chỉ hơi cong môi “ Àn”, thật là may mắn mà, có người đi cùng cũng đỡ, ít ra mình còn đủ lý trí

“được rồi, Mỹ nhi dìu Sương nhi vào phòng đi”, Hoàng Bá Hạo Minh có chút không vui, được xuống núi vui đến vậy sao, hẳn thì chẳng hề vui đâu nha. (đừng hiểu lầm Minh ca sợ bị nữ nhân ăn tươi nuốt sống chứ không có gì cả)

Quả nhiên khi ta về phòng thì tỷ tỷ vội vàng cử người đưa cho ta vài cuốn sách. Lại nhả linh hồn tuy khác nhưng trí nhớ vẫn còn có chút ấn tượng nha, cũng không khó lắm.

Cổ tịch bí nhận ư? Thời này cư nhiên lại có một cuốn sách giữ mãi nét thanh xuân ư, tò mò ta vội lật trang đầu ra xem sao

Nếu già thì luyện xong vẫn vô dụng ư, nực cười, hừ

Ta hốt hoảng giật bắn người lên, “ Uy, ai, lên tiếng đi”, , ta ngáp ngừng một hồi nói tiếp “ngươi, ngươi là ai, chẳng lẽ ngươi là thần giữ sách sao”.

“ách, ngươi....ngươi biết ư” Di, quyển sách biết nói??? Dù nàng xem tivi thường có cảnh này, nhưng không ngờ xuyên-quá lại gặp được nhiều điều kỳ lạ đến vậy.

“thế giờ ngươi muốn gì, chẳng lẽ ngươi tính nhận ta làm chủ nhân sao”.

chính quyển sách cũng chẳng hiểu tại sao lại nhận thức một tiểu mỹ nhân có võ nghệ ‘dở tệ’ như vậy

Nàng vội thở dài, giọng có chút phẫn khích “thế không phải là ta, ta cũng chẳng có võ nghệ, ta chỉ là một nhân viên văn phòng nhỏ nhoi”

lần đầu tiên hẳn bị sỉ nhục như thế, chẳng phải hẳn nói khoác lác trên khắp thế giới này ai mà chẳng muốn sở hữu được ‘tuổi thanh xuân’ vĩnh cửu đó sao?

“ngươi....thật không nói đạo lý, ta không quan tâm, ta muốn về nơi hiện tại của ta, và lại chủ nhân của thân xác này đã ngủ đời nào rồi” nàng nói chắc như đinh đóng cột

“cái gì.....” thật chẳng muốn nói thêm, hừ, tốn công.

nghe được suy nghĩ thì cuốn sách càng tức giận, càng thêm phần khiêu khích

“rất tiếc, ta chính là thế, chọn chủ nhân khác đi” nàng không vui nói

quyển sách phát ra tiếng nói thập phần vô lại.

“Uy, không muốn phải cãi nhau suốt ngày cùng ngươi.”, ngươi đã làm được, chẳng phải này giờ ta nói chuyện tâm phào cùng ngươi đó ư, hừ, hừ.

một giọng cười quái ác vang lên.

“ách, ngươi.....”, tức chết ta đi được, tức đến nỗi muốn sùi cả bọt mép, hay là...Con ngươi xinh đẹp khê đảo liên

quyển sách lại nham nhở nói, giọng chứa đầy ý cười, nữ nhân này quá ngu ngốc mà hắc hắc.

“lão thiên AAAAAAAAAAAAAAAAAA” nàng hét lên điên loạn mà nhìn lên màn trắng xóa không bóng người kia mà kêu khổ.

Giọng nói vô lại vang ra

Mí mắt khê giật giật “ngươi không cảm thấy ngươi rất biến thái với vô lại sao” sách thần hừ, đây mà gọi là sách thần sao, thật không thể tin nổi, còn bá đạo hơn cả lưu manh nữa

Quyển sách khiêm tốn nói rồi lại cười toe toét.

Nàng thấy mệt mỏi, nàng không thể ‘chơi’ lại quyển sách thần này! Mắt nàng nhắm nghiền lại, lẩm bẩm “ta muốn được yên tĩnh”

, thời gian còn dài mà từ từ chơi cũng chẳng muộn, hắc hắc, làm sách lâu rồi cũng là lúc xem kịch (theo ý quyển sách đời người giống như một vở kịch vậy)

Ta vội vàng bật dậy, nhìn xung quanh, là phòng của ta, ta thở dài rồi nhìn trên tay đang cầm cuốn sách, có nên đốt nó đi không hừ, hừ, nhưng đây là một vật rất có linh khí, nếu không phải ta chết đi sống lại ta cũng không tin trên đời này lại có ma quỷ, thần tiên tồn tại.

Đêm nay là một đêm dài, vì ta biết được Dạ Sương cũng giống như ta chết chẳng hiểu lý do, lại chẳng thể trở về hiện đại.....

3. Chương 3: Xuống Núi

Thật là mẹ nó mà, nàng sắp bị bức cho tử mất, lúc ngủ cũng bị tra tấn, trong lúc nàng đang tiến vào mộng đẹp nhất thì có một giọng nói không ngừng nói suốt bên tai nàng, không hiểu quyển sách này sao có ‘tính lực dồi dào’ mà nói đến tận sáng sớm hôm lên mới chịu biến mất.

Còn nữa nha, ban ngày thì bị “sắc nữ” của cái thân xác này hành hạ, gặp được đại ca phi thường soái ca khiến nàng muốn trào cả máu mũi ra và tim đập loạn xạ như muốn nổ.

Sống chẳng sung sướng gì cả, chết đi thì không xong, lúc nào cũng có người canh chừng nàng 24/24, Tuyết Sơn toàn cao thủ, ngay cả nha hoàn võ công còn giỏi hơn cả nàng, làm người như nàng thật thất bại, thật là đại thất bại a a a a

Trong một không gian trắng xóa, có một nữ tử đang đứng bộ dạng rất khó coi, sắc mặt tái đi, không vui nói:

“người có thôi đi không, tra tấn ta suốt 3 ngày nay”

quyển sách lại nói tiếp

“buồn thì đi kiếm người lắng chuyện mà nói cùng người” lẩm lời nói toàn lời vô bổ a a a a

giọng phi thường giả tạo vang lên, nhận ra thì cơ mặt nàng giật giật

“học làm cái gì, phiền chết đi được”, nói xong thì ta chỉ nghe thấy một tiếng, ta giật bắn mình giọng lắp bắp, khua tay múa chân “ách, người....phụt.....” không xong máu mũi trào ra như dòng suối.

Một chàng trai phải gọi là siêu cấp soái ca vô địch đang đứng trước mặt nàng mà lại còn đang cười mỉa hoặc

“làm ơn.....đừng tra tấn ta nữa, nếu không muốn ta chết trong mơ thì hãy mau biến thành cái khác đi”, ta vội lau đi máu mũi, chân ta ngày càng run rẩy cơ hồ trụ không nổi, trời ạ thì ra nhược điểm của ta là đại ca ta, ta là đại sắc nữ a a a a

, hắc hắc hắc, thật thú vị nha, nếu không phải cách này thì chắc tiểu nha đầu này chẳng chịu nghe lời ta.

“được cái gì..... ta cũng học..... mau.....mau xéo đi” ta bắt đầu cảm thấy nóng lên khó chịu, ngạt thở nữa, giọng nói càng yếu đi đến, chân khụy xuống, một tay trụ xuống đất tay ôm lấy tim đập điên cuồng.

cây chiết phiến làm bằng ngọc, khẽ nâng cầm nàng lên.

Ánh mắt khép hờ, cả người xụi lơ nằm thẳng cẳng “chữa,....được sao....cơ thể này....rất là....sắc....nữ.....”, nếu chữa được nàng cũng chữa nha, nàng không muốn bị người ta thấy cái tình trạng này cả.

nói xong đôi lông mày rậm thẳng tắp nhướn nhướn lên thập phần xảo hoạt chớp chớp mắt nhìn nàng, nàng thì xỉu từ đời nào rồi.

Sau 5 ngày hầu như máu nàng đã được khô đi chảy đến không thể chảy thêm được nữa, một buổi sáng như được sống lại vậy, thật là tra tấn, là địa ngục mới đúng, lão thiên a, nàng tự nghĩ hảo khổ a, tại sao, tại sao, nàng chỉ muốn an nhàn sống nửa cuộc đời, tại sao lại thay đổi tâm hồn lương thiện của nàng chứ a a a a

Nàng không muốn làm sắc nữ nha, ô...ô...Cứ ngồi than ngắn thở dài trên giường mà chẳng để ý, Hoàng Bá Dạ My- tỷ tỷ của nàng đang đến gần mép giường của nàng ra vẻ quan tâm nàng “muội muội, sắc mặt của muội hảo kém nha, chẳng lẽ còn chưa khỏi”

Nàng liếc nhìn bộ dạng của tỷ tỷ thì nàng vội đáp “tỷ, tỷ yên tâm muội khỏi rồi, tỷ có thể xuống núi mà....”

“Ách,.....ta cứ tưởng mình giấu kỹ lắm chứ, hắc hắc”, chẳng lẽ khuôn mặt mình đã để lộ sơ hở để muội muội phát giác Hoàng Bá Dạ My ngớ ngẩn nói

Tỷ ta liền cười để bù đắp cho sự chột dạ , ta liền lắc đầu, tỷ ta là một đại mỹ nhân nhưng tính cách thì rất kỳ quặc, tâm tư chẳng giấu nổi ai cả, hảo ngày thơ đến mức đáng thương a.

“tỷ để ý, muội chẳng bao giờ cười cả, dù làm gì thì muội chỉ có một hai biểu cảm”, từ nhỏ ta được nội tôn cùng ngoại tôn nuôi lớn còn muội ấy thì luôn ở trên tuyết sơn, đại ca thì lo luyện tập võ nghệ đến 15 tuổi ta mới cùng đại ca nhận thức nhau, và đại ca thì luôn trốn trên tuyết sơn, tuy chỉ gặp lại muội ấy từ năm ngoài nhưng muội ấy cũng chưa từng cười thật lớn, chỉ nhếch miệng cười cho có lệ, cho qua loa.

“vậy....vậy sao, có lẽ muội sống trên núi đã lâu....”, ta chưa từng cười ư, không phải chứ, hay tại ở trên núi nhàm chán quá, nên ta không cười?

Hoàng Bá Dạ My gật gật cái đầu xinh xinh của mình, giọng khẳng định “yên tâm đi mai xuống núi thì muội sẽ thay đổi, tỷ tin tưởng rằng như thế a”, hắc hắc mai là có thể xuống núi rồi hảo đã.

“Ấn, muội sẽ cố”, thế là ngày mai mình sẽ xuống núi ra khỏi nơi đẹp như bức tranh này ư?

Trong một màn trắng xóa lúc này, có một tháp nhuyễn, một nữ tử nằm trên đó, chân kia kẹp lấy cái gối, bộ dạng rất an nhàn

Quyển sách không vui, giọng trầm thấp nói nhìn thân ảnh lười biếng đó thật muốn đập một phát cho học máu lẫn ra chết quá đi mất.

Một nữ tử đang nhếch nhác cứ mãi ôm cái gối, nhàn nhạt trả lời “thì cũng học xong rồi”

, đây là lần đầu tiên ta gặp một chủ nhân quá mức lười biếng, ngay cả nói chuyện cũng rút ngắn nữa, ô...ô...thật hảo khó

“đa tạ, căn cơ này đâu phải của ta”, nên ta cũng chẳng cảm thấy tự hào, bất quá chỉ là náo ta còn nhớ và nhận thức được một số võ công, giờ cũng chẳng còn cảm thấy lạnh nữa, thoải mái hơn nhiều, cần gì phải học nhiều đủ xài là được rồi, dù võ công yếu kém có nội công thâm hậu là được.

, võ công dở tệ mà còn ở đó lười biếng nữa.

Ta nhanh chóng bật dậy, nói với giọng cung kính xu nịnh, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ, nhưng chỉ là giả tạo “Ách, được, lão đại muốn gì”

“xuống núi, thế ngươi muốn ta làm gì”

“con chuột, tiện nhất”

, con chuột thật là một đại sĩ nhục nha.

“con rắn”

“ngươi hảo phiền, làm con thỏ hay con chó đi, không trả giá”

hic theo lầm chủ nhân rồi, thật đau lòng mà, chủ nhân gì mà lạnh nhạt quá, chỉ biết lo cho bản thân ô...ô...

Nắng lên chiếu khắp cả tuyết sơn bao la hùng vĩ, buổi sáng cũng bình thường như mọi ngày. Một nam tử đang đứng trước tòa nhà, trên tay cầm một con thỏ trắng tinh như tuyết.

Hoàng Bá Dạ My mở to con mắt nhìn lấy Hoàng Bá Dạ Sương “muội muội, sao muội lại như thế này”, trời ạ làm ta mém chút nhìn không ra.

“muội thích”, xem tiểu thuyết các đồng hương xuyên-quá đều cải trang như thế mà, ta bất quá chỉ học theo thôi, thất lễ, thất lễ a.

Hoàng Bá Dạ My liếc nhìn con thỏ dưới tay của nàng “con thỏ hảo dễ thương, tỷ muốn ẵm, đưa cho tỷ”, giọng nhõng nhẽo vang lên khiến con thỏ hơi run người, cái đuôi tròn tròn như muốn cụp lại.

Hoàng Bá Dạ Sương vô tình hững hờ nói “tự nhiên”. không nghĩ không rằng quãng con thỏ sang cho Hoàng Bá Dạ My. Con thỏ lúc này đang thầm ai oán và trách móc hận không thể xông lên cắn chết vị chủ nhân bán đứng hân.

Một bóng nam tử cao to mà cường tráng bạch bào làm tăng thêm độ tuấn tú, đủ giết cả muôn ngàn thiếu nữ, thêm cái giọng nói ma mị đủ sai khiến người ta đi Tây thì họ không dám đi Đông. “các muội, chuẩn bị xong thì lên xe ngựa đi”, khẽ liếc nhìn Hoàng Bá Dạ Sương thì thầm nghĩ tam muội làm hân hảo bất ngờ.

Ba cỗ xe ngựa bắt đầu lăn bánh, rời khỏi Tuyết Sơn hùng vĩ và bao la này để đến một thị phi nhất, và vòng xoay định mệnh đã định sẵn họ buộc phải trải qua, bánh xe vận mệnh nhanh chóng xoay theo chiều mà nó cần đi.

4. Chương 4: Đúng Là Không Nên Nhìn Mặt Bất Hình Dong

Trên đường nàng cứ không ngừng hắc xì, vì nàng biết có một người đang ngằm chửi thầm nàng, ai kêu không làm rần theo sở thích của nàng, kết quả là tỷ tỷ nàng lại là một tín đồ cuồng thổ, hắc hắc, đáng đời, hồ hồ. (ôi trời, bó hân sở thích của Sương tỷ biến thái quá)

Lúc trời đã gần tối thì đã đến một thị trấn tên , 3 xa phu nhanh chóng xuống xe cột ngựa, lúc nàng xuống xe thì để ý rất nhiều người chú ý đến đại ca nàng dù đã đeo mặt nạ nam bạc nhưng cũng đâu giấu được độ soái trong đó thật là...., không nhìn nữa, nàng bắt đầu cảm thấy tim đập ghê gớm nhìn nữa chắc nàng không còn mạng đến kinh thành xinh đẹp kia.

Còn tỷ tỷ nàng thì vẫn không gì khác, dù có che mặt thì vẫn là vải mỏng thử hỏi ai mà không thấy được chứ, trừ khi họ bị ‘mù’, siêu cấp mỹ nhân mà.

Khi thấy được ba tụi ta bước vào thì cũng có rất nhiều nam nữ không biết từ đâu ra mà cứ xông vào đòi ăn đòi ở trọ, khỏi hỏi a quý cũng biết họ tính làm gì rồi, sắc nam sắc nữ, hừ, hừ (Mạc Tử: tỷ cũng sắc á @@, Dạ Sương: Grừ)

Lão bản thấy là khách quý vội vàng khom lưng cung kính nói “thưa ba vị, xin hỏi dùng bữa ăn hay ở trọ”

Hoàng Bá Hạo Minh nhàn nhạt nói “ở trọ, sáu phòng”

“Ân, A quý mau chuẩn bị phòng cho các quý nhân”

Khi nàng được sắp xếp xong phòng, thì nàng nhận thấy cảm giác phi thường bức an nha, nàng vội vàng đóng cửa phòng, nhưng đã muộn một bóng trắng xông vào, thông linh với nàng “ngươi, hảo được nha, tiểu Mạc xem tối nay ta trừng trị ngươi thế nào”

Nàng hơi chột dạ, bĩu môi “ách bớt giận đi lão đại của ta à, ta đâu biết tỷ ta quá yêu thích loài thỏ”

Nàng quá ngây thơ rồi, nàng nghĩ gì mà hân không biết chứ, hân hừ lạnh “hừ, ngươi yêu thích rần nên mới chơi ta phải không”, không nhéo tai ta thì cứ nắm đuôi ta xoay vòng tròn, đúng là tiểu nha đầu đó biến thái, hai tỷ muội nhà này đều biến thái, là đại biến thái, không phải nói là siêu cấp biến thái.

Lộ tẩy rồi, thì nàng lộ ra nguyên hình “biết còn hỏi, tự chuốc lấy” Ta nhàn nhạt tháo giày ra, ngồi lên giường thuận tiện cầm quyển sách, khỏi cần phải giả ngu làm gì, biết mặt nhau rồi còn gì. (ôi sự thật quá phũ)

“ngươi, hảo, ta nhanh chóng đi làm rần, cho vừa lòng ngươi”, hảo uất, hảo khổ.

“khỏi, chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi, trong bọc”, ta nhận ra giọng có chút buồn pha lẫn sự ủy khuất,ta cảm thấy chột dạ mà cắn rứt lương tâm

Sau khi chui vào con rần “biết chột dạ rồi sao, hừ ta còn tưởng ngươi lương tâm bị chó tha đi rồi chứ”

Mặt nàng chỉ có một biểu hiện “biết thế ta chẳng đối xử tốt với người”, dám nói ta bị chó tha đi ư, hừ, hừ. Một con rắn đuôi chuông nhanh chóng bò vào cổ tay nàng và di chuyển lên tay áo, lúc này cửa bật ra, một nữ tử xinh đẹp, giọng nói như đang tìm kiếm một thứ gì đó “muội, có thấy tiểu hoa hoa ở đâu không, lúc xuống xe nó đã bỏ chạy” (tiểu hoa hoa tên con thỏ ==)

Lúc này Hoàng Bá Dạ Sương nhàn nhạt liếc mắt nhìn tỷ tỷ xinh đẹp như mỹ nhân của mình đang đau lòng, thì vờ như quan tâm trả lời cho có lệ “chắc nó trốn mất rồi”

“ách, oa tỷ không chịu tỷ muốn tiểu hoa hoa cơ, tỷ muốn cơ...ô...ô.....” Hoàng Bá Dạ Sương nhón đôi chân xinh đẹp lên mà dậm xuống đất, hai tay đặt lên mặt khóc nức nở.

Nàng nhăn mặt nhanh chóng lấy hai tay di chuyển lên bộ phận tai, bảo vệ cho nó khỏi bị tổn hại bởi giọng gà kêu khi thét, mắt nhắm chặt lại, thật hết cách với tỷ tỷ nàng mà, lúc thì thực nữ, lúc thì như con nít, thật sự hảo phiền a a a a

Việc này đã đánh động đến lão đại soái ca của nàng, đại ca nhanh chóng chạy lại, lắc đầu thở dài “nếu nhị muội thích, chút huynh ra thị trấn mua một con ươi”

“oa, không chịu muội thích mỗi tiểu hoa hoa...ô...ô...”. Giọng hét pha lẫn giọng búng bình cùng sự điều ngoa vang lên từ đôi môi nhỏ xinh thực sự làm người ta khiếp sợ với hành động lúc này của Hoàng Bá Dạ Mỹ

Hoàng Bá Dạ Sương không vui nói “tỷ, hay là tỷ đi dạo với muội cho khoan khoái”, hết chịu nổi, người này còn phiền hơn tiểu phiền phức (tiểu phiền phức tên mà Sương tỷ đặt cho cuốn sách)

Hoàng Bá Hạo Minh phụ họa “phải đó, nhị muội, đi dạo cùng tam muội đi”, thật hết cách với nhị muội, tính tình quá trẻ con đã 16 tuổi đầu rồi mà chẳng học được sự chừng chần của tam muội.

Tỷ tỷ ta nghe được từ “đi dạo”, sự đau buồn sớm đã được chó tha đi từ 8 đời rồi, thay thế cho nụ cười của những đứa trẻ khi được dỗ cho ăn kẹo, Hoàng Bá Dạ Mỹ hơn hờ kéo cổ tay ta, xông thẳng ra cửa, kéo lê ta như thể ta là một chú cún không nghe lời chủ nhân bị xách đầu lôi đi

~~Nàng chịu hết nổi sự bạo lực của Hoàng Bá Dạ Mỹ lên tiếng phản kháng “tỷ đi chậm thôi, kéo tay đệ hảo đau nha”

Hoàng Bá Dạ Mỹ hơi giật mình “đệ? à đúng đúng, tỷ xin lỗi a”, nhận được sự cầu khẩn của ta, tỷ tỷ nhanh chóng buông tay ra trở lại thành một thực nữ chính hiệu, khiến ọi người đi đường ai cũng không chớp mắt

Tỷ tỷ cùng ta hiện giờ đang ở trên một chiếc du thuyền cũng gọi là sang trọng hai bên thuyền được điêu khắc tinh tế tỉ mỉ, dạo quanh bờ hồ, thời cổ đại quá nhiều phong cảnh hữu tình đi, khiến ta ngẩn không chán làm ta ngẩn đến nỗi không chớp mắt

Khẽ liếc nhìn tỷ tỷ, lúc này tỷ tỷ ta đã là một thực nữ trong mắt mọi người, nhàn nhạt cùng ta hớp miếng trà, ta nằm ngang đưa tay chống lên lấy má phải, lưng lưng biếng dựa vào tấm nệm.

Ta nhìn thấy có một cây đàn thì nảy ra ý tưởng “tỷ tỷ, tỷ biết đàn chứ” thấy trong tivi vẫn thường như vậy Hoàng Bá Dạ Mỹ yêu kiều nói “đàn ư, cũng tốt, hảo, để tỷ tỷ đàn một bài cho đệ mở rộng tầm mắt” mau chóng lấy cây đàn

Đương nhiên có một tỷ tỷ thông minh phải tự hào một chút chứ, ta nhắm mắt dưỡng thần lên chuẩn bị nghe tỷ tỷ ta đàn, tên lái thuyền cũng phổng tai lên nghe kè.

Tiếng đàn dạo đầu đi qua, giọng hát của Hoàng Bá Dạ Mỹ cất lên thánh thót ngọt ngào như chim vàng oanh hót vậy, nàng ngạc nhiên đến độ há mồm hình chữ O, vì...vì bài hát....a.a.a.a.a....Mặc cho nàng la hét trong lòng, lúc này tiếng hát trong trẻo vang xa khắp nơi

Vẫn luôn tin rằng mọi điều tốt đẹp ở phía trước

Bất chấp tất cả để vượt sang trăm sông ngàn núi, dùng cả cuộc đời để tìm kiếm

Đến lúc cảm thấy mệt mỏi, khao khát một vòng tay nhưng không thể tìm thấy

Bỗng nhiên nhớ tới anh, đang đứng ở phía sau em

Lặng lẽ đợi chờ để cho em một bờ vai

Có phải anh là hạnh phúc của đời em

Vì sao hạnh phúc của chúng ta trở nên do dự

Em yêu anh không hoài nghi

Chỉ muốn nói với anh rằng, em đồng ý....

Giọng hát như hấp dẫn người đang đi dạo trên mặt hồ. Nàng vội trấn an bản thân mình, kệ vậy, nghe nhạc tiếp, càng nghe càng hay, càng chìm đắm trong bài hát, lúc bài hát vừa dứt rất nhiều tiếng vỗ tay khiến nàng giật cả mình thanh tỉnh lại.

Lúc này kể bên thuyền nàng là các thuyền lớn lớn, nhỏ nhỏ bao quanh, rất nhiều người đứng trước mũi thuyền vỗ tay khen ngợi tỷ tỷ nàng

Một công tử ngạo ngạo cái đầu của mình “không những đẹp, mà giọng hát của tiểu thư hảo mỹ a”

Một cô nương phụ họa theo “đúng a, khiến ta lắng chìm trong đó chẳng muốn dứt, thật hảo hay”

Lại có một công tử khen ngợi “tiểu thư, giọng ca rất thuần khiết a”

“.....”

Nhận được lời khen trên trời có, dưới đất không tỷ tỷ nàng cơ hồ đỏ mặt, mặt như quả cà chua vậy, đây là lần đầu tiên nàng biết tỷ tỷ đỏ mặt e thẹn nữa nha. Nàng thấy càng lúc thuyền càng lắc lư dữ dội, mí mắt nàng sụp xuống, không xong rồi một số trư ca ca đã bò lên, nàng vội ra hiệu cho tỷ tỷ nàng.

“tỷ tỷ, mau chạy đi”

Hoàng Bá Dạ Mỵ lúng túng, e ấp “tỷ không biết bơi, làm sao đây”, biết thế không nên trở tài để giờ đây, bình thường có rất nhiều người theo sau bảo hộ, nhưng đi gấp quá.....ôi.....đẹp cũng là một tội a. (bái phục tỷ giờ phút này còn tự sướng)

Ta nhú cả mày xinh đẹp của nghĩ cách “vận nội công bay qua đi tỷ”, ta nhanh chóng thả con rắn đuôi chuông đang quấn ở bắp tay ta ra.

Một số trư ca ca sắp lên tới thì la hét lên “á, rắn độc, chạy”

Ta thấy tỷ tỷ ta đã vận nội công bay lên bờ thì ta yên tâm được phần nào, lúc này các trư ca ca không những đang chạy tán loạn vì con rắn trên tay ta, mà còn đâm nát cả chiếc thuyền này, thật là bức mình mà, người cổ đại hảo thô lỗ nha, thuyền lúc này đang muốn chìm xuống, các trư ca ca nhanh chóng nhảy về thuyền mình, một số thì bị rút cái ‘tôm’ xuống nước.

Nàng nghe được một giọng trong trẻo từ phía bên kia truyền ra “này vị công tử mau qua thuyền của tại hạ”, nàng thấy tên này mặt mày cũng hảo soái ca lắm có nên tin tưởng không, không nghĩ nhiều nàng vội vàng phi thân qua thuyền. (sắc nữ =))

“hảo công phu nha, vị công tử”, nhìn như một bạch diện thư sinh vậy mà có nội công hảo tốt a, thuyền cách xa như vậy mà cũng nhảy được.

Nàng cung kính đáp “đa tạ vị công tử đây chiếu cố”. Nàng liếc mắt lên bờ thì thấy ở bờ tỷ tỷ đang đưa tay vẫy vẫy tay nhìn nàng, thấy vậy tên soái ca công tử này bung thiết phiến trong tay làm bộ rất phóng khoáng “công tử yên tâm, tại hạ sẽ đưa công tử sang đó với vị mỹ nhân kia”.

“đa tạ”, đúng là không nên nhìn mặt bắt hình dong, hóa ra cũng là một trư ca ca giấu mặt, nhưng bắt quá cũng hảo soái và giấu mặt hảo lợi hại a, làm nàng không nhận ra, và không kịp đề phòng nha.

Khi thuyền cập bến tỷ tỷ ta nhanh chóng chạy đến, giọng rất sợ hãi “muộ...đệ, không sao chứ” Nhận ra trong giọng nói của tỷ có chút sợ hãi ta cười nhạt nhanh chóng trấn an tỷ tỷ “tỷ xem, đệ có sao đâu, tỷ đừng lo”.

“Ân”, lúc này tỷ tỷ ta bĩu môi, liếc mắt nhìn vị công tử kể bên ta “vị công tử này, rất đa tạ công tử đã cứu tiểu đệ của tiểu nữ”, có chút nhan sắc.

Trư ca ca lên tiếng đáp trả “Ngô đó chỉ là việc tại hạ nên làm thôi”, nghĩ thầm: nhìn xa đã đẹp nhìn gần còn đẹp hơn, giọng hát rất hay, rất thanh tao, giọng nói lại ngọt ngào và thanh nhã nữa thật là mỹ lệ.

Ánh mắt nhạy bén của ta khi nhìn thấy khuôn mặt của trư ca ca có điều gì không ổn nha “tỷ, ta về thôi, chắc đại ca lo lắng”, nhìn thấy ánh mắt trư ca ca dò xét khắp thân tỷ tỷ ta, ta liền kéo tay áo tỷ tỷ đi, sợ rằng mỹ nhân tỷ tỷ bị sói ăn sạch mất.

Hai bóng vừa khuất nơi cuối con đường, vị nam tử ngơ ngàng vì sự vô tình của hai người, nhưng rồi nhếch miệng lên vẽ mặt thập phần xảo trá của kẻ tiểu nhân “ hữu duyên thiên lý nan tương ngộ, hắc hắc hắc” rồi ngoe ngoảy đầu, chiết phiến bung ra, tà áo bay bay trong gió.

5. Chương 5: Ta Đáng Sợ Lắm Sao?

Khi nàng cùng tỷ tỷ về thì mặt trời chính thức nhô xuống núi, từ đây nhìn thật là đẹp bầu trời màu đỏ chót, nàng vui được một lúc rồi lại sợ. Đại ca thân yêu của nàng đang đứng ngay trước cửa, dù một nửa khuôn mặt bị che lấp nhưng mà chẳng giấu được sự giận dữ cùng sự uy nghiêm khiến người ta khiếp sợ.

Ta với tỷ tỷ giật bắn mình, tỷ tỷ nắm chặt tay áo của ta, không ngừng lùi ra sau lưng ta. Hết cách ta đành mở chiết phiến ra vẩy vẩy trước ngực, bộ dáng tiêu sái, ngẩng cao đầu đối mặt với đại ca, dù tim vẫn còn đập nhưng ta tự trấn an bản thân mình, nhàn nhạt lên tiếng, cười nhạt “đại ca, thỉnh an đại ca a”.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, vừa nghe được tin tức 2 tiểu muội hần bị các trư ca ca bao quanh ở hồ thì hần ta vội vã chạy đến lúc đó họ đã đi, tìm ra họ trên đường thì họ không hề biết hồi cãi lại còn tỏ cái thái độ đó, nhưng cái thái độ lúc này của tam muội thật không giống bình thường nhút nhát mà trong thật.... “khục, mai một cấm muội không được hát trước mặt các bá tánh, nếu không có các bảo hộ đi theo” nhìn thấy muội muội như vậy sự tức giận bốc hơi từ ba đời nào rồi.

“Ân, đại ca ca là tốt nhất a”, tỷ tỷ ta thật không biết điều đẩy ta ra vội vàng ôm lấy đại ca ca, đúng là một người có trăng quên đèn mà, ta có thể chờ mong gì ở tỷ tỷ ta, ai ai, ta thì gặt đầu “đa tạ”

Hoàng Bá Hạo Minh có chút tiếc nuối “mau đi tắm rửa rồi ăn tối đi”, hần phi thường thích dáng vẻ hồi nãy của tam muội, nhưng giờ đây khoảng cách chẳng rút ngắn tí nào cả, hần luôn luôn được các nữ nhân ngưỡng mộ, nhìn thấy khuôn mặt cùng thân hình cường tráng của hần, họ bu ong thấy mặt vậy, còn muội muội hần thì tránh hần như tránh rắn rết vậy, hần có chỗ nào đắc tội muội muội ư?

Khi cánh cửa phòng vừa đóng thì lúc này tiểu phiến phức lại bò ra, linh thông với nàng lái nhai “trời ạ, làm rắn hảo phiến nha, cứ trốn trong bắp tay người”

“thế thì một cứ bò lên cổ ta” nàng không ngại nói tỉnh bơ

Con rắn có chút giật mình rồi nói “phải ha, ta quá ngu xuẩn đi, mà tỷ tỷ người hát nghe hảo hay nha, ta hảo thích”

“thế thì giờ ta đưa người đến phòng tỷ tỷ ta nghe tỷ tỷ ta hát”

“ách, thôi đi, chẳng đùa đâu”

Trong phòng nàng đã được chuẩn bị nước nóng, nàng nhàn nhạt đá con rắn biến thái này ra, bước về phía sau bình phong nhàn nhạt cời đồ.

“người yên tâm, ta có phải là các trư ca ca đâu mà ham nhìn người”, nhưng bắt quá cái dáng người trong bình phong hảo đẹp, đường cong rất quyến rũ. (== nam nhân tin được heo nái cũng biết leo cây ==))

Ta lười biếng vươn chân bước vào dục thùng “a, hảo thoải mái”, ưm, cảm thấy cả tinh thần dường như tốt hơn nhiều, tắm kiểu này quả là tuyệt nha, thật thoải mái.

Con rắn vẫn cứ nói lia lịa “này người tắm hảo lâu nha, ta hảo đói a”

“bớt la hét đi, nếu không ta quăng ngươi ra đấy” nàng thật sự không thích ai làm phiền nàng nha nên nàng hét to lên.

Đột nhiên nàng giật mình, vì cửa phòng nàng bị đẩy ra trong tình huống nàng đứng lên tính mặc quần áo “tam muội, ai đang ở trong phòng với...ách”

Khuôn mặt của nàng lúc này chỉ có biểu hiện , rồi vội thanh tỉnh quát “cút”

Hoàng Bá Hạo Minh giọng ái ngại nói “xin lỗi” rồi đóng cửa lại. Nguyên lai là hắn đi ngang qua phòng tam muội cứ nhiên lại nghe tiếng tam muội hắn hét lên nên hắn cứ tưởng tên nào phi lễ mà bất ngờ xông vào nhưng ai lại ngờ chẳng thấy ai, còn tam muội hắn trong tình trạng vận xiêm y, hạo mắt mặt nha (từ bức bình phong có thể thấy được)

Khi đại ca ta bước ra thì ta nhanh chóng ổn định lại, trời ạ đại ca nàng quả nhiên vô công hảo thâm hậu đi không ra tiếng làm nàng không phát giác ra, thật mất mặt mà. Đột nhiên có một giọng cười quá là đậm tà “hắc hắc hắc”

Vội vàng mặc quần áo vào, bước ra đá vào con rắn một cái , con rắn la lên “ai da, đau, ngươi hảo thô bạo nha, chẳng qua chỉ là cách một cái bình phong thôi, làm gì dữ quá”

“ngươi...”, mũi ta bắt đầu không ổn, tim ta đập nhanh hơn, ta vội vàng xoa xoa vàng thái dương, dùng ánh mắt phi thường kiệt liệt nhìn vào con rắn thối tha kia, “tại ai mà ta phải mất mặt chứ”

“Di, ta xin lỗi a, ta xem như không có thấy gì” giọng vô lại chứa đầy sự châm biếm

“với cái giọng nói mỉa mai và giễu cợt ư???”, thật khó có thể tha thứ mà, đồ thối tha.

“ách, thế ta hạ giọng với vị đại tỷ tỷ này được rồi chứ, hắc hắc”

“hừ”

“ta hảo đối a”

“ăn không vô”

“.....”

Sau sự đấu tranh kịch liệt nàng đã thua thảm hại, đành ủy khuất cuối đầu chịu thua, đem con rắn chết tiệt đi ăn.

Xe ngựa lại bắt đầu lăn bánh, đi được giữa đường thì ngừng xe lại, nàng lười biếng nằm trong xe nhàn nhạt lên tiếng “chuyện gì đã xảy ra”, một giọng nói hết sức cung kính từ ngoài truyền vào trong “thưa tam tiểu thư, xe của nhị tiểu thư xảy ra chút sự cố”

Nàng lấy tay gạt đi rèm cửa sổ, ngó lên phía trước, cỗ xe của tỷ lại bị đâm phải hổ gà, khiến bánh xe bị trúng xuống bùn lầy. Lúc này đại ca nàng xuống xe bốn mắt chạm nhau, nàng nhanh chóng rút đầu vào, tiêu rồi cái thân thể này quá mức sắc nữ đi khiến nàng chịu không nổi, tay nàng nhanh chóng di chuyển lên tim, nắm chặt lại, thật hảo khổ mà.

Sau một tiếng xì xào bên ngoài thì xe ngựa bắt đầu lăn bánh, nàng nằm trong xe ngựa lăn qua lăn lại. Không biết thân thể này thích đại ca nàng, hay là do nàng thích nữa, nhưng nàng cùng đại ca là cùng chung huyết thống, loạn luân, thôi đi đại ca nàng chưa chắc gì có ý với nàng, mà nàng cũng chưa chắc là mình có thích hay không, hay là do thân thể chết tiệt này quá mê đại ca của mình thì đẩy sang cho nàng, phải bình tâm, phải bình tâm a.....

Sau khi đi được một đoạn thì trời đã tối, tất cả mọi người dừng lại cắm lều tại đây “do hồi nãy trễ một chút mà chúng ta đã không kịp vào thị trấn” Hoàng Bá Dạ Mỹ bĩu môi, ủy khuất nói

“nhị muội, đừng tự trách mình” Hoàng Bá Hạo Minh đang nhóm lửa khê an ủi muội muội mình

Môi của Hoàng Bá Dạ Mỹ vẫn cứ bĩu lại “Án, nhưng muội hảo ghé phải ở trong rừng a, vừa tối, muội hảo sợ”

“muội cùng tỷ ngủ chung”, dù ta cũng sợ nhưng có nhiều người quanh đây sợ gì.

Bất giác có một thân ảnh nhanh chóng bổ nhào đến vào ta, cơ hồ khiến ta muốn lặn xuống đất “oa, tỷ hảo ái muội a” Hoàng Bá Dạ My cọ cọ khuôn mặt vào má của Hoàng Bá Dạ Sương

Nàng há môi nghĩ nếu có thêm cái đuôi thì có phải giống, vội chột dạ lên tiếng “muội biết, buông muội ra, tỷ hảo nặng”

Tỷ tỷ nàng nhanh chóng cúi đầu làm bộ dạng ủy khuất bĩu môi, “Ách xin lỗi hắc hắc”, hoàng Bá Dạ My cảm thấy muội muội mình khác trước rồi, mới đầu gặp nhau thì thấy muội muội nàng cứ như pho tượng chỉ biết cúi đầu, từ khi rơi xuống hồ băng thì như thay da đổi thịt vậy.

Mọi người đều có công việc làm của mình, ngay cả tỷ tỷ nàng cũng có việc làm đó là bám theo đại ca ca nàng, còn nàng thì quá mức buồn chán, nhàn nhạt ngồi cạnh đống lửa nhớ lại hồi trung cấp nàng cũng từng đi cắm trại qua, cảm giác tuy không vui bằng hồi trước nhưng nhìn tỷ tỷ nàng hoạt bát lại dễ mến như vậy, không muốn mở lòng cũng khó.

Bộ dạng tinh nghịch làm của tỷ tỷ làm cho đại ca nàng trở tay không kịp bất giác nàng giật mình vì nàng đang cười sao, rất may không ai để ý. “oa tam muội thì ra má bên trái muội có một lúm đồng tiền nha” Hoàng Bá Dạ My hớn hờ nói

Nàng ngạc nhiên nói “Ách, thật sao”, họ thấy ư, lúc thân xác này cười có lúm đồng tiền sao?

Hoàng Bá Hạo Minh cũng phụ họa, thật tâm khen “tam muội, hảo đáng yêu”, tuy chỉ cười nhẹ nhưng lúm đồng tiền hiện ra khi cười quả rất đẹp, rất đẹp, ánh lửa đã tôn lên vẻ đẹp của muội ấy, dù muội ấy đang mặc áo nam nhi nhưng vẫn không thể che dấu dáng vẻ yếu điệu của nữ tử.

Ta vội vàng đứng lên xoay lưng về phía họ “xin lỗi, muội muốn đi giải quyết”, ta vội vàng nhấc chân đi, đi thật xa, lúc này tay thì ta cảm thấy máu mũi cứ không ngừng tuôn ra, ta khụy chân xuống, ngưỡng đầu lên để máu mũi bớt chảy, một tay nắm chặt trước ngực.

Lão thiên a, đại ca không cười thì thôi, đã cười thì thập phần rực rỡ chói chang như ánh mặt trời vậy, khuôn mặt anh tuấn lộ ra hàm răng trắng như ngọc, muốn giết người sao, gặp con quỷ sắc nữ này nữa, thật là đáng quyền rửa và tự kinh tởm bản thân mình, cư nhiên lại hứng thú với đại ca thật ghê tởm a a a

Một giọng nói vang lên bên đầu nàng “ngươi nên tự sám hối đi sắc nữ, hắc hắc”

Nàng quát “cút”, thật là bức mình mà, nàng thật muốn đâm đầu tử tử chết quách đi cho xong.

Ta tự trấn an bản thân mình, rồi đứng lên. “không biết có nên nói cho người nghe hay không” giọng nói của tiểu phiền phức có chút vô lại vang lên

Mí mắt nàng giật giật hỏi, “chuyện gì”

“không có, chẳng qua ta thấy người hảo khổ ta nguyện giúp người quên đi chuyện người hảo sắc muốn ‘ăn tươi’ đại ca của mình”

“hừ, chuyện người nói ra đâu phải là hảo ý tốt, hừ”, nếu nàng quên đi đại ca sẽ tốt, nhưng nàng làm được không, nàng không nữa....

Lúc nàng đi được giữa đường cơ hồ muốn vấp ngã, thân ảnh kia nhanh chóng bay qua đỡ lấy tay nàng, kéo nàng lại. Ánh mắt ta trợn lên, vội vàng trấn an mình “Ân, đa tạ, đại ca”

Hoàng Bá Hạo Minh nhíu mày “tam muội, muội không sao chứ”, hắc để ý lúc nào muội muội cũng trốn tránh hắc nha, hắc đáng sợ lắm sao? Thấy hắc muội muội hắc cư nhiên vấp té, chẳng lẽ hắc không còn sức hấp dẫn phái nữ? (Hạo Minh ca cũng biến thái không kém, thích tự sướng)

Nàng vội đáp lại “Ân, không sao, đi thôi”, nếu không đi nàng hiện ra nguyên hình đấy.

6. Chương 6: Nghi Ngờ

Khi lại gần thì nghe thấy tiếng đánh nhau ta và đại ca nhanh chóng phi thân qua đó, lúc này tỷ tỷ cùng 3 xa phu đang cầm trường kiếm đối phó với lũ hắc y nhân “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Hoàng Bá Dạ My tự tin nói “đương nhiên rồi, lũ cẩu này đâu phải là đối thủ của tỷ”

Khi nghe được sự kinh bỉ từ miệng tỷ tỷ ta nói ra thì cả lũ hắc y nhân mặt mày đen lại, nhãn nhó, một trong số hắc y nhân lên tiếng dọa “hừ, Minh giáo muốn bắt ai là bắt, các đệ xông lên bắt được họ giáo chủ có thưởng”

“hừ thật không biết điều” Hoàng Bá Hạo Minh hừ lạnh, khinh bỉ ra mặt

Ta thì nhàn nhạt tránh ra cho đại ca ta trở tài, vì đại ca ta cùng đại tỷ là cao nhân mà đâu cần một người dở võ công như ta phải xông lên làm gì.

Đúng như ta đoán đại ca ta võ công hảo giải, chiết phiến tung thì đánh vào nơi tử huyệt của bọn họ, với tốc độ nhanh chóng đã làm họ ngã quỵ xuống đất không kịp trở tay, hơn một nửa số hắc y nhân không chết thì đứng lên không nổi.

Đột nhiên ta cảm thấy sau lưng ta có một cổ sát khí nhanh chóng bắt lấy ta, hai ngón tay lạnh băng kề sát vào cổ của ta, hắc y nhân này rất cao to, giọng nói phi thường tự tin cùng với cổ sát khí tuôn ra “mau buông tay chịu chối, nếu không ta sẽ giết vị tiểu công tử này”

Đại ca ta nhanh chóng bước lại gần, giọng nói cực giận dữ “thả người đó ra xem như tối nay ta không tính sổ với người”

“dựa vào người sao Hoàng Bá Hạo Minh”, chỉ là một tên tiểu tử còn hôi mùi sữa, lão phu nào sợ.

Hoàng Bá Dạ My nhãn mày, tức giận quát “phải đó buông tiểu đệ bổn tiểu thư ra”, cư nhiên dám bắt tiểu muội ta, không biết chữ chết viết thế nào sao.

Ta nhàn nhạt lên tiếng châm chọc lão nhân gia đáng quyền rử này, cư nhiên làm cổ ta hảo đau “lão nhân gia, già rồi, nên an hưởng tuổi già đi, hà tất đi tìm tử lộ”

Cả bọn họ đều giật mình, khuôn mặt của lão nhân bị co giật “hừ, người chết chắc”, cư nhiên dám khiêu khích hần, hần phải cho xú tiểu tử này biết mùi.

Hoàng Bá Hạo Minh, Hoàng Bá Dạ My hốt hoảng la lên ““muội muội””

Lúc xú lão nhân này định bóp chặt cổ tay nàng thì đột nhiên ngã quỵ xuống chân của nàng, nàng nhanh chóng thoát ra ngoài, nhìn lão từ màu trắng sắc mặt chuyển sang đen như củ than, lũ hắc y nhân bấy giờ giật mình tẩu thoát.

Hoàng Bá Hạo Minh tính đuổi theo thì lại dừng cước bộ mau chóng di chuyển đến chỗ nàng “muội muội, muội không sao chứ”

“Ân”

“Thật không sao”, tỷ tỷ nàng có chút sợ hãi, nàng trấn an tỷ tỷ vỗ vỗ lên vai của tỷ tỷ

Đại ca nàng thì đoán ra xú lão nhân đã bị trúng độc rắn mà còn là loại kịch độc, vì nàng đoán được con rắn trong bắp tay nàng di chuyển ra bò sát vào người xú lão nhân, nên nàng mới ‘to gan tày trời’ mà trên ghẹo xú lão nhân này một phen.

“quái lạ, loại rắn này cực độc rất ít có trong khu rừng này mà, sao tự nhiên lão lại bị độc rắn cắn”, tam muội hần quả hảo may mắn hay còn nhiều điều hần chưa biết ở tam muội hần, bình thường hảo nhút nhát cư nhiên nay còn châm chọc cả đại sát thủ Cư Phong đang giữ chặt cổ mình?

Nét mặt chẳng hề tỏ ra sợ hãi khi thấy xác chết, nếu gặp các tiểu thư khuê các đã xiú rồi, Dạ My thì không nói vì Dạ My từng hành tẩu giang hồ, còn Dạ Sương 15 năm cư ngụ ở Tuyết Sơn, vừa xuống núi thì hầu như thay đổi, hay là do xuống núi rồi muội ấy có thay đổi? Ánh mắt của hần khê đảo liên.

Hoàng Bá Dạ My cười nhẹ nói “đại ca, tam muội có tướng phú quý trời ban mà”, xem ra lần này thật may mắn.

Sau một đêm bị thích khách tấn công nhân trời vừa sáng, cỗ xe ngựa đã lăn bánh suốt 3 ngày, đến gần tối thì đi đến thị trấn, nơi này sầm uất hơn nhiều, theo hiểu biết chắc cũng gần đến kinh thành rồi.

Khi ta vừa bước xuống xe ngắm nhìn nơi này quả là đẹp, khác với các thị trấn khác là số dân rất đông, kiến trúc còn mới tinh và bắt mắt nữa, một lão nhân gia tuổi trung niên vội vàng chạy ra tỏ ra cung kính “thỉnh an đại thiếu gia, nhị tiểu thư....còn vị này”

Lão nhân gia nhìn khuôn mặt phúc hậu nhân nhạ nhìn ta, ta cười cho có lệ, gật đầu thì tỷ ta đã cướp lời của ta “đây là tam tiểu thư”

“Ân tam tiểu thư, lão là bác Phúc, lão bản của nơi này”, nữ phần nam trang sao, nhìn không giống một vị nữ tử tỷ nào, giả trang quả hảo giới.

Tỷ tỷ nàng kéo nàng vào giải giảng cho nàng biết “đây là gia sản của Hoàng Bá Gia, nên lão ấy lễ phép với chúng ta như vậy”

“Ân”, đúng là gia tộc giàu sang mà, ngay cả cái tửu lâu cũng thật đẹp hơn người lại sang trọng nữa, ta thuận tiện hỏi “tỷ tỷ, hôm nay ngày lễ sao”

Tỷ tỷ ta cũng ngạc nhiên, còn bác Phúc thì nhanh chóng bước lên giải thích “hôm nay là lễ ngư lang chức nữ a, nên nhiều người tụ tập về đây, để dự lễ, mong sẽ xin được mối lương duyên tốt, nên tối nay sẽ phi thường náo nhiệt a”

“Oa, muội muội nghe chưa, nhất định tối nay cả ba người chúng ta cùng đi”, tỷ tỷ ta tùy tiện kéo luôn đại ca vào, không ngừng mà la hét, ta bắt đầu cảm thấy tỷ ta hảo phiền rồi.

“được rồi nhị muội giữ chút sĩ diện cho Hoàng Bá gia đi”, đại ca nàng tùy tiện ra dấu cho tỷ tỷ là ở đây có rất nhiều người đang nhìn tỷ tỷ, tỷ tỷ nàng đỏ mặt nhanh chóng nói gót theo bác Phúc đi lên phòng.

Ta thì đang nhân nhạ đứng quan sát xung quanh, đi ra ngoài vận động gân cốt ngồi trong xe ngựa quả hảo khó chịu, ai bảo mình chẳng biết cỡi ngựa làm gì, thật là phiền mà.

“tiểu Mạc a, ta hảo phiền a, nói chuyện với ta chút nào”, tối ngày cứ như thế hẳn sẽ mau chết vì nhàm chán mất.

“có gì nói”, toàn lời tào lao chẳng dư hơi với tiểu xúc vật này.

“nói ai là xúc vật ta đường đường là...”

Đại ca ta quả là cứu tinh vừa bước ra thì cơn rần này đã câm miệng, ta vui rồi ta lại buồn, tự mà trấn an bản thân mình. Ta gật đầu, cúi chào cung kính rồi nhanh chóng bước vào tửu lâu, trước khi hiện nguyên hình.

Quái lạ rõ ràng ta nghe muội ấy đang trò chuyện với ai mà....., ta quả là hảo đáng ghét sao? Ta cùng tam muội gặp nhau vào năm ngoái, tam muội ta nhút nhát như các tiểu thư khuê các, cả ngày chỉ biết ở trong phòng thêu thùa, đàn, ta hỏi bọn gia nhân qua thì tam muội ta hảo giới thuê thùa

Nhưng lại sống rất trầm cảm suốt 15 năm qua, phi thường nhát gan chẳng dám ngẩng đầu trước ai, mọi lần thấy ta tam muội như gặp quỷ, không cúi đầu hoặc là như tiểu hài tử bị bắt gặp đang làm điều gì xấu xa đó thì quay lưng bỏ chạy, ta làm sai chuyện gì sao? (=) trời biết)

Tối nay quả là nhiều người, ngồi trong phòng mà nàng cũng nghe thấy nhiều tiếng xì xào, tiếng pháo cùng tiếng giầy tiếng nói rôm rả, tiếng cười đùa của hàng trăm người qua lại, nàng cảm thấy cũng hứng thú lên rồi nha, vội thay y phục nhanh chóng bước ra phòng. .

Lúc này đại ca nàng vận nguyên bộ bạch bào mà còn đeo mặt nạ nam bạc, mái tóc đen quynh rũ nước da tuy có chút ngăm đen nhưng đối lại là vô cùng hấp dẫn, trên cánh tay thon dài đang nhân nhạ cầm chiết phiên bạc, cả người tỏa ra vô cùng tuần duật phảng phất một chút của phong lưu công tử, trong hảo soái a, nhìn tới nổi mê mẩn. Cái gì, hừ, nàng giật mình đang làm cái quái gì thế, nàng không được nghĩ bậy, tự trấn an mình.

Tỷ tỷ nàng quả là cứu tinh nhanh chóng chạy lại ôm choàng lấy cổ đại ca nàng, khiến đại ca nàng xoay đầu lại với nàng, tỷ tỷ nàng hôm nay cũng phi thường đẹp, bộ áo màu hồng nhạt đã tô lên nhiều nét quyến rũ của tỷ tỷ nàng. Nàng nhàn nhạt bước chân đi qua, phe phẩy chiết phiến trong tay, làm bộ dáng tiêu sái không nghĩ nhiều

Hoàng Bá Dạ My phần khởi nói “đi thôi, hắc hắc”, xem ra tiểu muội ta quả hảo soái ca nha, luận tướng mạo luận thân hình, đúng là giống với một bậc nam tử nhưng lại thuộc dạng bạch diện thư sinh, đêm nay ta phải chơi hết mình mới được.

Đại ca nàng thấy tỷ tỷ ta cười vô cùng gian trá, vội vàng lên tiếng “bớt quậy phá đi”, chẳng biết tiểu nha đầu này giống ai, mẫu thân thì luôn khiêm tốn, phụ thân thì như một tên ôn thần mưa nắng thất thường có lẽ giống phụ thân chăng, còn tam muội thì trầm cảm, khiêm tốn như mẫu thân, nếu nhị muội không có nhan sắc giống mẫu thân, có đánh chết hắc, hắc cũng không tin Hoàng Bá Dạ My là muội muội hắc.

7. Chương 7: Nhận Ra

Dù có đại ca nàng đi thì tỷ tỷ cũng bướng bỉnh như ngày thường, lúc thì lảng sang đây, lúc thì đi qua bên kia, chỉ tội nghiệp cho những tên gia nhân theo hậu, chạy đôn chạy đáo vì tỷ tỷ nàng, đi chung với người luôn phát ra ánh sáng khiến mọi người luôn chú ý đến thật khó chịu.

Đại ca nàng thì quá hấp dẫn đối với phái nữ, xem họ kìa, ai cũng ngó nghiêng ngó tây, có người còn quá đáng hết sức giả vờ đụng vào đại ca nàng, cha chả, nữ nhân thời này cũng hảo biết nắm bắt cơ hội nha, làm nàng phần nộ muốn bay qua cắn chết họ, uống máu họ, hừ, hừ.

Còn tỷ tỷ nàng thì quá nhiều gia nô đi kè kè theo, khiến các trư ca ca không dám lại gần, đại ca nàng quả hảo biết tính toán a, nàng phi thường khâm phục mức độ chu đáo của đại ca nàng, càng thêm ngưỡng mộ.

“kẹo hồ lô ngào đường đây, mua một cây đi”, ta xoay đầu lại thì có một lão bá đang bán kẹo hồ lô ngào đường, mà ta thì chưa từng ăn qua, ta vội vàng bước qua nhưng đại ca đã nhanh hơn ta một bước mua một lúc 5 cây.

Đại ca nhàn nhạt đưa cho những 5 cây, ta có chút ái ngại “đa tạ”, tự nhiên tim mình lại đập loạn xạ, con sắc nữ trong lòng ta đã sớm thức tỉnh, ta đành bước đi nhanh, nhưng đại ca ta để tay lên bả vai ta, giọng ma mị vang lên bên tai ta rất quan tâm ta “sao thế, muội không khỏe sao”

Tai ta có hơi ù ù, bả vai hơi run run, hít một hơi thở thật dài, vội vàng khịt mũi, cắn môi dưới, cố gắng phun ra “Àn, đại ca muội chẳng sao”

Hoàng Bá Hạo Minh không để ý hiện tượng thất thường này, rút tay lại rồi nói “tốt rồi, ăn đi, chắc muội chưa từng ăn qua, cái này hảo ngon a”

Ta cắn một miếng, quả là hảo ngon, ngọt lịm lại có chút hương thơm ngào ngạt, có mùi vị của quả hồ lô, đỏ chót mà lại thật thơm ngon, ta một lúc ăn cả hai cây không ngừng nghĩ.

Hoàng Bá Hạo không ngờ tam muội hắc cũng có loại biểu hiện này nữa, thì ra tam muội dễ dàng bị hấp dẫn bởi ẩm thực sao? Nhìn tam muội ăn thật thích thú, mà hắc đang làm cái gì nhỉ? Chỉ đơn giản là một đại ca quan tâm muội muội, phải, chỉ là quan tâm tiểu muội thôi.

Tỷ tỷ thấy nàng cùng đại ca ăn ngấu nghiến cây hồ lô (thật ra chỉ có Sương tỷ ăn ngấu nghiến thôi), thì bĩu môi vội vàng chạy lại chỗ đại ca, chân nhón lên, khoác tay lên cổ đại ca, giọng nói ủy khuất mà vô cùng ngây ngô “đại ca, tam muội, hảo xấu, mua đồ mà không thèm chia uội ăn a”

Đại ca ta nhàn nhạt lên tiếng châm chọc “muội quá bận, đại ca làm sao dám làm phiền muội a” Hoàng Bá Dạ My vội chột dạ bĩu môi “xì, người ta chỉ đi có chút xíu hà thế mà đại ca có kẹo hồ lô chẳng thèm uội ăn”

“A Tài, đi mua thêm mấy cây cho nhị tiểu thư”, “Ân” A Tài chạy đi mua. Đại ca nàng tỏ vẻ ủy khuất nhưng người có mắt ai cũng biết ra ngụ ý của đại ca cứ như trêu ghẹo tỷ tỷ nàng, còn tỷ tỷ nàng thì hết bắt bẻ được, dậm chân xuống đất, khuôn mặt méo mó.

Ta vội vàng đẩy cây chiết phiến trong tay ta, che miệng ta, cười nhạt, tỷ ta quả hảo đáng thương nhìn bộ dạng của tỷ tỷ thật mắc cười quá.

“muội trêu chọc tỷ”, bộ ta hảo buồn cười sao ngay cả tam muội ta cũng cười lên sau lưng ta, thật hảo mắt mặt.

“Ách, không...có...”, ta thật sự nhịn không được, cả người cứ nhột nhột nhịn cười hảo khổ nha.

“Ngô, giọng nói còn rung rung kìa, muốn cười thì cười đi”, bắt quá ta thích bộ dạng này của tam muội, làm người phải thoải mái thích cười thì cười thích nói thì nói thế mới sáng khoái chứ.

Lúc này, ba huynh muội nàng đang trên đường tiến đến lễ hội

“tiểu huynh đệ, lại gặp nhau, hữu lễ a”

Giọng nói ngọt xớt lại mang đầy sự phong túng với vô sỉ, khỏi hỏi a quý nàng đã biết là vị trụ ca ca giấu mặt đó là ai, tỷ tỷ nàng thật chẳng biết gì cả, gặp nam nhân nào cũng tin tưởng vậy sao? Mà còn tung tăng chạy qua chào hỏi nữa chứ?

“Ngô, vị công tử này, lại gặp nhau nha”, tuy cũng soái ca, nụ cười tươi phơi phới nhưng đại ca ta soái hơn nhiều.

“Ân”, hẳn biết ngay là họ đi đến kinh thành nhất định sẽ đi ngang qua đây mà, nhưng vị công tử bạch bào đeo mặt nạ kề bên thì quả nhiên là có phần soái hơn cả hẳn, cả người tỏa ra cỗ khí rất là quý phái, đeo mặt nạ tỏ ra vẻ huyền bí dù thế lại tôn lên dáng vẻ phi thường tuần duật của vị công tử này

Hoàng Bá Hạo Minh lạnh giọng hỏi “vị công tử này là ai”, nhìn mặt cũng biết chẳng phải là loại tốt lành gì đâu.

Tỷ tỷ mau chóng lên giọng giải thích “người này là người đã cho tam đệ hóa giang thuyền trong lúc thuyền sắp chìm a”, giọng nói của đại ca thật đáng sợ.

Đại ca nhàn nhạt liếc sang ta, ta giật mình, nuốt nuốt nước miếng, giọng tỏ ra vẻ vô tội. “Ân, đại ca hẳn ta là ân nhân của muội a”

Hoàng Bá Hạo Minh vẫn lạnh giọng “Thế thì đa tạ công tử, nếu có thể mai này tại hạ sẽ báo đáp”, nhìn đủ mọi hướng thì đều gai mắt, chẳng thể ưa nổi,

“Ngô, đó chỉ là thuận tiện mà thôi nào dám nào dám”, hảo lợi hại ngay cả giọng nói cũng mang đầy hàn băng của núi tuyết, thật khiến người ta sờn tai gai óc mà, nhưng vì mỹ nữ da mặt hẳn đã sớm đã luyện tới cảnh giới đao thương bất nhập rồi (tức là mặt dày)

Tỷ tỷ nàng lại chẳng hiểu ra hàm ý của đại ca, mà còn phản kích nói “nếu đã hữu duyên thì ta đi chung, càng đông càng vui a”.

Thấy họ đi lên phía trước miệng ta lẩm bẩm >, ta vội vàng giật mình, liếc nhìn đại ca ta, cứ nhiên cùng một hành động cùng một giọng nói, ta không khỏi mỉm cười.

Đại ca cùng ta cười mỉm với nhau, bắt quá lúc này ta thật sự có thể đối mặt với đại ca, mặc dù tim ta đang nhảy loạn xạ, vì nụ cười của đại ca quả đúng là ma quỷ mà khiến người ta đắm chìm trong đó, chẳng muốn bước ra.

“tam muội, muội nên mở lòng nhiều hơn đi, đại ca quả hảo thích khi thấy tam muội như thế”, nói xong hẳn ta liền nhéo chiếc mũi nhỏ xíu lại xinh xắn của Hoàng Bá Dạ Sương, đúng như hẳn ta dự đoán, muội ấy vội vàng xoay đầu qua bên kia tránh xa hẳn ra, tam muội ghét hẳn sao???

“tam muội, muội ghét huynh sao”, hẳn có nên hối hận khi nói ra câu nói này không, nhưng hẳn phải hỏi cho rõ, có gì mà lại phải trốn tránh hẳn?

Ta liền giật mình chột dạ, con mẹ nó, sao lại ghéc chứ, tất cả là do cơ thể sắc nữ này thôi, khiến ta thật không tự nhiên, đành im lặng cho qua hết mọi chuyện. Nhưng đại ca đột nhiên nắm lấy tay ta, thật sự con mẹ nó không ổn rồi, cơ hồ như tim ta nhảy ra, máu mũi như đang dần tuôn ra, nếu có vị thần tiên nào ghé xin hãy mang ta đi.

Giọng ta ấp úng như gà mắc thóc vậy “buông....muội...không ghét....”, ta giật tay lại đi nhanh thêm vài bước, vội vàng lấy tay lau máu mũi, nhưng tay của đại ca hỏ to lại hỏ ẩm nữa chứ, thật là....con mẹ nó mà...ta cứ nhiên là sắc nữ sao, đến hôm nay ta mới biết ta là sắc nữ sao a a a a, lão thiên đánh chết ta cho rồi

Từ xa xa truyền lại tiếng của đại ca ta, giọng nói hết sức ỉu xìu mang chút giận dữ và nghi hoặc “thật sự ổn”, nhìn bộ dạng của muội ấy cứ như thấy hần ta là quỷ, bắt quá tay muội ấy hỏ mịn màng mang lại cảm giác không hề giống của nhị muội, hần vội giật bản mình, ôi trời ta đang có loại suy nghĩ gì đây, chẳng lẽ muội ấy cũng như hần ta, không đâu, không đâu.

“Àn, ổn”

“vậy thì tốt”, mong rằng không phải là như thế.

Pháo hoa bắn lên khắp trời, rất đẹp rất đẹp, như thấp sáng cả vùng bầu trời đen tối tại nơi này, rất tiếc có hai người chẳng có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

8. Chương 8: Hoàng Bá Thụy Châu

Hầu như lễ hội ta cũng chẳng chú ý gì. Suốt đường về ta luôn im lặng cả đại ca cũng chỉ theo sau lưng ta, còn tỷ tỷ thì cứ trò chuyện cùng cái tên trư ca ca kia, một con đường trải dài ra, cứ bước không ngừng nhưng chẳng xác định được phương hướng đi của mình, chỉ biết đi thẳng lên phía trước.

Đêm nay giấc ngủ của nàng lại bị phá rối, con rắn chết tiết này thật chẳng biết điều toàn nói xầm nói bậy, ba hoa đủ điều, nhưng bắt quá nàng có nó cùng tâm sự và cãi nhau tâm trạng mù tịt như mây đen của nàng cũng giải bày được một chút.

Nhanh chóng 3 cỗ xe ngựa đã lăn bánh đi cả buổi trưa, lúc mặt trời ngã dần xuống thì đã tới kinh thành, kinh thành sầm uất, lại đông người phi thường náo nhiệt là nơi đầy thị phi, xe ngựa cũng dần đi chậm lại. Tiểu phiến phức thông linh với ta

“này tiểu Mạc, người không hỏi hộp ư”

Ta vừa ngấm cảnh vừa trả lời “hỏi hộp thì sao”

“ta biết người đang hỏi hộp mà, lại còn mang tâm bệnh nữa, hắc hắc” hần là ai sao mà hần không biết chứ, hắc hắc, đêm lễ hội, tiểu nha đầu này hiện nguyên hình khiến đại ca của tiểu nha đầu này có chút đề phòng tránh xa, hắc hắc.

Nàng then quá hóa giận rầm nhẹ “im, nếu không ta quẳng người cho chó ăn”

Xe ngựa đã dừng, một nha hoàn vội vàng hắt màn lên, cười mỉm chỉ, ta xuống xe thì cũng thấy đại tỷ ta cùng đại ca bước xuống.

Nơi này quả là hoành tráng lại to lớn nữa, thật sự hoang phí đắt đỏi mà, nhưng thật là đẹp, mỗi cái cổng thôi mà cũng làm quá mức xa xỉ, hai bên là tượng sư tử đá mà còn làm bằng cẩm thạch nữa mới đau, giàu cũng đừng nên phí của chứ, hai bên được đề thơ nét bút như rồng bay phượng múa, nhìn vào tấm biển, chà hỏ đẹp.

Một lão nhân tóc đã dần ngả sang bạc cùng mười mấy nha hoàn và gia đình ra chào đón, một bên cung kính khom lưng, một bên vội vàng hỏ hạ, xách hành lý vào phủ, xem như nàng được mở rộng tầm mắt đi.

Khi bước vào phủ, quả nhiên nơi này giống như một mê cung vậy, cỏ cây hoa lá sum xuê lại còn to lớn nữa chứ. Tỷ tỷ nàng bỏ đi sự thực nữ, lạnh chanh chạy đến chỗ của lão nhân tóc bạc “Lương quân gia, thúc thúc đâu rồi”

Lương quân gia vuốt vuốt râu của mình cung kính nói “tiểu thư, hiện tại chủ nhân đã ra ngoài, có lẽ mai sẽ quay về”, tiểu thư tính tình vẫn lạnh chanh mà, đi hết nửa tháng mà còn còn nít như vậy a.

Tỷ tỷ nàng bĩu môi, nhanh chóng hỏi “thế Thụy Minh biểu ca có trong phủ chứ”

Giọng nói của Lương quân gia có chút ngập ngừng, con mắt đảo liên không ngừng “A, thiếu gia....., chút nữa sẽ về”

Hoàng Bá Hạo Minh cười nhạt, lắc đầu “khỏi nói lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt”, thật hết cách với biểu đệ này, y hết phụ thân hần, cứ thích trêu hoa ghẹo nguyệt.

Một tiểu cô nương khoảng 15 tuổi vừa thấy đại ca ta thì nhanh chóng nở nụ cười hết sức ngây ngô vội vàng tiến lại ôm lấy đại ca ta. “Oa, Minh ca ca, muội hảo nhớ ca ca”.

Đại ca cũng thật kỳ lạ, giọng rất lạnh trả lời “Ân”, hầu như khuôn mặt đã thay đổi một trăm tám mươi độ vậy.

Vị tiểu cô nương bĩu môi còn tỷ tỷ nàng thì đương nhiên khác y chang tiểu hài tử, 2 người vừa gặp nhau thì ôm nhau thăm thiết, cư nhiên còn khóc lóc, nàng bắt giác rung mình, tởm cái hành động đó, thở dài.

Vị tiểu cô nương kia hầu như quen biết ta, nhưng thái độ rất khác, gật đầu cười nhạt là xong, sao ta cứ cảm thấy sao sao ấy nhỉ, kệ đi ta ghét nhất màn chào hỏi đầm nước mắt.

Ta đi theo bước chân của Lương Quân Gia đến nơi tên , vị quân gia nhanh chóng cười hết sức nhân hậu, mắt tím lại “đây là chỗ ở của tam tiểu thư a”, vị tam tiểu thư này nữ phần nam trang trong thật anh tuấn, đúng là ở Tuyết Sơn suốt da trắng như tuyết.

“ân, đa tạ”

Chỗ này cũng hảo lớn nha, những cây trúc được gió thổi xào xạc nghe hảo êm tai, nhiều hoa cỏ đại mộc ở đây nữa, một ngọn núi giả mà còn có nước chảy ra nữa, quả nhiên con nhà giàu có khác, nghĩ lại hồi xưa thật tủi thân mà căn chung cư nhỏ chật hẹp, nhưng ta thích hồi xưa hơn, lại cười khổ trong lòng.

Nhanh chân nhanh tay bước vào phòng, cởi hài ra, đi điểm danh với chu công đã rồi từ từ tính.

“.....”

“cốc, cốc, tiểu thư.....”

“ừm, ai đó”, ta nhàn nhạt mở chăn ra, đi suốt một ngày đường cơ hồ như muốn gãy xương sống.

Cửa phòng bật ra một tiểu nữ cũng hết sức bình thường, bộ áo nha hoàn màu lam, búi tóc hai bên được cố định bằng một sợi tơ màu lam, trong cũng có vẻ lạnh lợi.

“tiểu thư, nô tỳ tên tiểu Hoa từ nay hầu hạ tiểu thư”

Nàng bắt chi bắt giác gãi gãi lưng, bộ dạng hết sức lười biếng, mắt thì nửa nhắm nửa mở “vậy sao, cảm ơn”

“tiểu thư, nô tỳ sẽ xách nước cho tiểu thư vệ sinh thân thể”, vị tiểu thư này thật là lười biếng nha.

Nàng quơ quơ tay, nói câu “đa tạ”, có người hầu hạ sao, cũng tốt nhỉ, hoàn cảnh ở đây không tệ, rất thanh nhả lại yên tĩnh nàng hảo thích, nhất là chiếc bình phong đó khắc họa một cuộc đời làm ruộng của những nông nhân, nhìn vào đúng là thoải mái cả tinh thần.

Cửa phòng nàng lại bị bật ra, tỷ tỷ nàng nhanh chóng bước vào mắt trợn lên khuôn mặt méo mó “thiên a, muội coi kìa, trong thật chẳng ra sao”, thật chẳng thực nữ tẹo nào cả.

Nàng “oáp” một cái, nhàn nhạt nói “muội vừa ngủ dậy, có chuyện gì sao”

Tỷ tỷ nàng lắc đầu thở dài “ta đến đây là tính giải thích uội một số phần đề a”, dù sao muội muội cũng xuất sơn, nơi này là đất thị phi không uội ấy biết, lỡ sau này muội ấy bị ức hiếp thì sao

“vấn đề gì”

“Vật đổi sao dời, nhưng chỉ có hai gia đình ta là vẫn đứng nhất”

“vật gì đổi, đứng nhất về cái gì??”, chẳng hiểu gì cả, nói thế thì hiểu cái rắm gì, đúng là phí cả thời gian.

Thấy mặt ta ngu ngơ vì ta vừa ngủ dậy mà, tởm tởm ta thở dài, đứng lên ngược mặt làm vệ uyên bác lắm, cái vệ mặt thật uy nghiêm nếu có thêm chòm râu mọc ở cằm thì đã là một đại học sĩ rồi, giọng nói hùng hùng hổ hổ giải thích.

Nếu sống ở kinh thành này ai mà chẳng biết đến một trong mười thủ phủ kinh thành chứ (tức người giàu nhất kinh thành)

1/Hoàng Bá gia của chúng ta thì nội công vừa mất năm ngoái, nội công giao hết quyền cho cha là Hoàng Bá Thuần với đệ đệ tức là thúc bá Hoàng Bá Thuật, bá bá có hai đứa con, đường huynh tên Hoàng Bá Thụy Minh 18t, đường muội thì Hoàng Bá Thụy Châu 15t, còn phu nhân thì chết do khó sinh.

2/Còn bên họ ngoại thì ngoại công mất từ 3 năm trước nhường hết quyền cho đại bá là Huyền Vũ Dạ Mạc, chúng ta còn có thêm đường huynh Huyền Vũ Lăng 19t, đường tỷ Huyền Vũ Tuyền 18t nhưng đã đi qua nước Châu Diêm làm vương phi.

3/Thượng Quan Đường có 2 lệnh đường, Thượng Quan Đan Đan 18t, Thượng Quan Đan Phụng 16t. Kinh danh buôn ngành Gạo lớn nhất nước Thần Trường.

4/Âu Nhã Vũ có 2 lệnh đường Âu Nhã Thiên Kỳ 18t, Âu Nhã Linh 15t. Kinh doanh ngành biển lớn nhất, cùng với ngành y quán.

5/Mộ Dung Thiên Nhai tức là ca ca của phu nhân Huyền Vũ gia- Mộ Dung Miễn Miễn, có hai lệnh đường, biểu ca Mộ Dung Chi 17t, biểu muội Mộ Dung Thanh Thanh 15t

6/Bạch Cầm Hỷ ở rể là Huyền Thừa Mã, nên con được đặt theo họ Bạch có ba lệnh đường Bạch Khánh Trường 18t, Bạch Khánh Kỳ 17t, Bạch Khánh Nguyệt 16t.

Đệ nhất môn phái: Tuyết Sơn, Thiên Cơ Các, Minh Giáo, Hàng Lâm Phái, Ngũ Dạm Cung.

Ta bắt đầu cũng hiểu hết ráo, nhưng câu cuối của tỷ tỷ ta làm ta muốn lăn xuống giường. , nữ nhân này quả nhiên hảo lợi hại, thật là nữ anh hùng mà, vừa là Tuyết Sơn Đồng Lão nắm giữ Tuyết Sơn, lại là Quận Chúa, ôi còn gì có thể ngạc nhiên nữa không chứ, chắc chắn là có, nhất định có.

9. Chương 9: Hoàng Bá Thụy Minh

Một buổi sáng như mọi ngày, thức dậy, vệ sinh thân thể, sắp xếp lại đồ đạc tiện thể ăn sáng ở trong phòng, nàng tùy tiện cầm quyển sách lên đọc. Vừa ăn mà vừa đọc sách, nằm lên thấp ngủ quên cùng với mùi hương nhẹ nhàng như mùi hạnh nhân, quả là cuộc sống bông lai tiên cảnh nha, sống quá mức an nhàn, nhưng may mắn chẳng đến với nàng đâu, quá mừng vội rồi.

“quá lười biếng”

“đa tạ”, cuối cùng tiểu phiến phúc kia cũng thức dậy sao, ai lười biếng hơn ai.

“ta hảo đối a, tìm thức ăn cho ta”

Ta nhàn nhạt liếc kẻ gọi người ta lười biếng thế mà còn lười biếng hơn ta “tự tìm”

“ta chỉ thích sơn hào hải vị, ta đâu phải như các con rắn tầm thường ăn ruồi, muỗi”

Ta lười biếng nhắc cái tay đang chống cằm, quăng lại vài miếng bánh cho nó.

Bộ dạng không hề đòi ăn cho bằng được “ta muốn ăn sơn hào hải vị cơ, ta muốn ăn, ta muốn ăn, hay lâu quá ta chưa từng phạt người”

Nàng giật mình quay người thay đổi một trăm tám mươi độ cung kính nín nói “Ách, được rồi, được rồi, lão đại của tôi ơi”, tất cả tại sắc nữ này mà mình bị hành hạ đây mà, thật tức quá, hừ, hừ.

“hắc hắc, phải thế chứ, tiểu mạc” tiểu nhân cười đắc ý vì thắng lợi, hắc hắc.

Dọn dẹp lại tháp nhuyển, vận bộ lam bào, vấn tóc lên, đem con rắn chết tiết đó đi ăn.

Đây đã là giờ thìn rồi sao (8h-10h), mặt trời chói chang quá, ta nhắm mắt lại đi ra, nhưng lại bắt gặp một giọng nói châm chọc, cực kỳ đáng ghét “ta cứ tưởng ngươi chết luôn trong đó chứ”

Người không khách sáo với ta hà tất ta phải khách sáo với người, đây là lý do đại ca ta ghét ả sao, hừ, im lặng bước ra đi.

“này người bị điếc sao”, hừ vẫn như lúc trước sao, dễ ghét, còn cư nhiên vận đồ đàn ông nữa chứ, đồ không biết xấu hổ.

Cái Hoàng Bá phủ này rộng quá, làm nàng đi lạc đường mất rồi, lại phải nghe con cầu đằng sau kia cứ không ngừng ‘oảng oảng’ sau lưng, thật là chán mà. Nàng bỗng nhiên dừng bước đi, con cầu kia đập vào sau lưng nàng, lên tiếng “ai ui, con tiểu.....ách” vội cầm miệng lại.

Ta vừa mới nhìn thấy gì đây, tim ta bất chi bất giác nhói lên, không được phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, nhưng tim ta vẫn rất đau.

Hoàng Bá Thụy Châu tỏ ra vẻ nhún nhường “Đan Đan tỷ, hữu lễ”, thật chẳng biết điều cư nhiên còn ôm nhau trong hoa viên nữa chứ, thật là đồ, đồ đại sắc nữ.

Thượng Quan Đan Đan chợt dạ nói “ách, hữu lễ Châu muội”, thật xấu hổ mà, bị nhìn thấy hết rồi mau chóng thay đổi đề tài đã “Di, con vị công tử này là”

“đây là tam muội của huynh, Hoàng Bá Dạ Sương” Hoàng Bá Hạo Minh hảo tâm trả lời dùm nàng.

Thượng Quan Đan Đan có chút ngạc nhiên nhìn thân ảnh trước mặt “ách, đây chẳng phải là một nam nhân sao, chà giống thật đấy”, nhìn như tên bạch diện thư sinh như bất quá cũng soái, da trắng như tuyết vậy, nếu không nhìn kỹ thì không biết là nữ nhân đấy.

Nàng sau khi bình tĩnh lại nhưng tim đau như thắt, nhàn nhạt gật đầu “hữu lễ”, liếc nhìn Thượng Quan Đan Đan từ trên xuống, quả nhiên là một mỹ nữ hoa nhường nguyệt thẹn, khác với tỷ tỷ nàng là thân hình kiêu sa và quyến rũ, mái tóc đẹp thẳng tắp lại cảm nhận thấy được độ mượt mà, đôi mắt long lanh, chiếc mũi nho nhỏ, hai gò má thấp thoáng còn ửng hồng, đôi môi đỏ mọng trong thật quyến rũ, toàn thân đều thể hiện lên sự quý phái hết sức thanh nhã, thoát nhìn rất thông minh lạnh lợi nữa.

Nàng vội vàng khom lưng cúi chào, quả nhiên màn ra mắt quá đặc sắc của họ khiến tim nàng....., được rồi, bỏ đi, nàng lại nghĩ quần đi đâu.

Nàng bước ra cổng thì gặp tỷ tỷ nàng đang tranh chấp cùng một vị nam tử, thấy nàng bước ra thì tỷ tỷ vội vàng chạy qua, lôi kéo tay nàng đi qua, nàng vội lên tiếng “tỷ, vị công tử đó là.....”

“đây là Hoàng Bá Thụy Minh, biểu ca của chúng ta a” Hoàng Bá Dạ Mỵ phấn khích giới thiệu vị nam tử vận áo trường bào trước mặt.

Hoàng Bá Thụy Minh sờ sờ cằm “đây chẳng lẽ là Hoàng Bá Dạ Sương sao, hữu lễ”, chà khắp kinh thành này rất khó tìm ra tên bạch diện thư sinh mà soái như vị tam muội đây.

Một nụ cười quá mức tươi, khiến nàng như muốn héo, người này hảo thân thiện, khác hẳn với xá muội của mình, cả người đều tỏa ra cổ khí anh dũng bất phàm phảng phất chút mùi vị phóng khoáng.

Nàng gật đầu, cười nhạt “Án, biểu ca, hữu lễ”, thật là mệt mà tối ngày phải khom lưng hay gật đầu, cổ đại thật quá nhiều lễ nghĩa, phiền ghê.

Nàng bất ngờ trước một cái ôm quá mức thân thiết, lại hảo thân thiện nữa, nhưng nàng vẫn trợn mắt ra và không tin nàng bị ăn đậu hủ cơ đấy, thấy nàng đang chìm trong hư không, đôi mắt cứ trợn lên, vị biểu ca của nàng vội vàng lên tiếng trên ghẹo nàng hảo tâm nhắc nhở “Di, muội muội, ta chỉ chào thân thiết với

muội thôi, đừng nghĩ quẩn, dù huynh biết huynh đủ soái ca, biết bao nhiêu nữ tử muốn ngã vào vòng tay huynh.”

Ta giật mình, tự nhiên ta muốn cười phá lên, trời ạ, thời cổ đại mà cũng có loại đàn ông khôi hài lại là người vừa ăn đậu hủ ta, chiếm tiện nghi ta mà còn ăn nói quá mức vô lại, thật hứng thú. Nhịn chẳng được nữa, ta ôm bụng cười “hahahaha, huynh.....hahahaha”

Hoàng Bá Thụy Minh giật mình có chút tán thưởng “Ngô muội cười lên hảo đẹp”, má bên trái tự nhiên có lúm đồng tiền, giọng cười hết sức thanh tao mà lại vô cùng quyến rũ, đôi môi anh đào đỏ hồng rất đẹp, hàm răng ngọc cơ hồ lộ ra hảo đáng yêu nha.

“oa, Minh biểu ca hảo lợi hại nha, khiến cho tam muội của muội hầu như chưa từng cười sảng khoái thế này”, Hoàng Bá Dạ My lên tiếng tán thưởng Hoàng Bá Thụy Minh, lần trước nhìn không rõ, nhưng lần này rõ ràng muội muội ta cười hảo đẹp, hảo đáng yêu nữa, ghen tỵ chết đi được.

“thật sự đẹp sao”. Một giọng nói truyền từ đằng sau khiến nàng giật cả mình, xoay người lại là đại ca cùng Đan Đan, giọng nói của đại ca khiến nàng giật bắn mình lên, hàn khí hầu như bao quanh người nàng, hảo đáng sợ nha

“Ngô, Đan Đan tiểu thơ, hữu lễ a, Hạo Minh biểu ca, thật đó, huynh chắc đã từng thấy qua” Hoàng Bá Thụy Minh với bộ dạng ung dung tự do tại, tiêu sái đáp.

Tên này tự nhiên khen ta tới tấp, nhưng chẳng hiểu chỉ cần thấy cử chỉ thập phần tiêu sái và giọng nói hầu như khiến cho ta cười mỉm chi thêm lần nữa, ta vội vàng phẩy chiết phiến che lên mặt ta.

“ai nha, muội muội, thì ra muội muội cũng chẳng phải không mở lòng trước ai”. Tỷ tỷ ta vỗ vỗ lên bả vai của ta giọng nói hết sức tiểu nhân mang đầy ý cười, ta ho khan một tiếng “Khục, nào có, bất quá biểu ca quả hảo khôi hài”.

Biểu ca nàng thật chẳng biết kiên nhẫn, di chuyển đến chỗ nàng, chiết phiến tung ra, phe phẩy trước ngực, nhún nhún hai hàng lông mày lên, giọng nói hết sức tự tin lộ ra hàm răng trắng đều “đa tạ tiểu biểu tiểu muội a”

Hoàng Bá Hạo Minh cắt ngang lời nói của Hoàng Bá Thụy Minh “ta tiễn muội, Đan Đan”

“Ân, cáo từ các vị”, Thượng Quan Đan Đan nhún nhún vai, suy nghĩ quả thật tên này sinh ra là chú hề mà, dù đó là tảng băng chỉ cần thấy hấn là có thể không tan ra thôi, vì thế mới được mệnh danh kinh thành đệ nhất phong lưu công tử, hầu như vị nữ tử nào cũng có thể sắp lại.

“cáo từ, đan tỷ”, Hoàng Bá Dạ My cười mỉm chi, đại ca ta cư xử với Đan Đan cô nương hảo ôn nhu thật khác nha, bình thường chẳng phải đại ca rất lạnh lùng sao? xem ra 2 núi băng cơ hồ đã tan chảy ra, tiếc là tam muội là cùng huyết thống với Thụy Minh biểu ca, nếu không..., mà biểu ca của ta hảo phong lưu còn lâu mới có được một nửa của phụ thân ta.

“cáo từ Đan Đan tiểu thơ”, Thụy Minh nhún nhún vai, cung tiễn. Đan Đan là một nữ tử hết sức kiêu sa và là một đại mỹ nhân a, nhưng ta còn chưa chơi đủ nha, tạm thời liệt vào danh sách “thê tử hồ” vậy. (ai thêm ca mà ca cứ tưởng bỏ)

10. Chương 10: Tử Hải Giai Huynh Đệ

Ta chính xác là đang đi trên con phố, dù ta có ăn kẹo lơ lơ nhào đường đi chẳng nữa thì cũng chẳng thấy ngọt lịm như đại ca nàng đã từng mua cho ta.

Tự nhiên cảm thấy chua xót, ta tự nhiên lại ghen tỵ ư? Ta thật sự yêu mến đại ca sao? Nếu không sao nàng cảm thấy trái tim nàng rất đau?

Nàng tự cười khỏ,thôi quên đi, bỏ đi, nàng thật tự kinh tởm bản thân nàng, quãng cây kẹo hồ lô đang ăn dở dang đi cũng tượng trưng tình yêu không bao giờ đơm hoa kết trái

“ai da”.Một tiếng của vị nam tử truyền lại, ta xoay đầu ngạc nhiên đứng sững một hồi, cười nhạt “lại gặp nhau rồi, hảo có duyên”

“Di, tiểu huynh đệ đây ư”, lúc nào ta cũng gặp được vị bạch diện thư sinh đây.

Hắn nhanh chóng sáp lại kề bên ta “xin hỏi danh tán của vị huynh đệ....”

“Lăng Mục...” làm sao dám nói cho hắn nghe ta là người nhà Hoàng Bá dù trên người hắn được ăn mặc loại tơ lụa thượng hạng, có thể biết gia thế của hắn cũng thuộc loại thượng đẳng, nhưng ta làm sao có thể tin tưởng, không, không, không nên dẫn sói về nhà

“tại hạ tên Âu Nhã Thiên Kỵ hữu lễ a, Lăng đệ”, hắn ta đoán trăm phần trăm là tên bạch diện thư sinh này khai tên giả, nhưng không sao, vì mỹ nhân “nhấn” là đúng. (==)

“Ngô, hữu lễ, chỉ tiếc người không hợp với tỷ tỷ ta đâu”, ta vội vàng đi thẳng vào vấn đề, vì ta biết hắn là một hoa hoa công tử, cư ngụ tại kinh thành ai mà chẳng nghe tiếng thơm về hắn, loại trư ca ca giấu mặt này nên đá đi càng xa càng tốt, chớ nên tiếp cận.

Hừ, quả nhiên hảo thẳng thắn, bất quá ta hảo thích, rất thú vị “ngô, đừng thấy con người của tại hạ mà khăng định, tại hạ vẫn còn rất nhiều điều tốt mà Lăng đệ không thấy”

Ta nhàn nhạt liếc nhìn cái tên này mặt dày như thước bằng, giọng nói tràn đầy sự tự tin. Ta vội lười biếng nhếch môi lên hỏi “ví dụ”

Âu Nhã Thiên Kỵ ngoe ngoáy cái đầu của mình, tự tin nói “thứ nhất gia thế hảo tốt, thứ hai ta hảo soái, thứ ba ta nhận thức và thương yêu tỷ tỷ người”, đây là những thứ tốt nhất để chứng minh a.

“ thứ nhất ta không thiếu, thứ hai thì cũng đúng, thứ ba thì ta chắc chắn rằng người-không-thể” ta cố ý nhấn mạnh câu cuối.

“yên tâm, ta tin rằng với trái tim tràn đầy tình yêu của mình sẽ đánh động được trái tim của tỷ tỷ Lăng đệ” Âu Nhã Thiên Kỵ vẫn trưng ra bộ mặt vô lại nói.

“lời thì ta đã nói hết, khuyên người chẳng được, tự nhiên”, hy vọng tỷ tỷ ta đủ thông minh không bị trư ca này ăn, nàng với tỷ tỷ cũng thân nhau, nàng chán ghét những phong lưu công tử, nếu tỷ tỷ nàng bị hắn mê hoặc thì chắc chắn sống đau khổ, những tên hoa tâm công tử này trong nhà luôn có tam thê tứ thiếp nếu không thì đi trêu hoa ghẹo bướm.

“thế giờ, tại hạ có thể biết danh tín thật sự của đệ” Âu Nhã Thiên Kỵ vẫn không buông tha nàng.

“Tứ hải giai huynh đệ, đến lúc cần biết thì sẽ biết, nếu muốn theo đuổi thì lần sau mà hỏi tỷ tỷ ta, thứ lỗi ta không thể bán đứng tỷ tỷ ta”

“Hảo, sáng khoái , tứ hải giai huynh đệ”, hảo thú vị, ta thích những huynh đệ như vậy, tính toán dù rất chi ly nhưng lại rất coi trọng tình huynh đệ.

Đôi mâu hơi đảo liên một hồi “Ngô, bằng hữu thì được”, dù sao nàng cũng khai tên giả, sợ gì bị hắn tìm thấy chứ.

“hảo, bằng hữu, đi uống vài chung chứ”

“Ngô, được thôi”, ta nhận ra ta đối với tên này cũng đã mở rộng thêm một chút nhưng ta biết tỷ tỷ ta không phải thuộc loại dễ thuần phục như hắn nghĩ đâu, hảo ngây thơ nha.

Đi được một lúc thì có hai vị nam tử đang đứng trước một nơi, khiến ột nam tử giật mình, ngạc nhiên hỏi:

“uy, uy, đệ biết đệ đang đứng ở đâu chứ”, không lẽ lại muốn thử ta.

“vô nghĩa”, nổi gót các đồng hương xuyên-qua ta cũng nên đi thám thính nơi này chứ

“đệ hà tất phải thử tấm lòng thành của huynh” Âu Nhã Thiên Kỵ hấp tấp đến nỗi đứng ngồi không yên.

“nhiều lời, không vào thì thôi”, ta cứ tưởng tên trư ca ca này mặt dày chứ, ai ngờ cũng có nhược điểm

Nàng ung dung bước chân vào một nơi đứng đầy các nữ nhân không ngừng lôi kéo các nam nhân, bên trên bảng đề . Khi bước vào thì nàng thấy nơi này cũng khá đẹp, ngay cả lầu xanh cũng được điêu khắc tỉ mỉ và tinh tế nữa.

Một tú bà nhanh chóng nhận ra cái tên trư ca ca phía sau nàng, chạy lại khom lưng cung kính giọng the thé “ai nha, quý hóa qua Âu Nhã công tử, hôm nay Âu Nhã công tử dẫn vị khách nhân nào đến đây”, rồi quất tay vào ống tay áo của Âu Nhã Thiên Kỵ

“Di, đừng nói thế, đây là bằng hữu của ta, Lăng Mục”, thật mắt mặt mà, chẳng còn chút điểm nào nữa, ôi, hấn khóc thầm trong lòng.

Nghe khẩu khí của tú bà thì chắc chắn một trăm lẻ một phần trăm, tên Âu Nhã Thiên Kỵ là khách quen của nơi này.

Vị tú bà nhanh chóng sáp sáp lại gần ta, ta vội lùi bước ra tay ngăn khoảng cách với bà ta, bà ta giận dữ tỏ ra vẻ ủy khuất trả lời “a tử, a hỷ mau chóng dẫn hai vị khách quý lên lầu”, hứ sở tỷ cũng không cho hẹp hòi. (==)

Nàng cùng một tên trư ca ca lên lầu, trong tay ai mỗi người cũng đều khoác theo nữ tử, theo đánh giá của nàng, nơi này rất thanh tao, các nữ tử không hề son phấn lòe loẹt, nàng đã hiểu tại sao quán này lại đông khách như vậy.

Di, quả như nàng nghĩ mù ta sắp xếp một căn phòng phi thường thượng hạng, loại hương thơm từ trong phòng tạo ra thật là thanh mát khẳng định là hàng thượng đẳng.

Nàng mau chóng cởi hài nằm lên tháp nhũy không câu nệ chuyện gì, trước mắt nàng là một tấm màn che mỏng cùng với nhiều hạt trân châu làm màn che, bên trong có một bàn nhỏ xinh cùng một chiếc đàn.

“Lăng đệ,ở đây Mẫu Đơn là đệ nhất hoa khôi đấy, luận tài ca hát không gì sánh bằng nhưng hơi thua tỷ tỷ đệ một chút a” Âu Nhã Thiên Kỵ vội giới thiệu cho vị ‘đệ phụ tương lai’

Nàng nhàn nhạt phẩy phẩy tay, làm như đó không phải là chuyện của nàng “thế thì gọi Mẫu Đơn đi”

“được, Hoa ma ma mau chóng gọi Mẫu Đơn” Âu Nhã Thiên Kỵ vui vẻ nói, hy vọng đệ phụ tương lai của hấn thưởng thức mỹ nhân xong thì về, nếu không sao này bị hỏi tới thì chắc chắn hấn sẽ bị nàng quở trách.

“sẵn tiện gọi vài món ăn”, có con rùa vàng như hấn chẳng có gì lo cả.

“Hảo”, chỉ cần đệ vui là được, muốn có được mỹ nhân thì phải mua chuộc hấn ta trước (mỗi người mỗi tính toán)

Hai nha hoàn nhanh chóng bưng thức ăn bày ra bàn, một ma ma khác đến thông báo “xin hai vị đại gia chờ chốc lát Mẫu Đơn hiện tại bận tiếp khách”

Âu Nhã Thiên Kỵ mí mắt khẽ giật lên, lớn giọng “to gan”

“ta.....ta.....ta....”, vị ma ma ấp úng, sợ hãi đến không nói thành lời. Âu Nhã đại gia là khách quen của nơi này, nếu đắc tội thì e rằng không tốt lắm

Ta thấy thế liền không ổn, khẽ lay lay tay kêu bà ta đi “được rồi, nhưng phải nhanh chóng sang”

“ân, đa tạ vị đại gia đây”, ma ma có chút cảm kích, mừng đến khóc không ra nước mắt.

“đệ.....” Âu Nhã Thiên Kỵ bất ngờ đến không nói ra lời, hấn một khi đã kêu là phải đến ngay lập tức, kiểu này là làm hỏng uy tín của hấn

“được rồi, còn khối thời gian mà phải không tiểu phiến phúc”. Nó nhanh chóng bò từ bắp tay nàng ra, không nghĩ ngợi nhanh chóng bò lên bàn, bắt đầu nhai ngấu nghiến thức ăn.

Biểu hiện của trư ca ca này cũng giống nàng nghĩ, vẻ kinh ngạc che kín phần tái nhợt, lại còn đỏ mồm hôi hột nữa chứ.

Ta thở dài nhìn hấn, ta đã đoán ra được tâm tư hấn “yên tâm, nó là bằng hữu ta, tỷ tỷ ta yêu thích thỏ, chứ không quá dị như ta”, phải mua chuộc một rùa vàng di động như người thì ta há chẳng phải lại có thêm tiền xài sao, hắc hắc. (tỷ ơi tỷ nghĩa khí ghê, bị tiền che mờ mắt rồi)

Hấn ta vội ho khan, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu nhưng giọng vẫn hơi run mà lại mừng “thật may mắn tỷ tỷ của đệ chẳng giống đệ”, nhìn một tên bạch diện thư sinh mềm yếu như thế cư nhiên lại nuôi nguyên con rắn mà còn để trong thân thể nữa chứ

Lần đầu tiên mới gặp phải chuyện kỳ lạ này, mà quái thật, con rắn này là loại rắn cực độc, hung tợn gặp người cắn người, mà được thuần hóa thành như vậy sao? Thực là may mắn khi tỷ tỷ của đệ ấy nhu mì hiện thực lại hoạt bát đáng yêu.

“Ân”, tên này chưa thấy mặt thật của tỷ tỷ rồi, hắc hắc, đáng thương, thật hảo đáng thương nga.

11. Chương 11: Vương Bát Đản

Nàng cùng tên trư ca ca này đang trò chuyện say sưa thì cửa phòng bị đổ nhào xuống, một nam tử mặt mày đỏ ngầu như bị say rượu, đứng sau là một nam tử đang ra tay ngăn cản. Hấn say xin bước chân đi cũng chẳng vững, chỉ tay vào hai tị ta “ai cho các người.....các người....dám gọi Mẫu Đơn”, vị nam tử đằng sau gật đầu với tên trư ca ca rồi vội vàng kéo vị nam tử đang say xin lại “đại ca, tỉnh đi, thật thất lễ quá Âu Nhã biểu huynh”

Ta giật mình, có chút chấn động dùng chiết phiên chỉ tay vào tên say xin “đây là biểu đệ của huynh”. Âu Nhã Thiên Kỳ có vài phần khó nói, trầm lắng một hồi, giọng nói phi thường giận dữ “biểu đệ mau kéo đại ca của đệ về đi”

“ta chẳng về, ta chỉ muốn.....ức.....Mẫu Đơn, cấm các người.....ức...”, tên Bạch Khánh Trường chân đảo đảo, men rượu che khuất đôi mắt, nói năng lung tung.

“đại ca à” Bạch Khánh Kỳ khuôn mặt tái xuống, không dám làm gì, một bên là đại ca, một bên là biểu ca, phải làm sao đây, phải làm sao đây???

Hấn ta cứ đi lung tung như tên điên, tự nhiên bỏ nhào xuống người ta “cút”, ta thô lỗ dùng chân đá hấn ta văng ra xa, hấn ngã xuống đất nhìn ta, nở ra nụ cười đậm đắng “lại đây, ta thươnghảo thơm”

Cơ mặt nàng có vẻ giật giật. “người đâu mà khiến Bạch Khánh Trường về”, Âu Nhã Thiên Kỳ rống lên, thật tức chết ta đi mà, ngày thường hống hách không nói đi, cư nhiên lại ‘gian dân’ vị đệ phụ tương lai của ta, dù đệ phụ tương lai của hấn có phần trắng trẻo, có phần giống nữ, nhưng cái hành động của đệ phụ tương lai cho hấn biết, là nam nhân một trăm phần trăm (nhảm to rồi)

“không về....không....về, ta muốn....ôm.....nàng” Bạch Khánh Trường đẩy đệ đệ hấn ra, lại muốn bỏ nhào đến chỗ ta thêm một lần nữa, ta vội vàng đứng dậy, một tay điểm vào á huyệt cùng với ma huyệt của hấn, ta hung hăng hừ lạnh, nói “giờ thì khiến được rồi chứ” (Ma huyệt: là huyệt tê liệt)

Vị tiểu đệ hấn tỏ ra vẻ ủy khuất, cúi đầu “xin lỗi biểu huynh, vị huynh đệ đây”, xoay đầu lại quát đám người hầu. “còn không mau khiêng”

“ân” một đám đại hán mau chóng lôi lấy thân ảnh hôi hám mùi rượu đi

Đúng là phá hết nhã hứng của người ta mà, tức chết đi được, đồ đại dân tộc, đồ vương bát đản, đồ...đồ....đồ...

Cuối cùng căn phòng cũng được trở về yên tĩnh vốn có của nó, cái cửa cũng nhanh chóng dựng lại.

Âu Nhã Thiên Kỳ thở dài, khuôn mặt có vài nét như xấu hổ “thất lễ với đệ quá, để đệ thấy được cảnh gia tộc ta hảo bê bối”, nếu không nhờ đệ phụ này ta cũng không biết biểu đệ của ta lại là sắc nam chứ, tuy là bạch diện thư sinh nhưng chẳng có điểm nào giống nữ tử cư nhiên còn chạy lại đòi ôm, còn hảo thơm, thật phi lý, phi lý hết sức.

“được rồi”, ta nhớ lại tỷ tỷ ta từng nói, gia tộc 2 họ chúng ta hầu như rất ghét Bạch gia, vì Bạch gia phi thường đáng ghét, lúc trước vị ca ca của bạch phu nhân hiện giờ từng có ý nghĩ đâm tã với mẫu thân, đúng là Bạch gia đều được thừa hưởng chung một dòng máu mà.

Mẫu Đơn nhanh chóng bước vào phòng, hốc mắt có một chút đỏ, giọng nói hết sức nhu nhược lại yếu đuối cất ra “bái kiến các vị đại gia, xin hỏi hai vị đại gia muốn thưởng thức khúc đàn nào”

Khỏi hỏi a quý, thì ra tụi ta đã phá hư chuyện của tên Bạch Trường Khánh kia. Lòng ta tê tái, phận nữ nhân ở thời cổ đại thật quá ** le, nhưng ở hiện đại thì cũng có khác gì.

Âu Nhã Thiên Kỳ vội lên tiếng “Mẫu Đơn, đàn khúc nào mà muội thấy thích đi”,

“ân”

Theo nàng nhận xét thì Mẫu Đơn quả thật là mỹ nhân, là bình hoa chính hiệu. Giọng hát cũng được đúng như trư ca ca nhận xét tuy không bằng tỷ tỷ.

Nàng cùng tên trư ca ca nhanh chóng cất bước ra về, vì toàn bộ tâm trạng của nàng đã bị tên vương bát đản kia phá hủy sạch sẽ, vả lại nàng là nữ nhân.

Lúc này thì trời đã chiều tà rồi sao, nàng cũng phải vội vàng về thôi, nàng tiến hẳn đến Âu Nhã phủ trong tình trạng sắc mặt hắc mếu mếu, nhưng cũng chẳng dám phản kháng lại lời nói của nàng, nàng xoay lưng đi nở ra nụ cười cáo già.

Nàng vội vàng cất bước ra đi, đi trong ánh chiều tà đỏ ngầu tà mị hấp dẫn và câu hoạc lòng người, con đường như thu hẹp lại trải dài ra để nàng cất bước đi trong gió.

Nàng bước gần tới phủ thì thấy một cỗ xe ngựa dừng chân lại, trước phủ một vị nam tử trung niên bước ra, nhìn cũng có vài nét giống với biểu ca khôi hài của nàng. Nàng nhìn thấy ả đường muội xấu xa cùng biểu ca phi thường thân thiện kia, đang bước ra đón, đại ca nàng cùng tỷ tỷ cũng đang đứng trước cửa.

Tỷ tỷ nàng nhanh chóng phát hiện ra nàng, chạy lại kề bên nàng, nắm lê tay áo nàng đi về hướng của nhị thúc nàng, phần khởi giới thiệu “ nhị thúc, đây là tam muội a”

Ta nhàn nhạt gật đầu “thỉnh an, nhị thúc ”, ngược đầu lên thì nhị thúc của ta cười yếu ớt, ta nhận ra nhị thúc bắn ra vài tia nhận xét rồi sau đó giả giọng ôn nhu “tại sao lại nữ phần nam trang thế kia, nhanh chóng vào thay áo, rồi ra dùng bữa cơm gia đình nào”, đứa hài tử này có chút giống Nguyệt muội mà thích mặc đồ nam trang, dù chẳng có nét nào giống họ, nhưng khí chất trên người nó thì y chang Nguyệt nhi, khiến ta cũng có hảo cảm. (nữ nhân nào mà Thuật ca chẳng có hảo cảm ==)

“Ân”, ta nhàn nhạt cuối đầu rồi lướt qua họ

Ở bên ngoài, Hoàng Bá Thuật mở miệng “tiểu hài tử này ít nói nhỉ, hay chưa hòa nhập với các con” nhìn trong thật lạnh mà, cũng phải 15 năm cư ngụ trên núi Tuyết Sơn, trái tim không bằng đá cũng chẳng lạ gì

Hoàng Bá Thụy Minh lên tiếng “không đâu phụ thân a, yên tâm rồi biểu tiểu muội sẽ hoàn nhập, hắc hắc”, hẳn nở ra nụ cười nham nhở

Hoàng Bá Hạo Minh hờn hợt đáp “biểu đệ hảo tự tin”

Hoàng Bá Dạ My vội cướp lời “yên tâm đi có biểu ca lo gì, hắc hắc, đại ca chẳng thấy biểu hiện hồi trư của muội muội sao” rồi sờ sờ cằm, cười như không cười

Hoàng Bá Hạo Minh cười lạnh, giọng nói yếu ớt châm chọc “để rồi xem”

Hoàng Bá Dạ My vội vàng dùng hai tay choàng lấy cổ của Hoàng Bá Hạo Minh ánh mắt nhìn lấy Hoàng Bá Thụy Minh nói “biểu ca a, kỳ này huynh phải trở tài, muội ủng hộ hộ huynh a”

Hoàng Bá Thụy Minh gật đầu tự tin khẳng định, lúc này chẳng ai để ý sắc mặt của một người phi thường đen đúa, con mắt có chút ác liệt cộng thêm tà khí.

Không may cảnh này đã được Hoàng Bá Thuật trông thấy “Châu nhi, bớt bướng bỉnh đi”, nhìn thấy đứa con này thật giống với mẫu thân đã khuất của nó mà, do ta quá chiều chuộng yêu thương luôn phần mẫu thân của nó mà làm hư nó.

Hoàng Bá Thục Châu chợt dạ rồi thay đổi sắc mặt, giọng nói phi thường ngậy thơ vô số tội “Ân, yên tâm Châu nhi sẽ hảo ngoan” rồi nũng nịu choàng lấy tay của Hoàng Bá Thuật, nghĩ thầm, chết tiệt, sao ai cũng quan tâm nó chứ, nó chẳng là gì cả, thật đáng nguyên rủa.

Hoàng Bá Thục Minh gõ đầu đứa em đáng yêu này của hắn. Hoàng Bá Thuật cười như không cười “được rồi các hảo hài tử mau chuẩn bị vào ăn cơm thôi, sáng mai báỉ phỏng đại bá của các con a”

12. Chương 12: Huyền Vũ Sơn Trang

Vì nhị thức về nên mở yến tiệc tẩy trần thì nàng bắt buộc phải ra tiền sảnh ăn cơm.

Một xiêm y màu hồng nhạt nhưng nàng nhanh chóng thay bộ xiêm y xanh nhạt vì bộ hồng nhạt quá màu mè lại lõe loét nữa, hầu như tiểu Hoa này đang trên nàng, làm nàng trong thật lộng lẫy, nàng thì sờ đầu bức tai, bắt tiểu Hoa sửa lại.

Nhưng tiểu Hoa thì bướng bỉnh khen nàng đẹp, còn nàng thì chẳng thích diêm dúa như con biểu muội của nàng đâu.

Sau một trận lục đục phản kháng diễn ra đại phân tranh trong phòng thì tiểu hoa cũng chịu thua ủy khuất cáo lui, ta nở ra nụ cười đắc ý của kẻ tiểu nhân, hắc hắc.

Ta nhàn nhạt lười biếng bước chân ra khỏi phòng, tiến đến tiền sảnh, lúc này hầu như ta là người đến muộn nhất a, nên ai cũng chăm chú nhìn ta như thú quý hiếm trong vườn thú, ta vội vàng sang thỉnh an vị nhị thức của ta, rồi ngồi xuống, ta nghĩ sau này ta sẽ phải rút kinh nghiệm, tất cả cũng tại tiểu Hoa cả làm nàng tổn biết bao nhiêu thời gian.

Lúc này tên biểu ca của nàng lên tiếng “chà tiểu biểu muội vận áo nữ tử quả nhiên khác hảo đẹp”, mày cong lá liễu, đôi mắt hạnh sáng như thu hút người ta, thoát nhìn thật là tà mị, chiếc mũi xinh xắn, đôi môi anh đào đỏ mọng ướt át, da trắng như tuyết, mái tóc dài như suối trắng tấp xuống thắt lưng, vận bộ xiêm y này lại càng tôn lên vẻ thanh nhã mà không dính chút bụi trần, hảo tiếc hảo đáng tiếc, tại sao lại cùng huyết thống chứ. (có cũng chưa tới lượt ca)

Nàng nhàn nhạt cầm đĩa lên , giọng giả như là phi thường ôn nhu “đa tạ”, thuận tiện liếc nhìn tỷ tỷ nàng đang cười hắc ám, bất giác nàng cảm thấy rung mình, tỷ tỷ nàng có chút lúng túng nhanh chóng gấp đồ ăn cho nàng.

Hừ, ả tiểu tiện nhân này thật là đáng ghét mà cố tình gây sự chú ý sao, đúng là ả càng lớn thì càng đẹp, ngay cả Minh ca ca cũng nhìn ả không chớp mắt, hừ, chán ghét thật chán ghét Hoàng Bá Thục Châu càng nhìn càng muốn bốc hỏa, lửa đốt cháy lên tận đầu.

“sương nhi, ăn nhiều lên”, Hoàng Bá Thuật bắt đầu có hảo cảm với nàng. Tiểu hài tử này quá mức quyền rũ lòng người mà, nhìn vào khiến cho người ta có cảm giác động tâm, ta đã hiểu tại sao nó lại phần nam trang rồi, còn Mỹ nhi thì quá mức kiêu sa lộng lẫy, nay có Sương Nhi mị mục lòng người, đại ca a, người hảo có phúc nha.

Vị biểu ca này cũng không ngừng nhìn ta cười hì hì gấp thức ăn cho ta, sắc mặt ta giật giật.

Tự nhiên ta cảm thấy ta và đại ca dường như quá xa cách rồi, khoảng cách đã quá mức xa, nếu như có gặp nhau ngoài đường thì cũng lướt qua nhau, ta tự cười khổ, cứ tự nhiên mình lại cứ tự biến tự diễn.

“muội muội, nhìn muội hảo nhiều tâm sự”, Hoàng Bá Dạ Mỹ chú ý đến nét mặt thoáng qua mang đầy buồn phiền thì quan tâm hỏi

“Di, nói cho biểu ca nghe ai ăn híp biểu tiểu muội, biểu ca sẽ giải quyết hết”

Hoàng Bá Thụy Minh cứ nhiên lại xích lại ngồi gần nàng, cứ không ngừng mở miệng châm chọc “hay là muội đã để ý một nam tử nào đó”, nhìn thấy lông mày gian xảo của biểu ca ta nhướn lên thì ta có chút không vui.

“muội muội, thật chứ”, Hoàng Bá Dạ Mỵ chẳng biết vô tình hay có ý mà xen vào.

Ta thở dài “nhị tỷ, đừng có nghe biểu ca nói bừa”, muốn ăn một buổi ăn yên lành cũng chẳng thể.

Ta để ý biểu ca ta vừa ăn vừa nói lại lấy tay vỗ ngực bộ dạng thật nực cười làm sao ấy, chẳng biết xấu hổ mà cứ ba hoa, giọng tự tin nói “thế sao, yên tâm có biểu ca ở đây chẳng ai có thể ức hiếp muội đâu”

Ta cơ hồ như muốn phun cơm ra, nhưng rồi lại nhin để nó lẳng xuống cười khỏ nói “chẳng có gì, ăn đi, đừng quan tâm muội làm gì”

“Ăn, ăn đi đại ca” thật là yêu nữ, cả đại ca ta cũng bị ả mê hoặc, thật càng nhìn càng chướng mắt mà, Hoàng Bá Thụy Châu không vui nghĩ thầm trong lòng.

Tên biểu ca nàng thấy được hành động và lời nói nàng không tương khớp với nhau, trong bữa ăn nàng muốn sắc cơm đến chết tại chỗ với hành động của biểu ca Thụy Minh. Nhị thúc nàng cũng lắc đầu với đứa con phóng túng của mình, nhưng lại làm cho buổi này phi thường ảm cúng.

Lúc sáng đã có rất nhiều người tấp nập đi qua đi lại, tiểu hoa thì nhanh chóng thay đồ dùm nàng nhưng nàng vẫn thích nữ phần nam trang, mặc cho tiểu hoa mặt mày méo xẹo, cau có, ta vẫn làm theo ý ta.

Lần này là cả thấy sáu chiếc xe ngựa lăn bánh làm cho phố xá lúc này xì xầm bàn tán quá mức, phi thường náo nhiệt.

Haizzz, gia tộc thượng lưu mà phải có khác chứ, ngay cả xe ngựa cũng được thiết kế theo kiểu đặc biệt, xa phu thì được ăn mặc hết sức chỉnh tề, vừa nhìn là biết hộ nhà giàu rồi.

Lúc xe ngựa dừng lại, nàng xuống xe thì biểu ca bay lại tới tấp, sấp sấp lại gần nàng, phiên muốn chết, nàng phải đổi biệt danh cho hần đại phiên phức.

Hần vừa đi vừa giải giảng cho nàng, con cầu biểu muội của nàng thì ánh mắt sắc bén hận không thể bóp chết nàng, nhìn nàng không chớp mắt, nàng đành thở dài, xem ra đường đi cũng nàng càng gian nan đây.

Theo sự quan sát của nàng thì Huyền Vũ sơn trang này phi thường mộc mạc, không như Hoàng Bá phủ trang hoàng lộng lẫy, nhưng nơi này phong cảnh phi thường hữu tình, nhiều cây cỏ lạ, cũng không kém gì Hoàng Bá phủ, hết sức nhã nhặn cùng bình dân

Lúc bước vào đại sảnh nàng liếc mắt lên nhìn một nam tử trung niên chắc hời trẻ cũng là soái ca đây mà, còn vị phu nhân kế bên thì đúng là một mỹ nữ đấy, sắc đẹp vẫn chẳng phai tàn theo thời gian.

Còn ngồi ở dưới là một vị nam tử lông mày rậm, đôi mắt sáng ngời, đôi môi đỏ lúc nào cũng mỉm cười, chiếc mũi cao cao, mái tóc xõa ngang vai, vận áo lam bào, trên tay còn cầm một chiết phiến cùng màu, tôn lên sự hiên ngang lại phi thường tuấn tú, cả người cũng toát ra cổ khí phóng khoáng thật là một soái ca như biểu ca Hoàng Bá Thụy Minh vậy (tật hám trai trời dậy rồi)

Nhị thúc của nàng cứ chỉ chỗ bảo nàng ngồi tự nhiên “nơi này cũng chẳng coi trọng lễ nghĩa đâu” Vị nữ tử trung niên thấy nàng, nàng cũng gật đầu chào hỏi, vị nữ tử tò mò lên tiếng “Dạ Sương đâu, còn vị nam tử này là ai”

Thụy Minh Biểu ca nàng phi thường lanh chanh cướp lời của nhị thúc nàng “đây chính là tiểu biểu muội, Hoàng Bá Dạ Sương”, vị nữ tử giật mình, dò xét khắp người nàng, vị nam tử trung niên nhàn nhạt trả lời “Dạ Sương sao, ưm quả hảo tuấn tú, một bạch diện thư sinh chính hiệu”

Tỷ tỷ nàng vội cướp lời lên tiếng “đại bá, muội muội con là nữ nhi, là nữ nhi”. Tỷ tỷ nàng bĩu môi, khiến cho đại bá nàng cười thâm “ta nghe nói Dạ Sương là nữ hài, cứ nhiên ở đâu lại ra một Dạ Sương nam hài, đại bá thật thất lễ”

Ta cười khỏ nhún nhún vai “không sao”. Vị nam tử trung niên nhanh chóng giới thiệu cho ta biết “đây là biểu ca của con, tên Huyền Vũ Lăng, còn biểu tỷ Huyền Vũ Tuyền thì đã xuất giá qua nước khác”.

“Ân”, chà vị biểu ca đây thật là soái mà trong rất được nha, ngay cả mỉm cười cũng rất thân thiện, hai gia tộc này sao mà may mắn thế ai cũng thuộc thể loại mỹ nam mỹ nữ, thật ghen tỵ chết đi là được.

Hoàng Bá Thuật cười ôn nhu “các hài tử này gửi gắm tẩu chăm sóc mấy ngày nha, chừng nào ta sắp xếp công việc ổn định thì sẽ quay về đón chúng”

Mộ Dung Miễn Miễn nở ra nụ cười nhân hậu lên tiếng “được rồi các con ra chơi chút đi, nếu có cơm ta sẽ sai người qua thông báo”, lâu rồi mới có nhiều người, xem ra mấy ngày nay phi thường náo nhiệt đây.

Cả bọn cùng cúi đầu chào, ta được sắp xếp một các , phòng ở đây có phần trang nhã và thoáng mát nơi này quả nhiên là hảo thoải mái, nơi nàng ở vừa phi thân lên một cái là có thể ra được kinh thành nha, ngó từ mái nhà thì có thể thấy dòng người đi lại tấp nập.

13. Chương 13: Gặp Lại

“cốc cốc”

“Ân, vào đi”, lại có chuyện gì, ta chỉ muốn yên ổn a

Cánh cửa phòng bật ra, tỷ tỷ nàng bước vào, bữu môi “thiên a, muội quá siêu phàm tối ngày cứ cầm sách ở trong phòng không thấy buồn chán sao, mau đi dạo với tỷ, mẫu thân bảo học nhiều cũng chẳng có ích”

Với tỷ là như thế nhưng muội khác nha, xem ra vị mẫu thân đại nhân này là người phi thường thông minh và thú vị mới có thể khuyên tỷ tỷ nàng đừng đọc sách nhiều, cũng có thể là một đồng hương xuyên-quá.

Hoàng Bá Dạ My chẳng thèm hỏi han ý kiến của nàng vội vàng kéo lê nàng ra ngoài, đi đến một hậu viên phi thường lớn lại rộng, gió thổi lồng lộng mát rượi cả người.

Trong đình có ba người khiến nàng ngạc nhiên nhất chẳng phải là hai vị biểu ca của nàng mà là tên trư ca ca, đúng như nàng nghĩ vị trư ca ca cũng ngạc nhiên đến nổi bật dậy

Hoàng Bá Thụy Minh thấy được nhanh chóng bước ra, cười tà mị “tiểu muội à, ta cứ tưởng muội ngủ đông luôn ở trong phòng chứ”

Ta nhàn nhạt cười, còn tên trư ca ca xông ra, mảy mặt lại giọng nghi hoặc “đừng nói với huynh đây là biểu muội của huynh Hoàng Bá Dạ My cùng Hoàng Bá Dạ Sương”, giờ thì mình đã hiểu biểu đệ của mình chẳng hề đoạn tụ, mà cư nhiên ta chẳng nhận ra lẳng đệ của ta lại là nữ phần nam trang, lại còn đi lầu xanh nữa, lão thiên gia gia a.

Ta gật đầu, lộ rồi, hết vui nữa chẳng có gì để giấu giếm, giọng nhỏ nhẹ “hữu lễ”

Hoàng Bá Dạ My nhanh chóng kéo lê nàng vào đình ổn định chỗ ngồi, rồi mới từ tốn lên tiếng “thì ra huynh là Âu Nhã Thiên Kỳ, một trong tam đại tài tử phong lưu kinh thành”

Hắn chột dạ, khịt khịt mũi, lên tiếng minh oan “Ngô, đó chẳng qua chỉ là vài vị bằng hữu nể mặt thôi”, nghe nói tiểu thơ nhà Hoàng Bá phi thường đẹp, nhưng không ngờ lại là nàng ấy, ngay cả lúc này cũng thật đẹp và thùy mị.

Huyền Vũ Lăng lên tiếng nhìn chằm chằm vào Thiên Kỳ mà nói “đừng nói cho huynh nghe, hai người đó là hai tiểu biểu muội của huynh”, lần trước đi uống rượu hắn cứ không ngừng ba hoa gặp được một đại mỹ nhân nào là thực nữ mỹ miều, giọng hát thánh thót như một tiên nữ hạ phàm, bất quá là đúng nhưng tính cách thì...ôi...Huyền Vũ Lăng chỉ biết than thở trong lòng

Thì ra Huyền Vũ Lăng nhìn thì ôn nhu nhưng lại mang giọng nói phi thường sắc đá đúng là chẳng thể tưởng.

Âu Nhã Thiên Kỳ chột dạ chỉ biết ho khan, tuy nàng chẳng biết họ đã nói gì nhưng nàng cũng nhin không được, cái sắc mặt méo mó, đen như củ than của Âu Nhã Thiên Kỳ phi thường buồn cười nha.

Tỷ tỷ thấy được sắc mặt thoải mái của nàng nhưng lại hiểu lầm, lên tiếng “đừng nói cho tỷ tỷ nghe là ý trung nhân của muội là Âu Nhã huynh nha”

Ta chỉ có một biểu hiện nhìn tỷ tỷ, muốn phun hết tàn tích hôm qua đã ăn, nhưng ta cũng để lại tỷ mặt mũi cho tên trư ca ca này, nhún nhún vai trả lời “tỷ, ăn có thể ăn bậy, nói chẳng thể nói bừa, người trong mộng của Âu Nhã huynh là một người phi thường ‘nhã nhạn’ và ‘hiền thực’” câu cuối ta cố ý nhấn mạnh thêm, ăn miếng trả miếng thôi tỷ à.

Đến đây thì hai vị biểu ca của nàng hiểu sơ sơ rồi, Thụy Minh nhanh chóng gót tách trà cho nàng nhấp nhấp

Huyền Vũ Lăng thì thản nhiên lên tiếng như đâm một cú vào ngực Âu Nhã Thiên Kỳ “thế thì xem ra Thiên Kỳ đệ phải thất vọng rồi”, nhị biểu muội của hắn chẳng phải là thực nữ gì cả, chỉ cần tiếp xúc lâu một chút là hiểu rõ, dù muội ấy xinh đẹp như một tiên nữ, bộ dạng yếu ớt như đoá hoa nhỏ

Ta hít mũi, nhin cười. Còn tên Âu Nhã Thiên Kỳ sắc mặt méo mó khó coi, tỷ tỷ nàng lại ngây ngô hỏi một câu “Ngô, ba người nha, ý trung nhân của Âu Nhã huynh là ai”

Câu này tưởng chừng như tỷ tỷ nàng ghen tỵ, nhưng tỷ tỷ nàng cũng nhanh chóng đá hắn xuống thẳng địa ngục “chẳng biết ai mà xui xẻo đụng độ vào 3 huynh”.

Ta cơ hồ nhin cười chẳng được nữa, đành xoay người lại cười sau lưng của biểu ca Thụy Minh, cả hai biểu ca cũng cười toe toét. Tỷ tỷ nàng cũng nở ra nụ cười hết mức xinh xắn và kiều diễm.

Âu Nhã Thiên Kỳ xem như hết hy vọng đành ho khan, rồi phản kháng “Di, Lăng huynh, Thụy Minh huynh đáng cười lắm sao”, thật uống cho hắn ta kể cho hai vị bằng hữu này nghe tất tần tật để giờ nhận được nụ cười hả hê của họ, thật quá đáng mà, cứ dẫm đạp lên vết thương của người ta mới hài lòng sao.

Giờ thì nàng đã biết tại sao họ được gọi là kinh thành tam đại tài tử phong lưu rồi, cả ba dường như quá hợp nhau, ai cũng phóng khoáng lại phi thường tuấn tú nữa chứ, muốn văn có văn muốn võ có võ. Trong đình lúc này ai cũng cười bát nháo cả lên, đương nhiên ngoại trừ nàng

Lúc này có thêm ba bóng người bước vào đình khiến cả đình im lặng nhìn họ đang tiến đến, lúc này Huyền Vũ Lăng cười nhạt, dựa vào lan can ở trong đình, phe phẩy thiết phiến trong tay “xem ra kinh thành tam đại tài tử phong lưu gần sắp có thêm một người rồi đây”

Thụy Minh biểu ca cũng tỏ ra vẻ hứng thú, cười tươi như gió xuân phong ập đến “chẳng biết hai trong họ ai lại là biểu tẩu tương lai của ta đây”, sau đó lại sờ sờ cằm, dăm chiêu suy nghĩ.

Tỷ tỷ nàng nhanh chóng chạy qua đó chào hỏi, còn ta tò mò hỏi “vị tiểu thư vận áo đỏ là ai thế”.

Hoàng Bá Thụy Minh vội vàng trả lời “tiểu biểu muội, vị tiểu thư đứng bên trái đại ca muội, là Thượng Quan Đan Đan, bên phải là Thượng Quan Đan Phụng”

Trái tim ta dù rất đau, nhưng vẫn phải tỏ ra vẻ bình thường, cười nhạt “cả hai đều là đại mỹ nhân cả”, đại ca đúng là phong lưu công tử, bên cạnh luôn có mỹ nhân đi theo.

Âu Nhã Thiên Kỳ thấy tỷ tỷ nàng đã đi khỏi lộ đuôi hồ ly, ngoe ngoẩy đầu nói “đương nhiên rồi, họ được gọi là kinh thành song xú đại mỹ nhân đó, chẳng phải là hư không”

Nghe giọng đầy ngưỡng mộ của Âu Nhã Thiên Kỳ bật ra, ta liếc nhìn hắn, bộ mặt thập phần vô lại của ta lộ ra cười tà nhàn nhạt trầm trọc “Ngô, Thiên Kỳ huynh, lau nước miếng đi, chảy cả ra rồi”

Lúc này Thụy Minh cùng Huyền Vũ Lăng cười hả hê cổ gẳng cười to, ta lắc đầu vờ như than thở, còn Âu Nhã Thiên Kỳ thì then quá hóa giận, ngắt mũi của ta “Di, hảo hài tử hay lắm, dám trêu chọc cả huynh”, thật chẳng chừa lại chút mặt mũi cho hắn mà, cứ mang hắn ta ra làm trò cười, thật quá đáng

Hoàng Bá Thụy Minh nhíu mày dù biểu tiểu muội phần nam nhưng cũng không thể để hắn phi lễ như vậy, mau chóng hất tay Âu Nhã Thiên Kỳ ra “ăn hiếp đệ thì ăn hiếp đệ, chớ có đại dột ăn hiếp tiểu muội của huynh”

Ta cười thầm trong sự đau khổ của Âu Nhã Thiên Kỳ nếu không nhờ họ quá thú vị khiến ta quên hết đau khổ, thì ra chỉ cần cố gắng thì sẽ quên được, đột nhiên một giọng nói hết sức yếu điệu truyền tới “Lăng huynh, Thụy Minh huynh, Âu Nhã huynh, hữu lễ a”

Giọng nói ngọt xớt khiến cho ta cũng rung mình lòng tơ dưng thẳng lên, người đã mỹ rồi nhưng giọng nói lại mỹ hơn. Thượng Quan Đan Phụng vội nhìn qua ta, gật đầu cười mỉm chỉ chào hỏi ta “Dạ Sương muội hữu lễ a”

Huyền Vũ Lăng cười lạnh nhàn nhạt hỏi “ngọn gió nào mà kéo theo 2 vị đại tiểu thư nhà Thượng Quan đến phủ huynh thế”

Thượng Quan Đan Đan cười yếu ớt “Ngô, nghe nói hôm nay tất cả đại nhân vật đều tụ tập tại đây, chẳng lẽ đến xem kịch chẳng được ư”

Lăng huynh nàng lại đáp “nhàn hạ quá, kịch thì nơi nào chẳng có”. Nàng thì chẳng hiểu Lăng biểu ca cùng Đan Đan có thù gì, nhìn họ đấu khẩu ghê gớm dù cả hai đang cười nhưng khẩu khí của họ có vẻ sắc bén, cuối cùng đại ca nàng cũng lên tiếng “chẳng lẽ huynh mời 2 tiểu thư đến phủ một chuyến mà đệ cảm cảm”

Một tiếng hừ lạnh của Huyền Vũ Lăng dù không đồng tình nhưng cũng nghiêng rằng nói “không dám”.

Đan Phụng vội rót trà mời đại ca nàng, nhìn thấy cảnh này đã thở không nổi hướng hồ đình này thật chật hẹp không khí thật ngọt ngào như lúc này, nàng vội vàng lên tiếng định cáo lui khẳng định nơi này chẳng thuộc về nàng.

Hoàng Bá Dạ My vội siết chặt tay nàng “mai có cuộc cưới ngựa, nhà Thượng Quan mời chúng ta đi tham gia”

“muội, chẳng biết cưới ngựa” nàng trả lời thẳng, muốn từ chối chuyển đi ngày đi. Lúc này biểu ca Thụy Minh của nàng hào hứng vỗ vỗ ngực “yên tâm, có huynh người cưới ngựa giỏi như huynh dạy thì tiểu biểu muội chẳng phải lo”

Nàng hận Hoàng Bá Thụy Minh, muốn bóp chết hắn tại chỗ, đương nhiên ý nghĩ cay độc này nàng chỉ dám nói trong lòng.

Thượng Quan Đan Đan cũng lên tiếng “phải đó, đi cho vui”. Đại ca ta lại lên tiếng “Thượng Quan tiểu thư mời tới muội đi đi”, nhìn sắc mặt muội ấy hảo tệ, có chuyện gì sao?

Ta đành miễn cưỡng phun ra một chữ “Ân”, rồi bước ra khỏi đình. Chẳng hiểu sao nước mắt muốn tuôn ra, tim thì phi thường đau xót.

14. Chương 14: Nỗi Lòng

Buổi tối ở đây thật đẹp, từ cây cổ thụ cao to này nhìn hướng về phía kinh thành, kinh thành quả có khác trăm nghe không bằng mắt thấy, nhìn từng lồng đèn phát sáng khắp phố, nhìn dòng người tấp nập đi lại, thật hảo thú vị, nhưng sao nàng cười chẳng nổi, nàng đành ngồi hát một mình trên cây cổ thụ cho bớt buồn vậy

Lật lại từng trang nhật ký mang theo bên mình

Đã viết rất nhiều điều chỉ toàn về anh

Em quen được quan tâm, ghét bị đối xử lạnh nhạt

Khi cô đơn mới tìm đến em...

Em thấy được tâm tình của mình dưới những dòng viết

Đặt bản thân mình dưới sự thấp kém tầm thường

Chờ anh chờ quá lâu

Nghĩ đến anh nước mắt tuôn rơi

Mà hạnh phúc và niềm vui là gì chứ?...

Yêu đến đau lòng

Đau đến bật khóc

Khóc đến cạn kiệt....

(Chú thích: bài hát mang tính chất minh họa Ơ.Ơ mp3.zing.vn/bai-hat/So-Ki-Su-Tran-Tue-Lam/ZWZEA0ZD.html)

Khi hát xong, nàng chẳng cảm thấy đỡ hơn, ngược lại nàng còn tủi thân, số mệnh thật biết trêu đùa con người mà.

“thà chẳng gặp nhau, chẳng gặp thì sẽ chẳng yêu, ông trời thật biết trêu đùa con người” (đạo đó ==)

“nói đúng lắm”

Nàng giật bắn cả người lên, lộn cổ ngã nhào xuống “á” đang lúc chuẩn bị cười hạc quy thiên thì nhận được một cái ôm của một người, rồi từ từ phi xuống đất.

Trong khoảng khắc hai người, bốn mắt chạm nhau, lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với hắn như vậy, khuôn mặt của nàng và hắn gần trong gang tấc, nàng cảm thấy không xong rồi, tiêu rồi, máu trên não bắt đầu muốn chảy xuống, tim đập điên cuồng.

Hành động thực tế nhất là mau chóng xô hắn ra, nhưng rồi lại bị hắn giam cầm trong vòm ngực cường tráng và ấm áp ấy, nàng cơ hồ muốn cắn lưỡi chết tại chỗ, hơi thở càng gấp, chân tay bủn rủn cả.

Nàng dùng hết lực vùng vẫy như vô ích vì nàng bây giờ yếu như cọng bún chẳng làm gì được tứ chi đều bị tê cứng.

“Đứng yên”, hắn bị làm sao thế này, nhưng hắn lại thích ôm muội muội hắn, khi muội muội hắn muốn xô hắn ra thì hắn cảm giác mất mát đi một khoảng trống.

Nguyên lai hắn định đi dạo tại hậu viên thì nghe được một giọng hát nghe rất là hay giọng hát mang kèm theo một nỗi buồn, khiến trái tim hắn cũng phải ngừng đập theo giọng hát ấy, tuy hắn không hiểu nghĩ bài hát đó, bài hát đó cứ như tỏ rõ lòng mình với hắn vậy, hắn thật không biết bây giờ phải làm sao cả.

Dần dần có một dòng khí nóng chảy dọc từ mũi xuống, không xong máu mũi nàng đã chảy ra.

Hoàng Bá Hạo Minh giật mình vì nhìn thấy thứ không nên thấy, nàng quay đầu lại đằng sau, xấu hổ đến khuôn mặt nóng bừng cả lên, tay nàng không ngừng lau đi máu đã tích tụ trên mũi nàng, nàng tính tẩu thì....

“muội cứ thích như thế sao, trốn tránh sự việc, chi bằng đối mặt”, thì ra là lý do này sao, thật không thể tin nổi, chắc chắn hắn đang nằm mộng.

“muội.....”, nàng không nói lên lời, chỉ muốn đào cái hố chôn mình xuống, hoặc là anh mặt đen mặt trắng có ghé qua mang nàng đi theo với (tức đầu trâu mặt ngựa ấy mà)

“tại sao chúng ta lại có chung huyết thống chứ”

Khi nghe xong câu này ta giật bắn cả người, chân cũng khụy xuống, chẳng còn sức để chống đỡ

Trầm ngâm một hồi hắn thở dài “muội sẽ luôn là hảo muội muội của đại ca, đại ca cũng là hảo ca ca của muội, đừng trốn tránh đại ca nữa”, hắn ta dường như cảm thấy không thoải mái, hắn ta có nên hỏi hận khi muốn làm không, muội muội lại trốn tránh hắn vì lý do đó ư?

Vì lý do thích hắn, mà trốn tránh hắn? Mỗi lần thấy hai biểu đệ gần gũi muội ấy thì hắn phi thường ghen tỵ với hai biểu đệ của hắn nhưng giờ đây, phải làm sao mới tốt đây???

“Ân”, ta tìm hảo đau nhưng cũng chẳng có gì để nói, chỉ biết trả lời, đầu óc trong rỗng, tai ong ong hầu như chẳng nghe được gì cả.

“quay đầu sang nhìn đại ca đi, chẳng lẽ muốn chúng ta duy trì mối quan hệ vừa chạm mặt nhau là bỏ chạy sao”, thực sự hẳn ta cũng chẳng chịu nổi, tình cảm của hẳn, hẳn khinh bỉ chính mình, nhưng hẳn thật sự không thể im lặng được nữa, chắc chắn là muội muội hẳn vì lâu không tiếp xúc với hẳn nên mới sinh ra ảo giác này, hẳn không muốn chấp nhận sự thật này.

“không.....được.....”, ta thật sự không làm nổi, tứ chi cũng ta cũng dần tê cứng, chỉ cần gần trong gang tấc ta cơ hồ trụ chẳng nổi, có thể ta cũng là nữ sắc nữ đầu tiên chết do mất máu quá nhiều.

Thấy nàng quay lưng với hẳn, hẳn không thích như thế, không phải không thích mà là cực kỳ không thích và chán ghét loại hành động lẩn tránh hẳn.

Nàng bất ngờ bị đại ca nàng kéo nàng vào lồng ngực, tay đại ca đang để ở thắt lưng nàng, nàng chưa từng nhìn kỹ đại ca như giờ này, ánh trăng chiếu xuống, đôi lông mày dựng đứng thẳng tắp, đôi mắt chim ưng đen đáy, chiếc mũi cao cao như tượng tạc, đôi môi bạc thần mỏng kết hợp cùng khuôn mặt ngũ quan mỹ lệ, tóc đen dày thả xuống lưng, nước da hơi ngăm tôn lên sự cường tráng tuần duật, trời ạ, lão thiên cũng giúp đại ca mị hoặc nàng sao, hay muốn nàng chết đi mới vừa lòng.

“cứ tập làm quen đi, chúng ta phải là hảo huynh muội của nhau”, ta cũng chẳng biết ta đang nói gì, chỉ cần thấy muội ấy luôn đi bên các biểu đệ thì ta nhìn chẳng được, dù biết rằng không nên làm thế, nhưng ta lại muốn muội ấy cư xử với ta như bình thường không trốn tránh ta, cười với ta như biểu của ta.

Ta được đại ca ôm vào trong lồng ngực, cả người ấy thoang thoảng mùi hương rất nam tính và đặc trưng của đại ca, tim càng đập nhanh thở gấp càng nhiều, ta bỗng nhiên cảm thấy đầu óc tối sầm lại, đột nhiên không còn biết gì nữa.

Nghe thấy hơi thở dồn dập của muội muội rồi lại dừng đi thì hẳn mới biết muội ấy chẳng hề nhút nhát chỉ là trốn tránh hẳn thôi, nhưng hẳn biết làm gì hơn, trong tim hẳn cũng có muội ấy, nhưng hẳn không thể làm thế như vậy là không hợp lễ giáo, tại sao hẳn và muội ấy có huyết thống với nhau chứ, tại sao trời lại thích trên con người.....

.

.

Nàng đã ngủ đi lúc nào không ai hay, lúc nàng tỉnh dậy thì nàng thấy nằm trong phòng giá y cũng chẳng có gì thay đổi cũng giống như bình thường, tối qua như một giấc mơ vậy, mà rất trần thật, nhớ lại trong mơ nàng và đại ca.....bất giác từng giọt máu mũi lẫn xuống...

“sắc nữ, mới sáng sớm đã nghĩ vậy rồi”

Ta khịt khịt mũi, hừ lạnh “im”, ta vội vàng bước xuống giường rồi vệ sinh thân thể.

“sắc nữ a, ta.....” có nên nói cho sắc nữ này biết tối qua chẳng phải là mơ mà là sự thật không, chính mắt ta còn không tin rằng hẳn ta sẽ ôm sắc nữ này, rồi cởi từng lớp áo của sắc nữ này chỉ chừa lại giá y, rồi nhẹ nhàng ôn nhu đắp chăn cho sắc nữ, thậm trí còn hôn lên trán nữa chứ, khiến ta chỉ biết ngẩn nhìn và chờ đợi như tượng đá, xem ra Hoàng Bá Hạo Minh không phải là Liễu Hạ Huệ.

“cút”, nàng lạnh lùng hừ lạnh.

“được thôi”, cha chả, chính người kêu ta cút đó nha, đừng có hối hận, hừ, tục ngữ nói không sai: hảo tâm chẳng có hảo báo đáp.

Khi nàng vệ sinh xong, chỉnh trang lại trang phục thì tỷ tỷ nàng đã lao vào phòng “muội muội, xong chưa đi thôi”

“đi đâu”, sợ nhớ ra “.....a, đúng rồi”, cũng tại giấc mơ kia làm ta, mới sáng sớm mà đã suy nghĩ bừa bãi, sắc nữ, sắc nữ

Nàng theo Hoàng Bá Dạ My ra, nàng bắt gặp ánh mắt của đại ca, làm nàng nhớ đến hôm qua, vội vàng chui lên cỗ xe ngựa, may quá lúc nàng chảy máu mũi chẳng ai thấy, nếu không thì nguy to.

Đột nhiên nàng giật bắn cả người khi thấy đại ca nàng vém cửa màn xe của nàng lên, bước vào ngồi, nàng há miệng đến mang tai, tứ chi bị tê liệt, đại não nàng cứng đờ không còn hoạt động gì nữa.

“sao, hôm qua những gì đại ca nói chưa nghe rõ”, tiểu nha đầu này quá ngốc nghếch lại phi thường ngây ngô, ta thích nhìn muội ta hai gò má xinh xinh kia ẩn hồng trong thật là đẹp mà, ta lại nghĩ đi đâu nữa, trong khi phản ứng của muội ấy bây giờ chẳng khác gì pho tượng cả, thực là buồn cười mà, phản ứng quá kịch liệt.

Nàng được đại ca lay nàng tỉnh, khuôn mặt bất ngờ ở trong gang tấc, nàng không bắt giắc lấy tay che mặt.

Hắn cười xấu xa “sắc nữ, hahahaha”, thật sợ ta đến thế sao, thật đáng yêu.

Nhìn thấy nụ cười đủ giết chết trăm ngàn thiếu nữ, mê hoặc chúng sinh kia ta lấp ba lấp bắp, giọng yếu ớt “đại.....ca....đừng....có...đùa....”, chẳng lẽ tối qua giấc mơ đó là thật, lão thiên a cho ta chết đi, cho ta chết đi.

Hoàng Bá Hạo Minh nhếch đôi môi bạc thần mông lên, hiện lên một nụ cười hoàn mỹ siêu cấp soái ca, khiến nàng thân thể bủn rủn, mũi bắt chấy bắt giắc lẫn vài giọt máu xuống, thật là địa ngục mà, nhưng địa ngụcmùi vị vừa đau khổ mà vừa hạnh phúc, hóa ra nàng là siêu cấp biến thái và đại sắc nữ sao, thiên a a a a

Hắn bất ngờ xích lại gần nàng, giọng nói tà mị vang lên “sao, muội muội, phải tập cho quen đi, đại ca chẳng thích có người vì thích đại ca quá mà mất máu đến chết a”

Nàng vội dùng tay nhỏ bé đẩy đẩy bả vai to lớn kia, thật sự là màn tra tấn trên trời có dưới đất không. “đấy muội đã đừng như đã quen với đại ca hơn, yên tâm sau này đại ca ca sẽ hảo hảo giáo huấn muội”.

Nghe xong câu này, nàng há mồm ra, cơ hồ không tin vì đại ca nàng lúc này thật gian xảo nha. Đại ca nàng lại muốn làm hảo đại ca, khiến cho nàng bớt sợ đại ca, được sao, nàng đã ở cùng với tiểu phiền phức mấy đêm mới có thể nhìn thẳng mặt đại ca.

Mí mắt xinh đẹp cụp xuống, nhẹ giọng nói “thế...đại...ca....phải...giữ...lấy...lời ...hứa” ta cũng muốn chữa căn bệnh quái đản này, ta cũng chịu không nổi, cứ muốn ăn đại ca của mình là một việc làm không tốt.

“Ân, muội muội”, hảo đáng yêu mà, càng nhìn càng thích.

Ta bất ngờ bị đại ca dùng ngón tay búng vào mũi với lực nhẹ, cùng với nụ cười tươi như gió xuân, bất ngờ ta cúi đầu xuống ủy khuất nếu nhìn thêm nữa chắc chắn nàng sẽ thành liệt sĩ.

Muội muội này của ta hảo đáng yêu, ta lại tự cười khổ cư nhiên ta lại có tà tâm với muội muội ta, do muội ấy ít tiếp xúc với ta mới có cảm giác này, ta thật sợ một ngày nào đó muội ấy sẽ rời xa ta, ta cười khổ thêm lần nữa, thật sự mình rất đáng khinh bỉ mà, ngay cả muội muội cũng chẳng tha.

15. Chương 15: Quan Tâm

Xe ngựa dừng lại Hoàng Bá Hạo Minh khẽ liếc nhìn nữ tử đáng yêu đang suy nghĩ đắm chiêu nàng đâu biết khi về mặt của nàng trầm lại thì càng xinh đẹp biết bao, cứ không ngừng muốn trêu đùa nữ tử đó.

“đến rồi, muội đang nghĩ về ai mà nhập tâm thế”

Nghe được giọng nói trầm thấp mang đầy sự châm chọc nàng vội giật mình, chột dạ cúi đầu xuống tận ngực, thật xấu hổ nha.

Hắn vén màn xe lên đi xuống, đỡ nàng xuống, khiến nàng ngạc nhiên không thôi, tuy tâm nàng hảo vui nhưng mà hắn chỉ xem nàng là hảo muội muội, cũng tốt, cũng tốt, nàng cười cười trong lòng, tự an ủi bản thân mình

Điều này khiến tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn ta như thú quý hiếm trong vườn thú vậy, nơi này có Hoàng Bá Dạ My, Hoàng Bá Thụy Minh, Hoàng Bá Thụy Châu, Huyền Vũ Lăng , Thượng Quan Đan Đan ,

Thượng Quan Đan Phụng, Âu Nhã Thiên Kỵ, còn nữ tử kế bên ta đoán chắc là Âu Nhã Linh, còn hảo đồng hảo đồng người nữa, bộ nhà Thượng Quan dự tính cắm trại tại đây??? Quả nhiên ta đoán không sai, một lão nhân gia nhanh chóng lên tuyên bố

Nàng nhanh chóng bước đến chỗ tỷ tỷ nàng, Hoàng Bá Thụy Minh vỗ vỗ lấy bả vai ta “này mới một đêm, mà quan hệ huynh muội tốt đẹp hơn rất nhiều”, ta để ý từ khi muội ấy đến Hoàng Bá phủ, cơ hồ như biểu ca rất lạnh nhạt với muội ấy, khi này ta giật bắn người khi thấy huynh ấy từ chối đi xe ngựa chung với ta để bước chân vào xe ngựa của biểu muội muội.

Ta chột dạ, cười nhạt “vậy...vậy sao”. Lãng huynh cũng vội trêu ghẹo ta “thế mà ta tưởng hai người có quan hệ quá mức mờ ám nha”

Ta vội vàng tự trấn an mình, thở dài, nhàn nhạt nói “được rồi hai hảo biểu huynh, muội nào đắc tội hai huynh”

Tỷ tỷ nàng cùng biểu muội của nàng mỗi người cười trên người một con ngựa đi đến chỗ nàng, tỷ tỷ nhảy xuống ngựa đưa dây cương cho nàng cầm “muội muội, lên ngựa, tỷ sẽ giảng giải uội”.

Ta đang vân vân thì bị tên biểu ca Thụy Minh ôm lấy, bế ta lên ngựa. Bất giác làm vai ta hảo đau, Thụy Minh biểu ca lại lên tiếng trấn an “nào, yên tâm, huynh là bậc thầy cao thủ cưỡi ngựa có huynh, đừng sợ”

Nàng nhú nhú mày nghi hoặc liếc nhìn từ trên xuống dưới thì chẳng có ‘điểm nào’ đáng để nàng tin tưởng nha. Con ngựa này hảo cao, nhưng tấm lót ở dưới làm nàng chẳng thoải mái tẹo nào cả nha, thật chán chết, phi thường chán, không phải gọi là chán-cực-điểm.

Nàng ngồi trên lưng ngựa được biểu ca dắt đến bãi đất trống đằng này, thì thấy tên Âu Nhã Thiên Kỵ cùng Âu Nhã Linh ở đây, vị tiểu muội muội gật đầu với nàng cùng biểu ca.

Âu Nhã Thiên Kỵ tiêu sái đi đến “khỏi giới thiệu muội đã biết là ai rồi chứ” rồi cười nham nhở như kẻ tiểu nhân nhìn Hoàng Bá Thụy Minh “Thụy Minh huynh hảo nhàn hạ nha”

Hoàng Bá Thụy Minh hơi nhú mày “ừ, đương nhiên, nếu không ta đâu rảnh mà đi chuyến này”, phải trấn trọng cơ hội quý báu để trở tài chứ.

“sao, Dạ Sương muội, tên bất tài này đã dạy được gì uội” Âu Nhã Thiên Kỵ chẳng chờ chút mặt mũi cho Hoàng Bá Thụy Minh nói xiên nói xỏ, miệng của Âu Nhã Thiên Kỵ như ngâm hàng ngàn kim châm mà phóng tới Hoàng Bá Thụy Minh.

Nàng nhún nhún vai tỏ ra vẻ ủy khuất, Hoàng Bá Thụy Minh nhanh chóng kéo ngựa nàng đi, cơ hồ nàng muốn ngã nhào xuống đất đúng là ‘giận cá chém thớt’ nha, đến lúc này biểu ca mới giảng giải, nhưng cỡi ngựa quá khó đi, làm hạ thể nàng bất giác hảo đau xương cốt rã rời.

Sau một hồi lăn lộn với con ngựa chết tiệt này thì nàng chịu hết nổi, đành kêu biểu ca bế xuống, thở hồng hộc, lưng đau nhức tột đỉnh, còn hơn đi làm khổ công nữa nha, tứ chi cũng bị liệt hết rồi nè.

“xem ra biểu tiểu muội chưa phải một hai buổi học được, chờ huynh đi lấy nước uội”, nhìn thấy bộ dạng vừa khổ sở vừa đáng yêu, dù đang nữ phần nam trang nhưng hảo đáng yêu mà, hẳn cũng có chút thương tiếc

Ta ngồi xuống góc cây, nhìn huynh ấy cỡi ngựa đi, thật là mệt chết nha. Lúc này con biểu muội cùng Thượng Quan Phụng và đại ca Thượng Quan Đan Đan, phi ngựa tới.

Con đường muội ta làm ra vẻ yêu kiều nhưng trong mắt cứ không ngừng lờm lảy ta.

“Dạ Sương muội muội, ai lại nở lòng bỏ muội ở đây”, Thượng Quan Đan Đan có chút không vui hỏi, hồi này rõ ràng ta thấy tên Thụy Minh đi cùng Dạ Sương muội muội mà, sao giờ ngay cả bóng dáng cũng chẳng thấy??? ”

“Ngô, muội quá mệt mỏi, nên biểu ca đã đi lấy nước uội”. Trên trán nàng lúc này lăn mấy giọt mồ hôi xuống, quá mệt mỏi, có lẽ lâu không vận động tay chân nên mới mềm yếu đến mức này.

Hoàng Bá Hạo Minh nhú mày vội xuống ngựa, tháo ra một túi da, đưa qua cho nàng, liếc nhìn nàng “khát thì uống của huynh”

Ta phải tự trấn an bản thân không được để lộ sơ hở, nếu không chết chẳng có chỗ chôn đầu nha, hít một ngụm khí lạnh, đưa tay lên đỡ lấy “đạ tạ”

Khi nàng uống xong thì đại ca nhắc nàng lên ngựa của đại ca dưới ánh mắt của bao nhiêu người. Rồi dắt ngựa đi vào rừng bỏ lại những người đang mồm chữ A mắt chữ O

“đại ca.....huynh.....”, đi được một khúc cuối cùng ta cũng khó hiểu nhìn chẳng được lên tiếng hỏi, nhìn bóng lưng to lớn kia, mắt ta chớp chớp vài cái.

Hắn đang dắt ngựa ở phía trước nàng, nghe nàng nói một câu, hắn nhàn nhạt quay đầu lại nhìn nàng bằng ánh mắt sững sờ nhưng mang bộ dáng giận dữ nói với nàng “nhìn bộ dạng khổ sở của muội, là biết muội phi thường lưỡi biếng, chẳng chịu luyện tập võ công, chỉ biết ở trong phòng ủ nầm”

Nàng lại cúi đầu xuống, xấu hổ không thôi, đại ca nói đúng tim đen của nàng, nếu nàng chịu chăm chỉ thì hôm nay chẳng ra kết quả như thế này.

“sao đại ca nói quá đúng phải không”, thật là nhìn bộ dạng đó thật buồn cười, nhưng bộ dạng hồi nãy của muội ấy làm ta cũng rung động, cái tên biểu đệ ngu dốt, chẳng biết dạy gì cả, để lại muội muội ta ở trong rừng trong tình trạng sắc mặt trắng bệch, môi xanh xao lẽ có chuyện gì thì sao, thật ngu dốt.

“nhưng....muội....hảo.....đau..., khắp cả....”. Không đợi nàng nói cả câu hắn vội vàng phi thân lên ngựa, hai bàn tay to lớn của hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, hắn ta biết người nàng đơ cứng vì hành động này của hắn, thì dùng giọng châm chọc nàng “sắc nữ, đừng nghĩ quẩn, đại ca sẽ chỉ dạy uội”

Nàng nghe được thì giật mình, thanh tỉnh lại, nhưng hai tay hắn quả nhiên đang hướng dẫn nàng làm sao làm cho đúng, mà phi thường nghiêm khắc chỉ dẫn nàng, bất chi bất giác nàng dựa vào vòm ngực quá cường tráng và cứng cáp của hắn, lúc này nàng quên hết mọi ưu phiền mà chú tâm học.

“xem ra muội cũng chẳng ngốc là bao”, hắn hài lòng nói nhỏ bên tai nàng

Nàng bĩu môi “huynh mới ngốc”, ách ta đang nói cái gì vậy nè.

Hắn ta cúi sát vào vành tai nàng giọng nhỏ nhẹ như trêu đùa nàng, một hơi nóng nam tính phả vào gò má nàng, khiến nàng bất giác lại đỏ mặt, máu mũi bắt đầu phun trào

“thật sao, muội ngược tâm quá”, muội muội hắn nghĩ gì hắn sao không biết được

“lại chảy máu nữa à, muội cứ như vậy, sẽ chết khô vì mất máu mất, ha ha ha”, hắn cười tà mị với nàng

Nàng chỉ biết dùng tay bịch hết mặt, để mặt hắn ta cười ha hê sau lưng nàng. Hắn chợt nhận ra chỉ cần ở bên nàng là vui vẻ, và lại có cảm giác khác thường, hắn thích ôm vòng eo thon nhỏ của nàng, thích bàn tay bé nhỏ mà hảo mẫn mẫn và ấm áp, thích mùi hương nhàn nhạt trên người nàng, thích nàng vì hắn mà đỏ mặt, thích nàng vì hắn mà hành động chẳng giống bình thường, nghĩ tới đây hắn không khỏi cười khổ.

Lúc này, Thụy Minh đã quay lại mà chẳng thấy biểu tiểu muội của hắn, Đan Đan dùng giọng nói rất đáng thương và ủy khuất nhưng chỉ cần người có mắt cũng nhìn thấy nàng đang châm chọc hắn “xem ra, huynh đã đến trễ a”.

Đan Phụng cười yếu ớt “huynh nên đi tìm xem nữ tử nào cần huynh dạy đi”

“Đi, nhìn thấy thái độ của ba người ta đã biết ai đã đem tiểu biểu muội của ta đi rồi” Hoàng Bá Thụy Minh thâm chử xấu biểu ca của hắn

Âu Nhã Thiên Kỳ cùng xá muội của hắn cũng bước đến theo sau là Huyền Vũ Lăng, đội nhiê Âu Nhã Thiên Kỳ nở ra nụ cười thập phần vô lại, nháy mắt với Hoàng Bá Hạo Minh “này, Thụy Minh huynh, đừng tức vì bị phồng tay trên, không làm được anh hùng, không sao, đệ cho huynh cơ hội tốt, dạy hảo muội muội của đệ”

Hắn thở dài, chỉ biết làm theo lệnh của của Âu Nhã Thiên Kỳ, vì hắn không muốn làm bề mặt của Âu Nhã Linh, dù hắn và nàng chạm mặt nhau vài lần khi hắn tới nhà Âu Nhã tìm tên bạn rượu thịt đáng nguyên rử, dù chẳng thân thiết với Âu Nhã Linh.

Hắn chỉ thân thiết với mọi nữ tử lầu xanh, vì sao ư, quá đơn giản vì nữ tử khuê các hảo phiến phức nha, tốt nhất không nên đụng chạm nhiều, nếu không đời hắn sẽ bị giam giữ trong cuộc sống hôn nhân. (==)

Thượng Quan Đan Đan lại châm chọc thêm câu “sắc mặt Thụy Minh huynh hảo tệ nha, sao nào cần nghĩ ngợi???”

Hắn vội vàng lườm Thượng Quan Đan Đan, nuốt cơn tức giận vào bụng “hừ, có sắc mặt của muối mới tệ, lo mà giữ người, kéo mọc cánh cao bay xa chạy”.

Hắn nói xong vội vàng dắt ngựa của Âu Nhã Linh tiến vào rừng, những người có mặt ở đây ai hầu như cũng hiểu, nhưng Thượng Quan Đan Đan thì cười nhạt cho qua chuyện, Âu Nhã Thiên Kỳ cũng chẳng hiểu là bao? Dắt ngựa của Đan Phụng đi vào rừng.

16. Chương 16: Mất Tích

Lúc này trong khu rừng yên tĩnh đột nhiên náo nhiệt, tiếng ngựa, tiếng cười trộn lẫn vào nhau. Đột nhiên Đan Phụng lên tiếng phá vỡ tiếng cười lúc này “hay chúng ta cùng nhau đua ngựa, xem ai thắng nha”

Đan Đan cũng tán thành “đúng, được đó”

Ta nhanh chóng xuống ngựa, giọng thút thít “Tỷ chơi với họ đi, muối.....”

Con cầu biểu muối của ta thì muốn nhấn chìm ta “biểu tỷ, tỷ cùng Minh ca ca tập nãy giờ chắc cũng biết chứ”

Nghe xong câu này nàng cơ hồ như muốn bay qua đá một cú cho ả lăn xuống ngựa gãy cổ chết đi. Đại ca của nàng lên tiếng bênh vực “không được, muối ấy chưa thành thực”

Thụy Minh cũng phải lên tiếng “Àn, 4 người các muối đua đi, các huynh ở đây xem” Thụy Châu đang làm cái gì chứ, muốn biểu tiểu muội bị bẽ mặt sao? Hay muốn tiểu biểu muối gãy cổ?

Tỷ tỷ nàng thì vỗ vỗ vào bả vai nàng trấn an nàng, rồi ra lệnh “hảo, chúng ta cùng đua một vòng nào”

Hoàng Bá Thụy Châu dù không vui nhưng vẫn gắng cười gượng. Bốn con ngựa được xếp lại ngay ngắn thành hàng, Thụy Minh nhanh chóng lên tiếng “đi”, bốn con ngựa đã hí lên, chạy qua một lớp bụi bám quanh mặt của Thụy Minh.

Âu Nhã Thiên Kỳ nhàn nhạt lên tiếng, nụ cười sáng lạn nở trên khuôn mặt tuấn tú của Âu Nhã Thiên Kỳ “Lăng huynh, huynh mua ai thắng”

Huyền Vũ Lăng liếc hắn, sờ sờ cằm đắm chiêu “đương nhiên mua muối muối Dạ My thắng”, Huyền Vũ Lăng rất bênh vực người nhà nha.

Thụy Minh thì lên tiếng “ta cá chắc là Đan Đan sẽ thắng, ai mà chẳng biết Đan Đan là người cưỡi ngựa giỏi nhất kinh thành chứ”, hắn thắng cái chắc. Âu Nhã Thiên Kỳ tán thành cũng gật gật đầu

Nàng cùng đại ca bắt chi bắt giác nhìn chăm chú vào cuộc đua, quả nhiên Đan Đan cưỡi ngựa phi thường giỏi, khuôn mặt tràn đầy tự tin lúc này ánh sáng mặt trời chiếu vài tia li ti vào khuôn mặt Đan Đan, khiến Đan Đan tỏa sáng như ánh mặt trời, nụ cười thập phần yêu kiều và mị hoặc lòng người, nàng liếc nhìn đại ca, đại ca nhìn Đan Đan chẳng chớp mắt, quả nhiên Đan Đan định sẵn sẽ là đại tẩu tương lai của nàng mà.

Lúc này ai cũng chăm chú nhìn vào cuộc đua, chẳng ai để ý một bóng người dời đi. Một vị nữ tử phần nam trang đang đi lang thang trong khu rừng bất ngờ thì bị một đám hắc y nhân phục kích mang đi.

Thụy Minh thì tính tìm tiểu đường muối hắn bàn bạc xoay đầu lại ngó nghiêng ngó tây chẳng thấy tiểu đường muối hắn đâu, Huyền Vũ Lăng để ý hỏi “chuyện gì xảy ra, sao mặt mày dẽ tái mét”

Hắn vội vàng phi thân lên lưng ngựa “chẳng thấy biểu tiểu muội nữa, ta đi xem sao”

Hạo Minh lúc này mới phát giác, tiểu muội muội bưng bình của hắn đã đi mất, hắn cũng nhanh chóng cười ngửa đi tìm.

Trong một căn phòng thỉnh thoảng tỏa ra mùi hoa quế, có một nam tử đang nằm trên giường bằng đá, gối bằng khuôn ngọc thạch màu xanh.

Hàng mi cong cong khẽ rung động, cảm thấy sau gáy hỏ nhứt hỏ đau, cả người như bị tra tấn qua, hỏ đau, khiến vị nam tử chẳng ngồi dậy được, mở mắt ra thì thấy đây là một nơi phi thường xa lạ chỉ có vài tia nắng mặt trời len lỏi qua cửa sắt kia chiếu rọi vào.

Vị nam tử nhanh chóng bật dậy, vài đốt xương sườn kêu răng rắc “đây là đâu, quái sao ta hỏ đau”, ta chỉ còn nhờ thoáng thoáng rõ ràng ta đang cười ngửa, rồi lại ngất đi.

Cánh cửa phòng nhanh chóng bật ra, một nam tử vận áo tím bào, tràn đầy ngạo nghễ và tự tin, khuôn mặt góc cạnh đẹp như tượng tạc, đôi môi mỏng hồng, chiếc mũi cao cao, nhưng lại tỏa ra cỗ khí phi thường hắc ám và cảm giác đầu tiên của nàng về hắn là rất thâm tà. =))

Hắn ta nhìn nàng, rồi tiêu sái tiến vào bàn tròn gỗ lim, an tọa, nhàn nhạt rót lấy tách trà nhắm nháp, nở nụ cười kinh bỉ liếc nhìn vị nam tử ngổ ngắc trên giường “đây là Minh Giáo, người đã bị bắt làm con tin”

Nói tới đây nàng đã hiểu, mấy năm nay Minh Giáo muốn giành chức thiên hạ đệ nhất giáo phái, muốn giành được thì phải lật đổ Tuyết Sơn, mà muốn lật đổ Tuyết Sơn thì phải bước qua xác của bị mẫu thân đại nhân giấu mặt của nàng.

Nàng cũng im lặng và nằm xuống, điều này khiến hắn giật bắn người, hắn đã bắt qua nhiều người hầu như ai cũng la hét ỉ ôi lộ ra vẻ sợ hãi run rẩy như con cày sầy, còn tên tiểu mặt trắng này nhìn yếu đuối nhu nhược, gió thổi qua tường chừng sẽ mang tiểu tử mặt trắng này theo.

Nay, cư nhiên chẳng sợ hắn mà còn nằm ngủ ngon lành, không thềm điểm xỉ đến hắn, khiến lòng tự trọng của hắn trỗi dậy nha “tên tiểu tử kia, ta nói người bị bắt làm con tin, người bị điếc ư”, hắn rống lên.

Nàng bật dậy, xoa xoa bụng “ta đói”

Sắc mặt hắn lúc này phi thường đen, còn đen hơn cả ‘bao thanh thiên’, giọng nói phi thường giận dữ nghiêm rằng lợi “người.....”, xú tiểu tử này cư nhiên ‘xem thường’ hắn

“ta làm con tin, người cũng phải cho ta ăn no chứ”, đói chết đi được, làm ta ê ẩm cả mình mẩy không bắt đền người là may lắm rồi, nếu muốn giết ta thì giết lâu rồi đâu cần mang ta đến căn phòng hạng sang này, chúng tổ có chuyện cần nhờ vả, hoặc nàng có giá trị lợi dụng.

Hắn hai tay nắm thành quyền, dồn nén sự tức giận, miệng mang đầy hàn khí “nếu ta nói không cho”.

Nàng im lặng, nhàn nhạt nói “ta chết, người chẳng có lợi”.

Chỉ một câu đơn giản, hắn đá văng cả cửa phòng nàng bước ra, quả nhiên chốc lát có người mang thức ăn đến, nàng nhìn thức ăn, hất tung cả bàn, chỉ nói một câu “bổn công tử là ai, mà cho bổn công tử ăn loại thức ăn rẻ mạt này” phải làm khó dễ hắn nàng mới hả được cơn giận này chứ, làm gáy nàng đau muốn chết đi nè.

Nghe xong câu này mấy tì nữ nhanh chóng dọn dẹp chạy trốn ra ngoài.

Trong phòng lúc này còn mình nàng và tiểu phiên phúc “này, người đang bị bắt” khẩu khí của tiểu sắc nữ này thật lạ nha

Nàng nhàn nhạt liếc tiểu phiên phúc “biết”

“sao người không chạy trốn, người có khả năng đó”, dù vô công tệ đi đâu nữa thì cộng thêm hắn, hắn tin có thể đưa cả hai cùng ra ngoài an toàn

“chạy trốn, người không nhìn thấy khuôn mặt hề của tên giáo chủ đó ư”

“người, muốn chọc tức hắn”, quả nhiên sắc nữ này là biến thái mà, chớ nên nhìn mặt mà bắt hình dong nha.

“vả lại ta hỏ lười, chờ người tới cứu vậy, trong lúc này, kiểm tra tiêu khiển chơi”

“ta hết biết với người, có thức ăn nhớ chia cho ta”, cũng tốt có kịch hay xem, hắc hắc
“biết”

Lúc này cánh cửa phòng lại bị bật ra, thức ăn đều là sơn hào hải vị cả, quả nhiên nàng hảo lợi hại lại gian xảo nữa.

17. Chương 17: Thú Vui Của Đời Người

Trong một mất thất lúc này có một nam tử vận hắc bào, khuôn mặt đầy hắc tuyến, méo mó, tỏa ra hàn khí, có thể thấy nam tử này đang phi thường giận dữ, lưỡi biếng nằm trên tháp nhuyển, ngón tay thon dài của hắn cứ gõ xuống tháp nhuyển tạo nên tiếng ‘cộp, cộp’

Mất thất mở ra, một lão nhân trung niên, thấy được giáo chủ mình chẳng khác gì tên ôn thần, hắn có vài tia tán dương vị bạch diện thư sinh kia, nhưng hắn cũng bắt đầu sợ hãi với những gì hắn nói, đành nuốt nước bọt, cung kính nói “thưa giáo chủ, vị nam tử mặt trắng đòi đi dạo xung quanh....”

Chưa nói hết câu Hàn Tuyết Khuyết rống lên, giọng nói phi thường u ám phóng ra toàn ám khí “to gan, đây là đâu mà đòi đi dạo, tưởng đây là nơi vui chơi cho các bạch diện thư sinh sao”

“giáo.....chủ, hắn nói, nếu hắn chết vì buồn chán....thì lấy ai làmcon tin”, ánh mắt của lão nhân gia đảo liên, giọng nói sợ hãi, giọt mồ hôi đọng lại trên vầng thái dương cũng rơi xuống.

Hàn Tuyết Khuyết cắn răng nói “lúc nào cũng là câu này, người không chán ta cũng chán, hậu đãi hắn bằng sơn hào hải vị, chán ăm nệm êm, hắn ta còn muốn gì nữa, cuộc sống cơ hồ còn tốt hơn cả ta nữa”

“giáo chủ bớt giận, hắn ta là người được yêu thương nhất trong Hoàng Bá phủ....đương nhiên cũng được hưởng không ít phú quý.....”, đừng làm cho lão già phải yếu tim nữa mà, thật là đau đầu quá đi.

Giọng nói càng lúc càng lớn, càng hắc ám “lão tử nó, nếu hắn ta không phải là người được sủng nhất trong phủ bổn giáo chủ đã phang thầy hắn ta cho chó ăn rồi”

Vị lão nhân gia, không ngừng sờ đầu, hai tay đan chặt lại, nuốt nuốt nước miếng “thế,...có...đáp...ứng.....”

“Rắc”, tiếng nắm tay thành quyền, đập xuống bàn, bàn gãy làm đôi, nghiêng rằng lợi phun ra từng chữ “đáp ứng”, tên khốn này, nếu gia tộc người không đáp ứng ta, ta lột da người, rút gân người, uống máu người, gặm xương người, hừ.

Vừa nói xong vị lão nhân gia bỏ cửa chạy lấy người, một làn gió mát thổi qua, lão nhân gia mừng đến nỗi muốn rút nước mắt.

Một cô gái vận xiêm y màu lam nhạt, cưỡi ngựa nhanh chóng được phi qua cổng của Minh Giáo, trong sự ngăn cản của một số hắc y nhân.

Nhưng rồi họ nhanh chóng rút lui. Nguyên lai vị cô nương trẻ tuổi này là Hàn Tuyết Cơ, muội muội của Hàn Tuyết Khuyết, nàng nghe nói có một bạch diện thư sinh cư nhiên dám bốn cột đại ca nàng, bốn cột cả Minh Giáo, xem thường Minh Giáo tức là xem thường nàng, nên nàng phi thường tức giận không quản ngày đêm cưỡi ngựa về Minh Giáo hảo hảo giáo huấn tên bạch diện thư sinh này.

Tại hậu viên, một nam tử vận áo bạch bào trên tay cầm chiết phiến dáng vẻ trong thật ung dung tự tại, trên đầu cũng được vài thượng hạng cột lại búi thành một cục còn dính theo cảo thạch màu xanh, chỉ có một lọn tóc phủ xuống mắt trái, khuôn mặt trắng như tuyết, thoạt nhìn tuấn tú vô cùng.

Đang nhàn nhạt đi dạo trong một sơn động, hậu viên được làm nhân tạo nhưng không hề thua kém những danh lam thắng cảnh nước xanh biết chảy qua các hòn nam bộ, những lá cây thì xanh mơn mơn, xum xuê chen chúc nhau mà sinh trưởng.

Vị nam tử vừa bước một bước thì cả đám người đằng sau bước một bước, dừng lại một cái, thì những người đằng sau đụng vào nhau, té nhào cả ra.

Nam tử bạch bào này hầu như trêu ghẹo họ, bung thiết phiến trong tay phe phẩy trước ngực làm ra vẻ tiêu sái lắm, họ nhanh chóng đứng dậy ổn định lại hàng ngũ, nam tử thì ai oán tên bạch diện thư sinh này, nữ tử thì ngưỡng mộ không thôi, nhìn ngang- nhìn dọc -nhìn thẳng, nam tử bạch bào chính là Hoàng Bá Dạ Sương.

Lúc này Hàn Tuyết Cơ đó đã vọt vào trong hậu viên, nhìn thấy bóng màu trắng của một nam tử, không nghĩ không rằng nhanh chóng bung chiếc roi trong tay ra mà quất thẳng vào bóng lưng của nam tử.

Khiến cho bọn người hầu chạy tán loạn không thôi, roi nào cũng quất vào người hầu, vị nam tử kia tất nhiên đã sớm phi thân lên thân cây, cây thiết phiến vẫn phe phẩy, miệng cong lên hết sức vênh vác giọng nói tràn ngập mỉa mai châm biếm “Ngô, tiểu hài tử nhà ai mà cư nhiên lại đánh người bừa bãi”, nữ tử này mắt quáng gà hay sao mà đánh người mình, ngu xuẩn.

Hàn Tuyết Cơ giật mình bất ngờ nhìn lên cây, thấy một bạch diện thư sinh, bộ dạng tiêu soái, ngạo nghễ, khuôn mặt thanh tú, bỗng nhiên gò má của nàng phút chốc ửng hồng như màu đào, chưa kịp nói gì thì nhìn thấy Hàn Tuyết Khuyết với khuôn mặt như quỷ sai địa ngục đang bước tới, cơ mặt hắn giật giật khi quét mắt nhìn nơi này, thì hắn hừ lạnh, khiến Hàn Tuyết Cơ giật bắn mình, còn Hoàng Bá Dạ Sương thì ngồi trên cây xem kịch

“ca, muội.....” Hàn Tuyết Cơ lắp bắp sợ hãi nói

“đánh ai không đánh, cư nhiên lại đánh toàn là người mình” Hàn Tuyết Khuyết trừng mắt liếc nhìn muội muội ngu xuẩn của mình, giọng nói chẳng hề niệm tình huynh muội ruột thịt cả.

Hàn Tuyết Cơ hơi chột dạ nhìn xung quanh, quả nhiên toàn là người của Minh Gia ở ngoài la liệt dưới đất, nguyên lai là một số thì không dám ra tay đánh nhị tiểu thư, một số thì tránh không kịp đã hưởng hết nỗi đau xác thịt, trên người của họ, nếu mặt không có một lần đỏ như trái ổi, thì sau lưng hoặc trước ngực đã có máu chảy ra.

Hàn Tuyết Khuyết nghiêng cả răng lợi, khuôn mặt anh tuấn lộ rõ sự chán ghét mau chóng ra lệnh cho gia nhân lui ra dưỡng thương, ánh mắt âm lãnh băng giá nhìn vào muội muội của hắn, rống lên “người đầu, đem tên mặt trắng này xuống và nhốt vào phòng”. Rồi nhanh chóng kéo lê muội muội không biết điều đang đứng như trời trồng ở đó đi mất dạng.

Đêm canh ba, tại hậu viên một nam tử một nữ tử đang làm náo loạn nơi này, cũng từ nơi này phát ra nhiều tiếng động quấy nhiễu giấc ngủ của nhiều người, hậu viên loạn cả lên, gà bay chó sủa, tiếng bước chân chạy ngang chạy dọc.....

18. Chương 18: Vô Ngân

Trong một căn phòng đá, có một vị nam tử bạch bào nằm trên giường với tình trạng bị cột lại như cái bánh trưng. Một vị nữ tử thì quỳ xuống không ngừng run cầm cập. Vị nam tử hắc bào sắc mặt đã biến dạng, méo mó, phi thường thối, hắn cố gắng tự trấn tĩnh bản thân hắn, hậu viên của hắn, hắn đã mời biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ mới có thể làm lỏng lẻo tới mức như bức tranh phong thủy, thế mà đêm qua nó đã bị tàn phá bởi hai kẻ đáng nguyên rửa này, lần trước đánh nhau trong hậu viên hắn bỏ qua, lần này cư nhiên lại tàn phá hậu viên yêu quý của hắn, thật sự nhịn không nổi mà, hắn ước gì có thể nhai xương hai kẻ bại gia chi tử này

Hắn nghiêng chặt răng lợi, nếu không phải vì muốn giành chức vô lâm minh chủ, hắn cũng không cần phải cúi đầu hạ mình với tên mặt trắng đáng nguyên rửa này, từ xưa đến giờ chỉ hắn sai người khác, nào ngờ tên mặt trắng này chẳng hề sợ hắn mà còn uy hiếp hắn đủ điều.

Hai tay nắm thành quyền, liếc hai kẻ phá hoại hậu viên yêu quý của hần, máu dồn lên não, một chương đánh gãy bàn đá trong phòng. Hàn Tuyết Cơ cắn môi dưới, ủy khuất chột dạ không thôi, bĩu môi “ca...”

“câm miệng”, Hàn Tuyết Khuyết giận dữ rống lên, giờ đây hần không muốn nghe bất kỳ lời giải thích của hai kẻ bại gia chi tử này nữa, hần thật sự điên rồi.

Lúc này nàng chẳng hề để ý tình cảnh hiện giờ vì nàng biết hậu viên là nơi tên thần kinh này yêu nhất, thấy nó hơi cũ rồi nàng hảo tâm giúp hần một chút, cố ý chọc tiểu hài tử kia, tiểu hài tử kia có tính cách giống hệt tên thần kinh này nhưng lại điên cuồng hơn một chút, vừa mới trêu chọc thì đã nổi đóa, cầm roi quất lung tung, nhưng giờ đây nàng khá miệt mõi nha, không nghĩ nhiều nàng đã tiến vào giấc mộng đẹp.

“ca, muội biết lỗi rồi, tại hần, hần chọc muội”, Hàn Tuyết Cơ giọng oan ức cất lên tiếng. Tất cả do ta quá nông nổi, tính điêu ngoa nhất thời bị bộc phát, ta cũng đâu cố ý, nếu hần ta không ghẹo ta.

Giọng nói phi thường tức giận, hần ta làm sao người được cơn giận này, ở đây 2 ngày mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, còn gia tộc tên mặt trắng thì chưa có hồi âm “đáng chết, hai người các người.....”, vừa mới cất lời được một nửa thì hần nghe được tiếng động lạ.

“....” (tiếng thở ngáy ngủ của Hoàng Bá Dạ Sương)

Hần ta thật sự tức điên lên mà, cư nhiên còn dám ngủ trước mặt hần, uy nghiêm của hần đều bị tên này quăng thẳng xuống đáy sông Hoàng Hà mất rồi, nếu đồn ra thì mặt mũi hần còn đâu, tôn nghiêm của hần, hần chịu không nổi nữa, hần muốn đại khai sát giới thì có một tên thuộc hạ xông đến “thưa chủ tử, Vô Ngân cầu kiến”

Chẳng phải là đệ nhất nữ sát thủ sao, hừ, nàng ấy đến ngay lúc này làm gì. Hần ta vội vàng cất bước ra khỏi phòng đá, bước chân vừa nặng nề vừa tức giận, chẳng biết chuốc giận vào ai.

Hàn Tuyết Cơ mắt trái nheo lại, lúc này sự yếu đuối đã thay thế cho sự điêu ngoa, ánh mắt như giết người nhìn vị nam tử chết tiệt này dù có soái ca đi nữa, nhưng hại nàng bị đại ca trách phạt, nàng nhanh chóng phi thân qua, định bóp cổ tên đáng nguyên rửa này.

Lúc này nàng được tiểu phiến phức nhắc nhở, đôi mắt hạnh xinh đẹp mở ra, vội xoay lưng, lùi lại một chút, vị nữ tử bị hù, chân còn vấp phải bụi đá cạnh mép giường, nguyên mặt úp xuống giường, còn nàng giả vờ như không thấy.

Có lẽ vì quê quá độ, nhanh chóng rút cây thủy chùy từ người ra, định đâm Hoàng Bá Dạ Sương một nhát, bất ngờ Hoàng Bá Dạ Sương đã phản kháng và tránh được sợi dây cột từ người nàng cũng bị đứt ra, nàng nhàn nhạt cười kinh bỉ Hàn Tuyết Cơ. Hàn Tuyết Cơ với đôi mắt tràn ngập giận dữ, hai tay nắm chặt lại thành quyền, giọng cay nghiệt nói “tên mặt trắng kia, ta phải giết ngươi”

Nàng tránh cú đá của vị nữ tử này, thiết phiến bung ra, thuận tay vỗ vào tiểu thí thí của vị nữ tử này, giọng trầm biến “cũng không tệ, nhưng quá nhỏ”

Núi lửa cuối cùng cũng bùng nổ, dù giờ này tất cả gia nhân có ngăn cản Hàn Tuyết Cơ đi nữa, thì Hàn Tuyết Cơ này thề độc nhất quyết phải chém chết tên mặt trắng chó má này ra một trăm không một ngàn mảnh.

Trong một căn phòng sang trọng mùi hương nhạt loan tỏa, có một vị nữ tử vận hắc y bó sát gần nửa người, khuôn mặt đã bị mặt nạ che khuất đi một nửa, lộ ra đôi môi hồng mỏng xinh xinh, chân bắt chéo lại với nhau, tay nhàn nhạt cầm tách trà, nhắm nháp bộ dạng rất nhàn hạ mà thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Một nam tử hắc bào nhanh chóng xuất hiện “Ngân nhi, muội đến chẳng hay có gì chỉ giáo”

Vô Ngân đệ nhất sát thủ Thần Trường quốc, hành nghề tự do, thích hạ thủ với ai thì hạ thủ, liếc mắt với Hàn Tuyết Khuyết, giọng nói nhỏ nhẹ “giao người ra”

“người....người nào, huynh không hiểu”, Hàn Tuyết Khuyết có chút khó hiểu, hần ta có bắt người nào của muội ấy sao?

“người mà huynh vừa bắt” Vô Ngân hơi cười nhẹ, nhún nhún vai nói.

Không nhắc thì thôi, nhắc đến thì hấn phi thường tức giận, nghiêng răng phun ra từng câu “chẳng lẽ là tên mặt trắng đáng nguyên rửa đó”

“không sai”, Vô Ngân cười như không cười mà nói, hai ngày nay Hoàng Bá Dạ Sương là người nổi tiếng nhất giang hồ, Thiên Cơ Các đã mua được tin tức từ Minh Giáo, nào là cùng giao chiến với muội tử của Hàn Tuyết Khuyết, làm hậu viên đáng giá ngàn vạn lượng của Hàn Tuyết Khuyết biến dạng trong một đêm, cuộc sống trong Minh Giáo của muội ấy cơ hồ còn ăn sung mặc sướng hơn giáo chủ minh giáo Hàn Tuyết Khuyết, nghĩ đến đây Vô Ngân không khỏi cười thầm trong lòng.

“không giao”. Hấn còn chưa nhận được tin tức gì từ gia tộc tên mặt trắng đáng nguyên rửa, chưa trả được thù, chưa hành hạ tên mặt trắng, sao lại dễ dàng giao, dù muội ấy là đệ nhất mỹ nhân đi nữa, dù muội ấy là người mà hấn nhất kiến trung tình đi nữa, thì hấn vẫn nhất quyết không buông tha tên mặt trắng đáng nguyên rửa kia, càng nhắc máu hấn càng dồn lên, đỏ cả khuôn mặt.

Vô Ngân nhú mày, từng bước từng bước ,yêu kiều mà đến gần vị nam tử hắc bào, giọng phi thường ôn nhu “thật sự không giao”

Không đợi hấn trả lời, tên thuộc hạ hấn quỳ xuống, sắc mặt trắng bệch cung kính bẩm báo “thưa giáo chủ....không....xong rồi, nhị tiểu thư lại....”

Chưa nghe hết câu hấn một chương cuồng phong hất tung thuộc hạ hấn bay ra ngoài cửa, hai tay nắm thành quyền, di chuyển ra ngoài, Vô Ngân ngạc nhiên nhưng sau đó cười khổ xem ra có kịch vui để xem, nói gót theo bước chân Hàn Tuyết Khuyết.

19. Chương 19: Kế Mỹ Nhân

Một nữ tử đang cầm trên tay đại đao, từ phòng đá chém vị nam tử ra tới tiền sảnh, không ngừng chém điên cuồng, nhưng nhất nào cũng có trúng vị nam tử đầu, nào là bình hoa cổ, bức họa đắt tiền, bình hoa quý hiếm, bàn ghế cũng bị hất tung cả lên, vị nam tử nhàn nhạt phi thân lên ngồi trên xà nhà, chiết phiến ung dung trong tay, giọng mỉa mai “Uy, nàng thực sự tính phá sập sơn động của đại ca nàng, nha, nguyên lai nàng là tiểu hài tử hư hỏng nha”

Hàn Tuyết Cơ càng tức giận hơn chỉ tay lên xà nhà, thở hồng hộc “tên **, xuống mau”

“ngô, ta nào phải tiểu hài đồng 3 tuổi” vừa nói vừa cười nhẹ, lộ ra lúm đồng tiền xinh xinh, hai chân cứ đứng đưa bộ dạng rất nghịch ngợm

Hàn Tuyết Khuyết hết sức để phi thân lên, chỉ biết ở dưới thở hồng hộc, Hàn Tuyết Khuyết đi đến, cơ mặt hấn giật giật, ngẩng nhìn căn phòng sang trọng giờ đã biến hóa thành bãi chiến trường mà muội muội hấn cùng tên mặt trắng này rầy dựng lên, trong đầu hấn chỉ có một ý nghĩ .Hàn Tuyết Cơ giật bản mình, nghĩ thầm: thảm rồi!

Sắc mặt hấn giờ phi thường thối, thối đến cực điểm, lúc trắng lúc xanh, bất ngờ hấn phi thân lên đánh một chương vào tên mặt trắng, nhưng hấn đâu ngờ tên mặt trắng này, thoát ần thoát hiện, nàng nội công rất thâm hậu, nhưng võ công thì dốt nát nên chỉ có thể tránh thôi, nhanh chóng phi thân đi nơi khác, giọng giả vờ như ngây thơ vô số tội “ngô, ta là người bị hại a”

Khuôn mặt anh tuấn lúc này của hấn cơ hồ đã méo mó, sắc mặt phi thường thối, ra lệnh “người đầu, bắt lấy cái tên mặt trắng đáng chết này”

Nghe được lệnh họ nhanh chóng xông lên, toàn là những cao thủ, Hoàng Bá Dạ Sương giả vờ ủy khuất “Di, người lịch sự sao lại hử chút động tay động chân”, chiết phiến vừa bung ra, đã đỡ một cú đá của vị hắc y nhân, tùy tiện hất tay sau lưng đỡ lấy một chương của tên định đánh lên, cảm thấy không ổn thì nhìn thấy bóng dáng một người, nhanh chóng phi thân sang vị nữ tử hắc y nhân giọng oan ức “tỷ tỷ a, cứu mạng”

Vị nữ tử bất chợt cười lên, lữ hắc y nhân lúc này chẳng biết phải làm sao, có nên đánh hay không?

Khuôn mặt tuần tú đã biến dạng, giọng nói phóng ra ám khí, cười kinh bỉ “nam tử hán đại trượng phu dám làm dám nhận, cư nhiên lại yếu đuối trốn sau lưng một nữ tử, hèn hạ”

Nàng hít hít mũi, sờ sờ cằm, giọng phi thường tiêu sái lại phóng đảng nói “ngô, làm nam tử hán đại trượng phu để làm gì, ta thích làm lưu manh, vô lại, vả lại ta là người bị hại nha” nói xong nàng còn chớp chớp đôi mắt hạnh của mình.

Lúc này Hàn Tuyết Cơ chột dạ, quát “câm miệng, tại bạch diện thư sinh người...”

“đủ rồi, còn muội Vô Ngân muội có ý gì”, Hàn Tuyết Khuyết không còn nhẫn nại, mà đánh gãy lời chối tội của muội muội mình, nhìn Vô Ngân bằng ánh mắt âm lãnh, giọng nói dè thấp lại.

“ý gì, chẳng lẽ huynh không biết”, Vô Ngân hai tay chấp lại đằng sau, bình thản trả lời. Trong lòng nghĩ thầm hay lắm tiểu muội muội Dạ Sương a, ta hảo khâm phục muội, mặt dày hơn cả thước bằng, đánh chết cũng không nhận.

Hàn Tuyết Khuyết sắc mặt tái xanh, hai mắt đỏ ngầu, không suy nghĩ nhiều mà xông lên đánh với Vô Ngân, Vô Ngân nhanh chóng tiếp nhận sự khiêu chiến của hấn, hấn đánh cả hai người, quả nhiên võ công của giáo chủ Minh Giáo cũng hảo lợi hại nha, khiến họ không ngừng né tránh tìm được sơ hở nào trong chiêu thức của Hàn Tuyết Khuyết

Nàng thấy hấn ra tay chiêu nào cũng chẳng nể tình, chiêu nào cũng là tử huyết, xem ra hấn thật sự đã điên lên, bỗng nhiên dưới áo Hàn Tuyết Khuyết hiện lên một con dao sắc bén, nàng tinh mắt thấy được, đã đẩy Vô Ngân ra, nhanh chóng cúi đầu để né nhất dao, người tính chẳng bằng trời tính, rất may nàng tránh kịp lúc, con dao lúc này đã chặt đứt sợi tơ thượng hạng của nàng, khiến mái tóc đen dày trắng tấp như sợi của nàng từng sợi từng sợi rơi ra.

Bây giờ nàng phi thường đẹp ai cũng biết nàng chính là nữ phần nam trang, Hàn Tuyết Khuyết cơ hồ như bị cuốn hút vào đôi mắt hạnh sáng lấp lánh như những tinh tú trên trời.

Khuôn mặt giờ này của nàng phi thường phóng đảng và hấp dẫn người khác phái, nàng thuận thế thì nướn mi bất chợt cười mỉm chỉ thấy thời cơ đã đến, nhanh chóng lôi lấy tay của Vô Ngân, phi thân bay đi, và quay đầu lại khuyến mãi thêm một câu “muốn làm võ lâm minh chủ thì danh chính môn thuận mà đi dành, thủ đoạn này chẳng ai phục đâu, cảm tạ đã chăm sóc tại hạ mấy ngày qua”, rồi nháy mắt cười dâm dăng rồi đi mất dạng.

Bỏ lại sau lưng tên giáo chủ Hàn Tuyết Khuyết đang đứng như tượng đá, ngay cả thuộc hạ của hấn cũng đăm chiêu, Hàn Tuyết Cơ vẽ mặt kinh ngạc che bớt đi sự tái nhợt, không ngừng lăm lăm, cay nghiệt nói “ta bị lừa thê thảm, thù này nhất định phải trả”

20. Chương 20: Diện Kiến Mẫu Thân Đại Nhân

Hai bóng người không quản ngày đêm phi thân đến một thị trấn gần kinh thành, nhanh chóng bước chân vào một tửu lâu, lúc này vị nam tử bạch bào nhanh chóng chỉnh lại trang phục Liếc nhìn vị nữ tử hắc y trước mặt, cười nói “đa tạ, Đan Đan tỷ tỷ đã giúp đỡ”, hồi nãy nàng nghe thấy Hàn Tuyết Khuyết gọi Thượng Quan Đan Đan là Ngân chắc chắn là Vô Ngân rồi, nữ sát thủ của nước Thần Trường.

Sắc mặt Vô Ngân có chút tái xanh và ngạc nhiên “Sao người biết là ta”

“Đôi môi, cùng đôi mắt của tỷ đã bán đứng tỷ”, Hoàng Bá Dạ Sương cười nhẹ, khẳng định nói. Lúc đầu nàng nhìn thấy đôi mắt tựa như rất quen thuộc, còn đôi môi đó nữa nàng cũng chưa chắc đành đánh liều một phen, khi lại gần ngửi thấy mùi hương thảo dược thì nàng càng khẳng định chính là Thượng Quan Đan Đan

Nàng chẳng hề câu nệ tiểu tiết nhanh chóng ngồi lên giường, Thượng Quan Đan Đan liếc nhìn nàng, cười nhẹ “muội biết không, hai ngày nay muội đã nổi tiếng khắp kinh thành a”

“Cái gì”, nàng kinh ngạc, đôi mắt hạnh to tròn như nai tơ ngơ ngác nhìn lấy Thượng Quan Đan Đan

“Thiên Cơ Các tức là đại ca muội đã trả đũa uội, mua được tin tức từ Minh Giaó, rồi kể nên lịch sử oai phong lẫm liệt của muội những ngày qua cư ngụ tại Minh Giaó, mới đầu tỷ còn chẳng tin, nhưng sau khi đến đó tận mắt chứng kiến thì đã biết, muội thật sự che giấu quá lợi hại, quá gian xảo, hắc hắc”, Thượng Quan Đan Đan vừa nói vừa cười tà mị với nàng

Nàng chột dạ, hít mũi một cái, vội vàng đẩy sang cho Thượng Quan Đan Đan “Di, muội cũng chưa bằng Đan tỷ che giấu lợi hại, muội chẳng qua được sự giúp đỡ của Hàn Tuyết Cơ mà tiêu khiển trong những ngày bị giam giữ”

Lúc này trong phòng bật ra tiếng cười hả hê khoái trá của hai nữ nhân, nàng lúc này mới nhớ đến “vì sao tỷ làm nữ sát thủ?”

Thượng Quan Đan Đan chưa kịp thoát lời nói thì “Rầm” đột nhiên phòng bật ra, cả hai đều giật mình.

Phòng nàng lúc này đã đông nghẹt người một nữ tử áo phấn hồng phát tay áo tỏ ý lệnh ọi người lui ra.

Trong phòng còn lại 2 bóng người, một vị nữ tử vận xiêm y màu hồng phấn nhạt, ngồi liếc mắt với vị nam tử bạch bào đang ngồi trên mép giường sạm hổ

Ta nghĩ đây chắc là mẫu thân của thân xác này rồi, khuôn mặt giống hệt tỷ tỷ ta nhưng lại đẹp hơn nhiều, trên trán có nốt chu sa, đôi mắt sáng như mặt trăng, chiếc mũi cao cao của sự mỹ lệ, đôi môi mỏng hồng gợi cảm, mái tóc đen dày mượt mà, thân hình đầy đặn mà kiêu sa, như một tinh linh xuất trần, nếu ta là nam tử thì mình chắc hẳn đã chảy nước miếng rồi

Huyền Vũ Dạ Nguyệt phá vỡ bầu không khí im lặng trong phòng lúc này “ngươi là ai”

Khuôn mặt nàng phút chốc trắng, rồi xanh, nàng chột dạ, nàng cũng đã biết người này là đồng hương xuyên-quá nhưng nàng làm sao nói cho người này nghe, con gái của họ đã cưới hạc quy thiên về báo danh với tổ tiên chứ, nghe xong họ chặt nàng ra tám khúc mới lạ, nàng chỉ biết đan chặt tay lại với nhau, ủy khuất cúi mặt xuống.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt ánh mắt lóe sáng lên “Ngô, ta nghe nói con gái bốn lão lão bị mất trí nhớ sau một lần rơi xuống hồ băng, rồi lại thay đổi cả tính tình....., ngươi đừng nói cho bốn lão lão nghe con gái lão lão đã đi báo danh với tổ tiên”, nàng cũng là người từng trải, nên nàng hiểu lắm.

Nàng giật mình, nuốt nuốt nước miếng, giọng áy náy “Di, xin lỗi, ta cũng không cố ý....chiếm thân thể con gái bà.....”

Huyền Vũ Dạ Nguyệt thở dài, nàng khẽ liếc nhìn sắc mặt Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhăn nhó như khi ăn ớt, thoáng cái lại cười dâm tà nhìn nàng chằm chằm, giờ thì nàng đã biết tính tình tỷ tỷ nàng là của ai di truyền rồi. ()

Không đợi nàng bình tĩnh Huyền Vũ Dạ Nguyệt đã ôm lấy nàng, khiến nàng ngỡ đến ngạc nhiên không thôi “ngô.....”

“tuy ta mất con gái cũng hảo buồn, nhưng ý trời đã định, vậy thì ngươi chính là con gái ta, vì ngươi đã nhập xác nó” Huyền Vũ Dạ Nguyệt từ tốn nói, vả lại nàng là người hiện đại đầu óc thoáng hơn

Huyền Vũ Dạ Nguyệt sờ sờ mặt của nàng, rồi ngồi kế bên nàng, giọng nói phi thường thanh nhã “ngươi đang ngạc nhiên, chúng ta đều là người của hiện đại nên ta cũng phi thường rộng lượng, ta chỉ biết cầu siêu cho con gái ta được lên trời bình an” chấp tay trước mặt xong thì vội nhìn nàng hỏi “à phải ngươi tên gì”

Nàng dùng tay sờ sờ cằm, rồi sau đó nhàn nhạt trả lời, dù sao cũng là đồng hương mà không nên giấu giếm “Mạc Hiểu Văn 22t, nhân viên văn phòng ATK”

Huyền Vũ Dạ Nguyệt nở ra nụ cười tươi tắn rồi tự giới thiệu bản thân mình “Khả Tâm Nguyệt lúc xuyên-quá là 25t, tổng tài tập đoàn Việt-Xương”

Nàng tò mò hỏi “thể ta gọi ngươi là mẹ ư, nhìn ngươi như 18t, quá kỳ quặc”, khuôn mặt nàng thiên biến vạn hóa nhìn lấy Huyền Vũ Dạ Nguyệt

“lúc không người thì chúng ta xưng hô bình thường, này người là nhân viên ư, chắc, chắc ta lại có thêm một quản gia làm không công đây” Huyền Vũ Dạ Nguyệt nở ra nụ cười tà mị đến dị thường.

Nàng trợn mắt há mồm “Di, nhà người giàu rồi mà còn tham lam”

Huyền Vũ Dạ Nguyệt nở ra nụ cười quái dị, vỗ vỗ lên mặt nàng vài cái nhẹ, giọng phi thường gian trá như kẻ gian thương “ngốc tử, phải làm giàu sau này cho đời sau hưởng phước chứ, người đừng quên người cũng là người của Hoàng Bá gia, người phải góp sức a”

Nàng thở dài, mắt dờ dẩn, người này quả nhiên thông minh gian xảo hơn tỷ tỷ, thương nhân có khác, có câu gừng càng già càng cay là đúng mà. Huyền Vũ Dạ Nguyệt bất chợt hỏi “người làm sao chết, tại sao Dạ Sương lại chết”

Ta nhàn nhạt trả lời “ta cũng chẳng biết lý do ta chết, ta chỉ nhớ ta đang đứng kế bên một soái ca rồi sau đó chết bất đắc kỳ tử nhìn được thể xác mình rồi nhanh chóng được di chuyển đến nơi khác khi ta mở mắt ra thấy mình rơi xuống hố băng, do lạnh quá ta bị chìm luôn xuống”

Huyền Vũ Dạ Nguyệt sờ sờ cằm, nhíu mày nghi hoặc “vậy chắc là Dạ Sương chết từ sớm nên người mới nhập được xác nó, ta nhất quyết phải tìm ra ai là hung thủ mới được” nói xong Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhíu mày mặt nghiêm nghị hai nắm chặt tay thành quyền.

Ánh mắt ta đảo liên rồi cười nhạt “Ân”

21. Chương 21: Đoàn Tụ

Sau khi ta nói với Huyền Vũ Dạ Nguyệt nguyên đồng chuyện của ta, thì Huyền Vũ Dạ Nguyệt cũng đã kể cho ta nghe về hồi xưa ra sao, bất quá ta cũng thật hâm mộ, Huyền Vũ Dạ Nguyệt, quá may mắn quá siêu cấp, còn nàng, ôi, tủi thân. Khi ta ra khỏi tửu lâu thì thấy Đan tỷ đã đi, chắc Đan tỷ chẳng muốn ai biết Đan tỷ là sát thủ, ta vẫn chưa hỏi được lý do tại sao Đan tỷ lại chọn đi con đường này, dù Đan tỷ có là sát thủ đi nữa thì ta cũng đã xem Đan tỷ là đại tẩu tương lai, nghĩ tới đây nàng lại thương tâm???

Huyền Vũ Dạ Nguyệt lần này về một mình, vị lão cha đại nhân thì sẽ đến sau, vì Huyền Vũ Dạ Nguyệt lo lắng Minh Giao gây bất lợi cho ta nhanh chóng phi thân về, nhưng khi về thì nghe Thiên Cơ Các truyền tin ta đã được đệ nhất sát thủ cứu ra ngoài, cho nên ta đã đi theo nàng về lại kinh thành.

Lúc này quay về Huyền Vũ Sơn Trang, ta quay về thì nhị thúc của ta đã về mang theo món quà là sắc mặt đen thui lui như củ than trách móc ta, đổi lại ta cảm thấy cảm động vì nhận ra sự quan tâm của nhị thúc đối với ta.

Tỷ tỷ cùng Thụy Minh biểu ca ôm chặt lấy ta bằng một màn chào hỏi rất kịch liệt đến mức ta mức tắt thở trong cái phóng túng nồng nhiệt của họ, đại bá và lăng huynh thì chỉ biết thở dài lắc đầu, còn đại ca thì đứng yên như trời trồng.

Sau đó mẫu thân ta ra lệnh, chờ luôn vị phụ thân đại nhân rồi mở yến tiệc tẩy trần mừng ta ‘đại nạn không chết’.

Nhưng ta thì hảo khổ nha từ lúc ta về, ‘lão nương đại nhân’ biết ta là người ‘xuyên-quá’ mà bóc lột sức lao động của ta nha.

Lúc nào ta cũng bị lôi đến phòng sổ sách nha, thấy ta có biệt tài chẳng cần dùng bàn tính mà có thể ngâm ra, ‘lão nương đại nhân’ tham tiền kia nhanh chóng sắp xếp cho ta làm phó tổng quản, chuyên thu xếp các sổ sách tính toán lại tiền, ‘lão nương đại nhân’ thì cười tít mắt

Ta thì chỉ biết chấp nhận sự thật là ‘thời gian nhàn hạ đã qua’ bắt tay vào làm việc thôi, nhưng mà việc này đối với ta cũng bình thường, cũng chẳng mệt mỏi gì.

Ta đã quyết định rồi, từ nay ta sẽ là Hoàng Bá Dạ Sương hảo hảo sống cho tốt, góp một phần vào đại gia đình này, hưởng hạnh phúc gia đình, chỉ vậy thôi, có lúc ta nghĩ có phải đây chính là giấc mơ của ta, hay ta còn muốn thứ khác???

Nhắc tới đây, ta cùng đại ca cũng ít gặp mặt nhau vì ta lo ở trong phòng xem xét sổ sách của gia tộc này hết mấy ngày nay.

Ngay cả thiên cơ các ta cũng đã phi thường thông hiểu, ta còn có cảm giác hứng thú với việc làm này, một khi ta đã nghiêm túc làm việc thì ta có thể buông xuôi hết mọi thứ bắt tay và việc làm, ngày thứ ba thì tạm thời đã ổn định được một số sổ sách, đáng lẽ là do ‘con mụ Đồng Lão tổng tài’ kia làm, nhưng giờ mụ ấy đang hưởng thụ hạnh phúc gia đình, còn ta, ta được gì???

Sau khi tạm thời coi là xong xuôi mọi việc, thì ta đẩy cửa ra ngoài, ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào mặt ta, hảo khó chịu, ta giống như con nghiện vừa tỉnh dậy sau một cơn nghiện ngập, sợ ánh sáng mặt trời, ta nhanh chóng di chuyển về Các của ta, bất ngờ ta đụng phải một người.

“Dạ Sương, ta còn tính đi tìm con, mau lên chuẩn bị đi, cha yêu dấu của người sắp về a” Huyền Vũ Dạ Nguyệt cười tươi roi rói nhìn nàng.

Ta ngược mắt lên nhìn, lão thiên a ‘con mụ Đồng Lão’ sáng chói lợi như mặt trời, cả nụ cười cũng làm ta tấm, ta quơ quơ tay cho có lệ “được rồi”

Huyền Vũ Dạ Nguyệt vẫn chưa bỏ qua cho ta “này, nhớ không được nữ phần nam trang, lâu lâu gia tộc mới tụ họp.....”

Nàng không đợi Huyền Vũ Dạ Nguyệt nói hết câu, nàng cúi lên, rải rải đầu “được rồi”. Rồi sau đó nàng đi thẳng một mạch về Các năm ngày không tắm không gội đầu, tâm trạng đương nhiên cáu gắt rồi, sau khi nàng bước vào dục thùng tâm trạng đỡ hơn nhiều thì tiểu phiến phức nàng chạy đến, tụng kinh cho nàng nghe.

“ta tưởng người tính ủ nầm trong phòng sổ sách chứ ”

Từ trong bình phong vọng ra tiếng nói ngạc nhiên của nàng “phải rồi, mấy ngày nay ta chẳng thấy người.....”

“người yên tâm, ta tìm được người đối xử với ta tốt hơn người” người ta tốt bao nhiêu thì người xấu xa bấy nhiêu, hừ, hừ.

Ta vờ như hờn hờ trả lời “thế ta thoát nạn rồi”

“người, người chưa bao giờ coi trọng ta...ô...ô.... người ta chỉ mong người tranh chấp với người ta, thế mà nhà người hảo tàn nhẫn nha”, đúng là chủ nhân xấu xa mà.

“được rồi, lão đại của tôi ơi, ai tốt hơn ta chăm sóc người, bộ người đó nghe thấy người nói chuyện ư?” nàng vừa dễ dàng vừa tò mò hỏi.

“nhờ phúc của người mà ta được hưởng ké, dù chẳng nói được với người đó, nhưng ta đã được ăn ngon hưởng phước”, mới đầu hẳn cũng rất bất ngờ nha, một nam nhân như hẳn ta mà cũng hảo tốt bụng, cái gì cũng thấu hiểu nha.

Ta tò mò hỏi “ai”

“đoán đi, tiểu Mạc”

“không nói thì thôi”, nàng bực nhọc bĩu môi mà tấm tiếp

“là đại ca người, người thật làm ta mất hứng mà, nhưng ta lại thích tính cách của người”

Ta giật bắn người lên, đại ca, đại ca, năm ngày nay rồi, ta chưa.....được rồi không suy nghĩ bừa bãi, phải bình tĩnh, ân, phải bình tĩnh.

“sắc nữ a, hắc hắc hắc”

Nàng im lặng rồi vươn tay ra thở dài, bắt đầu tự vận xiêm y, tóc vẫn còn đang ướt sũng từng giọt từng giọt chảy xuống, bước từ bức bình phong ra, nhàn hạ đá một cú thật lớn vào tiểu phiến phức chết tiệt, tại nó mà nàng nghĩ bừa, đáng ghét.

Ta nhanh chóng bước ra cửa, lúc ra thì thấy Hoàng Bá Thụy Minh đứng trước Các, chào đón ta bằng nụ cười tươi như gió xuân phong thổi tới, làm ta hão hổi mắt, lấy tay áo che lại

“Ngô, ta biết mình hão soái, nhưng muội cũng đừng bị ta quyến rũ nha” Hoàng Bá Thụy Minh ngoe ngoáy cái đầu, chiết phiến trong tay cũng ngoe ngoáy theo, vì nhìn thấy phản ứng quái dị của Dạ Thương.

Ta cười khở đáp trả lại sự khiêu khích của biểu ca “Ân, muội biết muội là cóc ghẻ, nên chẳng bao giờ tơ tưởng đến thiên nga cả”, xong rồi nàng cười tà mị, nhún nhún vai

Hắn ta vội vàng nở nụ cười chói lóa, bộ dáng tiêu sái mà phong lưu đáp “nhưng huynh không ngại đâu, xem ra tiểu muội đã mở lòng với huynh hơn”, mày hắn nhướn nhướn lên, bộ dạng thập phần xảo trá

Hắn nhanh chóng bay lại ôm ta, ta dùng chân, đập một cú vào mặt hắn, giọng nói có chút vênh váo “chiếm tiện nghi của muội, chẳng biết chữ chết viết sao a”

“ai nha, biểu tiểu muội hão dữ, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc nha, đập vào khuôn mặt quý báu đáng ngàn vàng của huynh rồi, lỡ như bị phá hỏng nhan thì sao, bắt đền tiểu biểu muội nha” hắn sờ sờ vào mặt, giọng ủy khuất, đột nhiên cong miệng, cười tà

Chợt suy nghĩ thoáng một chút, ta từ từ đi lại chỗ biểu ca của ta, giọng giễu cợt hắn “thế...huynh muốn làm ...sao a” dùng ánh mắt quyến rũ nhìn hắn, khiến hắn ta lùi bước, ta tiến một bước.

Hắn vội vàng sợ hãi la lối “Ngô, biểu tiểu cùng huyết thống nha”, hão quyến rũ, hấp dẫn mà khiến ta cũng, nhưng không hợp lễ giáo nha, trái đạo đức a.

Ta cười khở trong lòng, tay nâng lấy cằm huynh ấy, nở ra nụ cười phóng đảng, lật tay lại, nguyên con rắn lè lưỡi ra liếm vào mặt hắn, mặt hắn tái mét, ngất xỉu lúc nào cũng chẳng biết, ta cười ra tiếng, cười rất khoái trá, thì ra biểu ca của ta hão nhất gan nha, có chút xiu mà cũng ngất xỉu, hắc hắc hắc

Có một người đã đi đến bên nàng từ lúc nào nàng chẳng hay biết chỉ lo ngắm nam tử đang bất tỉnh nhân sự dưới đất, chợt nhiên có một tiếng nói vọng lại đằng sau, giọng nói trầm thấp mà lại lạnh lẽo “xem ra muội hão vui”.

22. Chương 22: Ghen Tuông

Nàng bị đại ca nàng nhanh chóng lôi nàng đi, nàng chỉ biết chợt dạ ủy khuất cúi mặt xuống.

Nàng nào để ý sắc mặt hắn lúc này phi thường thối, đầu thì đang bốc khói như một ngọn núi lửa sẵn sàng bộc phát bất cứ lúc nào, khuôn mặt tuấn tú hiện đầy hắc tuyến, lúc nàng bị mất tích hắn không ngừng tìm nàng, tự trách mình quá bất cẩn để nàng bị bắt đi.

Nàng mất trí nên võ công cũng thua kém người ta, hắn nhận được bức thư của tên đại ma đầu đó hắn càng lo lắng cho nàng sẽ bị tên đại ma đầu dày vò, lương tâm hắn bị cắn rứt, hắn thật sự sợ hãi khi cảm giác mất nàng, hắn mới nhận ra hắn ta thật chẳng muốn làm hão đại ca của nàng, hắn muốn làm nam nhân của nàng, nhưng hắn lại cười khở trong lòng.

Hắn phi thường vui khi nghe được nàng bình an vô sự nàng còn cư nhiên trêu chọc cả tên đại ma đầu, hắn đã rất khó khăn trong việc mua tin tức, trả đũa cho nàng, vì hắn biết nàng rất thông minh nên sẽ biết cách hành sự

Lúc nàng theo mẫu thân về, hắn cũng rất muốn như tên biểu đệ của mình được ôm trầm lấy nàng, vuốt ve nàng, hão hão sủng nàng, lúc nàng bận rộn hắn vì nàng mà chăm sóc tiểu bằng hữu của nàng.

Nhưng hồi nãy, những cảnh đó đã cho hắn thấy gì, nàng dùng dáng vẻ phi thường phóng đảng để nhìn tên biểu đệ của hắn, hắn rất tức, tức đến nỗi muốn xông ra bóp cổ nàng, tại sao nàng chỉ hành động như thế cho những người ngoài coi, nàng coi hắn là gì, hắn cư nhiên chẳng bằng một tên đại ma đầu có thể ngày đêm nhìn thấy nàng chạy nhảy, hắn chẳng bằng tên biểu đệ của mình có thể vui đùa cùng nàng, cuối cùng hắn là gì trong lòng nàng.

Nàng cảm thấy đại ca nàng càng bóp tay nàng càng chặt, bất giác nàng la lên kháng nghị với hành động thô lỗ của đại ca “đau...đại...ca...”

Hoàng Bá Hạo Minh chẳng thèm xoay đầu lại, một mực lời nàng đi tới một căn phòng, thô lỗ thả nàng ngồi xuống giường, hắn phi thường tức giận ngồi xuống ghế uống trà hạ hỏa, cơn tức đang tràn ngập bụng, chẳng thể nuốt trôi thứ gì ngoài trà cả.

Nàng thì cảm giác nàng như bị bắt gian, một nương tử chột dạ khi bị trượng phu nhìn thấy mình câu dẫn người khác, nhưng nàng và biểu ca chỉ đùa với nhau thôi mà, nàng thích trêu ghẹo biểu ca, nhưng giờ nàng hối hận nói “muội...chỉ..đùa....với biểu...ca, thật chất...không có ý ...gì.....khác”

Hắn chẳng thèm nói gì, cứ ngồi như tượng đá, trên người tỏa ra hàn khí trăm năm chưa thể tan mà còn không ngừng phát ra khí lạnh cả người, khiến nàng bị sợ hãi cực điểm cứ như ngồi trong tù vậy còn khổ hơn là ngồi tù nữa, bất giác mắt lưng tròng, tưởng chừng từng giọt từng giọt sẽ rời khỏi hốc mắt rơi xuống má nàng.

Nàng cũng nhận ra nàng thật sự hảo nhớ hắn trong những ngày qua, chỉ cần thấy hắn trái tim nàng đã nhảy múa không thôi, nàng rất sợ khi hắn nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng không xem nàng là muội muội hắn nữa

Dù là hảo muội muội cũng được, nhưng nàng cầu xin hắn đừng đối xử với nàng như vậy, bất ngờ nước mắt tích tụ trên hốc mắt đã lâu rơi xuống từng giọt từng giọt.

Hắn ta nghe được tiếng khóc nhanh chóng đi qua bên nàng, bất tri bất giác dùng đôi môi bạc của mình hôn đi những giọt nước mắt trên bảo kia, hắn thật đáng trách mà, nhanh chóng ôm lấy thắt lưng nàng, để nàng vui đùa vào vòm ngực cường tráng của hắn, tay không ngừng đi chuyển lên lưng, ôn nhu vỗ về lưng nàng dỗ dành nàng, giọng nói trầm trầm đi “xin lỗi, đại ca cũng chẳng biết giờ này đại ca đang làm gì nữa”

Nàng cứ không ngừng vui đùa vào lòng hắn, tham lam hít mùi thơm nam tính trên người hắn, dù biết là làm trái đạo đức nhưng nàng cũng muốn một lần được người đàn ông mình yêu ôn nhu ôm nàng, thương yêu nàng, lúc này nàng chẳng còn nghĩ được gì nữa đầu óc trống rỗng, hai tay bất chợt vòng qua thắt lưng của hắn.

Nhận thấy hắn cũng run người, nhưng lại dùng hai bàn tay to lớn ôm lấy nàng, đặt hai chân nàng ngồi giữa người hắn.

Lúc ta thanh tỉnh hơn một chút, ta vội giật mình, cư nhiên ta hiện hình làm con sắc nữ, lão thiên a, ta đang làm trò gì đây không được cứ thế thì không xong, ta vội vàng bật dậy trong vòm tay ấm áp kia, nhưng lại bị kéo vào lòng đại ca như cũ, ta sợ hãi lắp bắp nói không nên lời “đại ca, tha lỗi... uội....muội cùng....biểu ca.”

Không cho nàng nói hết câu Hoàng Bá Hạo Minh nuốt lấy đôi môi đỏ thắm kia, bá đạo cắn cắn vào môi nàng khiến nó càng đỏ thêm, nàng bất chợt la lên “a”, hắn thâm rửa nàng ai kêu nàng làm hắn động tâm.

Đôi môi nhanh chóng bị hắn tách ra tham lam tàn phá miệng nàng, ôn nhu câu dẫn chiếc lưỡi đỉnh hương nàng, bá đạo lấy đi tất cả ngọt ngào từ trong miệng nàng, dù mới đầu nàng phản ứng là đánh ngực hắn, nhưng rồi chợt mềm nhũn ra như cọng bún, bắt đầu nóng ran trong người, hít thở không thông, trái tim bắt đầu muốn nhảy dựng lên, đập loạn xạ, mất hết lý trí chìm đắm trong nụ hôn quá đỗi ngọt ngào kia.

Hắn cũng đang đấu tranh tư tưởng, lúc nàng muốn dời khỏi hắn, hắn đã bất ngờ khi ôm trầm lấy nàng làm ra chuyện đồi bại gia phong như thế này, nhưng hắn thích mùi hương của nàng, thích sự nữ tính của nàng, đáng người nhỏ nhắn nhưng đường cong lại hoàn mỹ, vì nàng đã câu dẫn dục vọng của hắn, nàng đã thành công phá vỡ tiếng lòng của hắn.

Hắn lúc này khẽ cắn cắn lên đôi môi nàng mới thỏa mãn dù nuốt tiếc rời khỏi đôi môi đỏ thắm kia, nếu không hẳn sợ hắn sẽ không kìm chế nổi mà ăn sạch nàng, nàng thì thở hồng hộc trong lòng hắn, nàng cũng không tin nổi nàng cùng hắn vừa làm gì đây, lý trí của con người, phản ứng của nàng, nàng không khống chế được, bất giác đôi gò má ửng hồng.

Hắn nhìn lấy đôi mắt gợn tình phủ đầy sương mù cùng đôi môi đỏ thắm càng đỏ lên thì, bụng truyền đến một trận xôn xao, vội cắn môi dưới, bình tâm rồi nhẹ nhàng nói “đại ca đã thất lễ”

Nàng nhanh chóng lên tiếng “Àn, muội....chẳng sao....”. Lúc này hắn lại giở giọng nói trâm tặc nàng “xem ra muội đã hết chảy máu mũi vì huynh, đổi lại là khuôn mặt đỏ bừng đến tận mang tai nha, sắc nữ”

“Cái gì”, ta tự lấy tay bạch lấy hai má của ta, liếc nhìn tên sắc lang này, ăn đậu hũ ta xong chẳng chùi mép mà chặm tặc ta nữa.

Hắn ta dùng đôi tay to lớn thon dài hất hai tay của nàng xuống nhìn thẳng vào mắt nàng, giọng nói tràn đầy sự đau khổ “đại ca chẳng biết kìm chế, cư nhiên lại làm ra chuyện này cùng muội, tha lỗi cho đại ca”

Ta cũng đau khổ không kém vừa chìm trong sự hạnh phúc ngọt ngào trong thiên đường thì bị đá thẳng xuống địa ngục, sắc mặt trầm lắng, nhàn nhạt nói “ Àn”, đầu óc trống rỗng dường như không nghĩ gì thêm nữa,

Có điều ta thật sự không hiểu nổi đại ca đang nghĩ gì, chẳng phải người mà đại ca thích Đan Đan sao, ta cười khổ, bất tri bất giác trái tim nhói đau, vậy có phải là trong nhất thời vui vẻ mà đại ca hành động như thế, ghen sao? Không đâu.....

23. Chương 23: Vị Lão Cha Đại Nhân Cực Soái

Lúc này đại ca cùng ta đang ngồi trong sảnh, ta dù rất ngại nhưng nhanh chóng trấn an bản thân mình không ình phun máu ra mà chết, nếu không ta sẽ chết không tốt vì ta cùng đại ca “vụng tình” mà đến trễ, ta ủy khuất, hai tay đan chặt vào nhau, vì rất nhiều ánh mắt phi đến chỗ ta, Thụy Minh biểu ca thì dùng ánh mắt giận dữ trừng lấy ta không thôi, dù ta biết mình hơi quá, nhưng ta cũng bị trừng phạt rồi nha (=)))

Vị lão cha đại nhân cao cao tại thượng tọa trên chiếc ghế chủ gia đình, đôi mắt dù mang theo vài nếp nhăn, nhưng vẫn còn rất sáng và minh mẫn, khẽ liếc nhìn thân ảnh rụt rè dưới kia, giọng nói trầm thấp vang lên “Dạ Sương, ngẩn đầu cho phụ thân nhìn xem nào”, từ hồi nó 10 tuổi, ta đã đi mất 5 năm, nay nó lại cúi đầu xuống, ta làm phụ thân kiểu gì đây, ngay cả mặt thiên kim của mình còn chẳng nhận ra.

Thấy nàng vẫn cúi đầu, lão nương đi đến, vỗ vỗ bả vai nàng, khiến nàng nhìn thẳng lên vị lão cha đại nhân, bất quá nàng thật sự ngẩn ngơ trước nhan sắc của lão cha đại nhân nàng, dù già nhưng vẫn còn là một soái ca nha, nhan sắc không phai tàn theo thời gian, y chang đại ca, dù đại ca soái hơn đây là nhân bản tương lai của đại ca ta, bất chợt ta muốn chảy cả nước miếng, vội cắn môi dưới, cư nhiên mình lại thèm thuồng hai người này, thật điên mà, thật biến thái, thật sắc nữ, sắc nữ a a a

Huyền Vũ Dạ Nguyệt vội chộc ghẹo nàng “sao thấy lão cha của người soái ca quá, nên thèm thuồng à”, nàng đã sớm quen với các nữ tử thường hay ngắm nhìn thân ảnh của tướng công nàng, nhưng không nghĩ là đồng hương xuyên-quá của nàng cũng hảo biết thưởng thức sắc đẹp đó nha (không chỉ thế đâu tỷ ới =)))

khẽ liếc đại ca đại nhân của ta quả nhiên ánh mắt như hổ báo phi thẳng tới chỗ ta, vì che đậy sự chột dạ của ta, ta vội ho khan, tự trấn an mình rồi nói “mẫu thân đại nhân, người thật biết nói đùa”, vội cười nhạt nhẽo, để che giấu đi sự phồng tím của mình

Huyền Vũ Dạ Nguyệt càng cảm thấy vui mà trêu ghẹo nàng “thật sao, hảo đáng yêu nha người suy nghĩ gì chỉ có người biết thôi”, có phải ta có nhìn nhầm không? Ta vừa thấy nha đầu này liếc nhìn Minh nhi, cả hai tựa như rất mờ ám, hy vọng ta tuổi già mắt kém. (mới 40t mà bảo mắt kém =)))

Vị lão cha đại nhân ta hừ lạnh một tiếng khiến lão nương biến thái của ta chột dạ, liền cúi đầu, ta thì đương nhiên cười thầm trong lòng hắc hắc, thật là mát dạ khi nhìn thấy một lão nương tự tin ngạo nghễ lại có điểm yếu là phi thường sợ lão công nha, ta muốn cười ra tiếng, nhin hảo cực khổ nha.

Hoàng Bá Thuần thấy thiên kim của mình chẳng ý tứ gì cả, xem ra tin đồn trầm cảm về thiên kim hắc có thể bác bỏ từ đây, nhân nhạ lên tiếng “Khụ, sương nhi muốn cười thì cười đi, hà tất nhin”, tiểu hài tử này cũng có ưu điểm đáng yêu của nó, còn nữa tiểu thê tử thật biết trêu chọc hắc, cư nhiên dám lòi tiểu hài tử này ra châm biếm hắc, xem hắc là trò đùa cho lũ nhỏ nhạo báng, xem ra hắc thả lỏng tiểu thê tử 3 ngày nay mà giờ này lại phản công hắc đây, xem ra hắc phải hảo hảo trừng trị tiểu thê tử.

Nàng ho khan, bịch miệng lại, tuy nói nhưng giọng vẫn rung rung “không.....khắc... dám...”.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt thì liếc nhìn nàng bằng ánh mắt hận không thể nuốt nàng vào bụng, liếc lên thì thấy trượng phu đang dùng ánh mắt dâm tà như đang tính toán gì, bất ngờ nàng có chút lạnh xương sống nha.

“tối nay sẽ mở một yến tiệc tẩy trần, giờ mau chuẩn bị đi” Hoàng Bá Thuần vội thông tri ọi người nghe rồi đi vào phía tiền sảnh.

Tất cả người ngồi trong đại sảnh này cũng lên tiếng, sự im lặng nhanh chóng thay thế cho sự nhiệt tình, lúc này nhị thúc đến gần ta thì thầm nói, khiến ta bịch miệng lại cười thầm, đánh nhẹ vào bã vai của nhị thúc ta.

Biểu ca của ta vội vàng qua tính sổ, mặt méo mó, trán nhăn lại, giọng nói chẳng lưu tình nghĩa nào hết “chọc huynh, vui lắm sao, cư nhiên còn.....làm.....” hắc vội nuốt lại câu muốn nói ‘làm huynh tưởng bỏ’.

Ta thì thầm, chỉ biết cúi đầu ủy khuất với ‘tội trạng’ mình gây ra. Hoàng Bá Hạo Minh thấy vậy liền đến, giọng nói mang đầy hàn băng “sao biểu đệ, tính ăn hiếp muội muội huynh sao”

Biểu ca ta giật bắn người quơ quơ tay tỏ ra vẻ ủy khuất, giọng đã cố đè thấp xuống “Ngô, nào dám đùa....chỉ đùa thôi phải không tiểu biểu muội” rồi cười hì hì khóc không ra nước mắt, nhìn ánh mắt biểu huynh như muốn ăn tươi nuốt sống hắc ta, thật đáng sợ nha, sao biểu ca hắc chẳng khả ái giống tiểu biểu muội chứ.

Tỷ tỷ ta chạy đến ôm trầm ta, giọng tò mò hỏi “hồi nãy, nhị thúc nói gì uội nghe a”

Ta ghé sát tai nàng thút thít nói “dù có làm sai chỉ cần đến tìm lão cha, vì lão nương tuy là mao lão hổ nhưng phi thường sợ lão cha”

Tỷ tỷ ta há miệng cười đến tận mang tai, cười lăn lộn, giọng còn run run nói “quá...chính...xác....”

Hoàng Bá Thụy Minh nghe thấy thì búng lấy tai nàng, cười thầm, nghĩ đến cảnh hồi nãy phi thường vui hắc cơ hồ như cũng muốn cười, nhưng nhin hảo đau khổ, hắc càng phi thường yêu thương biểu tiểu muội này rồi nha, hảo thú vị.

Lão nương của nàng lúc này đã bị lão cha nàng bắt đi đâu chẳng biết, đại sảnh lúc này chỉ còn lại nàng cùng với đại bá, nhị bá, đại ca, tỷ tỷ, biểu ca, đại sảnh tràn ngập lấy tiếng cười hí hửng.

24. Chương 24: Cường Hôn

Lúc này mọi người nhanh chóng dọn dẹp Huyền Vũ sơn trang, các hạ nhân tấp nập làm việc không ngừng tay. Trong phòng sổ sách lúc này, có một nam tử cùng một nữ tử. Vị nam tử đó chính là Hoàng Bá Thuần nhìn lấy đồng sổ sách này, hiện ra vài tia tán thưởng “xem ra Dạ Sương thật sự đã qua đời rồi, còn đây là đồng hương của muội, quả hảo được việc” tuy mới đầu nghe có vẻ hoang đường nhưng trên đường tới Tây Vực cho thấy trên đời này có nhiều chuyện vẫn chưa được sáng tỏ.

“Ân, nhưng muội muốn điều tra ai đã hại chết Dạ Sương.....”Huyền Vũ Dạ Nguyệt có chút buồn phiền nói

Hoàng Bá Thuần sờ cằm, ánh mắt trầm xuống, nhíu mày lại “Ai lại to gan hại Dạ Sương chứ”. Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhanh chóng bước lên dùng tay xoa lấy khuôn mặt đã biến dạng của Hoàng Bá Thuần, giọng ôn nhu “nhưng huynh hứa với muội, Dạ Sương bây giờ cũng là hài tử của chúng ta, được chứ”

“biết sao được, tiểu hài tử này cũng rất ngây ngô, huynh cũng hảo thích” Hoàng Bá Thuần thở dài, đành chấp nhận sự thật

Huyền Vũ Dạ Nguyệt lấy tay lên miệng, mở ra nụ cười quái dị, giọng nói xảo trá “ô hô, vả lại là trợ thủ đắc lực của chúng ta, có nó rồi, ô hô ô hô....”

Hoàng Bá Thuần lắc đầu thở dài “tiểu thê tử, thật hảo biết cách kiếm tiền nha, huynh khâm phục muội”. Hoàng Bá Thuần lấy tay choàng lấy Huyền Vũ Dạ Nguyệt, trong phòng diễn ra cảnh xuân vô hạn..

.

.

Gần tối thì Huyền Vũ sơn trang trở nên náo nhiệt hơn, có gia tộc Âu Nhã cùng gia tộc Thượng Quan đến dự yến tiệc. Mọi người hầu như ai cũng có công việc của mình.

Trong một hậu viên của Huyền Vũ sơn trang có nữ tử đang nhàn nhạt ngồi dưới mái đình thả hồn về nơi nào, dưới ánh trăng tà mị càng trở nên huyền ảo, nàng cứ không ngừng thả đá xuống hồ nước, mắt thì chẳng hề cử động, thoát nhìn rất u sầu, như một tiên tử mang đầy tâm sự.

Từ xa xa một tiếng vọng lại “Ngô, ai lại chọc giận tam tiểu thư nhà Hoàng Bá thế”. Nàng vừa nghe thấy tiếng nói phi thường tiêu soái lại tràn đầy sự phong lưu khỏi hỏi ai nàng đã biết hẳn là Âu Nhã Thiên Kỳ, vì thế nàng chẳng hề quay đầu lại ngó ngang tới hẳn. Nàng nhàn nhạt hỏi lại “Di, ngọn gió nào thổi Âu Nhã huynh tới”

Hắn không câu nệ tiểu tiết, cứ nhiên lại đi kể bên cạnh nàng “Ngô, ta chỉ muốn ra ngắm cảnh xuân phong một chút thôi” ai dè lại là một bức tranh mỹ nhân cực đẹp khiến lòng hắn ta có chút xao xuyến.

Nàng hừ lạnh, vẫn tiếp tục nhìn vào hồ nước, hắn tò mò hỏi “xem ra Hoàng Bá tiểu thư tâm sự hảo nặng nha”

Ta nhàn nhạt trả lời “đa tạ hảo ý của Âu Nhã huynh, tỷ tỷ ta chẳng có bên ta, tỷ đang ở đại sảnh”, ta chẳng muốn ai làm phiền ta cả.

Hắn đóng thiết phiến lại, tiêu soái đáp “Uy, ta biết, ta cũng vừa ở trong đó ra mà”. Nàng thở dài tính xoay người lại thì trợn mắt ra một thân ảnh cao to cúi xuống, hôn lên môi của nàng???

Hắn, hắn, hắn dám trắng trợn hôn nàng, nàng vội vàng đẩy hắn ra, lau miệng nói “ngươi, làm gì.....”

Hắn ta cứ nhiên liếm môi trước mặt nàng, giọng nói trầm trọc bộ dạng tiểu nhân lắc đầu làm như mình vô tội “huynh thấy muội buồn, chỉ muốn muội vui lại thôi”.

Nàng thì thẹn quá hóa giận, một chân đạp lấy chân hắn, giận dữ bước ra đình. Hắn xem như giải ngựa khuyển mãi thêm một câu “tam tiểu thư, hảo ngọt”

Ách, tức chết ta, tức chết ta đi mà, cái tên trố má công tử kia, trêu ghẹo tỷ tỷ ta xong thì đến ta còn dám ăn đậu hũ ta, tức quá.

Nàng vừa đi vừa dậm chân xuống đất bĩu môi, bất ngờ đụng phải một bức tường thịt khiến nàng muốn té nhào xuống đất thì đột nhiên cổ tay nàng bị một người kéo lại và ôm vào lòng

Nàng nhận ra cái thân hình này liền lắp bắp cúi đầu “đại....ca....đa tạ...”

Thượng Quan Đan Đan ở kế bên vội lên tiếng “muội muội, gặp ma hay sao mà sắc mặt hảo tệ”

Hừ, không nhắc thì thôi nhắc đến thì bực đến phát hỏa muốn phun lửa ra, giờ đây nàng sẵn sàng phun ra lửa được rồi đấy, nàng nắm chặt hai tay thành quyền ở phía sau, hít một ngụm khí lạnh, che giấu đi sự giận dữ “Đan....tỷ chẳng có gì đáng ngại cả, yên tâm”

Thượng Quan Đan Phụng thì thấy hết sắc mặt của nàng “xem ra tiểu muội nói dối hảo kém”. Đại ca nàng phát ra hàn khí, siết chặt lấy cổ tay nàng, giọng như tên ôn thần “nói”.

Nàng bĩu môi “đau”, nàng thô lỗ hất tay đại ca nàng ra, đơn giản vì nàng giận tên trố má kia, lại giận chính bản thân mình chẳng đề phòng, lại thấy được cảnh này, vội vàng bỏ đi, để lại ba bóng dáng đằng sau, từ từ đi mất dạng.

Lúc này tại hậu viên ban này, Âu Nhã Thiên Kỳ sờ sờ môi, nghĩ lại cảnh hồi nãy quá là hảo mỹ, hắn chưa từng thấy qua Dạ Sương vận đồ nữ nhi, dưới ánh trăng càng hoàn mỹ, khiến hắn không từ chối được.

Sự mỹ lệ như khiêu khích hắn, đôi môi anh đào ngọt ngào gợi cảm, nàng dịu dàng thì hắn chưa chắc, vì mấy ngày nay hắn đã gần qua Hoàng Bá Dạ Mỹ, hắn cuối cùng đã hiểu ý của Hoàng Bá Dạ Sương nói hắn không xứng với Hoàng Bá Dạ Mỹ.

Hoàng Bá Dạ Mỹ là một đại mỹ nhân nhưng cũng chưa từng thật sự làm cho hắn ta động tâm. Hắn cong miệng lại nở ra một nụ cười hoàn mỹ.

“xem ra Thiên Kỳ đệ đang động dục với ai đây”, giọng nói tràn đầy châm chọc, mắt chứa đầy ý cười, Hoàng Bá Thụy Minh tiêu sái tiến vào hậu viên, bộ dạng cực kỳ tà mị.

Thiên Kỳ quay đầu lại bung cây thiết phiến ra, cười như không cười “Ân, ta nghĩ ta sắp lên thành thân sớm hơn huynh rồi đấy”, hắn nở ra nụ cười khiếm nhã.

Hoàng Bá Thụy Minh hơi bắn giật mình, thân ảnh có chút khựng lại, nhưng lại thấy được nụ cười thập phần tiêu sái của Âu Nhã Thiên Kỳ nở ra, thì gợi lên lòng tò mò của Hoàng Bá Thụy Minh, nhưng lại cười khoái trá nói “chà, xem ra tiểu tử là ai mà bất hạnh bị Thiên Kỳ đệ chọn trúng”, hắn thật sự phải mở đàn cầu siêu cho nữ tử xui xẻo được tên đào hoa công tử này chọn trúng, xem ra tiêu đời rồi, hắn nào có bao giờ yêu ai thật lòng đâu.

Hoàng Bá Thụy Minh sờ sờ cằm bước vào đình. Âu Nhã Thiên Kỳ nhíu mày giọng ủy khuất “Ngô, Thụy Minh huynh đừng có làm như ta xấu xa lắm không bằng, ta và muội ấy cũng rất xứng đôi đấy”, không phải hắn tự tin mà hắn thật sự rất xứng đôi nha (Thiên Kỳ ca phải gọi là siêu cấp tự cuồng+ siêu cấp mặt dày)

Hoàng Bá Thụy Minh lại giật mình, nắm lấy tay hắn, nhíu mày nghi hoặc bất chợt cười hả hê rồi nói “đừng nói cho huynh nghe là đệ yêu thích nhị muội ta quá độ đến mức điên loạn nha” nhị muội hắn là ai, ngây thơ không nói lại là một cực phẩm nữa nha, tình yêu còn chẳng thấu hiểu, nói chi là muốn cùng bạc đầu giai lão với tên tiểu tử thói này.

Thiên Kỳ thì mở ra một nụ cười tươi như gió xuân phong sắp ập đến đến, sờ sờ lấy cằm cười một mình, chẳng thềm để ý Hoàng Bá Thụy Minh đang ôm bụng cười hả hê, cười lăn lóc.

25. Chương 25: Chuyện Này Chưa Xong Chuyện Kia Lại Tới

Có ba thân ảnh đang bước đến hậu viên thì thấy một cảnh rất bắt mắt, một tên hề thì ngồi ôm bụng cười, một tên thì cười như nam nhân dâm đảng. Thượng Quan Đan Đan lên tiếng trêu ghẹo phá vỡ bầu không khí phi thường quái dị “Di, xem ra tiểu nữ nên đi bẩm báo cho Hoàng Bá bá phụ cùng Âu Nhã bá phụ mời đại phu đến bắt mạch cho hai huynh”Đan Phụng cũng tấn thêm một câu “Ngô, xem ra hai huynh sẽ nhanh chóng kết thúc cuộc đời phong lưu tài tử a”

Hoàng Bá Thụy Minh vội vàng tự trấn tĩnh mình, ho khan “khục, nhưng ta vừa nghe được một chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ, không buồn cười sao”, nói xong hắn lại muốn cười nữa

Âu Nhã Thiên Kỳ nhíu mày kiếm xuống, giọng nói mang đầy trách móc “chuyện thành thân của đệ mà lại làm trò cười cho huynh, huynh toàn nghĩ xấu đệ” tại sao hắn lại có một bằng hữu vô lại như Hoàng Bá Thụy Minh chứ, lại cực kỳ vô tình nữa.

Hoàng Bá Thụy Minh vội vàng xách đít qua bên Âu Nhã Thiên Kỵ, giọng tò mò cực độ muốn biết kết quả ma hồi “thế là vị tiểu thư nhà nào”

Âu Nhã Thiên Kỵ thì vội thẳng người lên chiết phiến trong tay ung dung phe phẩy theo gió, giọng nói tràn đầy sự sủng nịnh “để muội ấy lớn thêm tỹ, nhận thức ta, thì ta không ngại giam mình trong cuộc sống hôn nhân với muội ấy”

Hoàng Bá Hạo Minh ánh mắt lóe sáng khuôn mặt giật một chút, nhúu đôi mày rậm của mình lại mà nghi hoặc, vội cười nhạt nhẽo trong lòng, nhếch đôi môi bạc thần mà nói “xem ra Âu Nhã đệ chẳng thể”

Thượng Quan Đan Đan giật mình, kéo lấy cổ tay áo của Hoàng Bá Hạo Minh “này, huynh biết hần nói ai sao?”, đừng nói cho ta nghe hai đại phong lưu này nói là tiểu muội tử của hần a.

Âu Nhã Thiên Kỵ bất chợt trợn mắt bước đến, giọng nói mang theo vài phần ngạc nhiên “vì sao huynh biết chẳng thể”, nghĩ thầm quả nhiên huynh ấy phi thường thông minh nhưng không sao nể mặt của tiểu sương dù sao cũng sắp trở thành người một nhà (tự sướng tiếp)

Nói đến đây thì Hoàng Bá Thụy Minh sắc mặt không chút khí huyết nhìn chằm chằm vào họ, giọng nói nghi hoặc “Thiên Kỵ đệ, dù đệ thích ai đi nữa nhưng biểu tiểu muội chẳng hợp với đệ”, hần tuyệt đối không thể đẩy tiểu biểu muội đáng yêu cho tên đại phong lưu này được.

Âu Nhã Thiên Kỵ nở ra nụ cười tự tin khẳng định “đệ tin đệ sẽ mang đến hạnh phúc uội ấy”

Hoàng Bá Hạo Minh thì cười khinh bỉ, Thượng Quan Đan Đan thì bước đến chỗ Thiên Kỵ, giọng nhỏ nhẹ châm chọc “xem ra huynh thua là cái chắc”

Âu Nhã Thiên Kỵ ngạc nhiên, trợn mắt lên “sao muội biết chẳng thể”. Thượng Quan Đan Đan thút thít bên tai hần “không nói cho huynh biết”

Hần ta bực mình cáu quát “Đan muội”. Thượng Quan Đan Đan nói xong thì cười tà mị, lắc eo đi qua bên Hạo Minh cùng muội muội mình.

Hoàng Bá Thụy Minh lúc này cũng lên tiếng “chúc đệ may mắn, nhưng hy vọng đệ không quá đáng làm mất đi tình cảm huynh đệ của chúng ta”.Tiếc biểu tiểu muội với hần cùng huyết thống, nhưng hần cũng chẳng bao giờ tự tin giao biểu tiểu muội của hần cho tên phong lưu này, yêu ai cũng chưa từng qua khỏi nửa tháng.

Âu Nhã Thiên Kỵ thì một mực khẳng định “Yên tâm, Thụy Minh huynh” nhất định hần sẽ khẳng định là mình yêu nàng đến cỡ nào

Trong đình lúc này tràn ngập sự băng giá, hàn khí tỏa ra khắp nơi khiến nơi này càng u ám thêm..

.

.

Còn nàng thì quá bực mình, hít thở không thông cả người nóng bừng lên như lửa đốt, vội vàng phi thân ra khỏi nhà, hướng lên phía khu rừng, phi thân lên cây cổ thụ cao và to nhất.

Quả thật nơi khiến nàng dễ thở hơn, vội cười nhẹ một làn gió thổi lồng lộng đến cơ hồ như hất tung cả trâm trên đầu nàng, nàng vội bức hết trâm xuống để vào túi áo, hai tay dang rộng ra, nhắm mắt lại để hưởng thụ không khí trong lành này, tiểu phiến phức thấy thế vội lên tiếng

“Ngô, chỉ bị ăn đậu hủ thôi, có gì buồn phiền”, người hiện đại đây sao, thật cổ hủ nha.

Nàng không trả lời, im lặng, tận hưởng những trận gió đập vào mặt, ù vào tai nàng, cứ để tóc tung bay trong gió.

“chỉ là thấy đại ca đi chung với tình nhân thôi mà cũng ăn dấm chua đến mức này”, thật là tiểu ích kỷ nha, không những sắc nữ mà còn là một quý hẹp hòi.

Nàng nhần, nàng tức giận cả hai chuyện cơ, vẫn phải nhần.

“Di, chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ thôi, mà bat2 ta thấy người đạo này rất có số đào hoa”, hần vẫn không bỏ qua cơ hội nào để châm chọc nàng.

Nàng kiên trì nhẫn đến cùng, ‘nhẫn’ là chính, nếu không nàng sẽ đại khai sát giới mất.

“nhưng tiểu mặc a, ngươi hà tất chịu đựng muốn biết thì phải đi hỏi chứ”, cứ thấy đại ca đi với tình nhân một lần thì lại ghen một lần thật là thật là còn phiền phức hơn hẳn a.

Nàng vẫn im lặng mặc cho tiểu phiền phức tụng kinh bên người nàng, mắt vẫn hướng về nơi ánh trăng vàng đang tỏa sáng, khẽ chiếu những ánh vàng huyền ảo tà mị lên khuôn mặt tràn đầy tâm sự của nàng.

Sau một hồi nàng đã bình tĩnh nhiều, tâm trạng cũng thoải mái hẳn lên, mái tóc nàng cứ để thẳng tắp đung đưa trong gió đêm, khu rừng được ánh trăng thấp sáng càng trở nên tà mị, có một đôi mắt đang lóe sáng trong bóng đêm của khu rừng.

Nàng thì đang mê mẩn cảnh đẹp của đêm, trong miệng không ngừng hát:

Có một cô gái

Tính tình hơi ngang bướng

Lại càng khá hung hăng

Có một cô gái

Tính tình ngỗ nghịch

Lại càng ngông cuồng

Luôn thích cãi nhau

Mặc dù đã tỉnh rồi

Và còn hay bịa chuyện

Vào những lúc nhàn rỗi

.....

Wó ó ó ò...o...đó là cô gái nào vậy

Há....chính tôi là cô gái ấy đấy

Suốt ngày cười vui

Và hay gây chuyện

Đã từng mơ hồ

Bất chấp tại họa

Đã từng du ngoạn bốn phương

Dám yêu dám hận

.....

(Bài hát mang tính chất minh họa, nữ chính đang hát gì, hát ra sao chỉ người trong truyện mới biết mp3.zing.vn/bai-hat/-Co-Mot-C.../ZWZCB687.html)

Nàng lúc này dừng chân lại, ngừng hát, vì phát hiện có người đang theo dõi nàng, tâm trạng nàng lúc này đang tràn đầy sự vui vẻ, nhàn hạ trầm trồ “Ngô, thật nhàn hạ nha, được người ta theo dõi suốt đường đi, xem ra Minh Giáo phải đầu quân sang Thiên Cơ Các”, trong giang hồ người có thù với gia tộc nàng chỉ có Minh giáo

Bóng nam tử phi thân xuống, tháo khăn bạch mặt ra, nở ra nụ cười tà mị “tam tiểu thư thật biết đùa”

Nàng sờ sờ cằm, giọng mang đầy hàm ý giễu cợt “giáo chủ chẳng phải đêm khuya báỉ phỏng là đòi lấy mạng tiểu nữ chứ”

Hàn Tuyết khuyết cười khở “Di, nếu bốn giáo chủ muốn giết tam tiểu thư thì đã ra tay từ lâu”

Nàng xoay đầu lại, tiêu soái đi, còn hấn thì đi sau lưng nàng. Nàng tò mò hỏi “đừng nói cho tiểu nữ biết giáo chủ đang nhàn hạ đi dạo giống tiểu nữ nha”

Hàn Tuyết Khuyết sờ đầu, giả ngu, vờ như không che giấu cái gì “Ngô, đêm đến trời lại đẹp như thế, đương nhiên phải đi dạo” hấn cười khở trong lòng trời không sợ đất không sợ, cư nhiên lại sợ cô gái nhỏ này.

Nàng cười nhạt, xoay đầu lại, cười nói “thế thì giáo chủ phải đi một mình từ đoạn này rồi, tiểu nữ chẳng thể bồi” nàng để ý dường như nàng hảo thích châm chọc tên này.

Hàn Tuyết Khuyết vội vàng nắm lấy tay nàng, ôn nhu nói “thế thì bốn giáo chủ có thể tiễn tiểu thơ một đoạn”.

Hấn cơ hồ điên loạn vì nàng, từ lần nàng lộ ra thân thể nộ cười tràn đầy mùa xuân đến, má bên trái lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn tôn lên sự hoàn mỹ của nàng, trong mắt hấn nàng chính là tiên tử hạ phàm, cả ngoài thoát tục chẳng bám lấy bụi trần.

Khi này hấn vừa bắt gặp nàng, nàng thật mỹ lệ và thanh nhã, ngay cả giọng hát cũng ngây ngô như con người của nàng ấy (không đâu ca à làm to rồi ==), sự ngây thơ của nàng khiến hấn không thể rời mắt khỏi từng hành động của nàng mà đắm chìm trong giọng hát của nàng, hấn vì nàng mà phát điên, rất tiếc Huyền Vũ sơn trang canh gác nghiêm ngặt, không dễ gì lọt vào, nếu không hấn.....

Ta nhún nhún vai cười nói “để xem giáo chủ nhìn tiểu nữ bằng ánh mắt nào đã”, ta thấy hấn hơi kỳ kỳ nha, đó là người luôn đòi giết ta nha, hay hấn đã thông hiểu lời ta nói hôm đó? Chắc vậy.

Bất giác Hàn Tuyết Khuyết giật mình, không khỏi cười khở thêm lần nữa, tiểu nữ này khiến hấn tâm trí mê không thôi mà lại phi thường thông minh, lại pha chút nghịch ngợm hay bốn cột hấn, chẳng xem hấn là gì, trong khi các nữ tử khác vừa thấy hấn tuần tú cường tráng bu lại như kiến thấy đường.

Hấn ta vội trả lời, minh oan ình “Ngô, bốn giáo chủ là hạng người như vậy sao”, nếu muốn ăn nàng hấn đã ăn từ lâu, vì hấn muốn nàng tự nguyện.

“ừm, thế thì tốt”, Hoàng Bá Dạ Sương thấy cũng tốt, không nên từ chối lỡ hấn nổi quạu lên mà phát điên thì nàng sẽ chết tại nơi khỉ ho gà gáy này sao, đùa ư? Bảo toàn mạng nhỏ là chuyện hệ trọng a, vì nàng còn yêu đời lắm a.

26. Chương 26: Cuộc Tấn Công Trần Đây Tình Ý

Dưới ánh trăng có một nữ tử thân hình nhỏ nhắn bộ áo bó sát tôn lên đường cong quyến rũ, mái tóc xõa ngang thắt lưng, thoát nhìn như tiên tử. Nam tử đi phía sau thì lại phi thường anh tuấn bất phàm, cả người tỏa ra khí thế hiên ngang sự phong độ của vị nam tử khó có thể có ai sánh bằng. Nàng nhàn nhạt hỏi hấn “muội muội người, chẳng sao chứ”, nói đến đây nàng có phần hơi nhột nhột nha, chính nàng chẳng hiểu tại sao nàng có thể biến thái như thế mà đi chọc phá người ta, lấy sự đau khổ của người ta làm niềm vui của mình.

Hàn Tuyết Khuyết cười khở, cố đè thấp giọng xuống “nhờ tiểu thơ mà Minh Giáo của bốn giáo chủ hầu như sập đổ”

Thấy thế ta liền liếc mắt nhìn hấn, chỉnh lại giọng “Ngô, thế là giáo chủ trách tiểu nữ”

Hàn Tuyết Khuyết chẳng nghĩ ngợi mà trả lời thẳng “nào dám trách tiểu thơ, bốn giáo chủ còn cảm tạ tiểu thơ đã hảo hảo dạy dỗ tiểu muội của bốn giáo chủ” , nhờ lần đó mà tiểu muội hấn cơ hồ trầm lắng đi, bớt quậy phá, không làm phiền hấn nữa, hấn cũng có thể ung dung làm chuyện hấn thích mà không bị tiếng ồn của muội muội làm phiền.

Nàng dùng giọng nói giả vờ nuối tiếc “tiếc là gia tộc tiểu nữ đang mở tiệc, nếu không tiểu nữ cũng muốn đến Minh Giáo bái phỏng, hắc hắc”

Hắn nhanh chóng giốn cột lại nàng “tiểu thơ thật có nhã hứng để đùa, Minh Giáo của bốn giáo chủ luôn hoan nghênh tiểu thơ đến bái phỏng a”

Đã đến Huyền Vũ sơn trang, nàng nhanh chóng phi thân lên tường, xoay người lại nói “nhớ kỹ lời hứa của giáo chủ a”

Từ bên ngoài vọng vào tiếng nói sáng khoải của một nam tử “đương nhiên”

Đến đây nàng mới thấy chột dạ, nhanh chóng sửa soạn lại trang phục, mò đến đại sảnh, lúc này đại sảnh vọng ra tiếng nói cười của mọi người. Lén ngó vào, nàng cẩn thận rón rén lén lút bước vào như một tên trộm vậy hy vọng chẳng ai phát giác, lòng nàng thầm lẩm bẩm: nam mô a di đà phật, đại cát đại lợi a.

Nhưng lão nương nàng là ai, một người có võ công cao cường nội công lại thâm hậu, đã phát hiện ra nàng từ đời nào rồi. Vội nở ra nụ cười gian tà, rời ghế đi đến chỗ nàng đang rón rén lén lút, nàng giật mình không ngờ nàng bị phát hiện nhanh như thế, chỉ biết cúi đầu bĩu môi.

“tiệc sắp tàn , con mới đến sao Sương Nhi, chẳng lẽ con muốn đến góp công lao rửa chén” Giọng của Huyền Vũ Dạ Nguyệt vờ như trách móc, phải rất cực khổ để không bật cười, mắt lim dim nhìn lấy thân ảnh rụt rè có lá gan chuột nhắt kia, thì càng làm cho Huyền Vũ Dạ Nguyệt có chút thú vị và khoái trá

Nàng vội cười hì hì, hai tay nắm lấy hai tay của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, ánh mắt như nai tơ biểu hiện sự ngây ngô, cung kính nịnh nọt đều phô bày ra “Ngô, nào có, Sương nhi thấy hoa viên nơi này đẹp tựa bông lai tiên cảnh không nơi nào sánh bằng phút chốc thấy thích nên đã ngủ quên a”

Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhướn mày thanh tú lên, trong mắt tựa tiểu phi tiểu giọng nói nửa tin nửa ngờ “Phải không”, thầm nghĩ: tiểu nha đầu này, thật chẳng tôn trọng yến tiệc tấy trần, là nữ chính thì phải đến sớm hơn mọi người chứ, cứ nhiên đến giờ mới vách bản mặt đến, cái gì mà ngủ quên chứ, đôi hài đầy bùn đất, khẳng định là đi lêu lổng ở đâu nên quên mất giờ giấc đây mà.

Nàng giả vờ ngó đồng ngó tây giả vờ, bộ dạng rụt rè phơi bày ra, rồi cúi đầu, cụp mi xuống như một chú chim nhỏ nói “thật mà” (có ai thường làm giống Sương tỷ không =)))

Ánh mắt của Huyền Vũ Dạ Nguyệt càng lúc càng lợi hại, khiến cho Hoàng Bá Dạ Sương chỉ dám cúi đầu cụp đuôi sợ hãi như chú cún nhỏ.

Hoàng Bá Thuần vội ho khan, không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh của hai người tựa như ma quỷ “Sương nhi đã đến thế thì mau qua an tọa đi”. Được gọi là chủ của gia đình nên Hoàng Bá Thuần phải tỏ ra độ lượng mà giải vây cho Hoàng Bá Dạ Sương.

Nghe được lời nói đó, ta khóc không ra nước mắt muốn bay tới hôn lão cha ta mà cảm tạ, khi an tọa đột nhiên ta thấy lạnh cả xương sống nha, cứ cảm giác có rất nhiều ánh mắt bắn tới ta, khiến ta phi thường khó chịu.

Nàng chỉ biết cúi đầu suốt bữa ăn này toàn ăn cơm trắng, cảm thấy ngứa ngáy khắp mình mẩy một là chột dạ, hai là còn nhiều chuyện khiến nàng phi thường bận tâm đến, không nhắc nữa, nhắc đến nàng muốn cầm đại đao chém chết tên tiện nam ngồi đối diện. (Thiên Kỵ ca đó)

Bộ nhìn mặt ta có thể thay cơm sao mà cứ nhìn sang ta, cầu công tử, đừng có tưởng dùng vẻ đẹp mị hoặc lão nương này, hừ. Khẽ liếc nhìn đại ca ở kế bên thì ta nuốt nuốt nước miếng, cầm đầu cầm cổ mà ăn hết chén này tới chén khác, diêm vương ca ca, chẳng hay ngài có người anh em song sinh nào thất lạc ở trần gian không, hãy mau đưa người đó trở về a. (ý chỉ Hạo Minh ca á)

Yến tiệc này làm giống như các buổi dạ vũ thường trực bên thế giới hiện đại, đúng là lão nương ta hay bày trò mà. Hai bên có hai bàn một bàn thì chứa đầy rượu, một bàn thì đầy đồ nhắm, thức ăn lật vật. Còn có người hoà tấu nhạc ở trên nữa mới ghê.

Nàng ngồi tại ghế, nhàn nhạt căn hột dưa thưởng thức âm nhạc, quên đi xung quanh, nhắm mắt để dưỡng thần.

Cảm nhận có một ánh mắt vây quanh nàng, vội mở mắt ra thì nhìn thấy Âu Nhã Thiên Kỵ đang hướng tới nàng mà đến. Không thấy hắn thì thôi, thấy hắn nàng cơ hồ muốn xông lên bóp cổ hắn, chặt hắn ra làm tám trăm khúc, nấu phá lẩu, hừ, hừ.

Hắn ngồi kế bên nàng, nàng nhàn nhạt xoay đầu qua, lúc này giọng hắn ủy khuất nói “Ngô, Dạ Sương lúc này huynh đã thất lễ”

Nàng chẳng trả lời hắn, im lặng ngồi hưởng thụ sự chột dạ của hắn cảm thấy mát dạ hẳn lên, hắn thở dài, không ngừng lải nhải suốt bên tai nàng câu “xin lỗi” đến tận câu thứ 50 thì nàng không chịu nổi, hừ lạnh nói “biết thì tốt, nếu ta đâm huynh một nhát, rồi nói xin lỗi huynh có đồng ý?”

Hắn mau chóng trả lời chẳng hề do dự “Ân, chết dưới hoa mẫu đơn, một đời làm ma cũng phong lưu”, và thầm nghĩ: muội ấy nào biết hành động hồi nãy của muội ấy thật sự phi thường ngậy thơ trong sáng làm người ta chẳng thể rời mắt từng hành động của muội, hẳn thật sự mê luyện muội ấy rồi.

Câu trả lời này khiến nàng như muốn ọe hết những thứ nàng vừa ăn, nàng nhanh chóng dùng tay đẩy hắn ra “được rồi, đừng nói, ta chịu không lời nói này đâu”

Phút chốc hắn nở ra nụ cười hại dân hại nước, không ngừng phóng tình ý tới người nàng, rất may lúc này Huyền Vũ Lăng tới phá hỏng bầu không khí lãng mạn lúc này (nghĩa đen)

Huyền Vũ Lăng nhíu mày xuống, sờ sờ cằm, cây chiết phiến trong tay không ngừng theo gió mà phe phẩy trước ngực, giả quân tử nói “Ngô, Thiên Kỵ đệ, ngọn gió nào đã thổi huynh bay đến tiểu biểu muội của huynh, huynh nhớ không lầm thì người đệ muốn ở bên kia a ” nói xong đưa mắt liếc nhìn thân ảnh Hoàng Bá Dạ Mỹ ở bên kia.

Âu Nhã Thiên Kỵ nghe thế mang theo vài phần chột dạ, trừng mắt nhìn Huyền Vũ Lăng đang châm trọc mình thì hắn hừ lạnh muốn phản bác.

Không đợi Âu Nhã Thiên Kỵ nói mà Huyền Vũ Lăng đã chen ngang nói tiếp “xem ra tiểu biểu muội hảo buồn tẻ nha, cũng phải ha, phong thủy ở đây không được tốt lắm, chắc chắn”

Huyền Vũ Lăng đâu biết lúc này Âu Nhã Thiên Kỵ thống hận không thể một đao phang thay bị ‘cẩu bằng trư hữu’ trước mặt chứ.

Huyền Vũ Lăng lại nở ra nụ cười của một ngụy quân tử, mắt lim dim tựa như tiểu phi tiểu nói “Nha nếu phong thủy không được tốt thì Sương biểu muội có thể cho biểu huynh này nhập cuộc a”

Mắt nàng tràn đầy cảm kích đến độ muốn chạy lên ôm hôn để cảm tạ sự biểu huynh tốt bụng này a. (tỷ này sắc nữ thể không biết)

“Vậy đi, huynh cùng Âu Nhã đệ cần bàn chuyện của nam nhân, muội là nữ nhân không tiện lắm” Huyền Vũ Lăng nở ra nụ cười yêu nghiệt mà nhìn Hoàng Bá Sương Nhi, còn Âu Nhã Thiên Kỵ người cứng ngắc nhìn lấy Huyền Vũ Lăng tự biên tự diễn.

“Ân”, nàng vui vẻ nhận lời, chạy vắt giò lên cổ mà biến đi mất dạng.

27. Chương 27: Cuộc Vui Bất Đầu

Sau khi nữ chính trong cuộc rời đi thì hai người trừng mắt nhìn nhau một hồi, có vẻ như rất quyết liệt. Âu Nhã Thiên Kỵ chợt phá vỡ bầu không khí quỷ dị bằng cách đi thẳng vào vấn đề “huynh muốn gì?”

Huyền Vũ Lăng ánh mắt đơ đần, hờn hợt trả lời “huynh muốn gì, chẳng lẽ đệ không biết” rồi lại nở ra nụ cười tà.

Âu Nhã Thiên Kỵ thở dài, cũng tại hắn gây ra biết bao nhiêu nợ phong lưu để bây giờ hắn thật sự hối hận nha, rõ ràng hắn đã quay đầu lên bờ sao mà không ai tin hắn hết a. Hắn dùng ánh mắt kiên định mà nói “đệ sẽ dùng thời gian chứng minh cho huynh thấy, đệ là trần thành hoàn toàn không hề có ý đùa giỡn”

Đôi mắt sắc sảo của Huyền Vũ Lăng quét nhẹ trên người Âu Nhã Thiên Kỵ rồi cười lạnh lên một tiếng, khuôn mặt tuấn tú chợt lạnh tanh nói “chứng minh, huynh đã xem đến chán rồi”

Một dao một dao khứa vào tim của Âu Nhã Thiên Kỳ, hấn nắm chặt bàn tay của mình, một mực giữ vững lòng tin mà nói “yên tâm, rồi huynh sẽ thấy”

Huyền Vũ lẳng bắt chi bắt giác bật cười, khuôn mặt cười nhưng giọng nói chứa đựng hàn băng “Phải không” dù hấn ta cùng biểu tiểu muội chẳng thân thiết gì mấy, dấu sao cũng là biểu muội của hấn, dù cho Dạ My ngu dần không hiểu ý tứ của tên đa tâm công tử này hấn cũng không quan tâm vì bản tánh trời sinh Dạ My vốn vô tâm, nhưng còn Dạ Sương thì sao, rõ ràng khuôn mặt của Dạ Sương tràn đầy sự chán ghét, nên hấn mới hỏ tâm ra tay tương trợ.

Âu Nhã Thiên Kỳ giật mình vì Huyền Vũ Lẳng chưa từng vì ai mà dùng giọng nói quái dị mang đầy sự đe dọa. Xem ra con đường của hấn cùng Dạ Sương phi thường gian nan gian khổ a, mà cũng không sao phải cùng vượt gian nan thì tình yêu mới càng nồng thắm a.

Lúc nàng đang chạy trốn thì nhị thúc đang đứng sừng sững trước mặt nàng, khuôn mặt già nua chứa đựng ý cười, giọng nói mang đầy gió xuân “xem ra, Sương nhi của nhị thúc nhanh chóng sắp xuất giá a”

Im lặng một hồi ta bất chợt cười nhạt nói “Ngô, Sương nhi chẳng ham muốn được xuất giá như nhị thúc , nhị thúc nên mong hai lệnh đường của nhị thúc xuất giá thì hơn”

Nhị thúc nàng có hơn kém nàng đâu, vội nói thêm một câu, vờ tỏ vẻ ủy khuất giọng chua chát “Ngô, nếu như chúng nó như Sương Nhi đào hoa như thế, nhị thúc người cũng chẳng cần lo lắng đến hư tâm tổn khí a”

Nhị thúc nàng còn lợi hại hơn cả Thụy Minh biểu ca nàng nha, câu nào cũng nói chuẩn và chính xác.

Ta cứ không ngừng bị nhị thúc giục lấy chồng, nào là nhà Âu Nhã cũng không tẻ có thể xem xét, xét nhập hai gia tộc với nhau, càng làm cho gia tộc vững mạnh, nào là muốn có cháu bông.... Ta đương nhiên chỉ cười qua loa, thật chất trong tâm ta đang khốc thâm nè ‘tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa’

Bên này thì Hoàng Bá Thuần cùng Huyền Vũ Dạ Nguyệt cười lăn cười bò không phải họ có ý nghe lén đâu nha, họ đứng trong thập đại cao thủ nên tai đặc biệt thính nha, hai người nhìn nhau và lắc đầu với hành động khiếm nhã của Hoàng Bá Thuật tuổi đã xế chiều mà vẫn còn sức lực đùa giỡn

Đó là con họ nha, họ còn chưa lo lắng thế mà Hoàng Bá Thuật lại đi xúi bẩy rồi, nào là Âu Nhã gia tốt thế nào, nào là nên sinh sản mấy đứa để gia tộc thêm đông vui, chẳng lẽ giờ gia tộc không đông vui? Nên Huyền Vũ Dạ Nguyệt hung hăng lườm thân ảnh của Hoàng Bá Thuật.

Nàng cười mỉm chi, nhún nhún vai vờ như thực nữ mà đáp lễ “Di, nếu nhị thúc thích , sương nhi sẵn lòng dâng hai tay cho nhị thúc, xem ra nhị thúc thêm thưởng Âu Nhã Thiên Kỳ hơn sương nhi a”

Nhị thúc nàng giảng đạo lý cho nàng từ nãy giờ mà chẳng câu nào lọt tai nàng cứ như đàn rầy tai trâu ấy, bắt chi bắt giác hấn cũng cười sáng khoái vì câu trả lời của nàng, vì lúc trước lão cha nàng cũng từng nói thế với hấn.

Hấn khịt mũi nói “Ngô, xem ra nhị thúc chẳng có hi vọng a, nếu nhị thúc là một mỹ nhân nhị thúc sẽ không suy nghĩ mà lao vào lòng Âu Nhã Thiên Kỳ a” vừa nói vừa làm hành động hết sức hài hước

Nàng bắt giác che miệng lại cười hả hê cả Hoàng Bá Thuật cũng cười híp con mắt, chẳng ngó xem xung quanh họ có bao nhiêu cặp mắt đang chú ý họ.

Âu Nhã Thiên Kỳ từ nãy giờ cảm thấy nhột sống lưng nha vội di chuyển tới mà hỏi tội “Ngô, hai người đang nói xấu tại hạ”, hấn tuy không giỏi võ công nhưng cũng tạm được nha chí ít hấn nghe được đôi ba câu nha, hai người này thật xấu xa mà dám lấy hấn làm đề tài pha trò cười ọi người.

Huyền Vũ Lẳng lúc này cũng chẳng bênh Thiên Kỳ còn bỏ dầu vào lửa “người nói xấu đệ còn có trăm ngàn thiếu nữ ở ngoài kia”, nói xong Huyền Vũ Lẳng lại cười yêu nghiệt vốn có của hấn, khiến Âu Nhã Thiên Kỳ cứng họng.

Hoàng Bá Thuật cười khổ, tỏ ra tội nghiệp cho Âu Nhã Thiên Kỳ, nhanh chóng giải vây “phong lưu là một chuyện tốt a, tích lũy kinh nghiệm về đời sống cũng giống như đại ca ta, một thời phong lưu nhưng lại bị trói buộc bởi Nguyệt muội a và cũng trở nên ngoan ngoãn làm một chủ gia đình làm một nam nhân tốt yêu thương vợ con a”

Ngồi bên này, sắc mặt Hoàng Bá Thuần méo đi một nửa, nếu bây giờ có thể hắn sẽ chính tay bóp chết tên đệ đệ ngu xuẩn này, chuyên gian vạch lưng cho người ngoài xem, chuyện phong lưu đó là một bài học nhớ đời của hắn, thế mà lại có người đem ra làm cuộc thảo luận.

Hoàng Bá Thuật lo nói mà không chú ý đến đằng sau có một đôi mắt mang đầy hận ý chĩa vào lưng của hắn, ước tính hàn băng trong người Hoàng Bá Thuần lên tới ngàn độ.

Âu Nhã Thiên Kỳ ánh mắt tỏ ra cảm ơn vị đại ân công này, giọng nói tự tin “ta tin ta cũng sẽ làm được”

Làm làm làm, làm cái rắm, nàng thì chẳng hề tin đâu, ngay từ đầu hắn cho nàng thấy gì lòng nàng vốn nguội lạnh với tên này rồi. Vì thế nàng chỉ nhún nhún vai đứng cười khở, khóc không ra nước mắt.

Tiệc đã tan ai cũng đường ai nấy về, xác định là trong đại sảnh không còn người ngoài thì Hoàng Bá Thuần nở ra nụ cười gian tà, không ngừng đuổi theo Hoàng Bá Thuật mà đánh tới tấp không ngừng nghỉ, đánh tới Hoàng Bá Thuật hoa rơi nước chảy phải quỳ xuống xin hàng, Hoàng Bá Thuần mới tỏ ra độ lượng mà đi về sương phòng.

Còn nàng vẫn đang vân vân vì sao Đan Đan tỷ tỷ lại nói ra câu như thế này” “Tối nay muội phải đóng cửa và cài chặt then cửa đi là vừa”.

28. Chương 28: Cuộc Nói Chuyện Trong Đêm

Mới đầu nàng có vẻ chẳng hiểu lắm khi nhìn thấy đại ca đứng như trời trồng trước sương phòng của nàng thì trái tim nàng sợ hãi đến độ muốn rút xuống, cảm giác sợ hãi càng ngày càng gia tăng, tay chân bắt đầu run rẩy, “lá gan chuột nhắt” lại hiện diện nữa.

Chưa kịp phản ứng thì nàng kéo vào phòng, nghe tiếng đóng cửa phòng thì nàng cơ hồ tim ngừng đập, đầu óc trống rỗng, trên trán đã phủ đầy một lớp mồ hôi mỏng, tự trấn an bản thân mình, chớ nên sợ hãi không có chuyện gì đâu, phải chớ nên sợ hãi.

Vội hít một ngụm khí lạnh, mà nói “đại ca, đêm khuya...bái phỏng chẳng biết có ý gì”

Lúc này phòng nàng đã bị hắn dùng nến thấp sáng ánh nến mờ ám khiến căn phòng trở nên ngọt ngào, hắn đang ngồi trước mặt nàng, đôi mắt như muốn giết chết nàng, oán hận nàng.

Còn nàng thì sợ đến độ mười ngón tay đan chặt vào nhau, mu bàn tay thấm đẫm mồ hôi vì sợ hãi, vội dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán. Suy nghĩ: không thể như vậy được, đêm nay nhất định phải làm cho rõ rõ ràng ràng cũng như tiểu phiến phức nói vậy, đúng, phải gan dạ lên.

Ta ngược đầu lên dùng ánh mắt lạnh lùng đón nhận lấy ánh mắt tràn đầy oán hận của hắn, nhưng rồi lại sợ hãi khi nhận lấy ánh mắt âm lãnh kia, nên ta có chút nhún nhường lại, khí thế hào hùng khi nãy thay thế cho bộ dạng túng quẫn trước mặt, giọng nói có chút trầm thấp và nhỏ nhỏ “đại ca, người cuối cùng xem muội là gì, vì sao lại phải để tâm chuyện của muội, muội thật...”

Không để cho nàng nói hết hắn đã đi tới bên cạnh của nàng từ lúc nào, có lẽ là do nàng cúi đầu, nói chuyện nhập tâm quá chẳng, bàn tay thon dài lạnh lẽo như thân nhiệt của Hoàng Bá Hạo Minh vậy khẽ đưa lên, ngón tay thon dài nâng lấy cằm của nàng, đôi môi bạc điểm nhẹ xuống môi nhỏ nhắn của nàng.

Quả thật ban nãy hắn hận không thể đem nàng nhét vào người hắn, để bọn ong bướm không thể bay quanh vò vẽ bên nàng, hắn hận nàng vì sao lại gây chú ý cho người khác tới mức này, hắn ghét những ánh mắt của nam nhân khĩa nhìn vào nàng.

Vốn dĩ hắn muốn bình tâm nhưng một lần lại một lần không kìm chế được, rõ ràng hắn muốn gặp nàng nhưng hắn lại sợ hãi mình sẽ phát điên lên mất. Lần đầu tiên hắn thấy nàng dùng ánh mắt tức giận mà nhìn lấy hắn, đám phốt lờ hắn như ban nãy.

Hắn không muốn gặp nàng, nhưng nàng cứ hiện ra trước mắt hắn. Hắn nhắm mắt lại nhưng cũng không thể làm sao nhàn hình ảnh của nàng hiện lên trong tâm trí hắn. Đêm nay là hắn muốn tìm nàng tính sổ không ngờ lại thành ra thế này.

Nụ hôn của hắn càng lúc càng mãnh liệt khiến ta bị mị hoặc, nhưng ta không muốn, ta muốn làm cho rõ không được bị đại ca làm tới mê muội, phải cố gắng lắm ta mới hạ quyết tâm, đẩy đại ca ra “muội có phải chỉ là người thay thế Đan tử trong lúc đại ca buồn, muội là gì, muội là vật thay thế, và dễ dàng cho huynh tùy hứng bốn cọt trong tay phải không”

Hắn đang chìm đắm trong tư vị ngọt ngào của nàng thì đột nhiên bị đẩy ra, cư nhiên còn hỏi hắn câu nói ngớ ngẩn nhất mà hắn từng nghe. Nếu hắn không có dã tâm với người hắn yêu, hắn tuyệt đối không đụng tới, huống hồ đây là muội muội của hắn, nhưng hắn không thể tự giam giữ mình. Hắn cười khổ, hỏi lại nàng “thế muội xem đại ca là gì, muội tỏ ra thích đại ca chỉ là đùa giỡn nhất thời”

Di, rõ ràng là ta hỏi trước cơ mà, sao lại thành ra hắn hỏi ngược lại ta a???

Trong lúc nàng suy tư, hắn lại nói tiếp “lại còn câu dẫn người khác trước mặt đại ca, nếu muốn thu hút sự hấp dẫn của đại ca đối với muội, thì muội đã thành công”

Nàng có chút không hiểu rõ ý tứ của câu này, cơ mặt nàng hơi giật giật, nhú đôi mày thanh tú lại một chút, giọng có chút buồn bực nói “Đại ca, đại ca lại bốn cọt muội”

Hoàng Bá Hạo Minh không trả lời gì cả, vươn tay ôm lấy nàng vào lồng ngực của hắn, trầm ngâm một hồi mới nói “Sương nhi, nếu muốn làm nữ nhân của đại ca, muội phải chịu nhiều ủy khuất, thậm trí còn nhận được nhiều sự rêm pha của người đời, tệ hơn là bị ngâm lồng heo, muội có hiểu không Sương nhi”

Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ ý tứ của câu nói ban nãy rồi, đang trong tình trạng suy tư thì nàng lại giật mình, sợ mình bị ù tai mà nghe nhầm, gì cơ, cái gì nữ nhân? Cái gì ngâm lồng heo?

Nàng sợ hãi đến không tin được, mà bật khóc lên “ô...ô...nhưng muội rất yêu đại ca...ô...ô..., phải làm sao đây, làm sao đây”, phải nàng là người thời đại, không hề câu nệ tiểu tiết, nhưng không ngờ chuyện này lại xảy ra trên người nàng.

Nàng đã quên rằng đây là thời cổ đại không như hiện đại, mà ở hiện đại, cái này cũng bị nhiều người dị nghị thậm trí là còn bị luật pháp trừng trị, đừng nói là chỉ là cổ đại, mất mạng là chuyện nhỏ nhưng cả gia tộc đều bị bêu xấu nha.

“Sương nhi, Sương nhi”, hắn tha thiết gọi tên nàng, giọng hắn lúc này càng lúc càng trầm thấp, mặt hắn cọ vào má nàng. Nàng vươn tay qua choàng lấy cổ hắn, dúi đầu vào bả vai của hắn.

“Cái này là Đại ca không đúng, đại ca có đã phải sai khi có ý định dâm tà với muội, là đại ca đã tạo cơ hội uội”, Hoàng Bá Hạo Minh khổ sở nói ra tiếng lòng của mình, rồi lại nói tiếp “Sương nhi, nói cho đại ca nghe, đại ca phải làm sao, khi đại ca cũng có ý với muội”

Bỗng nhiên tim nàng đập nhanh hơn nàng tưởng, có cảm giác lâng lâng, khuôn mặt đột nhiên nóng bừng, ngay cả mang tai cũng rất nóng, đầu óc ong ong, tai cứ ù ù cạc cạc lên.

Tim hắn cũng đập rất nhanh, từ hồi chui ra từ trong bụng mẹ, hắn cũng không cảm thấy xấu hổ như lúc này, mắt cúi xuống nhìn thấy giai nhân dựa vào ngực đang xấu hổ thì hắn rất muốn biết khuôn mặt lúc này của nàng thế nào.

Bàn tay to lớn thon dài tà mị nâng lấy khuôn mặt mịn màng hiện đầy phỉếm hồng của nàng lên thì hắn có chút ngạc nhiên, ngắm nhìn muội muội đến nỗi hắn thở dốc, luồng khí nóng truyền từ bụng lên

Nàng có chút e thẹn khi bàn tay ma quái đó chạm vào mặt của nàng, làm nàng có chút không tự nhiên, càng đỏ ửng thêm, muốn tránh đi thì lại nhận được một nụ hôn của đại ca nàng.

Hoàng Bá Hạo Minh chẳng kìm chế hết nỗi cảm xúc bây giờ mà hôn lấy đôi môi đỏ thắm ngọt ngào của nàng khi thấy khuôn mặt ửng hồng như trái táo thì hắn càng muốn nàng hơn, hai chiếc lưỡi đang quấn lấy nhau, như tìm kiếm đối phương, nàng vòng tay qua cổ của đại ca nàng mà cùng trao đổi nước bọt với nhau.

Hai bàn tay to lớn ôm chặt lấy thắt lưng mảnh khảnh của nàng, tiếp nhận sự nồng nhiệt của nàng, hân hê cắn cắn làn môi mỏng của nàng “ư..”, khiến cho nó càng đỏ sừng thêm, rồi lại thuận thế đi vào miệng nàng, tìm kiếm mọi ngóc ngách trong đôi môi thơm tho đó, mút lấy không chịu buông tha.

Nàng cảm thấy càng ngày càng khó thở, như bị hút hơi vậy, đầm lấy bà vai có ý chỉ là ngừng động tác thô bạo đó đi. Hoàng Bá Hạo Minh dù tiếc nuối nhưng cũng thương hoa tiếc ngọc mà rời khỏi đôi môi ngọt ngào của nàng “Sương nhi”

Giọng khàn khàn vừa trải qua nụ hôn mãnh liệt kia có chút quyến rũ của Hoàng Bá Hạo Minh làm cho nàng càng thêm ửng đỏ, thở dốc càng mãnh liệt. Hoàng Bá Hạo Minh hôn nhẹ lên má phải mịn màng của nàng “Sương nhi, khi này Âu Nhã Thiên Kỳ làm gì muội”

Mí mắt nàng giật giật đột nhiên thanh tỉnh, lại biến trở lại bộ dạng lá gan chuột nhắt của mình, khẽ cắn lấy đôi môi của mình, không dám trả lời

“Sương nhi, nói cho đại ca nghe”, đôi môi thâm thúy của Hoàng Bá Hạo Minh nheo lại, bàn tay nâng lấy cằm của nàng, bắt nàng mắt đối mắt với hắn, phải hắn bị nàng làm cho điên mất mà quên mất mục đích của hắn tới đây, thà giết lầm chứ không bỏ sót.

Ngước mắt lên nhìn ánh mắt chứa đầy băng lãnh kia, nàng có chút sợ hãi không phải nói cực kỳ sợ hãi tại sao nàng lại yêu nam nhân tràn đầy khủng bố như xã hội đen như thế này? Lúc thì ôn nhuận tựa ngọc, lúc thì khủng bố và bá đạo.

Muốn rút đầu đi thì càng bị cầm chắc hơn, nàng càng xấu hổ, lại đỏ mặt vì cảm nhận được hơi nóng tràn đầy nam tính vây quanh mặt thì nàng bị ép buộc quá, mà hé ra một câu tuy nhỏ nhưng đủ cho hắn nghe tất cả “đại ca biết còn hỏi”, nói xong nàng cúi gập đầu xuống, thật sự nàng còn không thể đối diện với đại ca nàng

Đối diện với đại ca của ta có cảm giác còn sợ hãi hơn khi gặp ma quỷ, biết đâu chừng nhờ đại ca mà ta trở nên gan dạ hơn thì sao? (Để ca ấy biết không giết tỷ mới lạ)

Đôi mắt thâm thúy có phần hơi híp lại, sau một hồi suy nghĩ, bất chợt miệng cong lên vẽ nên một đường cong hoàn mỹ, ôm chặt nàng, không chừa một khe hở, giọng nói mang đầy tà mị vang lên đôi tai mẫn cảm của nàng “hắn có làm thế này không” (á á sói hiện nguyên hình rồi đấy)

Hơi thở nam tính nóng hổi phả vào tai nàng, người nàng hơi run run, cảm nhận được bàn tay xấu xa đó đang sờ sờ lấy móng tròn trịa của nàng, thì nàng thở gấp bên bờ vai rộng lớn của hắn, thẹn thùng nói “Hắn.... mới..... không xấu xa nhưđại ca”

“Phải không”, Hoàng Bá Hạo Minh đột nhiên gian xảo nói, nhưng tay vẫn không ngừng mà cứ vân ve cặp móng đầy dầy của nàng, khiến nàng càng thở dốc, giọng có chút ái ngại “đại ca, không được trêu ghẹo muội như thế”, đối mặt với sự tra tấn này thà một đao giết chết ta còn hơn.

Hắn thôi động tác của mình, hôn nhẹ lên môi nàng, ánh mắt chứa đầy sủng nịnh nhìn lấy nàng “Sương nhi”

“đại ca, đại ca xem Đan tỷ là gì của đại ca”, nàng này giờ bị đại ca làm cho lú lẫn tâm trí, nàng vẫn còn chưa hỏi tội đại ca, vì sao hai người thường đi chung với nhau, có thật một nam một nữ có thể làm bằng hữu?

“thế muội xem đại ca là gì”, Hoàng Bá Hạo Minh không vui nói, tiểu sắc nữ này không tin lấy hắn, rõ ràng hắn đã nói rõ muốn nàng mà, hắn có phải là loại ăn xong rồi bỏ?

Nha, hắn không có đạo lý gì hết nha, rõ ràng là ta hỏi trước sao thành ra ngược lại thế này, làm ta muốn đào lỗ tự chôn mình xuống dưới quá (nguyên lai tỷ ngoài có nhược điểm “lá gan chuột nhắt” ra, còn có khuyết điểm “da mặt cực kỳ cực kỳ mỏng”)

Ta có chút xấu hổ, lưng lự không thôi, cắn môi dưới, né tránh đi ánh mắt của đại ca ta cũng không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt hại dân hại nước kia, khuôn mặt phớt phơ tràn đầy một mảnh phiền hồng.

“nói”, càng nhìn thấy nàng như thế Hoàng Bá Hạo Minh không kiên nhẫn, bá đạo hạ lệnh cho nàng vì muốn biết kết quả

“nam nhân” nàng buột miệng nói một câu không ra hồn gì cả, hấn là ai mà lại không hiểu chẳng qua hấn muốn nghe chính miệng nàng bộc bạch ra thôi, hấn giả bộ như không biết “hử?”

Càng dùng đôi mắt chim ưng gắt gao bao vây ta, ta cắn môi la lên “là nam nhân mà muối yêu” nói xong ta muốn đào hố mà chui xuống đất, thật sự rất xấu hổ nha, ta càng cúi đầu xuống, càng cúi càng thấp.

“tiểu sắc nữ của đại ca cứ nhiên coi đại ca là nam nhân sao”, hấn tặc lưỡi, giọng nói rất vô lại của Hoàng Bá Hạo Minh vang lên bên tai nàng, làm nàng có chút hoảng sợ, đại ca nàng thật sự có chút thay đổi nha

Nàng cảm thấy muốn khóc, bĩu môi “dù đại ca bốn cọt muối nhưng muối...”

Hấn lại ngắt ngang lời nàng dùng đôi môi phủ lấy đôi môi nàng, nuốt đi những lời nói mà nàng muốn nói, càng hôn càng mạnh bạo, cơ hồ chẳng cho nàng thở, hai tay không ngừng vuốt ve sờ soạn khắp người nàng.

Nhận ra nàng yếu như cộng bún hấn ta mới nỡ lỏng ra, thì thầm bên tai nàng “đại ca cũng xem tiểu muối mình là nữ nhân của mình, vì thế đại ca cứ tự kinh bỉ bản thân đại ca, đại ca nào bốn cọt muối”, hấn không bao giờ bốn cọt nàng, hấn luôn phân rõ phải trái.

Ánh mắt mê mê của nàng nhìn vào hấn, nở nụ cười mãn nguyện chu môi nói “thật sao”

Hấn thật sự không còn là hấn khi xưa, ôm chặt cơ thể mềm mại của nàng siết chặt vào lồng ngực hấn, phả ra hơi thở nóng vào vành tai nàng, nhỏ nhẹ nói “Àn, còn nữa huynh xem Đan Đan như bằng hữu, Sương nhi rất khác biệt, vì thế Sương nhi đừng giận đại ca”

29. Chương 29: Phát Hiện Nhiều Mặt Mới Của Đại Ca

Dưới ánh nến chập chờn căn phòng càng thêm mờ ảo quỷ dị, nàng và hấn đã quên mất đi thân phận của mình mà trao nhau nụ hôn đầy ái muội mà mãnh liệt. Đôi mắt cực nhu tình mãnh liệt nhìn lấy nàng, khiến nàng có chút xấu hổ vì ánh mắt tràn đầy dục vọng nóng bỏng kia khiến nàng miệng lưỡi khô đắng cả lên.

“Sợ sao”, thanh âm trầm thấp có chút khàn khàn vang lên, nàng ngoảnh mặt sang bên trái một tý tránh đi khuôn mặt anh tuấn mịn màng như ngọc kia.

Đôi môi bạc nhếch lên có chút gian tà “Thật sợ sao”, hấn thật xấu xa nha, biết rõ là thế cũng ráng trêu ghẹo ta, thật là vô lại mà, thì ra đại ca ta không những xấu xa mà còn vô lại nữa.

Thấy nàng vẫn nhắm mắt không thèm ngó hấn thì hấn có chút không hài lòng, hai tay hấn chống trước mắt nàng, thân thể to khỏe cường tráng kìm *** lấy thân thể nàng, khuôn mặt hấn gần trong gang tấc với nàng.

“Đại ca”, khuôn mặt nàng đã đỏ bừng bừng lên, bàn tay nhỏ bé đẩy đi khuôn mặt anh tuấn tràn đầy xấu xa, cùng ánh mắt chứa đầy tà niệm nóng bỏng cứ vây lấy nàng.

Đại chưởng to lớn chộp lấy bàn tay trắng mịn của nàng, nhu tình hôn lên từng tấc thịt của nàng, đột nhiên người nàng nóng như lửa đốt, khiến nàng thổ dốc.

Hấn ngừng lại động tác, vô lại mà nói “tiểu sắc nữ, xem ra muối hảo nộn nóng nha”

Nàng mở to lấy mắt, thấu hận không thể độn thổ biến mất ngay tức khắc, nhìn giai nhân trước mặt khiến cho hấn càng muốn nhẹ nhàng tiến vào thân thể nàng, cùng nàng hợp thành một, nghĩ tới đây hấn vội thổ dốc, bụng dưới xôn xao một trận, tim cũng đập nhanh hơn.

Hấn không muốn vừa thổ lộ đã vội ăn tươi nàng, như vậy có vẻ hơi thái quá và không đúng đắn, nhưng nàng cùng hấn như thế đã không hợp lẽ giáo rồi.

Di, hấn có nghe lầm không, một tiếng cười khoái trá của nhân nhi phía dưới vừa vụn đánh vỡ đi dục vọng mới hình thành, hấn cắn môi dưới đè nén sự tức giận nói “Buồn cười lắm sao”

Nàng lắc đầu, vội che miệng lại ngăn chặn không ỉn cười, thiên, thì ra hấn cũng biết mắc cỡ nha, nhìn thấy khuôn mặt anh tuần hơn người hiện đây một mảnh phỉm hồng thì nàng nhin cười không được, thật khả ái chết đi được.

“chết tiết”, hấn cắn phần tà ác cúi đầu thu hấp đi mặt ngọt ở cánh môi đỏ mọng của nàng, tay kia còn xấu xa hơn mà xoa nắn ngực của nàng.

“Ừm”, ta chỉ kịp la lên một tiếng thì bị đại ca hôn ta tới tấp không kịp thở, ta biết ta đã gây họa, ta đã sai không nên trêu đùa đại ca, nhưng, ách, ta vận vẹo mình mấy vì ma chưởng kia đang đặt ở nơi no đủ của ta, dường như có một luồng điện xuyên qua người khiến ta run rẩy.

“Sương nhi”, hấn rời khỏi đôi môi đỏ hồng kích tình kia mà hôn xuống chiếc cổ trắng nõn của nàng ôn nhu mà mơn lầy từng tác thịt trắng mịn màng mịn hoặc lòng người.

“Đại ca, muội biết muội đã sai, đừng” nàng thở hồng hộc, thân thể vận vẹo cố gắng đẩy cái đầu của hấn ra

“Sương nhi, cho ta yêu muội”, hấn không phải vì nàng trêu ghẹo hấn mà phát hỏa có điều nàng không biết là khi nàng cười trong thật là động lòng, khuôn mặt phấn nộn ửng hồng e lệ, đôi mắt vốn sáng như tinh tú nay lại khép hờ đủ kích thích dục vọng của nam nhân bùng nổ.

Bây giờ hấn không thể nghĩ ngợi gì nữa, hấn cần nàng “Sương nhi, sương nhi”, hấn thở dốc mà gọi tên nàng, hơi thở đầy nam tính vây quanh lấy nàng, thân thể vốn bị dục hỏa thiêu đốt nay đã bùng phát, hai bàn tay nàng vòng qua gáy của hấn, thanh âm trong trẻo cất tiếng gọi lấy tên hấn “Minh”

Hấn giật bắn người, hai mắt to tròn, miệng hấn há to đến không thể to hơn nữa mà nhìn lấy tiểu nhân nhi gọi “Minh”, thấy thế nàng lại cười hì hì lên nói “Chẳng phải huynh tên Hoàng Bá Hạo Minh sao”

“Nhà này ngoại trừ đại ca ra còn ai là “Minh” nữa, hử”, cố đè nén đi sự tức giận mà thốt ra những lời nồng nặc dấm chua, hung hăng nhìn lấy nàng.

Nàng đẩy hấn ra một chút, ôm bụng mà cười lăn cười bò vì hành động này của hấn, thiên hấn thật sự rất đáng yêu nha, khiến nàng càng thấy thích hấn.

Nhìn thấy nàng lại giở chiêu này mịn hoặc hấn, thì hấn vội thoát đi từng lớp áo của nàng, ôn nhu hôn lấy áo yếm còn sót lại trên người nàng, vùi đầu vào hôn, đóng thật nhiều dấu ấn trên người nàng, nàng cắn môi dưới, khẽ ngâm lên vài tiếng yêu kiều “Ừm...a...”

Thiên, ngay cả tiếng rên rỉ của nàng cũng rất kích tình, khiến hấn run rẩy mình, ma chưởng to lớn thoát đi lớp áo yếm còn lại, một mảnh xuân quang đặc sắc hiện lên, hấn cúi đầu hôn lấy nhũ hoa hồng nhuận của nàng, không chỉ thế hấn còn khẽ cắn cắn, hành động này khiến nàng không biết nói gì hơn, đầu óc trống rỗng, cả người đều như bị rơi xuống núi lửa nóng hừng hực

Tay kia thì chộp lấy một bên của nàng, khẽ xoa xoa đôi tuyết lê nhạy cảm của nàng, nàng lại ngâm nga lên “Ừm...”

Nụ hồng của nàng càng dựng đứng lên vì sự nhu tình của hấn, hấn dùng hai đôi tay mân mê chà sát đôi tuyết lê yêu kiều của nàng.

Nàng lắc đầu, la lên “Không, đừng thế”, vì dục vọng che lấp khiến giọng nàng trở nên dịu dàng lại nhỏ nhỏ nghe thật mịn hoặc, hấn nhoẻn môi lên cười xấu xa, gian tà nói “Rất đẹp”

Mặt nàng vốn đã ửng đỏ này càng đỏ hơn, nàng bây giờ trong thật e lệ và kiều my, hạ thể hấn vì thế mà cương cứng cả lên.

Giờ đây thân thể trắng nõn của nàng đều phô bày ra, đôi mắt hấn tham lam mà nhìn lấy cơ thể trần trụi của nàng, bấy giờ nàng nhận ra thì đã quá muộn, Hấn cắn môi dưới, bàn tay từ trên bụng trượt xuống dưới nơi kiều my của nàng mà vuốt ve.

“Đừng thế, Hạo”, nàng vùng vẫy, hai bàn tay nhỏ nhắn đang khuyên can lấy đại trưởng xấu xa đó, miệng cũng không ngừng kêu la.

“Ngoan, Sương nhi”, thanh âm khàn khàn khẽ trấn an nàng, nhìn thấy nàng muốn khép chân lại hấn vội chen mình vào giữa nơi bắp đùi trắng mịn của nàng, rừng rậm mỹ lệ hiện lên không che giấu.

“Không”, nàng cảm thấy sợ hãi và xấu hổ, dù rằng nàng rất muốn ăn đại ca, nhưng nàng cũng không thể hành động được, đơn giản vì nàng là sắc nữ nhưng nàng lại không phải là yêu nữ mà dụ hoặc đàn ông, nàng chỉ muốn nhìn thôi.

“Sương nhi, đều do muội dụ hoặc đại ca”, hắn biết nàng xấu hổ, hắn cũng biết da mặt nàng mỏng hơn tờ giấy, biết sao được, hắn muốn nàng, vì thế ngón tay thon dài đi sâu vào nơi hang cổ chật hẹp của nàng.

“A”, nàng cong cả người dậy, cứ như một luồng điện đi sâu vào người nàng, nhìn thấy ngón tay dài đang động lực dưới hạ thể thì nàng thở dốc rên lên một tiếng đầy phóng đảng “Ừm...ôi...”

Nhìn thấy nơi mỹ lệ nhả ra nuốt vào thì hắn càng tăng lực mà đi sâu vào, càng nhiều ái dịch tuôn trào ra.

“Ừm...”, nàng chỉ biết kêu nhẹ lên, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, cả người cứ như bị trúng tà mà hưng phấn lên.

Thêm một ngón tay đi vào chỗ mỹ lệ nhất của nàng, vì hắn biết nàng rất chặt, phải ráng nhịn dục vọng của mình lại mà khởi động cho nàng.

Mỗi một cử động đều đem thêm sự hưng phấn, cao trào đang dần lên, nàng chỉ hét lên một tiếng “A”, hắn vội rút tay ra, thoát đi từng lớp áo rờ rã cản trở hắn mà ôm lấy thân thể mềm nhũn của nàng.

“Ừ”, nàng chỉ thở dốc, vì qua cao trào mà khuôn mặt tràn đầy sự phóng đảng, đôi mắt sương mù tràn đầy dục vọng

Hắn lại phủ lên cánh môi của nàng, cạy môi nàng ra, quần lấy chiếc lưỡi đình hương của nàng, tham lam hấp thụ hết sự ngọt ngào của nàng

Không chờ đợi nàng thanh tỉnh mà phái nam cường tráng của hắn đang từ từ khai phá phái nữ chật hẹp của nàng.

“A, đau” đột nhiên nàng la lên, đôi mắt mở to đến mức không thể to thêm được nữa, bàn tay đánh lấy bả vai rộng lớn của hắn mà la lên vì đau đớn.

Hắn chưa vào hết mà nàng đã đau sao, không được, nếu giờ hắn không vào chắc chắn hắn chết vì bị dục vọng xâm chiếm mất, vì thế hắn lại dụ dỗ nàng “Không đau, ngoan Sương nhi”

Nàng hít mũi, đôi mắt tràn ngập lệ mà nhìn lấy hắn, hắn vội cúi đầu hôn lấy nàng, để nàng quên đi đau đớn, cử động mạnh thắt lưng của mình, “A”, hắn cũng tự rên rỉ lên vì nơi đó của nàng cũng tuyệt vời không kém nàng

Đôi chân nàng đau đớn như bị xé nứt ra, vì thế nàng oa oa khóc lên “Ồ...ô...”

Hắn ngừng lại một chút, lại dịu dàng nói “Lần đầu tiên hơi đau, Sương nhi, cho huynh”

Có thể không cho sao, chẳng lẽ đi tới nước này nàng còn có thể lắc đầu, dù đau đớn nhưng nàng thấy rất hạnh phúc, rơi lệ và cong người lên đôi tay ôm lấy thân thể cường tráng của hắn, như tiếp thêm sức mạnh cho hắn.

“Sương nhi, từ nay muội là của huynh”, nói xong câu này, hắn cũng nhịn không được, khi thấy hang động của nàng co rút như hấp lấy hắn.

“Thiên, muội rất chặt...” khiến hắn không thể đi sâu thêm nữa, nàng chỉ biết la hét lên vì đau đớn, hắn vội nắm lấy hạt châu của nàng để cho nàng tiết ra nhiều ái dịch giảm bớt đau đớn

Quả thật cách này rất hữu hiệu, nhìn thấy đôi mắt sương mù của nàng, hắn rút ra, vội đâm vào “A”, nàng lại rên lên một tiếng

“Sẽ không đau nữa”, hắn lại cử động thắt lưng của mình gia tăng đạo lực phân thân to lớn lại đi sâu vào hoa tâm của nàng “A”

Nàng vội kẹp chặt lấy thắt lưng hắn cách này giảm cho nàng hết đau đớn, cả người chà sát vào hắn khiến hắn càng gia tăng thêm lực cử động hết mình.

Tiểu huynh đệ của hắn không nhu tình giống hắn mà rất dũng mãnh khiến ho nàng điên cuồng đến run rẩy, cả mình hưng phấn không thôi, hắn cứ như diu dắt nàng lên thiên đường vậy, khiến nàng càng ngâm nga lên nhiều tiếng phóng dăng “Hạo....Hạo...a...a..”

“Sương nhi”, hắn cũng đáp lại, phái nam to lớn càng đi sâu vào hoa tâm của nàng, hận không thể cùng nàng hòa nhập lại thành một.

Hoa tâm của nàng như có một lực hút vô hình khiến hắn điên tiết lên lúc thì chậm chậm lúc thì mạnh mẽ, nhận ra nàng sắp tới đỉnh cao trào vội cúi xuống hôn lấy cánh môi bật ra thanh âm kiều diễm động lòng người, thân dưới càng đi nhanh càng gia tăng thêm lực.

“A”, thân mình run rẩy, nàng thật sự đạt tới cảnh giới cao trào cả thân thể run rẩy vì khoái cảm của dục vọng, hai thân thể đều thấm đẫm mồ hôi cùng hòa tan lại vào với nhau.

Hắn nhìn lấy nàng thở dốc cũng mỹ lệ như vậy, nơi nhu tình ướm át một mảnh thì tiểu đệ đệ hắn lại muốn hoạt động thêm một lần nữa “Sương nhi”, nàng chưa kịp phản ứng thì hắn lại xuyên xỏ qua hạ thể nàng thêm một lần nữa “A”, nàng bắt lực la lên.

Mỗi lần rút ra mang theo tiếng dâm dăng và nhanh chóng đi sâu vào khiến cho ái dịch ngày càng nhiều nơi bắp đùi của nàng cũng thấm đẫm một mảnh.

Hắn vẫn không buông tha, thì ra nam nhân không thể nhịn nhiều, một khi phát tiết thì sẽ điên cuồng mà đoạt lấy, mặc kệ nàng ở thân dưới của hắn cầu xin buông tha, hắn vẫn muốn nàng, hắn thích nàng rên rỉ vì hắn, thích thân thể mị hoặc dâm dăng của nàng, thích sự khả ái của nàng, tất cả hắn đều muốn cả.

30. Chương 30: Yêu Điên Cuồng Mà Chiếm Đoạt

Cả hai đều tiến vào mộng đẹp, cho đến khi nàng cứ không ngừng cọ sát vào thân thể cường tráng của hắn, khiến hắn tỉnh giấc, ngắm nhìn nữ nhân mà hắn tơ tưởng bấy lâu lúc này càng hoàn mỹ càng tuyệt đẹp, nàng cứ không ngừng gât gao dùng má cọ sát vào ngực hắn, hắn nở ra nụ cười như gió xuân, đem nàng vùi vào lòng hắn, hai thân thể trần trụi cọ sát nhau không chừa một khe hở, khiến dục vọng của hắn thức tỉnh, dù hắn không nở phá hồng giác ngủ của nàng.

Nhưng hắn muốn nàng dù đã rất nhiều lần, nhanh chóng trở người, ôn nhu hôn lên cổ nàng, vành tai của nàng, di chuyển hạ thân xâm nhập vào nơi tuyệt mật của nàng thêm lần nữa.

Nàng đang ngủ cảm thấy có một luồng điện xuyên qua cơ thể thì thức hẳn ra, miệng cứ không ngừng rên rỉ “hạo....đừng....đau”, hắn thật thô bạo mà, nàng thật sự không nhận ra được hắn là đại ca của nàng, dù nàng biết hắn tinh lực dồi dào, nhưng nàng rất yếu ớt nha, chẳng phải hắn làm tới khi nàng ngất hẳn mới thả ra sao, bây giờ lại đòi nữa.

Hắn ôn nhu xoa nhẹ lên mái tóc mỏng mà đen dày hôn lên môi nàng “Xin lỗi”

Thanh kiếm to lớn không kém phần cường tráng kia lại một lần một lần đi vào nơi tuyệt mật của nàng, tiến vào rút ra không thương tiếc, nàng chỉ biết rên rỉ phối hợp với hắn

“A....ôi...”Hắn muốn nàng nhiều hơn, nhiều hơn nữa, một lần, thêm một lần, nhu cầu cho sự chần gối trên người nàng, khiến hắn muốn mãi không dứt, khoái cảm này hưởng thụ này, mật ngọt này hắn muốn mãi.

Lần này hắn dừng như đã quen thuộc với thân thể nàng hơn, nhận ra nàng đang đạt đến đỉnh cao của sự khoái lạc, nàng chỉ cảm thấy từng đợt sóng cứ dâng trào lên và ập vào mặt, như thủy triều lên làm vỡ đê.

Hắn thở dốc rầm nhẹ, dòng nước ấm tiến sâu vào người nàng thêm lần nữa, cả nàng và hắn đều cảm nhận được sự khoái lạc mà cả hai trao cho nhau, hắn thở hồng hộc đề lên bộ tuyệt lê đã ướt đẫm mồ hôi, một hơi nóng phủ vào ngực nàng “Sương nhi, sương nhi của huynh”

Nàng trải qua kịch tính giọng có chút nhỏ nhẹ trả lời “ừm.... Hạo” Hấn ôm lấy nàng, những giọt mồ hôi hòa tan lẫn nhau, hai thân thể trần trụi gắt gao ôm lấy nhau lại một lần nữa chìm vào giấc mộng tươi đẹp.

Vì thân thể ta đau nhức, ta vội vàng cử động thân thể, bất chi bất giác la lên “A”, hoàn toàn tỉnh giấc, đôi mắt còn ần ần đầy lệ, thật hạo đau, còn đau hơn lúc cưỡi ngựa nữa phải gọi là đau thấu xương, đặc biệt hai bên chân của nàng cứ như đang bị người ta xé đôi ra.

Tiếng la của nàng làm hấn ta tỉnh giấc, hấn vội vươn người lên ôm lấy nàng, dỗ dành nàng “Àn, không đau”, bàn tay to lớn khẽ vuốt ve tấm lưng trần trắng muốt kia.

Bàn tay còn lại ôn nhu lau đi nước mắt trên khuôn mặt của nàng, nàng hít mũi bộ dạng thập phần đáng thương, khiến hấn đau lòng không ngớt mà ôn chặt lấy nàng “Sương nhi”

“Àn, yên tâm muối không đau”, nàng sợ hấn đau lòng đây là lời nói trái lương tâm nhất mà nàng từng thốt ra

Cả người nàng yếu ớt vô lực mà dựa vào người hấn, hấn thở dài “Xin lỗi, vì huynh đã cưỡng bạo muối”

“Muối thật không sao mà”, ta chỉ biết cúi đầu chu chu môi mà nói.

“Phải không”, hấn vội nâng mặt nàng lên, thì lông mày hấn nhướn lên “Muối đúng là vật nhỏ ưa nói dối”, mặt nàng hiện lên vài tia đau đớn, bất lực nàng làm sao mà giấu hấn được cơ chứ.

Vì thế nàng chỉ bĩu môi thôi, giờ đây nàng chỉ cảm thấy hạ thể đau đớn lắm không ngờ lần đầu tiên vốn hoàn mỹ lại thành ra ác mộng khiến nàng cả đời cũng không quên được, đại ca vốn nhu tình dịu dàng trở thành ác ma cuồng bạo nàng.

Hấn khẽ cắn cắn vành tai mẫn cảm của nàng, khiến nàng run rẩy yếu ớt nói “Đại ca, muối không thể...”

“Àn, huynh biết”, hấn ở trước mặt nàng cười vô lại, nàng lại xấu hổ đến nổi lấy hai tay bịch lấy mặt, một trận cười sảng khoái vang lên, nàng nghĩ thầm: hấn thật xấu xa vì sao vẫn tuấn tú còn cười tươi như ánh mặt trời còn nàng tàn tạ, thậm chí còn ỉu xìu....

“Trời đã sáng”, hấn nói nhỏ bên tai nàng, nàng ngược nhìn ra quả thật đã lờ mờ sáng.

Hấn cười với ta, ánh mắt sủng nịnh, nhắc cơ thể bé nhỏ của ta đặt lên tháp nhuyễn, ôn nhu đáp “sương nhi, nghỉ ngơi đi, cứ để huynh xử lý”

Hấn vội vàng dọn dẹp tàn tích hoan ái của đêm qua, phi tang đến mức có thể, ta nhìn theo từng hành động tỉ mỉ của hấn ta, bất giác ta cười khỏ, dù đau ê ẩm cả thân, người bần rần không thôi mà còn rã rời như sắp chết, ta bất chợt thở dốc, vội nằm xấp xuống tháp nhuyễn, đắp chăn lên mặt.

Giọng hấn áy náy thêm một lần nữa nói với ta “Sương nhi, hạo xin lỗi, huynh cũng không ngờ huynh lại.....”, dù trước đây hấn ta từng đi kỹ viện như chỉ làm một lần để phát tiết và tìm hiểu chứ không như Sương nhi, khiến hấn cần nữa, cần nhiều hơn.

Giờ hấn đã hiểu ra vì sao lúc trước phụ thân và phụ mẫu đều răn đe hấn, dạy dỗ hấn, hấn phải hạo hạo cảm ơn hai lão nhân gia đó mới được.

Phụ thân nói: “nữ sắc” là thuốc độc chớ nên gần gũi, trừ phi mình có ý nếu không thì không thể đùa quá chớ. Nếu không hậu quả rất tai hại.

Mẫu thân nói: gia đình chúng ta có ba điều kiện mà mỗi một người nam nhân đều phải tuân thủ “Một, chỉ có thể một thê; Hai, cũng chỉ có một thê; Ba, nếu không hiểu có thể coi lại điều số một và điều số hai.”

Lúc đó hấn chỉ biết cười lăn cười bò vì hai người này thật bá đạo, từ xưa đến giờ nam nhân nào mà không “ba thê bảy thiếp” chứ, bất quá hấn cũng tuân theo, vì phụ thân hấn làm được, cơ sao hấn không làm được.

Có lẽ phụ thân biết hấn cùng phụ thân là y chang nhau từ khuôn mặt tới ngoại hình lẫn tính tình cứ như khuôn đúc mà tạo thành vậy, từ nhỏ được giáo dục, răn đe đủ điều nên hấn cũng an phận thủ thường lắm.

Cũng có tấm gương cho hấn nhìn thấy điển hình như nhị thúc hấn muốn cưới thêm bảy oanh oanh yến yến về nhà đã bị mẫu thân hấn không đánh đuổi thì đe dọa đủ điều quan trọng là đòi biến nhị thúc làm “thái giám”, khiến nhị thúc chỉ biết tuân thủ theo, nếu không thì còn phụ thân hấn nhị thúc vốn sợ phụ thân hấn

muốn chết có muốn không tuân theo cũng không không được, nghĩ tới đây hắn lại muốn cười một tràng ra hồn.

Ta chỉ biết cúi đầu, mặt nóng bừng đến cả tận tai, hắn vội vàng ôm lấy ta đưa ta đến giường đã được sắp xếp đầu vào đây. Hôn lên trán ta, giọng nói nuối tiếc mang chút ủy khuất “xin lỗi, huynh phải đi”

Ta bĩu môi “Ân”. Hắn xoay lưng đi ta nhớ ra vội kéo lấy ống tay áo hắn, giọng nói phi thường xấu hổ “mua đùm muối thuốc....”

Hắn hiểu rõ ý tứ của nàng, cũng xấu hổ, vội ho khan cắt ngang lời nói của nàng “Ân”.

Khi cánh cửa phòng đóng, lúc này trời mới tờ mờ sáng, mặt trời cũng chưa lên cao, ta đã yên giấc nồng bên giường.

Giờ mùi [1] Nàng ngủ cả nguyên buổi trưa cũng chưa dậy, bất chợt hàng mi khẽ lung lay, nàng vươn người một chút nhìn ra ngoài bức rèm sa mỏng thấy có một người ngồi ngay phòng mình vì nàng cảm nhận được có ai đang nhìn chằm chằm vào nàng, nàng vội bật dậy lại đau đớn thêm một lần, thân thể e buốt cả lên.

Hắn nhanh chóng chạy đến, gạt rèm sa đi, đỡ lấy nàng, giọng vừa sùng nịnh nhưng lại mang chút trách móc “sao lại ngu ngốc có thể tùy tiện xuống giường hả”

Nàng nhìn thấy hắn dần nhớ lại hôm qua thì trí nhớ cũng dần hiện về, đột nhiên nàng hít thở không thông, chóng mặt hoa mắt, một dòng khí nóng luồn xuống mũi nàng, hắn lại cười chế nhạo nàng “tiểu sắc nữ, lại suy nghĩ chuyện gì hử?”

Hắn ôn nhu lau đi vết máu trên mũi nàng, nuốt lấy một viên thuốc mới cho nàng uống, nàng nhú cả mày thanh tú của mình, một mùi thuốc bắc xông vào mũi, khó chịu hỏi “ưm, đắng quá, thứ gì thế”. Hắn nhoen miệng lên, cười tà nhìn nàng “chẳng lẽ hồi sáng muối dạn gì, giờ muối quên mất”

Ta chợt nhớ ra, khuôn mặt nóng bừng lên tận mang tai, vội lên tiếng “Hạo, đừng chọc muối nữa”, đại ca vẫn thích trêu chọc ta như thế sao?

Hắn thì thầm hỏi “nàng đói chưa”

Nàng gạt đầu, hắn nhanh chóng cầm khay thức ăn mới cho nàng ăn, nàng bắt đầu ngượng ngùng cảm thấy nàng giống hắn hơn là của hắn.

Cái gì hắn cũng làm cho nàng, nàng có chút ỷ lại vào hắn, ăn mà còn bị tra tấn nữa khiến nàng dễ khóc dễ cười vừa ái ngại lại vừa xấu hổ đến cực điểm, nhưng nàng phi thường yêu hắn, biết sao được? Nàng cũng vội quên hết mọi chuyện, chỉ muốn ở cạnh hắn suốt cả ngày, và cùng hắn trò chuyện.

“Hạo, huynh biết y thuật”, vì huynh ấy đưa cho ta uống viên thuốc xong ta cảm thấy đỡ hơn, huynh ấy còn biết bắt mạch nữa chứ.

Hắn liếc nhìn nàng, thành thật trả lời “Ân”

Nàng ngẩn ngơ khen hắn “Ân, hảo giỏi nha”

Hắn ôm trầm lấy nàng “đương nhiên, mẫu thân huynh là ai chứ, huynh từ nhỏ đã học hết mọi thứ”. Còn nàng thì ngượng ngùng chột dạ, tại sao nàng quá lười biếng chẳng có bao giờ học đến nơi đến chốn nhỉ?

“ừm, sao này muối cũng phải cố gắng, giống huynh và tỷ” nàng kiên quyết nói lên tiếng lòng của mình không nghĩ tới hắn vội dập tắt ảo tưởng của nàng.

“Không được”, nếu để muối ấy biết nhiều thứ thì muối ấy sẽ mọc cánh bay mất, muối ấy như thế này cũng nhiều nam nhân thèm khát rồi huống hồ muối ấy còn muốn hảo hảo học tập sao? Ừm không thể để chuyện này xảy ra được.

Ta bĩu môi, tỏ vẻ ủy khuất “không, muối chẳng muốn vô dụng a”

Hắn ôm hôn nàng tới tấp, không ngừng trêu đùa với môi của nàng khiến môi nàng sưng đỏ, hắn vẫn câu dẫn nàng, khiến nàng thở hồng hộc, nàng lấy hai tay đập lấy ngực hắn “xấu xa”

Hắn cười xảo trá nhìn nàng “xấu xa, huynh còn muốn xấu xa hơn”. Nàng cúi đầu, gò má ửng hồng, hắn nâng cằm nàng lên nhìn hắn “nhưng cơ thể muội quá yếu, tiểu sắc nữ à”

Nàng cắn môi thẹn quá hóa giận, xoay mặt không thèm ngó hắn, thì hắn lại cười lên một chập khoái trá.

Hắn và nàng quên hết mọi khoảng cách càng khít lại gần nhau thêm, quên hết mọi muộn sầu, cứ không ngừng chìm trong , nào chẳng biết còn con đường gian nan đang chờ họ phía trước, bánh xe định mệnh vẫn cứ quay, họ còn phải trải qua nhiều phong bão táp mới có thể yên yên ổn ổn với nhau được.

[1] hai giờ đến bốn giờ.

31. Chương 31: Tú La Lệ Và Tú La Duệ

Buổi tối, khi nàng đang chìm trong giấc ngủ, thì một giọng nói đã vang ra trong đầu nàng còn xấu xa vô lại gian tà hơn đại ca nàng gấp trăm ngàn lần:

“Hắc hắc, tiểu mạc a, ta hảo phục hai người nhaaaaa”

Ta nhanh chóng đỏ mặt, xấu hổ, lăm bắm “Mặc kệ ta”, rồi lại trợn mắt lên, chỉ vào tiểu phiến phúc hỏi “ngươi....ngươi...”

Hiểu rõ nàng nghĩ gì thì tiểu phiến phúc trả lời “yên tâm, ở trong phòng ngươi ta chịu chẳng nổi cảnh đó, hắc hắc”, ngoài mặt thì nói thế nhưng trong lòng tiểu phiến phúc thâm rửa hai người: họ thật xấu xa ân ái tới mức này khiến hắn phải bỏ ra ngoài, nếu ở trong phòng hắn sợ hắn sẽ chết ngột vì sự điên cuồng của đôi nam nữ không biết xấu hổ.

Ta không biết nói gì, trầm ngâm nửa ngày mới thốt ra lời nói “này tiểu phiến phúc, ta muốn học thật nhiều võ công”

“sao rồi, chẳng lẽ ngươi muốn thừa kế thuật” Đôi mắt trong rần đã vốn nhỏ nay càng híp lại thêm.

“ta không muốn làm người vô dụng”

“được thôi, nhưng ngươi chịu nổi không đó”

“Xùy, ngươi, im nào”, nàng có chút mắc cỡ mà quát lấy tiểu phiến phúc.

“hắc hắc, da mặt ngươi hảo mỏng nha,đúng là tình một đêm khiến ngươi thay đổi nhiều a”

“.....”

Nàng tỉnh dậy sau giấc ngủ say nồng của đêm qua, một cánh tay to lớn đang ôm lấy thắt lưng nàng, bắt giấc nàng ngại ngủng, nhanh chóng chui rút vào lòng của hắn “tỉnh rồi ư”một âm thanh trầm thấp có chút vô lực phát ra từ đỉnh đầu nàng.

“Ân”, nàng vẫn ôm lấy hắn. Đôi mắt thâm thúy của hắn vội lóe sáng, bắt chợt hắn bật dậy cầm lấy quần áo, đảo người trốn sau bức bình phong.

Cánh cửa phòng đang im lặng thì nhận lấy số phận bi thảm của nó “Rầm”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt bước vào mắt đảo liên quanh phòng một hồi và tiến lại gần giường, không hề niệm tình đồng hương, nhanh chóng xóc lấy chăn đang đắp trên người nàng.

Nàng giả vờ như vừa thức dậy, dụi dụi mắt “Mẫu thân, mới sáng sớm làm trò gì.....”, rất may đêm qua nàng cùng đại ca không có....nếu không bây giờ chết được rồi đó.

Lão nương nàng nâng cằm nàng lên, nhíu mày đôi mắt sáng tựa nguyệt lấp lánh nhìn nàng, sau đó thả nàng xuống, thở dài “ngủ đã chưa, bệnh suốt một ngày cơ đấy”

Ta nghe ra giọng của mẫu thân có chút nghi ngờ, ta tự trấn an bản thân ta, hít một ngụm khí lạnh, nhàn nhạt nói “Ân, về chuyện sổ sách, yên tâm, ta sẽ giao đúng hạn”

Huyền Vũ Dạ Nguyệt thở dài, đôi mắt vẫn chứa đầy sự nghi nhìn nàng mà nói “ta nào hỏi chuyện đó”

Ta cảm giác được trán ta đã ướt đầm mồ hôi mỏng, từ hồi ta cùng đại ca ân ái, ta đã trở thành thực nữ lúc nào chẳng biết, ta đành phải làm ngơ, xoay đầu vào góc giường vì ta biết mặt ta đã đỏ lên.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt lộ ra khuôn mặt ngây ngô, rồi ngồi xuống mép giường nói “ta hỏi ngươi có yêu thích Thiên Kỵ không”

Ta giật bắn người xoay lại, lắc đầu lia đũa Huyền Vũ Dạ Nguyệt lại nói “Thế thì từ chối hẳn ta đi”, ta gật đầu.

“Còn nữa, nước Tử Trì phái tới hai sứ giả là hoàng tử Tú La Duệ cùng công chúa Tú La Lệ, hoàng thượng ra chỉ cho chúng ta phải hảo hảo tiếp đãi họ, họ sẽ tới đây giấy lát, ngươi còn bệnh nữa chứ” Huyền Vũ Dạ Nguyệt vươn tay đưa lên trán nàng thì đứng lên “Tốt, vậy đi”

Nàng nhàn nhạt đáp “Ân”. Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhanh chóng di chuyển ra ngoài. Nàng liếc vào tấm bình phong thì thấy hắc bước ra, khẽ cầm một lọn tóc nàng mà nghịch nó trong tay.

Nàng ngồi dậy nhìn hắc thì bĩu môi “ưm, đừng mị hoặc muội nữa”. Hắc nhếch môi gian tà của mình lên nói “muội mau mà giải quyết Ấu Nhã Thiên Kỵ đó”, hắc chán ghét những trư ca ca đi theo nàng, thật sự chán ghét, không, phải gọi là ‘cực chán ghét’.

Đến đây nàng muốn đi tắm, nàng hoảng hốt hắc đưa ra ý định “tắm” dùm nàng, nàng ngớ ngẩn được vài giây rồi đẩy hắc ra, có chết cũng không dâng thịt vào miệng sói, dù có ân ái nhưng việc tắm rửa.....không được, có đánh chết nàng cũng không được.

Đại ca bình thường thì tỏ vẻ thờ ơ với mọi việc xung quanh, nhưng giờ thì như một tiểu tử mới biết yêu, không ngừng phá rối nàng, mọi chuyện đều sắp xếp đầu vào đó dùm nàng, ngay cả việc mặc áo hắc cũng dành lấy mà làm.

Sau vài khắc thì một tiểu nha hoàn đến thông báo, kiêu lớn của họ đã dừng lại trước cổng sơn trang, lúc ta cùng đại ca xuất hiện tại đại sảnh, đập vào mắt ta là hoàng tử Tú La Duệ cũng là một soái ca, khí thế bất phàm, còn công chúa thì là một đại mỹ nhân a.

Lão nương nàng lên tiếng giới thiệu “đây là Tú La Duệ hoàng tử, Tú La Lệ công chúa”

Đại ca cùng ta gật đầu chào, vì bọn ta cũng là hoàng thân quốc thích, Tú La Lệ công chúa tuổi mười tám dung nhan tuyệt sắc không nói, đôi mắt nho nhỏ tràn đầy sự mị hoặc, làn da trắng tựa bạch ngọc, đôi môi mỏng hồng như môi lấy người ta cắn một miếng, vóc dáng cân đối, cả người tỏa ra khí chất kiêu sa, lộng lẫy của một công chúa nên có, hành động cử chỉ phi thường tao nhã. (cứ khen cho nhiều đi =)))

Tú La Lệ công chúa tò mò chỉ vào ta hỏi cùng đại ca hỏi “Quận chúa, hai vị này là ai” trong mắt nàng ta hiện lên một chút hưng phấn thầm nghĩ: hai người này thật là suất nam tử, nam tử vận tử bào phía sau còn đẹp hơn cả đại ca mình, xem ra nếu vị nam tử này qua nước Tử Trì thì sẽ giành chức < đệ=“” nhất=“” mỹ=“” nam=“” > a.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt tỏ ra hiếu khách trả lời “bach bào là Dạ Sương, còn tử bào là Hạo Minh”

Tú La Lệ công chúa ngạc nhiên lay lay tay của hoàng tử Tú La Duệ “ách nhìn tiểu quận chúa thật là một nam tử tuấn tú, nhưng tiểu quận mã còn soái ca hơn cả đại quận mã nha”. Tú La Duệ kể bên cũng gật đầu tán thành với lời nói của muội muội mình.

Hoàng Bá Hạo Minh chỉ gật đầu rồi lại phô bày khuôn mặt vốn có của mình là lạnh như tiền và im lặng như pho tượng.

Hoàng Bá Thuần đang cao cao tọa trên chiếc ghế chủ của gia đình lên tiếng “hoàng tử và công chúa hoan nghênh đã đến với quý phủ, mời hai vị cùng nhập phòng, tối nay ta sẽ đãi yến tiệc tẩy trần, để chiêu đãi hai vị”

Tú La Lệ gật đầu lui xuống.

Nhận ra mình đã đi xa thì Tú La Lệ mới lộ ra vẻ mặt vui vẻ thái quá của mình nói “chà vị tiểu vương gia hảo soái ca, tuy lạnh lùng nhưng càng nhìn càng thích mà” như vậy mới có hứng thú.

Tú La Duệ cũng tán thành, đúng là Hoàng Bá Hạo Minh phi thường tuần duật, nhìn thân hình hắn là biết hắn có tập võ nghệ rồi, muốn dùng có dùng muốn trí có trí, thậm trí trên người còn tỏa ra cỗ khí thể hiện ngang bất phạm.

Dù gia tộc Hoàng Bá cùng Huyền Vũ đều là những mỹ nam mỹ nữ, nhưng vị Hạo Minh tiểu quận mã này quả là một đại soái ca, ngoài ra cả người đều tỏa ra khí chất vương giả khiến hắn cũng ghen tỵ khi đứng cạnh hắn ta.

32. Chương 32: Lộ Ra Tình Ý

Nàng cùng đại ca nàng bây giờ đang phi thường bận rộn, ấy đừng nghĩ vậy, họ chẳng qua là đang bận rộn với đồng sổ sách to lớn và trông chất kia thôi. Họ đang không ngừng hoạt động bút lông trên tay họ, tính toán tỉ mỉ, nàng thì chỉ dạy hắn cách tính theo thời đại mà nàng làm, còn hắn thì giảng giải cho nàng những thứ nàng không hiểu, cả hai khi làm việc cũng phi thường nghiêm túc không tình tứ, không ai mị hoặc ai.

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, xuất hiện Tú La Lệ công chúa một thân xiêm y đỏ lộng lẫy bước vào, ngây ngô nói “Ngô, đã làm phiền hai người a, nhưng người ta vừa mới tới đây, mong tiểu vương gia sẽ chỉ dẫn thêm nhiều thứ a”

Tú La Lệ công chúa này thật chẳng biết điều, lại phi thường thẳng thắn, ta nhún mày nhìn lấy đại ca ta, đại ca ta tỏ ra vẻ ủy khuất, nhưng công chúa nào buông tha đại ca ta, một mực lôi kéo đại ca ra ngoài cho bằng được, hừ, ta cảm phần nhìn bóng dáng họ rời đi, nhưng mà ta tin tưởng đại ca.

Ta thì ở lại trong phòng tính toán tiếp phi thường bận rộn, đến lúc sau thì lại không tập trung được, và nghĩ: hoàng thượng kêu chúng ta hảo hảo tiếp đãi họ, đại ca chẳng qua là đang tuân theo thánh chỉ, phải, phải tin tưởng đại ca.

Trong lúc nàng suy nghĩ thì cửa phòng thêm một lần bật ra nữa “Muội muội, đi dạo thôi” giọng nói hào hứng tràn ngập niềm vui của Hoàng Bá Dạ Mỵ phát ra.

Ta thở dài, giờ này ta cũng không tập trung chi bằng đi dạo cho tẻ tẻ cho tỉnh táo vậy, vì vậy ta gật đầu cùng bước đi với tỷ tỷ, khi cả hai đi ra hậu viên lúc này đã tràn ngập người, toàn mỹ nhân mỹ nam tụ tập lại, nhìn mà choáng cả mắt nha.

Thụy Minh biểu ca lại trêu chọc ta “biểu tiểu muội a, vừa bệnh xong lại vội vàng giải quyết đồng sổ sách nha, cô cô thật chẳng thương yêu muội a” câu nói này khiến ta phi thường chột dạ.....

Lăng biểu ca ta cũng lên tiếng trách móc “xem kia, sắc mặt xanh xao, không chút khí huyết” ta lại càng chột dạ thêm.....

Sau đó Huyền Vũ Lăng lại, một đạo lực nhỏ nhẹ vừa phải ấn nàng ngồi vào chỗ của hắn, nàng có chút ngạc nhiên, nhưng rồi lại tự tay châm lấy tách trà.

Tú La Lệ công chúa cười hì hì lên tiếng “xem ra, tiểu muội hảo được yêu thích nha”.

Ta nhàn nhạt gật đầu, ra vẻ cảm kích, tỷ tỷ lay lay ta khiến ta có chút để ý đến tỷ tỷ, và thì thầm bên tai ta “xem ra lần này Âu Nhã công tử có thêm nhiều sự lựa chọn”, ta vội nhướn môi lên một cách gian trá, cười nhạt nói với tỷ tỷ ta “tỷ đừng bảo với muội, tỷ ghen nha”

Quả như ta suy đoán, tỷ tỷ ngượng ngùng được một hồi thì vội bẹo má ta, xoay mặt lại chẳng thèm nói với ta nữa, điều này khiến cho Thụy Minh biểu ca của ta tò mò hỏi “chuyện gì đã khiến cho Dạ Mỵ biểu muội xấu hổ thế, nói cho huynh nghe nào”

Ta sờ sờ mũi để nhin cười không ình phát ra tiếng cười, nếu ta cười giờ này như vả vào miệng tỷ tỷ sao, nên ta ho khan nói “Có người ham muốn xuất giá hơn muối rồi”.

Hoàng Bá Thụy Minh cùng mọi người đều ngạc nhiên không hiểu ý tứ của câu này, tỷ tỷ đập lấy chân ta, ta nhú mày một chút rồi phe phẩy thiết phiến ra ngăn chặn không được phát ra tiếng cười và cũng không nên biến thái dùng người khác làm niềm vui của mình.

Tú La Duệ nhú mày, bấy giờ mới lên tiếng “ta từng nghe nói tiểu quận chúa bị trầm cảm, xem ra lời đồn không bao giờ xác thật”, thân là một nữ tử mà có thể giả trang thành một nam tử hoàn mỹ tới vậy, nếu ra đường gặp phải hần cũng tưởng đây là một bạch diện thư sinh, nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược, hào phóng thích trêu đùa người khác.

Ta chưa kịp trả lời thì tên Thụy Minh biểu ca ôm trầm lấy ta, nhìn thẳng vào Tú La Duệ khoe khoang “Ngô, đương nhiên rồi, có ta là được thuốc trị liệu quý hiếm mà”

Hoàng Bá Dạ My nhovn miệng cười hì hục nói “Ân, có tên mặt dày như đường huynh quả là nhà có phúc đứcccccc”

Nghe đến đây thì cả đình đều cười, ta liếc nhìn đại ca, đại ca vẫn lạnh lùng ngồi cầm tách trà uống bộ dạng như hưởng thụ lắm

Hần bắt gặp được ánh mắt nàng liếc nhìn hần thì hần lại cong miệng lên nhìn lấy nàng bằng ánh mắt mãnh liệt, khóe môi của hần như trêu ghẹo nàng, khiến nàng xấu hổ đến độ cúi mặt tránh đi sự giễu cợt của hần.

Tú La lệ thấy được thì không khỏi ghen tỵ, đôi môi hồng khê chu lên “không ngờ Hạo Minh đại ca cũng biết cười nha”, chàng thật soái ca chết đi được, không cười thì thôi đã cười thì có thể diên đảo chúng sinh a.

Hoàng Bá Thụy Minh giả ra giọng trêu ghẹo “Tú La Lệ công chúa xem ra....xem ra....phi thường ái mộ biểu huynh của tại hạ a”, nói xong Thụy Minh cười một cách tà mị.

Tú La Lệ đỏ mặt lấy tay áo che miệng, lúc này ta bắt chi bắt giác cười khổ, Thụy Minh biểu ca thật là hồ đồ trêu chọc cả công chúa.

Huyền Vũ Lăng vội vàng giải oan cho Tú La Lệ “biểu đệ nói không đúng, biểu huynh Hạo Minh là ai chứ, là nữ tử ai mà không say mê biểu huynh thì....đó há phải là nữ tử”

Hoàng Bá Thụy Minh nhanh chóng lên tiếng, giọng giả vờ như ủy khuất “Ngô, giá mà ta cũng được một nửa của biểu huynh Hạo Minh thì quá tốt”, rồi cười hì hì tựa như giễu cợt nhân tâm.

Hoàng Bá Hạo Minh cười nhạt nhẽo “nếu biểu đệ bớt pha trò, biểu đệ cũng chẳng thua kém ta”

Ta vội lấy tay che miệng, cười thầm trong lòng, vì đại ca ta nói quá đúng mà. Hoàng Bá Thụy Minh bĩu môi nói “ai nha, hai huynh muội các người cùng trêu chọc ta nha”

Tỷ tỷ nàng cười hả hê, giọng run run nói “Thụy Minh huynh, bắt quá đại ca của muội nói quá chính xác a” rồi lại cười thêm một chập.

Lăng huynh cũng chẳng nhin được cười khoái trá lên, nói chung lúc này hậu viên phi thường náo nhiệt tràn đầy tiếng cười ngầy ngỗ của những thiếu niên thiếu nữ tuổi mới lớn.

(Thụy Châu thì bị Hoàng Bá Thuật dắt đi Tô Châu mấy ngày nay, nên tạm thời nhân vật Thụy Châu sẽ không được tác giả nói)

33. Chương 33: Tái Ngộ

Giờ thân [1] nàng đã trốn khỏi phủ thành công, nhanh chóng ghé vào quán sủi cỏ lần trước, nàng phi thường mê mẩn món sủi cỏ này, vì nó mà mấy ngày nay nàng đứng ngồi không yên, đột nhiên mặt nàng

lại đỏ bừng bừng. “tiểu công tử, không sao chứ”, lão bản nhìn vào nàng chăm chăm, nàng vội che lấy miệng lắc đầu, hì hụi cắn đầu ăn hết nguyên bát, chạy vắt giò lên cổ mà đi mất dạng.

Đến một con hẻm nhỏ thì nàng chống tay vào tường thở hồng hộc, thật xấu hổ nha, ban ngày ban mặt mà lại lộ ra bản mặt sắc nữ, sau khi cảm thấy bản thân mình ‘không sao’, nàng liền đi dạo phố tiếp.

“Đứng lại”, một đạo âm thanh lớn như mỗ heo vang lên sau lưng nàng, nàng xoay người lại thì nhận thấy một chút, đứng trước mặt nàng là một nữ tử vận xiêm y màu tử, khuôn mặt đầy sát khí cực kỳ thối đang ngăm nhìn nàng “hôm nay tiểu tử thối nhà ngươi không chết thì bốn cô nương này tự sát tttttt”

Nàng vội cười nhạt di chứng biến thái lại xuất hiện trên người nàng, điều chứng tỏ duy nhất khuôn mặt của nàng lúc này rất gian tà, tiện tay phe phẩy cây chiết phiến, tiêu sái bước lên nở ra nụ cười yêu nghiệt “Uy, tiểu thơ nhà ai mà lại đứng giữa phố xá đông người đòi chém đòi giết, thật không ra thể thống”, thì ra này giờ rất nhiều bá tánh đều tụ tập xung quanh họ, đông đúc như kiến, cứ như họ đi xem kịch ấy.

Mặc cho tất cả mọi người đều chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán sau lưng, Hàn Tuyết Cơ chỉ vào mặt nàng nói “Hoàng Bá Dạ Sương, đồ biến thái, nam không nam nữ chẳng nữ, hôm nay bốn tiểu thơ nhất quyết phải giết người để thể thiên hành đạo, lên”

Từ đầu xong tới rất nhiều hắc y nhân, khiến tất cả mọi người tháo chạy bát nháo cả lên, những hắc y mang nặng sát khí, tiến tới như tula đòi lấy mạng nàng.

Nàng vội dùng chiết phiến để đỡ cũng không quên mà châm chọc Hàn Tuyết “nếu để ca ca ngươi biết được người tùy tiện hy sinh mọi người trong Minh Giáo chỉ để giết một tiểu bất nam như ta, thì chẳng biết có hậu quả gì”

Hàn Tuyết Cơ giật mình, nhưng vẫn chẳng thể dập tắt được ngọn lửa đang phẫn nộ trong lòng nàng ta lúc này, tất cả cũng tại vì tiểu bất nam này khiến đại ca nàng trách phạt nhiều lần, khiến cho nàng bẽ mặt, vì thế nàng đã dành cả nửa tháng nay cũng chỉ để luyện tập võ công giết chết tên thần kinh bệnh hoạn bán nam bán nữ này.

Hàn Tuyết Cơ nhanh chóng xông lên đánh Hoàng Bá Dạ Sương, nửa tháng nay cực khổ luyện võ công chỉ chờ đến hôm nay, một lượt trả hết cho xú bất điểm này này, ai dám trêu đùa nàng đều phải trả giá.

Nhận ra đối phương thật sự muốn giết chết mình thì Hoàng Bá Dạ Sương vội rút cây Huyết Trâm mà Huyền Vũ Dạ Nguyệt truyền thụ cho nàng làm quả gập mặt, biến thành cây roi da để giao chiến cùng Hàn Tuyết Cơ, cũng không quên nhắc nhở “tiểu hài tử, hạ hỏa nào, cứ đánh thế này thì tại hạ chết mất”

Hàn Tuyết Cơ cười lạnh “ngươi đừng xảo biện, một là xú bất điểm nhà ngươi tử, hai là ta tử, chớ nói nhiều”.

Roi nào Hàn Tuyết tung ra cũng đều làm nứt cả mặt đường, còn nàng chỉ biết né, hoặc lấy roi chặn lại, chẳng thể làm gì hơn, vì nàng biết nàng sai, nàng chẳng muốn tổn thương ai cả, mà có muốn thì nàng cũng chẳng thể, đối phó với người khí nộ xông thiên thì dù nàng có tập võ công bao đêm nay cũng vô dụng.

Nàng thật chất chẳng thể đấu lại với một người thần trí bất minh, ủa nàng sắp bị roi da của Hàn Tuyết Khuyết đánh trúng thì Hoàng Bá Dạ Mỹ từ đâu xuất hiện ra xuất hiện, trường kiếm trong tay, ánh mắt hung tợn, thái roi da như thái rau

Roi da bị nứt ra từng khúc sự xuất hiện của Hoàng Bá Dạ Mỹ là điều bất ngờ, các hắc y nhân đều bủa vây lấy Hoàng Bá Dạ Mỹ và Hoàng Bá Dạ Sương, Hoàng Bá Dạ Mỹ phi thân lên trời, xoay vòng trường kiếm trong tay như sát khí hung hăng vượt qua bức tường hắc y nhân đâm thẳng tới ngực Hàn Tuyết Cơ thì nàng vội roi da của mình ngăn cản “Tỷ, bình tĩnh, chẳng qua nàng ta chỉ là tiểu hài tử, không tổn hại gì muội cả”

Nhân lúc nàng đang phân tâm để ngăn cản Hoàng Bá Dạ Mỹ thì Hàn Tuyết Cơ nở ra nụ cười yêu nghiệt, từ vạt áo xuất hiện một thủy chùy nhỏ sắc bén, vội xông lên để đâm lên nàng một chưởng khí mang theo nội lực thâm hậu đánh vào bả lưng của Hàn Tuyết Cơ, “Á” khiến nàng ta ngã nhào xuống đất thổ huyết, nàng cùng Hoàng Bá Dạ Mỹ đều la lên “Đại ca”

Hoàng Bá Dạ Minh dùng ánh mắt giận dữ ngăm nhìn lấy ta, ta tránh đi ánh mắt dữ tợn đó bất ngờ nhìn xuống đất không ngờ tiểu hài tử này thật sự nhân tâm mà muốn giết ta sao?

Đại ca nàng từng bước, bước tới đi tới, cố gắng đè nén đi sự giận dữ của mình mà nói “Muội muốn tự tử sao, vì sao không đánh trả”, nguyên lai là hắn đang cùng mọi người đi dạo thì từ đâu nghe tiếng kiếm pha chạm với nhau rất mãnh liệt, khi hắn chạy tới thì thấy nàng chỉ tránh né mà không xuất chiêu rõ ràng tự đi tìm tử lộ, nếu không có hắn thì chẳng phải nàng đã tử rồi sao?

Tỷ tỷ cũng vội hợp sức lại mắng ta “Phải đó, muội muốn chết sao, ngốc tử, ngốc tử”.

Ta cúi đầu, tỏ vẻ ủy khuất “xin lỗi, là muội sai dù sao không nên trách nàng ta, Hàn Tuyết Cơ chỉ là một tiểu hài tử”

Hoàng Bá Hạo Minh còn tính xoay đầu lại đánh nàng ta thêm một chưởng, thì Hàn Tuyết Cơ bị các hắc y nhân đem đi mất dạng, Hoàng Bá Hạo Minh đương nhiên muốn nhổ cỏ tận gốc, nàng vội kéo lấy vạt áo của hắn, lắc đầu không cho hắn đại khai sát giới’.

Hắn chỉ trừng mắt nhìn nàng rồi hừ lạnh, không thèm nhìn nàng nữa, lúc này nàng để ý Tú La Lệ cùng Tú La Duệ xuất hiện, nguyên lai là họ đang cùng đi dạo sao, Hoàng Bá Dạ My thấy nàng đứng yên thì thúc giục nàng “Còn đứng đó, chờ bọn họ đến chém ra làm thịt viên nấu lẩu hử”

Ta lắc đầu, vội cất bước đi theo họ, suốt đường ta nhận được ánh mắt ‘giận dữ’ của tỷ tỷ ta, còn chửi rửa ta ‘kém cỏi’, ta thì thở dài, quả thật ta ‘kém cỏi’ nhưng ta biết ta đã làm tổn thương trái tim của một hài tử nữ, ta sai, chỉ vì nhất thời không kìm chế tính nết biến thái thì đã gây ra một đại họa.

Mà phải, ta để ý vì sao lúc trước ta không như vậy, lãnh đạm mà qua ngày, từ khi đến cổ đại, nhập xác vào thân thể này thì bị ‘biến thái’, ngoài cái đó ra thì nàng ‘sắc’ tột đỉnh?

Phải chăng chính là thân xác nàng nhập hồn vào này bị ‘biến thái’ từ lâu mà giấu không? Ta thật sự không hiểu, nhưng ta lại cảm giác được thân thể này vốn là của ta? Người ta nói khi nhập xác vẫn còn giữ chọn vẹn ký ức, nhưng vì sao ta chẳng thấy kí ức gì xuất hiện cả?

Nhiều lần tra hỏi tiểu phiến phức cũng chẳng tìm ra manh mối, tột cùng là thân xác này chết ra làm sao, vì sao lại phải che giấu đi sự ‘biến thái’ vốn có của mình? Hay là chính ta ‘biến’ thái lâu năm mà giấu? Không, không thể như thế được!!!Ách, thật là phiền phức nha.

Giờ thân [1] 17 giờ ~ 19 giờ

34. Chương 34: Bị Bắt Gian?

“Này muội nằm mộng giữa ban ngày à” Hoàng Bá Dạ My ngồi kế bên thấy thân ảnh của Hoàng Bá Dạ Thương cứ lắc đầu, sắc mặt cứ biến đổi, nên Dạ My mới tò mò hỏi.

Đột nhiên ta thức tỉnh, nhìn lại xung quanh thì ra ta lo suy nghĩ vấn đề mà đã vào quán trà nhà ta từ lúc nào không hay, ta vội lắc đầu.

Cánh cửa mở ra, hai tiểu nhị vội rót nước châm trà, bưng bánh vào, Tú La Lệ gấp lấy miếng bánh rồi nói “Thật ngon, quả thật có khác” không biết thuận tay hay là cố ý mà gấp cho đại ca ta luôn, nếu như dùng mắt có thể giết người thì ta sẽ giết Tú La Lệ trước.

“Minh đại ca, ăn đi, cái này hảo ngon a”, Tú La Lệ cười tươi roi rói nhìn lấy Hoàng Bá Hạo Minh, bất cứ ai nhìn phải nụ cười của nàng ta đều phải gục đổ trước nhan sắc mỹ miều vào kiều diễm của nàng ta, nàng ta tin chắc Hoàng Bá Hạo Minh cũng không ngoại lệ.

“Đa tạ”, Hoàng Bá Hạo Minh chỉ gật đầu, tỏ vẻ hiếu khách thể thôi, thật chất Tú La Lệ chẳng hề biết Hoàng Bá Hạo Minh trời sinh bản tính lạnh lùng, cái gì hắn không quan tâm thì đừng mong hắn để ý, ngay cả móng chân thôi hắn cũng chẳng thèm liếc tới.

Vả lại đây là quán ăn nhà hán, hán ăn từ nhỏ tới lớn, ngán tận cổ, chẳng nhìn ra cái mớ ‘đồ ngọt’ này hấp dẫn được khẩu vị hán tỹ nào cả? Đã không ‘hảo ngọt’ thì cho dù mỹ nhân có biến mình ngọt cỡ nào thì cũng đừng mong hán ngó tới.

Tú La Lệ nhìn thấy chàng ta gật đầu với mình thì vội tấn công liên tục, với Hoàng Bá Hạo Minh mà nói dù nàng ta có thoát y nhảy múa đi nữa thì cũng chẳng mua được nụ cười của hán ta.

Hoàng Bá Dạ Mỹ thấy thế thì ‘mắt nhắm mắt mở’ ngồi nói cùng Tú La Duệ, ta đương nhiên là ngồi ăn dầm chua rồi, nhìn Tú La Lệ xinh đẹp thoát tục nhưng không nghĩ tới thuật câu dẫn lại lợi hại như vậy.(người trong cuộc thường bị gọi là có mắt như mù, mọi người thông cảm nha)

Đúng là nhìn người không nên nhìn vẻ bề ngoài, vì thế nàng thử mạnh cầm đầu ăn hì hục, không thèm ngó nhìn xung quanh có bao nhiêu người đang ngấm nhìn nàng, mà nàng ăn điên cuồng, phi thường mạnh dạn ‘thô lỗ’, bộ dạng ‘tiểu thơ khuê các’ đã đi mất dạng, cứ như ma đói đầu thai, nuốt hết miếng này tới miếng khác, thật không nghĩ ra cái miệng nhỏ nhắn như thế lại có thể một lúc ngậm lấy nhiều bánh mứt như thế.

“Khực” Tú La Duệ vội ho khan, nhìn Dạ Sương nói “Tam tiểu quận chúa, còn rất nhiều ăn từ từ không ai tranh giành đâu”, bình thường nhìn gầy gò ốm yếu, mà lại ‘ăn khỏe’ như thế.

Không chỉ Tú La Duệ lên tiếng mà ngay cả Hoàng Bá Dạ Sương cũng lên tiếng “Tam muội, nghe thấy hoàng tử nói gì rồi chứ”, bình thường Hoàng Bá Dạ Mỹ mang tiếng là tinh nghịch quỷ quái, nhưng giờ đây ngồi trước hai vị mang thân phận cao quý, chính nàng cũng phải khép mình khiêm nhường không lộ ra tính nết quái dị, thế mà tiểu muội bình thường được gọi là ‘tĩnh lặng’, ‘ôn hòa’ mà giờ đây lại ăn uống thô lỗ như thế.

“Đói thì phải ăn”, nàng ngược lên nhìn hai người ngồi kế bên phàn nàn thì cũng lộ ra vẻ ôn hòa mà nói, nhưng mà khuôn mặt thì hiện lên sự ngoan cố, mặc kệ, cầm đầu cầm cổ nuốt hết những thứ mà nàng thấy được

Hoàng Bá Dạ Mỹ chỉ cười xấu hổ với Tú La Duệ, Tú La Duệ thì ngồi cười thầm rồi nói “Nhị tiểu thơ cứ để mặt nàng đi”

Hoàng Bá Dạ Mỹ chỉ tuân lệnh, rồi lườm lườm thân ảnh kế bên, bất chi bất giác nàng ta lắc đầu than thở, chỉ sợ ăn như thế chẳng phải là ăn mà là đang trút giận vào bánh, thật là lãng phí lương thực nha.

Hoàng Bá Hạo Minh thì thoảng liếc nhìn Hoàng Bá Dạ Sương đang ăn như ma đói đầu thai thì hán cười thầm trong lòng, hán thông minh như thế thì sao mà chẳng biết trong thâm tâm nàng đang nghĩ cái gì chứ.

Chỉ là vì không muốn người ngoài dị nghị hán mới tỏ ra vô tâm không thèm quan tâm nàng, nếu không giờ này hán nhất định hảo hảo giáo huấn nàng. Hán cũng không ngờ là nàng ‘nhỏ nhắn’ mà lại có sức ăn kinh khủng như thế thôi, ăn hết bát này tới bát khác, nàng không sợ căng bụng mà chết?

Dù nàng giận hán cũng được không nên tự hành mình như thế, nàng không biết hán sẽ đau lòng sao? Hán muốn lên tiếng khuyên can, đột nhiên nàng đứng lên, mặt mày xanh lét, đưa trong tay cũng rút xuống mặt đất.

Bộ dạng rất tệ, vội nói “Thật xin lỗi, ta bận đôi chút”, nói xong nàng rời ghế ra đi, bỏ lại một số người nghĩ bậy, kẻ thì nghĩ nàng bị căng bụng cần giải quyết, kẻ thì nghĩ nàng ra ngoài để ới hết tàn tích của buổi ăn hôm nay.

Thật ra chẳng ai biết rằng nàng nhìn ốm yếu như thế thân thể nhỏ nhắn, thật chất mỗi lần nàng giận dữ chuyện gì thì nàng cứ ăn liên tục ăn đến cảm thấy thỏa mãn mới buông đũa.

Lúc này đang đi tới một hậu viên nho nhỏ phía sau tửu lâu “Chết tiết, người có biết quán chật tay ta, máu sẽ chẳng lưu thông không, nhà người muốn giết ta sao”, Dạ Sương hét lớn, hất tung con rắn chết tiết trong vạt áo nàng ra.

Tiểu phiến phúc xì xì lười ra nói “Nha, ai kêu nhà người ăn một mình, người không nghĩ tới ta thì ta sao phải nghĩ cho người”

“Lão tử người”, ta lạnh lùng nói, lườm lườm mắt, ngồi ở ghế đá xoa bóp cánh tay tội nghiệp của mình vì bị tiểu phiến phúc siết chặt quá mà tê cứng.

Tiểu phiến phúc nói “Ta không biết ta muốn ăn cơ”.

“Ăn, ăn, ăn, tự mà đi kiếm” ta không vui đáp, vẫn còn ghi hận, tiểu phiến phúc hừ lạnh “Nhà ngươi ăn dấm chua rồi lại đổ lên đầu ta”

Nàng vội giật mình, cãi bướng “Là do ngươi làm ta đau, ta trừng phạt ngươi có gì không đúng”

Tiểu phiến phúc muốn phản bác thì vội lặn mình vào góc cây. Một người bay từ bức tường cao to mà phi xuống, giọng cực áy náy “chuyện hồi này, bổn giáo chủ thật có lỗi, đã không quản lý nghiêm muội muội của mình”, rồi hắt ta ngẩng nhìn quanh đây, chỉ có một mình nàng thôi? Vì sao hắt lại nghe được nàng như nói chuyện với ai?

Ta khôi phục lại thần trí mình mất, thở dài nói “tiểu nữ thất lễ mới đúng, nếu tiểu nữ không trêu ghẹo nàng ta, thì sẽ không có ngày hôm nay, à phải, nàng ta không sao chứ”

Hàn Tuyết Khuyết ôn nhu mà đáp “Ân, tiểu thơ thật có lòng, thật ra là tại do xá muội tại hạ bướng bỉnh, cảm tạ tâm ý của tiểu thơ”, vì hắt nghe nói nàng chỉ đứng né tránh mà không phản công nàng thật lương thiện, tất nhiên là tiểu muội hắt không đúng nhưng thương tích do xú tiểu tử Hoàng Bá Hạo Minh tạo nên thì không hề nhẹ đâu đủ chứng tỏ hắt ta không tầm thường, nếu có đến hỏi tội cũng nên hỏi tội hắt ta.

Ta phi thân lên tường ngồi, thở dài nói ra tâm ý của mình “đừng có trách nàng ta là được rồi” thật ra nàng đâu biết bộ dạng ngồi của nàng tràn đầy ái muội dù nàng có đang vận nam trang đi nữa thì vẫn lộ ra bộ dạng của một nữ tử kiều my hướng hồ Hàn Tuyết Khuyết biết rõ nàng là nữ tử, bất kỳ nam tử nào nhìn thấy nàng với bộ dạng này cũng phải động tâm, không ngoại trừ kẻ đang đứng ở dưới.

Ta để ý Hàn Tuyết Khuyết lộ ra vẻ cảm kích, thì lại thấy hắt ngẩn người ra, nhìn lấy ta chăm chăm, bằng ánh mắt như ta là con gà quay rất ngon vậy? () Di, nhìn ta có thể no sao, cái ánh mắt này sao mà quen quá nhỉ, gặp qua ở đâu rồi thì phải?

Ngẩn ra một hồi thì hai mắt ta mở to ra, hiểu ra rồi, thì ra như đại ca nhìn ta lúc ** với nhau, nhanh chóng phi thân xuống, ôm lấy tiểu phiến phúc muốn ra đi thì hắt kéo cổ tay của ta, khiến ta giật bắn cả mình, ta tự trấn an bản thân mình, cười cười nhưng lộ ra vẻ sợ sệt “giáo chủ, tiểu nữ hảo bạn, hẹn gặp lại.....”

Không đợi nàng nói hết câu, hắt bá đạo đòi ôm lấy nàng, hôn lên cánh hoa hồng tràn đầy kích tình đó, có lẽ vì ngạc nhiên quá mà đứng sững người ra, tiểu phiến phúc cũng bị rớt xuống đất, tiểu phiến phúc chưa định thần lại thì từ xa thấy thứ gì đó đang tiến tới lại chui vào ghế đá run cầm cập như gặp phải thứ gì đó kinh khủng lắm vậy. (Thần tiên đây sao @@ thấy chủ nhân gặp nạn bỏ cửa chạy lấy người)

Một cặp mắt đỏ ngầu xuất hiện, từ cổ áo của Hàn Tuyết Khuyết có một bàn tay to lớn túm hắt đi ra, theo sau đó là một chưởng khí với nội công thâm hậu vào bả vai của Hàn Tuyết Khuyết, vì hắt không kịp đề phòng lại bị dục vọng che mắt chỉ biết phun một ngụm máu tươi, đau đớn đến độ không nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bị một người lôi đi.

35. Chương 35: Hắt Giận...

Phải, chính xác là nàng bị bắt gian, mà còn bị chính tay đại ca nàng bắt gian nữa nhưng nàng bị oan nha, thôi đi dù giờ đây nàng có khóa thân nhảy điên cuồng giữa phố thì hắt cũng tuyệt không chú ý nàng, thậm chí còn giết nàng nữa

Ta đang bị đại ca dùng hết sức kéo lê đi, chỉ thấy được đại ca ta đang phi thường giận, đúng, rất giận, phi thường tức giận, nên mới siết chặt cổ tay của ta ô...ô...ô.

Nàng biết nàng sai, tất cả do nàng chẳng đề phòng, ai ngờ ai ngờ tên ôn thần một mực đòi giết nàng mà lại hôn lấy nàng, có đánh chết nàng, nàng cũng chẳng tin.

Giờ này hắn chỉ có một suy nghĩ nếu ai mà cản trở hắn thì hắn giết không tha, trên đường ai ai cũng sợ khi thấy khuôn mặt đặng đặng sát khí của hắn cứ như muốn giết người vậy, mọi người vội tránh xa hắn ra càng xa càng tốt, hoặc là biết điều nhường đường cho hắn.

“Đại ca....đau”. Mặc kệ nàng la ó cỡ nào, trong mắt hắn cũng chẳng biết ‘thương hoa tiếc ngọc’, hắn bá đạo túm nàng về lại Hoàng Bá phủ, đá phăng cửa phòng hắn, mở ra một mật thất, thô lỗ ném nàng lên giường, còn về phần hắn thì cứ ngồi xoay lưng về phía nàng, giận dữ tràn đầy trên khuôn mặt anh tuấn trác tuyệt của hắn.

Đối diện với bóng lưng to lớn đó thì ta thở dài, lại bị ‘giận’ nữa rồi, ta chu chu môi lên không nhéo gọi “Đại ca”, ô nô, không phản ứng.

“Đại ca” đáp trả lại nàng là không khí tĩnh lặng đến dị thường thậm chí còn có tiếng vọng lại....., ngay cả tiếng muỗi bay qua cũng nghe thấy tiếng, ta bắt đầu nhụt chí, giọng nhỏ hơn con muỗi vo ve nói “muội bị oan”

Trầm lặng hồi lâu, chỉ có mình nàng tự biên tự diễn, càng khiến nàng hụt hững hơn mà cảm luôn cả nguyên cái đầu vào gối, thật chất nàng đang khóc nức nở, chỉ là ‘ai đó’ không ai nghe thấy thôi.

Đột nhiên nàng đang làm bạn với loài đà điểu là rụt cổ xuống đất thì bị nắm đầu lên, ách không phải là ‘nắm’ mà là được ‘nâng đầu’ lên, một đạo lực nhẹ nhưng cũng làm cho cả người nàng đều dựa vào người hắn.

Giọng hắn lạnh như băng “đã biết lỗi”, ta vội phản bác “Oa, muội thật bị oan mà”, ta càng khóc lớn hơn, nước mắt nước mũi tranh nhau đi xuống.

“Oan”, hắn nhại lại câu nói của nàng, nghiêng răng mà nói “Có ai bị ôm hôn mà còn đứng yên như trời trồng không hả”

Nếu hắn không kiếm cớ đi ra thì chắc chắn là tiểu nữ nhân này bị ăn tới xương cốt cũng không còn, còn dám cãi bướng lại hắn nữa, thật là đáng hận mà.

“Muội đâu ngờ một người luôn muốn đuổi giết muội lại nổi lòng tà niệm chứ, muội thật sự bị động mà”, nàng vẫn còn bướng bỉnh nhìn thẳng mặt hắn mà nói.

“Còn dám nói nữa, tại sao lúc nào muội cũng chẳng biết đề phòng nam nhân hả, muội thật sự muốn huynh tức chết muội mới hài lòng”, hắn giận dữ, rống lên, ánh mắt như biết phun hỏa trừng lấy nàng mà nói.

Nàng lại kết bạn cùng giống đà điểu thay vì cầm đầu xuống đất nàng rụt cổ xuống người hắn, bàn tay to lớn từ đâu xuất hiện nâng cằm nàng lên để nàng chứng kiến sự phẫn nộ của hắn “Cầm muội gần gũi nam nhân khác, rõ chưa”

“Nhưng...lỡ...họ...gần...muội...thì sao...huynh...ô...ô...vô công...muội...rất...tệ...họ...rất giỏi...”, nàng khóc rờn rờn lên, giọng nức quăng mà nói, bộ dạng thập phần đáng thương nhìn lấy hắn.

Nhìn thấy nàng khóc ô oa như thế thì hắn đau lòng, sự giận dữ nguôi bớt đi, cố đè nén cơn thịnh nộ mà nói “Thế thì từ giờ cầm muội ra ngoài, ở nhà yên phận làm nữ nhân của huynh”

Nàng cắn môi, lùi xa hắn cả trăm mét, cầm tuyệt nàng không được, món sủi cảo của nàng đi tông rồi sao, không nhất quyết không Mày kiểng gương lên, hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng ý chỉ ‘qua đây’, đang nghĩ ‘không được’ cũng thành ra là được....

Nàng cúi đầu ngoan ngoãn đi tới, ngồi cạnh hắn nhưng vẫn cố nói vài câu “Nhưng muội không muốn ở nhà ngâm dấm, như vậy sẽ buồn chán lắm a”, nàng cố gắng nhích lại gần, làm nũng, hy vọng cách này hữu dụng

Hắn vòng tay ôm lấy thắt lưng nàng, đặt nàng ngồi trên đùi hắn, nhưng hắn vẫn giận nàng dám né tránh hắn, dù nàng có làm nũng đi nữa thì hắn, thì hắn sẽ không.....

“Thôi được, muốn đi thì gọi huynh đi cùng” thôi quên đi....., hắn có bao giờ qua được điệu kẻ này của nàng đâu.....

“A”, ta vội la lên, ‘đi cùng’????

“Không được sao”, giọng âm lãnh như quỳ tula lại vang lên, ta vội gật đầu như già tở không ngừng biến mình thành gian thần a dua nịnh nọt vị ‘đại thần hắc ám’ này.

Đến đây hần mới thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt nàng vào lòng hần “Đừng bao giờ giống như hôm nay mà đùa cợt tính mạng của mình”

Ta có chút không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn hần, đối diện với ánh mắt ngây thơ như tiểu bạch thỏ của nàng thì hần không qua được ải mỹ nhân, vội cúi đầu in nhẹ lên má phần nộn của nàng rồi nói “Bây giờ muội không còn là của muội nữa, muội là nữ nhân của huynh, mạng của muội là của huynh, không được khinh rẻ bản thân của muội, mạng sống của muội là thuộc về huynh, hiểu rõ chưa”

Ta vội gật đầu, chưa từng thấy kẻ nào lại bá đạo như đại ca ta, bắt qua ta cũng rất cảm động, vòng hai tay qua ôm lấy hần, rồi thút thít nói “Liệu huynh có ý với Tú La Lê”

Hần nhăn mày, dứt khoát trả lời “Không, chẳng lẽ huynh đối xử với muội như thế, muội lại nghi ngờ huynh?”

Nàng vội nở ra nụ cười giả hoạt, chu môi nói “Thế muội đối xử với huynh như thế mà huynh lại nghi ngờ muội”

Hần có chút ngớ người ra sững sốt, thiên, không ngờ hôm nay nàng dám trả treo với hần cơ đây, hần cười ra tiếng rồi nói “Từ bao giờ mà muội gian manh như thế”

Ta cười hì hì bàn tay khê cọ cọ bả vai hần nói “Ồ thì..., học theo huynh thôi, chẳng qua muội chỉ lấy đạo lý của huynh trả lại cho huynh”

Hần lại cười khanh khách lên, nhéo lại mũi nàng, giọng sủng nịnh “Muội đúng là quá gian manh mà, huynh bị muội lừa hảo thâm”

“Sao, huynh hối hận”, ta nhăn mày, mắt lim dim nhìn lấy hần, hần vội in nhẹ lên cánh môi đỏ của ta rồi thì thì bên tai ta “Huynh rất thích muội như thế”

Giọng tràn đầy ái muội mang theo hơi thở nóng bỏng đầy nam tính như toan tính chuyện gì đó, khiến ta rung mình, thân mình mềm nhũn, chống tay xuống giường muốn bỏ chạy thì không kịp, chân ta nhanh chóng bị đại chươngng chộp lấy, kéo về.

36. Chương 36: Hần Rất Xấu Xa

“Tiểu sắc nữ, ăn đại ca xong giờ lại tính tháo chạy, hử”, hần tà ác mà dùng kỹ xảo điêu luyện vuốt ve lấy ngực nàng, tứ chi đều bị tê liệt nàng run rẩy thở dốc mà nói “Là ...huynh... ăn...muội...a” “Phải, vì thế bây giờ muội đừng hòng tháo chạy”, nói xong hần vội thoát y của nàng xuống, đôi môi bạc phủ đầy dấu hôn lên thân ngọc của nàng

“A...ừm...đại...ca...”, nàng cong người lên, vặn vẹo, nhưng vẫn ráng gượng, nắm chặt lấy gối để bản thân mình thanh tỉnh, nói “Đại ca...tối này...tiệc...a...”

Hần không những không nghe mà còn áp đảo nàng, thân thể to lớn lại cường tráng đè lên thân nàng, không cho nàng nói nhiều hần vội cúi đầu phủ lên cánh hoa anh đào nhỏ nhắn đang cố mị hoặc hần, tận tâm tận lực mà hút hết mật ngọt trong miệng nàng.

Nàng cảm thấy không những máu toàn thân đều chảy ngược, mà cả linh hồn cũng bị hần hút cạn, cả người đều bất lực, tùy ý hần xử trí.

Ma chươngng gian tà chu du khắp cơ thể nàng, tận tình mà vuốt ve và đôi môi cũng không ngừng hoạt động, hôn lên từng tác da thịt trắng nõn “Ừm...”, hơi thở dồn dập mang theo tiếng rên kiều mỵ càng kích thích hần hơn.

Hần vội thoát hết y một cách gấp gáp, lộ ra thân thể cường tráng nàng la lên “A”, hần nhướn môi cười một cách gian tà “Tiểu sắc nữ, thích sao”

Mặt ta nóng bừng bừng lên, cả mang tai cũng nóng bừng bừng, khắp toàn thân cũng nóng bừng bừng, thật xấu hổ mà, ta vội trở người cúi mặt vào gối.

Hắn cười yêu nghiệt hôn lấy lưng trần trắng mịn của nàng, khẽ kích thích dục vọng của nàng, nàng chỉ biết rên rỉ ỉ ôi vì dục hỏa thiêu đốt.

Hắn cúi người xuống, thì thầm bên tai nàng lời ái muội “Muốn sao”, mặt nàng càng ửng đỏ thêm, không trả lời thì hắn cười khanh khách cả lên rồi thô lỗ tách chân nàng ra nói “Thật sự không muốn?”

Biết rõ còn cố hỏi, đúng là trêu người quá đáng, ta cắn môi không ình thốt ra những lời nói phóng đảng, hắn lại nhìn ta cười tà mị nói “Thật sự không cần?”

Thấy hắn đang lùì lại thì vươn người ôm lấy hắn “Hạo”, hắn chỉ cười gian manh nhìn nàng rồi nói “Muội không cần huynh?”

“Hạo, cần, thật sự cần”, nàng nhắm mắt, buông lời phóng đảng mà nói, khuôn mặt hiện lên một mảnh phiếm hồng đầy e lệ.

“Được”, hắn đẩy nàng xuống, cử động mạnh thắt lưng mang theo ngọn lửa kiên đỉnh mà đi sâu vào hoa tâm của nàng, nàng hét lớn lên, lại buông lời phóng túng “Đau, to..., rất đau...”

“chết tiết”, hắn rống lên, hắn quên mất huyết đạo của nàng vốn rất chặt chẽ mà hắn lại vội vàng, quả thật nơi đó rất chặt siết chặt lấy hắn, như muốn nhả hắn ra vậy, nhưng hắn muốn nàng, hắn không muốn nhin.

Trong lúc cấp bách, đột nhiên đôi mắt hắn lóe sáng lên, vội ôm lấy thân thể nàng vì đau đớn mà vô lực chỉ có thể mặt sức để hắn bồng đi, nước mắt còn ngấn lệ nhìn chằm chằm lấy hắn.

Bàn tay thô lỗ quét sạch hết những thứ trên bàn xuống đất, đặt thân ngọc lộ liễu nàng xuống bàn, có lẽ ánh sáng xuyên xỏ qua mật đạo chiếu thẳng vào thân mình của nàng, vốn đã kiều mỵ hơn người nay càng khiến nam nhân phát cuồng với tư thế này.

Khi nàng khóc xong thì nhìn lại hắn, chưa kịp định thần, cảm giác một luồng điện xuyên sâu vào cơ thể, “A”, móng tay nàng găm sâu vào bắp vai lõa lồ cường tráng của hắn.

Hắn thở phào nhẹ nhõm khi đi sâu vào nàng, cảm giác hoa huyết đang co rút như muốn nuốt lấy hắn thì hắn khẽ rên rỉ nói “A, sương nhi từ từ nào”

Nàng đỏ mặt, nhưng không tự giác vặn vẹo thân người, với tư thế này thật là.....nàng lắc đầu điên cuồng, ôm lấy thân thể hắn, hắn cũng vội động luật ở dưới hạ thể nàng.

Điên cuồng mà chiếm đoạt, phái nam to lớn kiên đỉnh mà xuyên xỏ qua vách tường mềm mại của nàng, nơi sâu của nàng như có lực hấp mà khiến hắn điên cuồng muốn nàng.

Nơi đó va chạm với nhau mãnh liệt tạo nên tiếng dâm đẵng mà kiều mỵ, nàng chỉ biết rên rỉ rên rỉ không thôi, từng đợt khoái cảm dâng trào hết một lần rồi lại dâng trào lên thật mãnh liệt “A...a...”

“Sương nhi, sương nhi”, yết hầu lên xuống phát ra âm thanh khàn khàn vì dục vọng tấn công, hắn vội lật nàng nằm sấp lên bàn, “a”, dục vọng chưa thỏa mãn đã rút ra khiến thân thể nàng run rẩy, giọng nói phóng đảng vang lên “Hạo..Hạo...”

Hai bàn tay to lớn cầm lấy thắt lưng của nàng, rồi lại luồn sâu vào thân thể kiều mỵ của nàng, cử động mạnh mẽ đủ biết hắn yêu nàng thế nào.

Trong mật đạo, hơi thở của một đôi nam nữ càng lúc càng mãnh liệt, thở gấp rút, thở hổn hển, điên cuồng mà phát ra âm thanh kiều mỵ khiến người khác cũng phải đỏ mặt, một bức tranh xuân đồ hiện lên hoàn mỹ đến điên cuồng.

Bỗng nhiên nàng hét lớn lên, thân thể vô lực xụi lơ trên bàn, âm thanh xung quanh cũng dừng lại.

Cao trào đi qua hắn rút phân thân ra, rồi ôm lấy thân thể nàng nhẹ nhàng đặt lên giường, chính hắn cũng nằm sấp xuống, ôm lấy thân thể mềm mại mà vô lực vì vừa trải qua cao trào của nàng mà vỗ về ôm ấp tựa trên bảo.

Lúc này họ không biết rất nhiều người đang thăm rửa họ, không nói xa chỉ nói gần “Đôi cầu nam nữ chết tiệt, dám bỏ lại ta một mình nơi địa phương chó gà cũng không sửa, thức ăn cũng chẳng có, đúng là ** mà” một âm thanh chửi bới ác độc vang lên, dù tất cả mọi người không nghe được hẳn nói gì, nhưng hẳn cứ lăm bầm, lăm bầm chửi rửa họ cho bỏ ghét, tự lắc lư mình khổ sở mang theo bụng trống rỗng mà lăn bò trên đường.

37. Chương 37: Nghi Ngờ

Giờ Dậu [1], Tại Huyền Vũ sơn trang tại đại sảnh, bàn tiệc đã được bày sẵn ra, chỉ thiếu bóng dáng của mỗi hai người nữa thôi. Huyền Vũ Dạ Nguyệt ngoài mặt thì cười nhu mì nhưng bên trong thì đã nổi lên trận sóng ngầm mãnh liệt, thật là đáng trách mà, Dạ Sương thì thường xuyên lêu lổng rong chơi không biết giờ giấc, nay ngay cả Hạo Minh cũng học hết thói hư tật xấu của Dạ Sương, nếu họ về nhất định nàng sẽ giáo huấn cho họ một trận ra hồn, hừ.

Hoàng Bá Thuần khẽ liếc nhìn khuôn mặt miến cưỡng vụn ra nụ cười của thê tử mình thì hẳn lắc đầu, thật chất nội tâm của hắn không kém phần thê tử mình, hẳn cố điều chỉnh lại nhiệt độ cơ thể không ỉn bùng phát tại tiệc tẩy trần quan trọng này, cười nhạt “Được rồi, chắc hẳn họ đang bận việc gì đó, ta đã phái người đi tìm bọn họ, nên chúng ta không cần chờ họ nữa”

Rồi hướng về phía Tú La Duệ cùng Tú La Lệ kính rượu “Mong hai vị lượng thứ, cho sự mạo muội của Sương Nhi cùng Minh Nhi”

“Ân, thật ra cũng không có sao, được rồi, ăn thôi” Tú La Duệ cũng kính rượu đáp trả mà nói, rồi ngồi xuống gấp thức ăn uội muội mình.

Hoàng Bá Thuần cũng gấp thức ăn cho thê tử mình, bỗng nhiên Huyền Vũ Dạ Nguyệt nghiêng mình một chút, nhỏ giọng hỏi “Có thật huynh đã phái người đi tìm chúng trở về”

“Ân”, Hoàng Bá Thuần cười sủng nịnh đáp, Huyền Vũ Dạ Nguyệt bĩu môi “Huynh có cảm thấy hai đứa nó mất tích cùng một lúc rất lạ không”

Hoàng Bá Thuần ngó người ra, cười khanh khách nói “Tiểu thê tử, muội quá đa nghi rồi, lỡ họ thật sự bận việc thì sao”

Huyền Vũ Dạ Nguyệt ngấm nhìn lão công mình thì thở phào nhẹ nhõm, dù rằng nàng ta biết Hạo Minh có sắc đẹp mà nữ tử nào cũng không cưỡng nổi, Dạ Sương thì cũng không tệ khuynh quốc khuynh thành dù linh hồn đã đổi nhưng mà, nhưng mà....., sao nàng thấy phi thường kỳ quặc, và rất bất an vậy nè.

Nhìn thấy sắc mặt của thê tử mình đang dần tái lại, mặc kệ bàn dân thiên hạ đang ngồi trước mặt, bàn tay to lớn vươn tới ôm lấy Huyền Vũ Dạ Nguyệt giọng cực sủng nịnh “Tiểu thê tử, họ đều là người đã trưởng thành rồi không có chuyện gì xảy ra đâu, chắc một chút họ sẽ về, lúc đó ta hỏi vẫn chưa muộn mà, muội hà cớ làm ọi người đều lo lắng theo”

Thấy lão công mình nói có lý như vậy nên Huyền Vũ Dạ Nguyệt dù không cười nổi nhưng vẫn miến cưỡng mà cười, Hoàng Bá Thuần vội gấp thức ăn lia địa vào bát của thê tử mình, nhìn họ già mà vẫn còn mặn nồng khiến cho tất cả mọi người đều ghen tỵ đến ngưỡng mộ.

Lúc này Tú La Lệ ngưỡng mộ ra mặt, thì thầm kể bên Hoàng Bá Dạ My “Thật không ngờ quận mã bình thường là lãnh nam mà lại cực kỳ thương yêu quận chúa”

Nói xong gò má của Tú La Lệ đỏ ửng một mảnh, thầm nghĩ không biết chàng ta có như thế không nhỉ, bất chi bất giác khuôn mặt Tú La Lệ như đang mộng xuân vậy, Hoàng Bá Dạ My chứng kiến được thì vội cười phì ra, nàng vội lắc đầu than thở, đúng thật phụ thân của nàng rất thương mẫu thân nàng, cũng không có nghĩa là đại ca của nàng sẽ đối đãi tốt với nữ nhân, vì nàng đã nhận ra là đại ca của nàng không hề có tình ý với Tú La Lệ công chúa a, nàng nhìn lại công chúa thì lại thở dài, nàng muốn nói cho công chúa biết, nhưng mà sợ nàng ta tổn thương.

Tú La Duệ thông minh như vậy đương nhiên nhìn ra muội muội hẳn muốn gì rồi, muội muội hẳn từ nhỏ mang sắc đẹp ‘chim sa cá lặn’ lại được phụ hoàng cưng chiều hết mực, các nam nhân trong quốc đều mê mẩn nhan sắc của muội muội nguyện qùy rồi dưới chân muội muội hẳn.

Nhưng muội muội chẳng thèm để mắt đến họ, dù các nam nhân đó đều tuấn mỹ chí dững song toàn, tiếc là những nam nhân đó điều thiếu một thứ đó chính là lạnh lùng, một lãnh nam như Hoàng Bá Hạo Minh đương nhiên làm cho các nữ nhân điên đảo vì hắn mà sinh ra muốn chiếm đoạt, hẳn hiểu rõ muội muội hẳn muốn nắm lấy trái tim hắn, nhưng liệu Hoàng Bá Hạo Minh có thật bị đổ dưới nhan sắc cùng sự quyến rũ vô hạn của muội muội hẳn?

“Ưm...”, nàng ngẫm lên vài câu, cảm nhận thấy thân thể mình rất khoan khoái, nhẹ nhõm hẳn đi, xung quanh đều rất ấm áp mùi thơm phức vờn vào chóp mũi nàng, thậm chí còn cảm nhận có một bàn tay đang chà sát da thịt nàng với đạo lực nhẹ nhàng, nàng vội mở mắt ra, đập vào mắt nàng là khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Bá Hạo Minh, hơi nước càng làm cho hắn thêm vài phần điên đảo nhân tâm.

“Sương nhi, đã tỉnh”, hắn nở ra nụ cười hại dân hại nước nhìn nàng, “Á”, nàng la hét lên nhưng lại bị hắn kéo vào lòng, khăn trong tay đang nhẹ nhàng lau mình cho nàng “Chớ nhúc nhích, nếu không người bắt lợi là muội”

Nguyên lai là nàng đang cùng tắm với hắn, hắn thấy thân thể nàng thấm đẫm mồ hôi thì vội dẫn dòng nước từ pha nước cho nàng, hắn chỉ hảo tâm pha thêm chút nước giúp nàng tắm rửa lại thân thể và phục hồi sức khỏe thôi.

Ta vội im lặng cho đại ca kỳ cộ thân thể ta, dù ta muốn bắt chước loài đà điểu cắm thẳng đầu xuống đất, nhưng ta lại không thể chọc giận ‘đại thần’ này a.

Hình như ta đã quên mất thứ gì rồi thì phải, “A”, ta la lên, hắn để mặt gần sát với mặt nàng hỏi “Sương nhi”

“Tiệc, yến tiệc tẩy trần cho công chúa, đại ca....” nàng đắm lấy bề vai rộng lớn của hắn mà nói, bộ dạng của nàng vừa giận mà vừa tưng quẫn, khiến cho hắn cười thầm trong lòng.

Vươn tay ôm lấy nàng vào lòng hắn, dòng nước ấm làm cho thân thể cả hai thoải mái hơn, hắn bấy giờ mới nói “Đã trễ rồi, không còn kịp đâu, nếu bây giờ về há phải là dọn dẹp chén bát phải đối diện với nhiều người càng thêm rắc rối, thôi thì hãy hảo hảo tận hưởng a”,

Nhìn hắn nói thoải mái như thế thì nàng dâng lên cảm giác càng sợ hãi hơn, run rẩy bầy nói “Huynh thì không sao, nhưng muội thì có sao a, lão nương sẽ bóp cổ muội”, nhớ lại buổi tiệc hôm đó thì lão nương đã không vừa lòng với thái độ của nàng, thật không muốn tưởng tượng đến cảnh đó.

“Không đâu, mẫu thân thương muội còn không kịp mà”, nói xong hắn cúi đầu hôn lên má ửng hồng do nước nóng hình thành, xung quanh dâng lên làn khói trắng càng khiến cho khung cảnh xung quanh hiện lên vẻ ái muội.

“Lỡ như họ nghi ngờ ta thì phải làm sao, muội thật không muốn phải rời xa huynh” ta vội ôm chặt đại ca, không muốn rời xa đại ca tí nào cả, nếu để bị phát hiện chắc chắn một là ta bị ép gả đi, hai là đại ca phải cưới người khác, ta không muốn đâu.

Nhìn thấy nàng muốn khóc thì hắn nhăn mày, chắc giọng nói “Sương nhi, muội an tâm đi, không ai chia cắt được chúng ta”, rồi ôm nàng đứng dậy, tiến về giường.

Nàng hít mũi ngược mắt đẹp nhìn hắn, hắn vội lấy khăn lau mình cho nàng nói “Yên tâm đi, sẽ không sao, có gì huynh cùng muội chịu trận”

Ta chỉ biết bậm môi lại không nói được gì cả, hắn lại cười nhu tình, chỉnh tranh lại y phục cho cả hai rồi đặt nàng lên đùi mình nói “Cách của huynh bảo đảm xài được mà, muội cứ an tâm đi”

“Cách ư?”, mắt đẹp của nàng nhìn lấy hắn, hắn nhướn mày lên nở ra nụ cười thập phần vô lại, gật đầu vỗ vỗ lưng nàng, trấn an nàng, lúc này nàng cảm thấy vẫn còn thiếu thiếu thứ gì đó, nàng có quên mất đi thứ gì sao? (=))

Giờ đây [1] 20 giờ~22 giờ

38. Chương 38: Tạm Thời Lắng Diệu Đi

Lúc này ta mới để ý và hỏi “Vì sao phòng của huynh có mặt thất, có phải là ‘kim ốc tàn liễu’ [1] hay không?”

Hắn sững người ra, bỗng nhiên cười khanh khách nói “Ân”, nàng giật mình tự động di chuyển người cách xa hắn cả ngàn mét, bộ dạng giận dữ đã lộ ra, nàng bậm môi lại, trừng mắt nhìn lấy hắn.

Hắn lại cười một chập khoải trá, lời nàng về bên cạnh hắn nói “Chưa nghe huynh nói hết sao, phải là tàn chứa muội đó, tiểu nha đầu”

“Xấu xa”, ta vội đánh lấy tay hắn, hắn cứ thích trêu chọc ta, thật vô lại mà.

Càng tới gần Huyền Vũ sơn trang thì ‘lá gan chuột nhắt’ lại trở về, vừa đi vài bước nàng dừng lại, quay đầu bỏ chạy thì bị Hoàng Bá Hạo Minh tóm cổ lôi vào, hắn thật hết cách với tiểu nhân nhi này, vừa khả ái có lúc thật ngây thơ lại có lúc giáo huyệt hắn luôn luôn không biết đối phó với tiểu nhân nhi mị người này.

“Vui chứ”, âm thanh trong trẻo nhưng mang theo vài phần khùng bố vậy lấy hai người, nàng giật bản mình, rút mình về phía sau của Hoàng Bá Hạo Minh.

Hoàng Bá Hạo Minh đoán trước là sẽ thế chỉ không ngờ là sắc trời đã khuya như vậy mà còn hỏi tội, hắn bình thần tỏ vẻ lãnh đạm mà trả lời “Ân”

Câu trả lời này khiến cho ‘ai đó’ thật không hài lòng gì cả, từ trong bóng tối ‘ai đó’ hiện ra nguyên hình “Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không”

“Không sớm cũng không muộn”, hắn bình thần mà trả lời khẩu khí cũng hờn hợt tựa như không có lực, không xem ‘ai đó’ ra gì cả.

Chính vì bộ dạng bình tĩnh như thế này mà khiến cho ‘ai đó’ muốn sùi bọt mép lăn xuống đất mà chết đi “Tiểu thê tử, nàng cuối cùng đang muốn hỏi gì” Hoàng Bá Thuần ở đằng sau xuất hiện, đỡ lấy thân ảnh siêu vẹo của Huyền Vũ Dạ Nguyệt.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt thở hổn hển, vội đập vài cái vào ngực mình để khí huyết được thông thoáng hơn nếu không nàng sẽ bị chính con ruột mình bức tử, vòng vo này giờ đột nhiên mất nàng lóe sáng, tìm thấy con chuột nhắt đang run cầm cập thì nàng cười thầm.

Tóm lấy cổ tay của Hoàng Bá Dạ Thương, thầm nghĩ tiểu oa nhi này dễ dàng xử lý hơn cái loại người bình thần như nước, dù có dùng kiếm to cạy miệng cũng quyết không nói sự thật, neoh đôi mắt sáng lấp lánh lại “Nói, các người đã đi đâu”.

Giọng nói cực khùng bố vang lên, nàng đã bị Huyền Vũ Dạ Nguyệt bắt sống, có thể không nói sao, đành thuật lại những gì mà đại ca đã dạy “Hồi bẩm mẫu thân, vì khi này Thương nhi cảm thấy không khỏe lắm nên đã được đại ca dìu về phủ nghỉ ngơi lại”

“Đến giờ này sao, vì sao không hỏi sơn trang mà phải về Hoàng Bá phủ”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt mặt kẻ mặt đối chất với Hoàng Bá Dạ Thương, trán thấm đẫm một lớp mồ hôi mỏng, nàng vội cười hi hi muốn trả lời thì Hoàng Bá Hạo Minh đã nói thay nàng “Vì từ ‘Đệ Nhất Tửu Lâu’ về phủ sẽ nhanh hơn, thấy tiểu muội bị đau bụng đến xanh mặt thì đương nhiên phạm làm đại ca phải chăm sóc tiểu muội, vì thế mà bây giờ mới về”

“Vì sao lại không cho người báo trước”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt lông mày giãn ra được một tý rồi lại tra hỏi tiếp, Hoàng Bá Hạo Minh nhếch mép nói “Vì hài nhi thấy rằng không cần thiết, vả lại không nên vì hài nhi mà hao tổn nhân lực, vả lại tiểu muội bây giờ cũng không sao rồi, sắc trời cũng muộn rồi, tiểu muội vừa khỏi bệnh mẫu thân có thể cho tiểu muội quay về phòng nghỉ ngơi”

Hoàng Bá Thuần phát ổng tay áo trả lời thay Huyền Vũ Dạ Nguyệt ý chỉ cho hai người lui, vì thế hai người vội cáo từ rồi đi về phòng của mình, Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhìn theo bóng lưng của hai người thì híp mắt mà nhìn.

“Tiểu thê tử, tột cùng muội đang suy nghĩ cái gì, họ là huynh muội với nhau, vả lại Hạo Minh chín chắn hơn người, ai mà không biết Hạo Minh vốn yêu thương hai tiểu muội của mình”, Hoàng Bá Thuần ôm lấy Huyền Vũ Dạ Nguyệt mà nói.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhíu mày đẹp, nói “Nhưng muội cảm thấy họ rất kỳ quặc”

“Là muội đa nghi thôi”, Hoàng Bá Thuần khẳng định nhìn lấy khuôn mặt mỹ miều của thê tử mình mà đáp. Nhìn thấy khuôn mặt ‘chắc như đinh đóng cột’ của lão công thì nàng có chút không an tâm “Huynh có giấu muội chuyện gì không”

Hoàng Bá Thuần ngó người ra rồi cười khanh khách, nói “Mặt huynh không đáng để muội tin cậy sao, nhất gia chi chủ mà lại bao che cho họ sao?” hắn thật không đáng để tiểu thê tử mình tin tưởng sao?

Huyền Vũ Dạ Nguyệt chu môi khi thấy khuôn mặt uy nghiêm của Hoàng Bá Thuần, vội ôm lấy Hoàng Bá Thuần, dựa người vào thân thể của lão công mà thở dài, căn bản nàng có điểm yếu là sợ lão công. (T.T)

“Người biết quay về rồi sao”, một đạo âm thanh khùng bố vang lên khi cánh cửa phòng được bật ra, nàng vội hoảng hồn nhớ lại, thì ra nàng đã bỏ quên tiểu phiến phúc ở tửu lâu, đúng là ‘tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa’ mà.

Ta cười hì hì lộ ra bản mặt gian thần a dua nịnh nọt “Tiểu thần tiên ơi, chớ giận, ta thật...”, khoan đã, lúc này ta nhớ ra.... thì nhẩn mày đứng thẳng người hừ lạnh, lớn giọng “Người, người còn nói là bằng hữu, thấy ta gặp nạn nhà người vội lẫn đi mất dạng, người còn dám trách oán ta”

Rõ ràng hắn đang tức giận nha, đang hỏi tội nha, tại sao bây giờ ngược lại là hắn có lỗi lầm không bằng? Ta thấy hắn im lìm thì vội tấn công, chống hai tay lên thắt lưng mà nói “Nếu không phải người không thông báo cho ta thì ta có bị đại ca tóm đi, người không chạy trốn thì không bị bỏ lại”

Nàng đâu để ý sắc mặt của nàng đã ửng đỏ do nhớ lại những chuyện hồi nãy xảy ra, tiểu phiến phúc thấy vậy liền tấn công vào yếu điểm của nàng, lớn giọng mà cãi bướng “Vậy người có nghĩ tới nỗi khổ khi nhà người mây mưa thác loạn thì ta phải cực khổ bỏ về đây trong tình trạng bụng biểu tình không hả”

Ta vội lùi lại vài bước, cảm thấy vạn phần xấu hổ tràn về, nhún nhường nhân nhượng bỏ qua vậy, ta thở dài “Được rồi, là ta sai, là ta không đúng, nhưng nhà người thấy ta gặp nạn mà không giúp, hòa vậy”

Tiểu phiến phúc đâu dễ dàng bỏ qua như vậy khi thấy nàng mềm mỏng như nước thì muốn thừa nước xông tới chuộc lợi, đột nhiên tiểu phiến phúc vội lẫn vào gốc tối ‘cốc cốc’

Tối như thế mà có ai tìm sao? Nàng mở cửa ra “Tiểu thơ, đại công tử Hạo Minh căn dặn nô tỳ mang thức ăn qua cho tiểu thơ”

Tiểu Hoa nhún nhún nói tỏ ý muốn bâng thức ăn vào, nàng có chút ngăn người ra vì đại ca nàng quá ôn nhu đến chu đáo khiến nàng có chút chần chừ động đến cảm động “Tiểu thơ” tiểu Hoa thấy tiểu thơ mình cứ ngăn người ra thì vội gọi lấy nàng.

“Ân, được rồi, khuya rồi, cứ để ta được rồi, người đi nghỉ đi”, ta vội giật lấy khay thức ăn trên tay của tiểu Hoa rồi căn dặn tiểu Hoa.

“Ân, tiểu thơ ngủ ngon”, nói xong tiểu Hoa vội cất bước ra đi.

“Tạm thời tha thứ cho nhà người”, tiểu phiến phúc bò ra đôi mắt nho nhỏ cứ nhìn chăm chăm vào khay thức ăn không chớp mắt.

Nàng vội đặt khay xuống dâng hết thức ăn cho tên ‘đại phiến phúc’ này, vì khi ở tửu lâu căn bản nàng đã no muốn ọc cả gan mật ra, nên giờ cũng chưa thấy đói.

“Tối vậy nhà người chẳng ngủ”, tiểu phiến phúc vừa ăn vừa nhìn lấy nàng, thì nàng lại đỏ mặt xoay người lại, thì tiểu phiến phúc cười mát dạ nói “Cũng phải, ngủ cả chiều nay rồi còn gì buồn ngủ nữa chứ”

“Có đồ ăn thì ăn đi, không ta đem người nấu lẩu bây giờ”, ta then quá hóa giận, đỏ tía mặt mày mà quát, nói xong ta vội lẫn lên giường nhưng ‘tiểu phiến phúc’ kia vẫn cười lẫn cười bỏ, bộ dạng thập phần đáng ghét.

Ta đã tính ra là buổi sáng sẽ có hai người đến hỏi tội, thứ nhất là tỷ tỷ ta, thứ hai là Thụy Minh biểu ca, vì thế ta ‘tiên hạ thủ vi cường’ rón rén tháo chạy ra ngoài phủ, ra tới bên ngoài thay vì vui sướng đến cười dân loạn thì ta đau đầu đến muốn ngất lịm đi, vì ta sợ nhớ ra những lời đại ca từng nói, thiên để đại ca biết thì chẳng phải ta lại bị giận?.

Lúc này ta đang phi thường hối hận, hối hận cực đỉnh, nhưng mà đã lỡ phóng lao thì đành phải theo lao thôi, bỏ đi sự hối hận của mình, ta thông dong trên đường đến đâu thì hay tới đó, hy vọng ông trời thấy ta hiền lương thực đức mà thương hại ta. (câu này t/giả muốn ới này =)))

Khi thấy được các tam cô lục bà trò chuyện hưng phấn tới như vậy, với cá tánh tò mò của ta thì đương nhiên cũng phải xúm vào nghe, càng nghe thì sắc mặt ta càng tệ, đại họa là đêm qua khi ta lăn qua lăn lại trên giường không thể ngủ được thì Vô Ngân đang gặp nạn, Vô Ngân không biết vô ý hay cố tình làm loạn cướp đi một tiểu thiếp của thập nhất vương gia, khiến cho vương gia nổi giận linh đình cho quan binh đuổi bắt đến vực thẳm thì đã mất tích, ước tính cả hai đều lăn xuống vực?

Kim ốc tàn liễu [1] tức là chứa chấp gái lầu xanh hay là tàn giữ bạn gái gì gì đó

39. Chương 39: Lo Chuyện Bao Đồng

Một lục y nhân từ đâu xuất hiện, thoát ần thoát hiện trong khu rừng, phi thân từ ngọn cây này sang ngọn cây khác, khắp người đồng một màu lục, chỉ lộ ra cặp mắt sáng lại trong trẻo, nhìn thân hình ước chừng là một nữ nhân, mà còn là một tiểu mỹ nhân.

Phát hiện ra bên kia có rất nhiều người đang lục xét thì lục y nhân ẩn mình vào một thân cây to lớn, ngấm nhìn hoàn cảnh xung quanh “Lục xét khắp nơi, phải thêm một tốp người xuống vực thẳm tìm, dù không thấy người cũng phải thấy xác” âm thanh to lớn hiện đầy uy vũ khiến chim chóc trong rừng cũng sợ hãi mà bay tán loạn lên hết.

Lục y nhân vội để mắt tới một nam nhân trường vận bào, mày kiếm gương lên, khuôn mặt lộ rõ ngũ quan là một suất nam nhân, thân thể cường tráng cao to ngất ngưỡng có thể đoán ra được nam nhân này võ công cũng không tệ, cả người còn tỏa ra cỗ khí lạnh như băng, uy nghiêm như một chiến thần dũng mãnh khiến người ta chỉ có thể tuân theo mà không thể khước từ lệnh của hắn.

Tất cả mọi binh lính ngưng lại hành động đáp trả >>> rồi vội làm tiếp việc mình nên làm.

Lục y nhân đoán ra được đại loại nam nhân này chính là Thập nhất vương gia, không chỉ có lục y nhân đoán ra thân phận hắn, hắn cũng đã phát hiện ra hành tung của lục y nhân, hắn phi thân lên ngọn cây thì lục y nhân giật mình vội tránh đi đường kiếm lạnh lẽo đang muốn lấy mạng mình.

Giọng nói tràn ngập lãnh băng mà hỏi “nhà ngươi là đồng bọn của ả yêu nữ Vô Ngân”

Lục y nhân hừ lạnh, do bị lấy khăn trên mặt mà giọng có chút đổi thay, trả lời “vô nghĩa, nếu ta là đồng bọn của Vô Ngân thì đêm qua người cứu tiểu thiếp người đi là ta chứ chẳng phải là Vô Ngân” nam nhân ngu ngốc hỏi toàn những câu hỏi ngu ngốc nhất mà lục y nhân từng nghe, hừ.

Hắn hừ lạnh “Tiểu nữ nhân kia, miệng lưỡi khá lắm, là ‘bất cóc’ chứ chẳng phải là ‘cứu’, người hiểu chứ” hắn nhấn mạnh mà nói.

Lục y nhân nở ra nụ cười mỉa mai, ngồi bắt chéo chân trên nhánh cây, khoanh ngực lại bộ dạng vênh vác vô cùng, nói “bất cóc hay cứu đi, chỉ có thập nhất vương gia – người là hiểu rõ nhất”, xem phụ nữ như công cụ làm ấm giường, tiểu thiếp của hắn chính là tiểu nữ của hà tri huyện Hà Trắc một quan nhân an phận thủ thường cũng gọi là ‘liêm khiết’, vì đắc tội với một thiếp thân xuất thân hèn mọn từ lầu xanh mà hắn đã bắt tiểu nữ tử của người ta, hạng nam nhân ngông cuồng này nhất định phải có quả báo.

Khuôn mặt tuần tú đã biến dạng, mày kiếm phẫn nộ, khuôn bố mà nói “người đâu, mau bắt ả tiện nhân này, ngũ mã phanh thay ra cho bốn vương”

Vừa hạ lệnh đã có rất nhiều binh lính ồ ạt vây quanh lục y nhân, lục y nhân hừ lạnh, ánh mắt tràn ngập khinh bỉ nhìn lấy hần, hần càng thêm vài phần phẫn nộ, lục y nhân võ công dù không cao cường nhưng đối với loạn binh tôm tước của này thì dư sức, chẳng cần vũ khí gì mà chỉ cầm mỗi cây thủy chùy cũng đủ làm đám lính nằm la liệt.

Thập nhất vương gia nhoئن môi lên, vội vàng xông lên, quả nhiên võ công của Thập nhất vương gia có thể so sánh với đệ nhất sát thủ, lục y nhân cũng chẳng chịu thua, nhanh chóng né tránh hết chiêu này đến chiêu khác, đột nhiên phi thân lên, rồi chớp mắt phi thân xuống, thủy chùy giấu tại vạt áo lộ ra nhẹ nhàng mà lướt qua mặt hần, xuất hiện trên khuôn mặt anh tuấn của hần là một vết đỏ đang rỉ máu.

“Chết tiệt”, hần rầm nhẹ, đại chiêu vận lấy nội công hòng chiêu lại lục y nhân một chiêu thì lục y nhân vội đảo người phi thân lên nhánh cây rồi lại nhón chân, cả người lục y nhân xoay tròn chẳng hiểu lục y nhân muốn dùng chiêu thức gì.

Khi hần đoán ra thì lục y nhân đã thường cho hần một chiêu, khiến hần lùi ra vài bước, càng lộ ra cấn phần, mà tấn công có vẻ như hần thật bị diện nên chiêu nào cũng là tử huyệt.

Hần ghét nhất là loại nữ nhân tự ỉnh là thông minh, nữ nhân chẳng qua chỉ là công cụ làm ấm giường thôi, nữ nhân nào cũng ‘tham vinh hoa phú quý’, chẳng qua cũng chỉ là tiện nhân thôi, chưa từng có nữ nhân nào to gan dám phản kháng lại hần cả, đặc biệt là ả tiểu tiện nhân trước mặt, nếu bắt được hần nhất định sẽ khiến tiện nhân này biết được cảm giác thế nào gọi là sống không bằng chết.

Lục y nhân thấy không ổn, thì cười khanh khách, nụ cười thập phần quỷ dị vang lên nói “Chẳng qua cũng chỉ thế thôi, xú nam nhân ngu xuẩn không bằng con trư”, nói xong lục y nhân xoay người to gan mà nhảy xuống vực thẳm

Thập nhất vương gia chưa kịp phản bác thì lại sững người ra vội chạy đến vực thẳm nhìn xuống dưới chỉ thấy nó sâu vô tận, phía dưới còn có một lớp sương mù dày đặc “Chết tiệt, tiện nhân này dám chửi rửa bổn vương xong rồi hòng chết thoát tội”

“Người đâu, cho dù có lật tung cả ngọn núi này đi nữa thì cũng phải tìm lấy xác của ba tiện nhân đó cho bổn vương”, thập nhất vương diên cuồng mà nói thấu hận không thể nhai xương lột da của ba tiện nhân này dám xem hần như trò đùa mà bổn cột trong tay, nhất là tiểu tiện nhân lục y hần bảo hần là trư, đúng là tóc dài không nỡ.

Mấy chục ngàn binh lính chỉ biết cảm thán và cầu phước không dám hé lên nửa lời vội gạt đầu bắt đầu di chuyển theo thập nhất vương tìm đường xuống vực thẳm sâu vạn trượng kia.

Còn về phần lục y nhân đang rơi xuống với một đạo lực rất lớn, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió ù ù làm nhức cả tai, rất may mắt của lục y nhân vẫn còn tinh minh vội nghĩ ra một roi da mà quần chặt lấy thân cây đang nhô ra mọc ngắn ngang trên vách núi.

Lục y nhân thở dài lầm bầm nói “Xem như ông trời còn thương ta đi”, rồi lại nhìn xuống dưới thì lục y nhân giật mình lẽ lờ ra “Thiên, còn rất xa nha, xem ra là đang ở giữa vách núi a”

“Ai mượn tiểu nha đầu nhà ngươi nhiều chuyện”, một âm thanh than trách vang lên, lục y nhân bĩu môi “Bằng hữu gặp nạn, phải tương trợ”

“Tương trợ, chính mình cũng chẳng bảo toàn nổi mà đòi tương trợ”, vẫn là thanh âm khinh bạc lục y nhân mà nói, khỏi cần nói chắc chắn mọi người biết đây là ai rồi chứ!!

“Xì”, nàng chu môi ra, chỉ xì một tiếng phản bác rồi vội thoát y giữa vách núi hẻo lánh? Roi da trong tay thu hồi lại thành một cây trâm rồi nhảy xuống vực thẳm, cho đến khi cảm thấy gần sắp tới đất thì hai tay nàng hất tấm vải to lớn kia lên, tấm vải vội bung ra “Phịch”, nàng thả phào nhẹ nhõm từ từ rơi xuống đất, rất may là nàng tiếng sấm trước, hắc hắc, thật quá thông minh.

Xuống tới đây nàng thả tiểu phiền phức ra rồi nhìn chăm chăm lấy tiểu phiền phức nói “Giúp đỡ ta tìm Đan Đan”

Tiểu phiền phức ngó người trừng to đôi mắt rần, hùng hổ nói “tiểu tổ tiên của ta ơi, ta là rần, nào phải loài chó săn mà biết tìm”, cứ như hần là chó không bằng.

Nàng tháo khăn bịt mắt ra chu môi nói “Thêm một người thêm một phần sức, phải không nào” rồi nở ra nụ cười tươi mong mỗi tiểu phiến phức đáp ứng yêu cầu của mình.

Tiểu phiến phức thở dài, lực bắt tòng tâm, chỉ có thể nhập xác vào một con thỏ rừng gần nhất quanh đây mà đi tìm người giúp tiểu nữ nhân này.

Từ xa xa xuất hiện một nam tử vận guốc đi tới, di chuyển nhẹ nhàng như gió.....ngồi hôm xuống nhìn lấy nữ tử đang nằm bệch đi bên cạnh dòng suối trong mát nơi làng mạc xa xôi hẻo lánh.

40. Chương 40: Nam Nhân Bí Ẩn

Tại một làng nhỏ hẻo lánh, có một căn nhà gỗ nhỏ nhỏ ống khói trên mái nhà đang nhả ra khói xám, quanh đây có vẻ cách xa làng nhất, im ắng nhất, một tiểu viên nho nhỏ được các gỗ mục ghét lại tạo nên một hàng rào, từ đây nhìn vào tiểu viên thấy có một chú thỏ nhỏ nhỏ đang nhai củ cà rốt, bộ dạng ‘tôi ghét cà rốt’ đã lộ rõ trên khuôn mặt trắng tinh của chú ta, nhưng chú ta chỉ có thể làm bộ ăn thôi, mà còn ăn rất khép nép nhẹ nhàng từ tốn mà ăn.

Bên trong nhà ánh sáng chiếu len lỏi vào các khe gỗ, có một nam tử mang mặt nạ, ăn mặc quái dị đang ngồi tại mép giường, lau mồ hôi ột nữ tử, bộ dạng thập phần dịu dàng mà chăm sóc cho nữ tử đang nằm miên man trên giường gỗ.

Sau khi nhận được sự chăm sóc tận tình của người nào đó thì Hoàng Bá Dạ Sương run người, mở đôi mắt đẹp ra ngấm nhìn xung quanh, tự vươn mình đứng dậy, xoa xoa lấy vàng thái dương của mình thì nhớ ra, hôm qua nàng đã không ngừng đi tìm, tìm khắp cả ngọn núi cũng không thấy tung tích của người mà nàng cần tìm, khi tới gần một con suối nhỏ thì nàng kiệt sức mà ngất hẳn đi.

Đột nhiên trước mắt nàng xuất hiện một nam tử có thân hình cao to cường tráng không kém phần đại ca, đang mặc bộ áo kimono, chân đi guốc? Mang mặt nạ trắng có làn đỏ như mặt nạ của người Nhật Bản? Thời đại này cũng có người nhuộm tóc highlight sao?

Từ trong mặt nạ nam tử nhoẻn miệng cười ái muội, vội nhếch môi lên, yết hầu bậc ra tiếng khàn khàn trầm thấp mà lại có lực của một nam nhân tuổi đôi mươi nói “Tiểu cô nương, cô nương đã tỉnh, trong người còn không khỏe?”

Ta vội ngẩng người ra, cảm nhận được người này rất thân thiết, bất giác ta cũng không cảm thấy người này ăn mặc kỳ dị mà sợ hãi vì ở thế giới ta mặc kimono vốn là chuyện bình thường, nên ta lắc đầu, có lẽ vì mất lực mà nhỏ nhẹ yếu ớt nói “Àn, đa tạ công tử đã cứu mạng và chiếu cố tiểu nữ”

Nam tử lạnh lùng không nói gì cả, chỉ xoay người lại, tiếng guốc chà sát với sàn nhà tạo nên tiếng vang ‘cộp, cộp’ vốn có của mình, thì nàng lại giật mình, đôi mắt mở to ra, vì sao khi này nàng không nghe thấy mà bây giờ lại nghe thấy, có phải là do nàng suy nghĩ quá nên không nghe thấy?

Vội nhìn quanh đây là một ngôi nhà gỗ mục có chút ẩm ướt, xung quanh chẳng có gì đáng giá, nhưng loại chần mà ta đang đắp là loại gấm thượng hạng? Loại gối mà ta gượng lưng nằm lên là loại gối lông vịt nơi xuất sứ không hề tầm thường?

Vì sao nơi này nghèo nàn như thế mà chỉ có trên giường là đồ thượng hạng không? Còn vị nam tử kia rõ ràng là mang thân phận không hề đơn giản? Cuối cùng là có ý đồ gì? Hay chỉ đơn giản tiện tay cứu giúp?

Nam tử quay trở lại với chén cháo nóng hổi bốc khói trắng ngần ngút trong tay, để lộ ra giọng khàn khàn có chút nhu tình mà nói “Cô nương vừa thức tỉnh, ăn chén cháo cho đỡ bụng đi”

Nhưng khi nghe thấy giọng nói kia thì ta quên mất tất cả, không chút sợ hãi mà đỡ lấy chén cháo của nam tử kia đưa, đầu óc trống rỗng không còn nghĩ được gì, chỉ biết rằng rất đói bụng cần đắp đầy bụng.

Từ lớp mặt nạ lộ ra một đường cong hoàn mỹ trên đôi môi mỏng của nam tử này, nàng ăn xong thì vội hỏi “Gần đây có người nào như tiểu nữ bị sẩy chân rơi xuống nơi này chứ”

Nam tử thu lại bát đã cạn và nói “Không”, trên khuôn mặt nàng lộ rõ vẻ ủ rũ sầu não, thì nam tử lại nói thêm “Tại hạ có thể đi hỏi thăm tin tức”

Ta bắt chi mà nở ra nụ cười cảm kích nói “Ân, đa tạ”, nam tử kia gạt đầu muốn ra đi thì ta lại vươn người hỏi “Xin hỏi quý danh của công tử”

Nam tử kia có chút khó trả lời, từ trong mặt nạ thở dài, nói “Tại hạ chẳng có tên”

Ta ngăn người ra một chút, có chút không hiểu, nam tử kia lại nói “Cứ xưng tại hạ bằng công tử là được”

Ta chỉ biết gạt đầu ngắm nhìn nam tử này ra đi, ta không hiểu, ta chỉ có cảm giác người này sẽ không hại ta.

Đột nhiên một con tiểu bạch thỏ chạy vào đứng trước mặt ta hỏi “Nhà ngươi không sao”

Ta lắc đầu, cười nhẹ giọng cảm kích “Ân, chẳng sao, làm khổ ngươi a”

Tiểu phiến phúc giật cả người mà nói “ngươi có phải là tiểu mạc” bộ dạng sợ hãi đã lộ trên khuôn mặt của tiểu bạch thỏ đáng thương này.

“vô nghĩa”, ta giận dữ quát, thật là đối xử tốt với hần ta thì hần ta lại nghi ngờ, đúng là đồ tiểu nhân.

“Uy, xin lỗi vì ngày thường ngươi ra sao ngươi tự hiểu rõ” tiểu phiến phúc nói xong thì cười khanh khách lên.

“lãi nhãi”, nàng có chút không vui à nha.

“Mà này, nhà ngươi có thể tùy tiện tin tưởng người xa lạ”

Ta có chút ngớ người ra, đôi mắt ngây thơ nhìn lấy tiểu bạch thỏ kia thì ta lại bình thản đáp “Hần không hại ta”

“Ngươi chắc chứ”, giọng của tiểu phiến phúc sợ hãi, bất chợt run lấy bấy lại nói thêm “Ngươi không cảm thấy nam nhân này rất lạnh rất nguy hiểm sao”, nếu người này không có uy lực mãnh liệt như thế thì hần cũng không ngoan ngoãn tùy ý cho nam nhân kia nhét củ cà rốt vào miệng, hần còn nhận ra nam nhân kia còn có nụ cười quỷ dị, thật không dám nhìn sâu vào đôi mắt như.... hư....thật khủng khiếp.

Ta gãi gãi đầu rồi nhún lấy hai vai của mình mà ngây ngô đáp “Hần không hại ta, tin ta đi”

Tiểu phiến phúc lườm lườm nàng rồi thở dài lẩm bẩm “hy vọng là thế” cũng phải nếu muốn hại thì hại từ đầu rồi....., rồi chợt nhớ ra nói “Uy, nhà ngươi đã bắt tinh nhân sự một ngày một đêm, người kia biết được thì ngươi sẽ chết muôn vạn lần”

Đúng như phản ứng mà tiểu phiến phúc dự đoán, cả người nàng nhào ra như bột mì, vô lực mà nằm bịch xuống giường, cầm lấy tấm chăn mà run cầm cập, riêng hần thì cười lăn cười bò cười điên loạn lên.

Thật không tưởng tượng nổi nếu để đại ca ta biết được, nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ, lúc đó lại giận dữ ta không thêm quan tâm ta sao? Ô nó thật không muốn suy nghĩ thêm, ta mệt mỏi xoa xoa lấy vầng thái dương, và ngủ thiếp đi bên chiếc gối mềm mại này từ lúc nào không hay.

41. Chương 41: Tường Thuật

Thái dương dần dần muốn khuất dạng thì có một nữ tử vội vàng vàng đi vào căn nhà gỗ, ngồi trên mép giường, lay lay thân ảnh đang nằm ngủ như con heo thức dậy.

Khi ta đang ngủ tới trời trăng không biết gì thì có một người lay lay ta dậy, ta vội vươn người dậy, ôm lấy Thượng Quan Đan Đan trước mặt.

“Tại sao muội lại ở đây”, Thượng Quan Đan Đan kinh ngạc không kém nàng mà hỏi han.

Nàng cười nhẹ mà nói “Muội nghe tin tỷ gặp nạn, nên tìm tới đây”, rồi lại cầm lấy hai vai của Thượng Quan Đan Đan mà nhìn khắp người thấy Đan Đan bình thường thì nàng mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Thượng Quan Đan Đan nhăn mày có chút xúc động, mà ôm lấy thân thể bé nhỏ của nàng, khẽ trách móc “Muội thật ngu xuẩn mà, tỷ thật không sao, muội đừng bao giờ mà hành động dại dột như thế”

Ta vội gật đầu ôm lấy Đan tỷ, sau khi cả hai trải qua xúc động thì ta hỏi “Hiện tại nàng ta không sao chứ”

“Ân, nàng ta đã không sao, chỉ có điều bình thường bị ức hiếp ô nhục lâu ngày thân thể vốn yếu ớt nay càng suy nhược hơn” Thượng Quan Đan Đan trả lời, bộ dạng lộ ra vẻ mệt mỏi có thương tiếc cũng có.

Ta hỏi thêm “Tỷ với nàng ta thật bị rơi xuống núi?”

“Ân, tỷ với nàng ta gặp nhau khi tỷ đi cúng chùa, nàng ta đã bị ái thiếp của thập nhất vương ức hiếp ô nhục trước cổng chùa, tỷ thấy uất nên liền nảy ra ý định tương trợ, mới đầu nàng ta không muốn theo tỷ mạo hiểm sợ tỷ sẽ bị liên lụy, còn người nhà nàng ta nữa” nói tới đây Thượng Quan Đan Đan thở ra một ngụm khí tức giận mà lớn giọng quát:

“Cho tới khi hần ta dắt nàng ta đi cưới ngựa tại ngoại ô thì nàng ta sinh ra ý định dại dột phi ngựa tháo chạy, hần ta đã giết chết phụ thân nàng ta để cảnh cáo và thị uy, nàng ta mau chóng bị bắt lại, đêm đó nàng ta liên lạc với tỷ, tỷ đã hứa là sẽ tương trợ liền mang nàng ta rời khỏi phủ”

“Ma xui quỷ khiến cho hần bắt gặp hai ta đang tháo chạy, nên tỷ cùng nàng đi tới bước đường cùng, bị bắt lại thì sống không bằng chết, chỉ bằng thử vận may một lần cả hai cùng nhau lăn xuống núi nào ngờ đó lại là một vực thẳm sâu vạn trượng, trong lúc tưởng chừng như giáp với cõi chết thì bị ngọn cây móc lại rồi lại rơi xuống đất, rất may là gần giáp với mặt đất, nên tỷ chỉ bị xây xát nhẹ, còn nàng ta thì, nàng ta thì....bị nặng hơn tỷ”

Ta thở dài, lắc đầu, hoàn cảnh của ta tốt biết bao nhiêu thì nàng ta lại bị ức hiếp bấy nhiêu, cùng làm nữ nhân mà chứng kiến cảnh mình ăn sung mặc sướng còn nàng ta.....

Thượng Quan Đan Đan ngồi xuống ghế, châm trà lên uống rồi nói “Còn muội nữa, tùy tiện đi xuống đây không sợ bị đại ca người băm thành thịt viên sao?”

Ta vội giật mình chỉ biết cúi đầu sát tận ngực, Thượng Quan Đan Đan phì cười “Xem ra khi về tiểu muội sẽ gặp đại nạn a”

Ta cũng chỉ biết cúi đầu ủy khuất vô biên, Thượng Quan Đan Đan gương người đứng thẳng lên mà hỏi “Tiểu muội từ quen biết tên nam nhân kia”

“Nam nhân.... Ân”, ta vội gật đầu vì biết Đan tỷ nói tới ai rồi.

Thượng Quan Đan Đan nhăn mày thanh tú của mình lại mà nói “Muội không cảm thấy hần rất quái dị”

“tỷ là người thứ hai nói ra câu đó”, nàng lầm bầm nói, Thượng Quan Đan Đan ngạc nhiên nhìn nàng, nàng vội la lên “Ách, không, ý muội nói nam tử đó đã cứu muội thì có gì quái dị”

“Không lẽ muội tin tưởng hần tới mức này? “Thượng Quan Đan Đan mơ hồ nói, nàng nhăn mặt lại hỏi “Tỷ, muốn nói gì”

“Ngô, ý của tỷ là muội thật sự có thể tin tưởng hần, muội không cảm nhận được xung quanh hần đều rất lạnh, rất lạnh sao”, Thượng Quan Đan Đan chà sát hai tay nói.

“Lạnh”, ta chân động tới độ thốt ra câu này, thật sự lạnh sao, ta vội lắc đầu, gạt tấm chăn ra đi xuống giường thì Đan tỷ đi xoẹt qua ta như một cơn gió, khiến đầu óc ta quay cuồng, vội nhìn lấy Đan tỷ đang sờ sờ giường của ta mà hỏi “Đan tỷ, tỷ”

“Muội có thấy một nam nhân nào mà ăn vận cao sang, dáng dấp tựa như một ông hoàng mà xuất hiện nơi địa phương hẻo lánh ít người này không” Thượng Quan Đan Đan quăng cái chăn xuống, đi tới bên nàng, như ép cung nàng.

Nàng vội dùng tay lùi ra sau, mắt to nhìn lấy Thượng Quan Đan Đan “Muội không thấy lạ khi căn nhà mục nát này lại hiện diện lên những vật dụng sang trọng, cái đáng lo nhất là chỉ có xuất hiện trên giường muội?”

Ta vội bật cười, chính ta còn chẳng hiểu thì làm sao mà giải thích cho Đan tỷ nghe vì thế ta thở dài nói “Tỷ yên tâm đi muối tin công tử kia không làm hại chúng ta, nếu không công tử kia đã ‘ăn tươi nuốt sống’ muối từ lâu rồi”

“nhưng...” Thượng Quan Đan Đan không nói lên lời, chỉ có thể gương mặt nhìn Hoàng Bá Dạ Sương bình thản mà đi ra ngoài, Thượng Quan Đan Đan vội lắc đầu và đi theo thân ảnh của nàng.

42. Chương 42: Tâm Sự

Nàng cùng Đan Đan đang đứng kế bên mép giường ngắm nhìn vị nữ tử trên giường sắc mặt tái nhợt hẳn đi, đôi môi nhợt nhạt không chút khí huyết, cánh tay do va chạm với cây cổ mà tạo nên nhiều tàn tích, đầu không ngừng đổ mồ hôi hột, Thượng Quan Đan Đan vắt khô khăn và lau đi mồ hôi của Hà Tiểu Tương.

Thượng Quan Đan Đan thở dài “Chỉ tiếc ở đây chẳng có đại phu giỏi, nên bệnh tình nàng ta ngày một ngày một xấu đi”

Ta đứng kế bên cũng chỉ biết trơ mắt nhìn lấy Hà Tiểu Tương đang vật lộn với bệnh tật trên giường mà chẳng giúp ích gì được, giá mà ta chịu học y thuật thì có phải tốt hơn không, để không vô dụng như bây giờ, bất giác ta râm nhẹ “Nam nhân thật quá đáng”

Đột nhiên từ đâu vang lên giọng nói “Đúng”, ta cùng Thượng Quan Đan Đan giật bắn mình khi thấy bị nam tử vận kimono đi tới.

Ta đỏ mặt, lộ ra vẻ xấu hổ, ái ngại nói “Thật xin lỗi”

Nam tử vội lắc đầu nói “Àn, tiểu cô nương chẳng có lỗi, tại hạ chỉ nói sự thật”, cả hai cùng ngó người ra, vị nam tử đi ‘cộc cộc’ tới mép giường rồi nhìn ta nói “Tiểu cô nương có tin tưởng tại hạ”

Ta vội gật đầu và hẩn hạ lệnh đuổi khách “Thế thì tốt, thỉnh hai tiểu cô nương ra ngoài, tại hạ sẽ dốc sức chữa trị”

Nghe vậy ta liền bước chân ra ngoài, thuận tiện lôi kéo Đan tỷ đang đứng ngây người ra, rồi đóng cửa.

Thượng Quan Đan Đan ở ngoài cửa như phu quân chờ thê tử mình sinh đẻ vậy mà đi qua đi lại, đứng ngồi không yên thỉnh thoảng còn hỏi nàng “Có thật là vị công tử kia đáng tin tưởng”

Ta gật đầu bình thản đáp “Àn, Đan tỷ, xin tỷ đừng đi qua đi lại, làm muối chóng cả mặt đây này”, rồi xoa xoa lấy vầng thái dương.

Thượng Quan Đan Đan nghe chẳng lọt tai, nắm lấy váy của mình mà đi qua đi lại, đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy Thượng Quan Đan Đan lộ ra vẻ sợ sệt như vậy, nàng thở dài hỏi “Thật sự hẩn ta trong mắt tỷ đáng sợ như thế sao”

“Muội chẳng biết đâu, tỷ đến đây một ngày, sau ngày đó mới thấy dân làng bàn tán xôn xao, ngôi nhà vốn dĩ bỏ hoang đã lâu, đột nhiên bốc lên khói trắng ngùn ngụt, và xuất hiện một quái nhân ăn mặc khác người” ngập ngừng một chút lại nói thêm “Có lẽ hẩn cứu mạng muội nên muội không cảm thấy...”, rồi ghé sát tai nàng nói:

“Hẩn không chỉ đáng người cao to dũng mãnh, mà đôi mắt hẩn phát ra hàn khí âm u, tạo cho người ta cảm giác hẩn là con người chỉ có thể nhìn không thể đụng chạm, muội có thử nhìn qua đôi mắt hẩn chứ”, Thượng Quan Đan Đan hỏi.

Quả thật nàng chưa một lần nhìn qua đôi mắt từ trong lớp mặt nạ trắng của hẩn, Thượng Quan Đan Đan như kiến bò trên chảo dầu, vò lấy một vạt áo của mình đến mức nhăn nhoe.

Kỳ thật là trong lúc Thượng Quan Đan Đan hỏi thăm tin tức để về lại kinh thành thì nhìn thấy một nam nhân đi tới, bộ dạng từ đằng xa đã cao ngạo rồi, không ngờ khi tới gần lại dọa người tới vậy, khiến cho hai

dân làng kia hoảng sợ mà tháo chạy không kịp, hẳn ta dường như quen biết nàng còn nói có một người tìm nàng?

Vô tình nàng nhìn thấy đôi mắt như xuyên thấu nhìn qua người thì nàng hoảng hốt không biết có nên đi theo không, nhưng mà nam tử kia lại đưa cho nàng ánh nhìn làm cho nàng phải tuân lệnh hắn mà đi tới ngôi nhà gỗ mà dân làng nói, cho tới khi nàng thấy được thân ảnh của tiểu muội tử nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Đan tỷ như vậy ta liền ôm lấy Đan tỷ vỗ về trấn an “Ân, tỷ, sẽ không sao đâu”, khi ta nói xong thì cánh cửa bật ra, vẫn là giọng khàn khàn quyến rũ vô bờ mà nói “Cô nương bên trong chỉ cần nghỉ ngơi thêm sẽ không sao”

Ta cùng Đan tỷ nhanh chóng bước vào, Hà Tiểu Tương sắc mặt có chút khí huyết hồng hào trở lại, cả ta và Đan tỷ đều sưng sốt, ta liền tôn vị công tử kia là thần y, thật quá là tài giỏi.

Không cần một ngày, chỉ nửa ngày Hà Tiểu Tương đã tỉnh dậy, giờ nàng mới nhận thấy Hà Tiểu Tương là một hài tử nữ, đôi mắt to nhìn như một viên hắc trân châu thượng hạng nhất, bờ môi cong nũng nịu, làn da trắng nõn mịn màng, cũng là một tiểu mỹ nhân, giọng nói thanh thanh khiến người ta nghe thấy cũng động lòng.

Thượng Quan Đan Đan nhanh chóng thu xếp cho Tiểu Tương ở lại làng này, hứa mỗi tháng đều thăm Hà Tiểu Tương, Hà Tiểu Tương thì gật đầu cười nói lia lịa.

Nàng vội vợ lấy tiểu bạch thỏ, cùng Đan tỷ cáo dân làng, trước lúc cất bước ra đi thì vị công tử kia có nói “hữu duyên sẽ gặp lại, cô nương thỉnh bảo trọng, phải cẩn thận chăm sóc sức khỏe”

Ta gật đầu mà nói “Ân, hy vọng có ngày tái ngộ”, ta cảm thấy không nỡ rời xa chút nào còn cảm thấy có chút lưu luyến nữa cơ, Thượng Quan Đan Đan thấy thế vội kéo ta ra đi, ta thấy vị công tử kia vẫn nhìn theo ta, ta vội vẫy vẫy tay tạm biệt công tử mặc kimono kia.

Trên đường đi trở lại lên núi thì Đan tỷ hỏi ta “Tiểu muội tử, yêu mến hẳn ta?”

Câu hỏi này làm ta muốn sẩy chân mà lăn xuống núi, ta trừng mắt nhìn Đan tỷ, Đan tỷ cũng trừng mắt ta nói “Xem ra Hạo Minh có tình địch lớn”

Câu hỏi này lại làm ta muốn xỉu đi để không nghe thấy gì cả, Đan tỷ thở mạnh nói “Tỷ biết hết mọi chuyện, thật ra hôm đó ngày đầu tiên tỷ gặp người là do tỷ bất cẩn dẫm phải gấu vấy của mình mà trượt chân té, rất may đại ca muội phản ứng kịp thời cứu giúp tỷ, nhưng không ngờ lại bị hai người hiểu lầm”

Rồi Đan tỷ nhìn lấy ta nói thêm “Đó cũng là lần đầu tiên mà tỷ cảm thấy Hạo Minh không còn là Hạo Minh, trước giờ Hạo Minh chưa từng để lộ ra mình muốn gì, hỷ, nộ, ái, ố đều được che giấu kỹ càng”

“Muội có biết ngày đầu tỷ gặp Hạo Minh hẳn ta rất lạnh lùng cỡ nào không, ngay cả ngó cũng không thèm ngó đến tỷ, cho đến khi tỷ bám hắn không tha, thì miễn cưỡng hắn mới kết bạn với tỷ, hình như hẳn nhìn thấu ý đồ của tỷ nên nói thẳng: ‘chúng ta chỉ có thể làm bằng hữu.’”

Thì ra đại ca của ta thật sự là lãnh nam sao? Ta lại vênh tai nghe Đan tỷ nói tiếp “Và hôm tỷ ngộ ý mời muội đi cưới ngựa thì muội tỏ ra không thích tỷ, tỷ cũng bắt đầu nghi ngờ rồi, cho tới khi tỷ chứng kiến Hạo Minh vốn là người rất ghét ai đụng chạm vào đồ hắn hoặc người hắn, điển hình là trong một buổi gặp mặt Đan Phụng lỗ tay chạm lấy tay hắn thì hai mắt hắn như lóe sáng nhìn Đan Phụng như muốn giết muội ấy vậy”

“Hắn vốn là người ‘độc lai độc vãn’ tỷ cũng hơi nghi ngờ, và tự nhủ rằng Hạo Minh chỉ là yêu thương hai tiểu muội thôi, khi buổi yến tiệc tẩy trần uội thoát khỏi tay Minh Giaó, muội hung hăng tức giận phớt lờ hắn, muội không nhìn thấy khuôn mặt của hắn lúc đó, bộ dạng giận dữ ra mặt, thấu hận không thể bỏ nhào tới ăn sống muội”

“Cùng lúc đó Thiên Kỵ -hắn ngộ ý muốn thú muội làm thê thì tỷ nhận ra hẳn không đơn giản là ‘yêu thương’ mà thật chất hẳn đã sớm xem muội là của hắn rồi, dù hắn đang cười với Thiên Kỵ nhưng nụ cười đó thật giả tạo, khuôn mặt tuần tú đã sớm hiện lên sự chán ghét cùng thấu hận”

“Trong buổi tiệc, muội không nhìn thấy hấn ghê tợn như thế nào, thật chất hấn không có động đũa, mà chỉ nốc rượu liên tục, mắt như phát hỏa, có thể thấy hấn tức giận cực độ khi nhìn các nam nhân cứ vây quanh muội như ong bu mật vậy, cứ như một nam nhân ăn dấm chua vậy, nên tỷ mới khéo nhắc nhở muội” kể tới đây thì nàng đã ngó người ra, há miệng tận mang tai.

Thượng Quan Đan Đan ghé sát bên người nàng, giọng tràn đầy ý giễu cợt “Sao đêm đó, hấn có làm gì muội”

Bất tri bất giác nàng đỏ mặt lên thì Thượng Quan Đan Đan vội cười toe toét, rồi sắc mặt có chút tái nhợt lại, nàng cũng hiểu, nên nàng không nói gì cả.

Vốn dĩ huynh muội với nhau, làm ra cái chuyện trái luân thường này, thật đáng chết, nhưng nàng rất yêu thương hấn, hấn cũng chỉ yêu thương nàng, hai người là tình nguyện, vì sao nguyệt lão lại nỡ lòng trêu cợt nàng với hấn chứ.

Lỡ như một ngày chuyện bại lộ ra, nàng thật không biết tính ra làm sao nếu có thể chết cùng thì tốt.

Lỡ xui xẻo mọi chuyện không bị bại lộ mà hấn hấn vì che đậy gian tình của hấn và nàng, mà cưới thêm thê thiếp về nhà thì sao? Nàng có thể trở mặt nhìn hấn san sẻ tình yêu của hấn cho vị thê thiếp mới ư? Nói tới đây thì nàng thật muốn khóc, vì nước mắt tuôn trào ra như suối.

Thượng Quan Đan Đan lắc đầu ôm trầm lấy nàng, đứng giữa núi có một giọng khóc của một nữ tử vang lên khắp cả rừng núi, tiếng khóc trong thật thảm thương làm sao, bi đát làm sao.

43. Chương 43: Nghi Vấn???

Một nữ tử ăn vận xinh đẹp đang đứng trước cửa gỗ được điêu khắc tinh xảo, vị nữ tử đó đứng một hồi thì vội di chuyển tới cột nhà mà dựa lưng vào bộ dạng mệt mỏi lộ rõ trên khuôn mặt đẹp mỹ lệ của nàng ta.

Đột nhiên mắt của nàng mở đến không thể mở to thêm nữa, miệng há hốc không thể ngậm lại ngấm nhìn lấy đôi mắt băng lãnh đang trừng lấy nàng, nàng vội thức tỉnh cười nhẹ rằng khuôn mặt lộ rõ sự sợ hãi mà nói “Thỉnh an đại ca”

“Rắc”, tiếng các đốt xương chạm vào nhau mà tạo thành, khuôn mặt tuần tú chuyển dạng trở nên hắc ám hơn bao giờ hết, môi hấn mím chặt lại thành đường thẳng đang trừng mắt nhìn lấy nàng, làm nàng đang run rẩy, hận giờ này không thể xuất hiện một cái lỗ để chôn mình xuống đất tránh đi sự giận dữ ‘xông thiên’ của Hoàng Bá Hạo Minh.

Hoàng Bá Hạo Minh cắn răng tiến tới gần nàng, cúi người xuống nói nhỏ bên tai nàng, nhưng giọng nói như quỷ sai đòi mạng vậy “Hai ngày nay, muội đã đi đâu”

Ta sợ hãi nhìn thấy hàn khí bao quanh người ta, Đan tỷ bảo vị công tử đó chứa đựng hàn khí ta thấy đại ca ta mới là người phát ra hàn khí, ta nuốt nuốt nước miếng, yếu ớt nói “Muội...muội...muội...”

“Muội làm sao, hử” nhìn hấn đang nở ra nụ cười, nụ cười có một không hai rất khủng bố hỏi nàng, nàng sợ hãi, tim muốn rớt cả ra ngoài, đôi mắt lim dim nhìn lấy hấn, không hề có tác dụng, đối với hấn lúc này dù nàng có làm gì đi nữa thì hấn cũng không tha thứ cho nàng.

Thanh âm trong trẻo mà tao nhã, tao nhã mà thanh thót truyền tới “Muội chẳng qua cùng Sương muội đi du sơn ngoạn thủy một chút thôi, Hạo Minh huynh không phải huynh không nể mặt uội mượn Sương muội vài hôm chứ”

Hấn trợn mắt lên trời, thật giận hai nữ nhân này dám cả gan nói dối hấn, hấn thở gấp để khống chế mình không vì tức giận mà ‘quy thiên’, nên hấn mãnh liệt liếc nhìn Thượng Quan Đan Đan mà nói “Vậy sao, đa tạ Đan muội thật có hảo tâm mà chiếu cố tiểu muội tử của huynh”

Ngoài mặt hấn nói cười ôn nhu thật chất ai cũng nhìn ra hấn thật sự ‘rất giận’, Thượng Quan Đan Đan cười nhún nhún vai, liếc nhìn Hoàng Bá Dạ Sương đang co rúm như một con tôm luộc, thì nàng thở dài.

Hoàng Bá Hạo Minh cầm lấy cổ tay của nàng hung hăng lôi kéo rồi liếc nhìn Thượng Quan Đan Đan nói “Cáo biệt Đan muội, có dịp huynh sẽ tới nhà tạ lễ sau”

Rồi đi mất dạng, Thượng Quan Đan Đan chỉ biết lắc đầu than thở không ngừng, hẳn thật sự vì yêu mà điên mất rồi, lúc trước nàng cũng không biết hẳn là một nam nhân khi yêu sẽ phát cuồng như thế.

Vì thế nàng chỉ đứng nhìn bóng lưng của hắn đi mất dạng, nếu nói nàng không yêu nam nhân anh tuấn trác tuyệt như vậy thì có vẻ như nàng đang cố gượng, phải, thật ra ngay lần đầu gặp mặt thì nàng đã yêu hắn rồi.

Chỉ tiếc rằng ‘nữ thần hữu ý, tương vương vô mộng’, cũng ngay từ đầu hắn nói rõ cho nàng nghe ‘chúng ta chỉ có thể làm bằng hữu’ thì nàng biết hẳn thật chất chỉ coi nàng là ‘bằng hữu’ chứ chẳng thể tiến xa hơn nữa, đôi mắt ươn ướt tựa như muốn đổ lệ.

Khi nàng chú ý đến hắn có tình ý với tiểu muội hắn thì nàng rất sợ hãi đến độ đêm đêm đều đổ lệ, thậm chí dâng lên sự khinh bỉ về hành động của hai người họ, nàng còn ghen ghét với Dạ Sương, nhưng nàng thật sự không làm được, một cô gái ngây thơ lại khả ái như thế làm sao mà nàng lờ oán hận?

Vì thế nàng cũng chỉ biết trở mắt nhìn họ ‘gian díu’ với nhau, nàng làm sao mà mở khai họ ra, một người là bằng hữu, một người nàng coi như tiểu muội mà đối đãi, vả lại nàng ta đối đãi với nàng rất tốt?

Thượng Quan Đan Đan vội xoay mình trở về sương phòng, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt của mình lầm bầm nói “Hạo Minh, Dạ Sương, thế thì đành xem ông trời có nhần tâm mà chia rẽ đôi uyên ương các người không”

Khi Hoàng Bá Hạo Minh lôi kéo nàng ra đi thì từ trong góc tối một cặp mắt lóe sáng tựa như giận dữ mà nhìn lấy hai người ra đi, miêu tả cao cao lên bức tường sao góc tối, hiện lên những vết máu thấm đẫm hòa chung với bức tường đã bị biến dạng.

.....

Tại Hạ Anh vương phủ, trong một căn phòng sang trọng lại lộng lẫy mùi hương thơm ngào ngạt từ đỉnh lưu hương truyền ra, một vị nam tử vận bạch bào ngồi dựa lưng vào ghế một chân kê nâng lên ghế, bộ dạng ngồi ngạo nghễ lại vênh vác không kém phần uy nghiêm khủng bố

Cửa được bật ra như chờ sẵn ai đó tiến vào, một lát sau có một nam tử vận y phục binh lính tiến vào quỳ rạp xuống cung kính mà đáp “Khải bẩm vương gia, tiểu nhân đã tìm thấy ba xác nữ nhân dưới vực thẳm, nhưng chết không toàn thây, rất khó coi”, tên lính vừa nói run cầm cập sợ rằng mình sẽ bị chết thây không bằng.

Khuôn mặt phút chốc biến dạng, hắn đá đổ cả bàn, giọng nói phi thường âm lãnh, con ngươi nheo lại như muốn giết người “chết tiệt, Hà Tiểu Tương con tiện nhân này, chưa có sự cho phép của bốn vương mà dám chết, thật đáng dạng, đúng là tiện nhân, tiện nô”

“Thưa vương gia bớt giận, thông tin này ngay cả Thiên Cơ Các cũng giật mình và chẳng tìm ra manh mối”, tên hầu nuốt nước miếng nói tiếp

Hắn quay đầu lại, hai mắt nheo lại cực quỷ dị mà rống lớn “Hừ, vô dụng, lũ phế vật, cút”

Tên lính mừng thầm, chạy trốn chết ra ngoài, còn thập nhất vương sắc mặt méo mó, biến dạng, cứ như sát thần âm lãnh không ngừng đập phá tung cả căn phòng để chuốc giận.

.....

Trong Thiên Cơ Các, tại một mật thất, có một nam tử trung niên vận hắc bào, một nam tử thành niên vận bạch bào và một nam tử hắc y nhân đang trong tư thế bấm huyệt:

“bẩm chủ tử đó là tin tức phi thường xác thực”

Hoàng Bá Thuần sờ sờ cằm, nghi hoặc “ở đâu mà ra được ba cái xác, đi mà điều tra xem mấy ngày nay có ai nhảy vực tự sát không”

“Ân”

Vị nam tử hắc y nhanh chóng di chuyển ra ngoài lúc này Hoàng Bá Hạo Minh đứng bên phải vội lên tiếng “rõ ràng họ đã đều bình yên, phụ thân nghi ngờ điều gì”

Khuôn mặt Hoàng Bá Thuần hiện lên tia sợ hãi, giọng nói có chút trầm trọng nói “hi vọng là ta quá đa nghi”.

Nhìn sắc mặt của Hoàng Bá Thuần cơ hồ Hoàng Bá Hạo Minh cũng đoán ra vài tia, chắc chắn có một cao nhân xuất hiện nên phụ thân hắn lo sợ? Mà phụ thân hắn là người như thế nào, võ công trác tuyệt mà lại lộ ra vẻ mặt lo sợ ?

44. Chương 44: Lo Lắng??? Dư Thừa!!!

Còn về phần Hoàng Bá Dạ Thương thì thê lương rồi, không những bị ‘ai đó’ ngớ lơ, mà còn bị nhốt trong phòng, thỉnh thoảng có một vài nhân vật vào ‘giáo huấn’ cho nàng nghe, đến độ mấy ngày nay tai nàng đều mọc kén.

Không những thế điều ác liệt nhất là cấm tuyệt đối nàng ra cửa, chỉ cần nàng mở cửa ra cung nghênh nàng là hai tỷ nữ võ nghệ siêu quần, thập đại cao thủ sẵn sàng tóm cổ nàng vào phòng, họ làm người hầu mà còn ‘to lớn’, ‘ngang ngược’ hơn cả nàng, thật không biết ai làm người hầu ai làm tiểu thư nữa đây.

Quả thật người của Tuyệt Sơn có khác ngoại trừ nghe lệnh lão nương nàng thì cái gì họ cũng coi như ‘không nghe’, ‘không thấy’, ‘không biết’.

Đành thế vậy, tính sổ sách cho qua ngày vậy, còn ngày ngày chứng kiến tiểu phiến phức không ngừng quấy rối làm phiền nàng, rất may là ‘ai đó’ hiểu ý nàng dù không chạm mặt nhưng vẫn luôn căn dặn nhà bếp làm thêm thức ăn cho nàng nếu không thật không biết một phần thức ăn, ai ăn và ai nhìn, thiên, nàng thật sự rất khổ nha.....

Rất tiếc nàng kêu trời không thấu, đất không nghe!!!!

Nàng để ý những người trong gia đình này còn bị di truyền dòng máu di truyền là thích ‘xô cửa’ đi vào, không cần hỏi han chủ nhân của phòng này có đồng ý không, một một mạch đi thẳng vào hỏi tội? Điển hình là hai vị đại nhân trước mắt ta.....

Hoàng Bá Thụy Minh dùng đôi mắt ác liệt mà nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang ngồi ngay ngắn cầm bút lông quẹt qua quẹt lại trên cuốn sổ, không thèm để ý sự hiện diện của hắn thì hắn phi thường ‘bực mình’, ‘giận dữ’, lớn tiếng mà nói “Xem ra tiểu biểu muội rất chăm chỉ làm việc nha”

Ta khế liếc mắt nhìn lấy Thụy Minh biểu ca nhận ra hắn hung hăng trừng mắt với ta thì ta vờ như không biết mà trả lời “Thụy Minh biểu ca, xin hỏi biểu ca muốn nói gì”

Không tới lượt Hoàng Bá Thụy Minh nói, thì Hoàng Bá Dạ Mỵ đẩy hắn sang một bên nói “Có thật là muội cùng Đan tỷ đơn giản mà đi ngao du sơn thủy”

Ta có chút không hiểu nhìn lấy tỷ tỷ thì tỷ tỷ vội giải thích “Ngay cả Thiên Cơ Các cũng không chịu tiết lộ cho tỷ biết, từ khi muội đi về thì sắc mặt phụ thân rất kém, không chỉ thế ngay cả mẫu thân cũng vậy, tỷ hỏi lấy Dạ tam thúc thúc, thúc ấy cũng tránh mặt tỷ như tránh sài lang mãnh thú vậy”, bình thường có ai mà không biết, Dạ tam rất thích bếp xếp, ba hoa, cứ hót lú lo rú rít không ngừng, nhưng nào ngờ nàng vừa đi hỏi thì dù cho nàng có lôi kéo, có nằm ăn vạ không chịu đi, thì Dạ Tam làm như nàng là không khí, miệng cam như hến, chẳng chịu tiết lộ nửa lời?

Ta lắc đầu, thật sự không biết gì cả, nói “Ngô, chẳng qua muội cùng Đan tỷ đi chơi thôi, chẳng có gì cả, chẳng lẽ dựa vào sức hai người-muội cùng Đan tỷ có thể làm nên trò trống gì?”

Hoàng Bá Thụy Minh thấy nàng lại chăm chú tập trung vào đồng sổ sách, thái độ thờ ơ như thế thì hắn cảm phiền, giật lấy bút lông của nàng, nàng ngớ người ra nhìn lấy hắn, hắn nhếch môi nói “Cuối cùng trong hồ lô của muội bán thuốc gì”

Ta chỉ cười nhạt, thì Thụy Minh biểu ca ôm lấy ta mà nói “Muội có biết cả nhà rất lo lắng khi muội mất tích hai đêm không, bình thường cô cô cùng đại bá đều vô tình lãnh đạm, nay cũng đều lộ rõ sự lo lắng, muội nói xem hai đại nhân vật họ cũng sợ hãi mất mấy ngày mấy đêm vì muội, mà muội lại bình thản như thế sao”

Ồ! Ta nhận ra Thụy Minh biểu ca thật sự lo lắng cho ta, nhưng ta thực không có gì, và lại mọi chuyện đều đã giải quyết ổn thoả hết rồi mà?

Hoàng Bá Thụy Minh thở dài, buông nàng ra và căn dặn nàng “Hãy an phận thủ thường làm ‘tiểu thơ khuê các’ của biểu tiểu muội, biểu huynh thật sự không muốn chứng kiến một ngày nào đó biểu tiểu muội sẽ chết mất xác nơi đất khách đông người”

Dù Hoàng Bá Thụy Minh ăn nói hơi xúi quẩy một chút, nhưng tính tình bông bột của nàng quả thật nên sửa, không nên bộp chộp thích đi lung tung khiến người nhà lo lắng, nên nàng vội gật đầu.

Hoàng Bá Dạ My thì đầu óc giản đơn không nghĩ đến tình huống tệ hại như Hoàng Bá Thụy Minh, khi nghe xong sắc mặt Hoàng Bá Dạ My chợt tái nhợt lại, nghĩ lại những ngày qua, phụ thân, mẫu thân, đại ca đều đứng ngồi không yên, thường xuyên không có trong phủ

Lần đầu tiên thì rơi xuống hồ băng, lần thứ hai suýt mất mạng vì bị bóp cổ, lần thứ thì bị Minh Giáo uy hiếp bắt làm con tin xem chút ‘một đi không trở lại’ đến đây thì Hoàng Bá Dạ My cũng khuyên nhủ “Phải đó Sư nương muội, dù muội không thương tiếc thân mình, nhưng muội có biết cả nhà đều yêu thương muội”

Ta gật đầu ôm trầm lấy tỷ tỷ, đôi mắt ươn ướt, tỷ tỷ cũng ôm lấy ta, lần đầu tiên ta thấy tỷ tỷ nghiêm túc như vậy, nên ta rất cảm động đến độ rơi nước mắt, gia đình này thật sự rất có tình người, không như tiểu thuyết mà ta từng đọc, ta phải hảo hảo trân trọng.

.....

Giờ này ta cùng tỷ tỷ đang ở hậu viên, tỷ tỷ thì hát cho ta nghe, ta thì chăm chú nhìn vào cuốn nhạc phổ và lắng nghe và hột hột, tiện thể thưởng thức giọng ca ngọt ngào như chim vàng oanh của tỷ tỷ ta sướng ra, khi thấy được hai thân ảnh bước vào thì nhạc phổ trong tay rớt xuống.

Cuối cùng là Hoàng Bá Thuật cũng đã về tới lao như tên lửa mà bay tới ôm siết chặt lấy nàng, lại bắt đầu giàn trận, giảng đạo lý cho nàng nghe: ta là đứa chẳng bao giờ an phận làm ‘tiểu thơ khuê các’, chạy tung tung ngoài đường giống như lão nương ta hồi trẻ, nếu không phải tính cách cà tàng của ta giống lão nương hồi trẻ thì nhị thúc cũng không tin ta là con của họ.

Lão nương ta là ai? Là đồng lão võ nghệ cao cường mà cũng bị ám toán, ta chỉ là một tiểu thơ nho nhỏ, lại là con của một đại gia tộc ai cũng dòm ngó tới ta khó lòng mà không bị các môn phái hay gia tộc ghen ghét mà giết chết??? Riêng ta thì thấy họ đang làm quá sự việc lên rồi?

Ồi hảo khổ, hảo khổ, con biểu muội cũng không quên tấn ta thêm một câu “vì sao nhà ngươi lại sống dai như thế, chẳng chết luôn đi”, ta thì im lặng nhìn con biểu muội hai mặt vừa nói xong giả vờ ôm lấy ta khóc lóc? Cảm giác giờ này của ta là thật muốn xông lên bóp chết ả, không nể tình nhị thúc ta, ta sớm đã bằng ả làm thị vệ viên cho chó ăn rồi

45. Chương 45: Diễn Tuồng? Ta Khinh!

Một buổi sáng cơ hồ như rất bình thường, phải rất-là-bình-thường, ta dậy sau một đêm tính sổ sách và bị mười tên hắc y nhân giám sát trong đêm, ta được hai nha hoàn hầu hạ chu đáo, từ tắm rửa cho đến mặc áo cả mặc quần áo cái gì cũng quản thúc cả!!!

Hai nha hoàn hầu hạ ôn nhu, chu đáo, tận tình, diu dặt như một thiếu phụ sắp đẻ đến nơi, họ sẵn sàng xuất hiện ở mọi lúc mọi nơi, nói thẳng ra là giám sát con mẹ nó rồi..... Vừa đặt chân vào đại sảnh thì nghe thấy lão cha đang tiếp nhận lấy thiệp mời của một tên công công.

Giọng công công the thé đồng đánh vang lên “Quận Mã, tối nay thỉnh gia tộc Quận mã cùng gia tộc Quận chúa, công chúa Tú La Lệ, hoàng tử Tú La Duệ đến Thụy Anh vương phủ dự tiệc phong vương phi của cửu vương gia”

Hoàng Bá Thuần phát tay áo lên, kêu người tiền công công ra, ra tới đại sảnh ta được đại ca tiếp tục công việc ‘giám sát’ còn lại, ta muốn phần chột dạ, vội nhe răng cười với đại ca, rồi sau đó thở dài tự ăn cháo trắng.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhìn thấy, khẽ trêu ghẹo tặc lưỡi xấu xa nói “không muốn cười thì đừng miễn cưỡng cười, chẳng thực nữ tỷ nào”

Ta cúi đầu nhàn nhạt đáp “Ân”, nhận ra ai cũng cười lên sau lưng cả khiến ta khóc không ra nước mắt.

Nàng muốn quay về phòng thì thấy Âu Nhã Thiên Kỳ bộ dạng phong lưu, tiêu sái bước đến gần nàng, nàng cũng chẳng thèm để ý muốn lập tức tháo chạy nhưng hắn đã kéo tay nàng lại mùi mẫn mà gọi:

“Tiểu Sương”

Bất chợt nàng muốn cầm thủy chùy đập chết hắn đi, xoay đầu tròn mắt nhìn tên mặt dày cả thước bằng, quát “xin huynh, đừng gọi muội như thế” tiểu sương, nghe sồn cả tóc gáy, lông tơ cũng dựng cả lên đây nè.

Hắn lộ ra bộ dạng thập phần ngây thơ vô số tội mà nói “Tiểu sương, muội có biết mấy ngày nay ta luôn nhớ tới muội?”

Nhớ lại lời Đan tỷ nói nói, hắn ta muốn thú ta thì ta càng tức giận, nam nhân này chẳng thể tin tưởng được, ngay từ đầu hắn đã làm cho ta mất lòng tin về hắn rồi, cái gì mà nhớ với chả nhớ chứ, vì thế ta thờ mạnh nói “Thiên Kỳ huynh, tha uội đi, phủ nhà muội có rất nhiều mỹ nữ, không riêng gì muội”

Hắn chớp lấy hai bàn tay của nàng mà nói “Huynh là thật lòng muốn yêu thương muội, chỉ cần muội cho ta một cơ hội, muội chưa thử làm sao mà biết”

Không thử cũng biết, ta giật lại hai bàn tay mà nói “Thiên Kỳ huynh xin huynh đừng làm như thế, trên đời này không chỉ có mình muội”, nói xong ta vội quay đi bỏ lại tên Âu Nhã Thiên Kỳ.

Hắn lầm bầm nói “Nhất định một ngày nào đó ta sẽ làm uội động lòng, hãy chờ ta”

Loại nam nhân ngày đây mai đó, bảo ta tin hắn mới lạ, hừ. Nàng đang cúi thấp đầu mà đi thì hiện lên trên mắt nàng là đôi giày gấm thêu hoa đỏ, nàng vội ngược đầu lên.....

“Hừ, xem kìa, nhà ngươi quả là khá lợi hại, lợi dụng nhược điểm yếu đuối ông ọ của mình mà đi câu dẫn nam nhân khắp nơi” giọng nói chanh chua điêu ngoa vang lên trên đôi tai nàng, khiến nàng bức muốn phát hỏa.

Ta thờ mạnh ra, cố gắng đè nén sự tức giận mà nói “Vì sao biểu muội lại ghét ta, ta muốn biết lý do”

Hoàng Bá Thụy Châu xì mạnh ra, rồi vênh mặt nói “Lý do, hừ, được thôi”, rồi chỉ tay trước ngực nàng mà nói “Vì nhà ngươi đê tiện, hèn hạ, bỉ ổi, hạ lưu, thích câu dẫn đàn ông, ngay cả đại ca của mình ngươi cũng muốn ăn tươi nuốt sống, nói đi, vì sao ta lại không cảm phần loại hành động trái với luân thường đạo đức này”

Phút chốc sắc mặt nàng có chút tái nhợt lại Hoàng Bá Thụy Châu cười mỉa chỉ vào mặt nàng nói “Nhà ngươi ngay cả ăn cơm cũng liếc mắt đưa tình với Hạo Minh đại ca, ngươi đừng tưởng là không có ai thấy được sự ti tiện của ngươi, chẳng khác gì loại ‘điểm’ loại hồ ly tinh”

Toàn thân ta vô lực mềm nhũn mà ngồi hõm xuống đất, đầu óc quay cuồng, tai ù ù không thể nghe được gì, Hoàng Bá Thụy Châu vẫn thao thao bất tuyệt mà nói “Ngươi đừng hòng đoạt được ý đồ của mình, nếu để họ biết được nhất định sẽ tố cáo nhà ngươi đi xa”

Ta lắc đầu hai tay bạch lầy tai không muốn nghe nữa “Im đi”, ta hét lớn lên nước mắt ứa cả ra, sợ hãi mà nói.

“Sao biết sợ rồi sao, biết sợ những gì mà người làm ra rồi sao, ngay từ đầu ở Tuyết Sơn ta biết người rõ ràng là có ý đồ với đại ca”, Hoàng Bá Thụy Châu nói xong liền nhăn mày, nhưng đôi mắt hiện lên sự cay độc nhắm thẳng tới nàng.

Ta vội giật mình mà đứng dậy thở dốc mà hỏi “Người có phải người đã đẩy thân...đẩy ta xuống hồ băng, có phải là người”

Hoàng Bá Thụy Châu hiện lên tia sáng sốt, rồi hừ lạnh, bộ mặt tái mét mà nói “Đồ điên, người bị bệnh thần kinh gì mà dám nói ta *** hại người”

Ta nào tin lời dối trá của Thụy Châu vì thế ta cầm phần mà dồn ép Thụy Châu vào đường cùng lưng của Thụy Châu dựa sát tường, ta thấp giọng hỏi “Có phải chính là người”

Hoàng Bá Thụy Châu đột nhiên la lên “Á”, rồi lộ ra bộ dạng sợ hãi như ta ăn hiếp nàng ta không bằng mà nói “Không, biểu tỷ tha uội, tha uội, muội không dám nữa đâu”

Ta ngăn người ta sững sờ nhìn Thụy Châu như mấy người bị bệnh giật kinh phong vậy, ta có đánh qua nàng ta sao?

“Có chuyện gì xảy ra vậy”, từ sau lưng nàng Hoàng Bá Thụy Minh bước tới, theo sau là Huyền Vũ Lăng đều đang ngó người ra mà hỏi nàng.

Thì ra là thế, ta đã hiểu mưu đồ của biểu muội khinh tởm này rồi, đúng là đồ đầu óc ngu xuẩn như con trư muốn diễn tuồng sao, hừ ta khinh, ta phải phải lấy tay áo, nhìn chăm chăm vào Thụy Châu mà nói “Phải đó, Thụy Châu biểu muội, muội không bị gì chứ, muội có phải bị lên cơn, có cần biểu tỷ này kiểm đại phu chuẩn bệnh uội?”

Nói xong ta cười nhạt nhẽo mà nâng cằm của Thụy Châu lên, Thụy Châu hơi chấn động, đến kinh động không nghĩ tới ngoài thuật câu dẫn mà còn giả ngợ lợi hại như vậy, vì thế nàng càng khóc lớn hơn “ô...ô...ô...”

Ta xoay lại nhìn lấy hai vị biểu ca của ta làm ra vẻ mặt vô tội mà nói “Chắc chắn biểu muội tới Tô Châu mấy ngày mà bệnh đại tái phát, người đâu”

Hai tiểu nô tỳ vừa đi ngang qua vội đi tới, ta nhìn hai nàng nói “Mau kiểm đại phu giỏi nhất kinh thành về trị bệnh cho Thụy Châu tiểu thư”, khi hai nàng quay đi thì ta vội căn dặn thêm “Nhớ là đại phu chuyện trị bệnh đại”

Không chỉ hai nàng ta ngó người ra mà Huyền Vũ Lăng cùng Hoàng Bá Thụy Minh cũng ngăn người ra mà không nói được gì, Hoàng Bá Thụy Châu đang khóc thì khóc lớn thêm nữa

“Còn không mau đi”, ta vội quát, hai nàng ta tháo chạy như bị ma truy đuổi, ta nở ra nụ cười quái dị chưa từng có với hai vị biểu ca mà phát ống tay áo ra đi với bộ dạng thông dong tiêu sái.

Hoàng Bá Thụy Châu không đạt được mục đích của mình là vu oan cho Hoàng Bá Dạ Sương thì khóc thét cả lên, vì nàng ta thấy được bóng dáng của hai vị ca ca tới gần nên nàng tương kế tựu kế giả điên, nào ngờ “ô...ô...ô...” càng khóc lớn hơn nữa, nhưng cả hai vị ca ca của nàng ta đều đứng yên như trời trồng, thì nàng càng khóc lớn hơn nữa, ước chừng khan cả cổ họng cũng không ai thêm điểm xia tới nàng cả.

Hoàng Bá Thụy Minh thanh tỉnh nuốt nuốt nước miếng, đây là lần đầu tiên hắn thấy tiểu biểu muội cũng lộ ra vẻ ngoan độc như vậy, đặc biệt là nụ cười khi này, muội ấy không biết muội ấy rất giống yêu nữ sao?

Huyền Vũ Lăng lạnh rét cả người cũng không nghĩ rằng Dạ Sương biểu muội lại cười quỷ dị đến kinh dị như vậy, vội đỡ lấy Hoàng Bá Thụy Châu đang ngồi bệch xuống đất khóc thét lên mà hỏi han mọi chuyện.

46. Chương 46: Tra Hỏi Hay Đánh Ghen?

Nhờ vụ này mà ta nổi danh lắm nha, tất cả các nha hoàn thấy ta liền tránh xa ta như sài lang mãnh thú vậy, các nô bộc nhà ta thấy ta cũng phải run như cày sậy mà quỳ sụp xuống đất, tất cả các gia nhân bình

thường không xem ta ra gì bây giờ đều phải kính nể ta vài phần nha. Ngay cả giờ này ta đang ngồi đọc cầm phổ cũng bị hời tội “Có thật muội đánh Thụy Châu biểu muội” Hoàng Bá Dạ My đi vòng quanh bàn của nàng mà hỏi, nàng không nhìn Hoàng Bá Dạ My mà chỉ nhẹ nhàng nói “Lòng muội trong như nước”

“Nhưng vì sao Thụy Châu cứ khóc bi thảm, muội không thấy Thụy Châu khóc, nàng ta khóc rất thảm thiết cứ như phụ thân qua đời không bằng” nói xong Hoàng Bá Dạ My vội lè lưỡi ra vì nói bậy.

“Chuyện này chẳng liên quan Sương nhi”, Hoàng Bá Thuật thấy cửa không đóng, thì tiêu sái mà bước vào, khuôn mặt điềm đạm nhu tình mà nói.

Nàng vội liếc nhìn Hoàng Bá Thuật, Hoàng Bá Thuật lại nói “Đó là Châu nhi trẻ người non dạ, Sương nhi đừng trách nó”

Ta nhún nhún vai tỏ vẻ cảm kích, thật chất nhị thúc ta ăn ở ra sao mà rước phải ‘cục nợ’ đó về, trong tất cả mọi người trong gia tộc này, ta chưa từng thấy ghét ai, ngoài trừ con biểu muội của ta.

Hoàng Bá Dạ My thấy ngạc nhiên mà hỏi “Cuối cùng muội cùng biểu muội có ẩu đả hay thù oán gì mà không thể nói cho cả nhà biết”

Trầm ngâm nãy giờ ta vội mở miệng mà nói “Không biết và không có”

“Thật không có” Hoàng Bá Dạ My ngồi đối diện nàng chống hai lên cằm mà hỏi, bình thường Thụy Châu biểu muội đối nhân xử thế đều rất ôn hòa, lương thiện, lại đáng yêu, thật không thể tin Thụy Châu biểu muội lại có thể khóc thảm thiết như hôm qua, đến độ bây giờ cũng giam mình trong phòng mà khóc ròng.

Ta liếc nhìn nhị thúc, nhị thúc ta thở dài, ngồi kế bên ta châm trà cho ta rồi mới nói “My nhi, con có thể ra ngoài đôi chút, nhị thúc có đôi điều cần hàn huyên với Sương nhi”

Hoàng Bá Dạ My chu môi lên, dù không đồng tình cũng phải ra ngoài vì Dạ Sương nhỏ nhen chẳng nói cho nàng nghe sự thật, nên nàng ‘tiên hạ thủ vi cường’ nhất định nàng sẽ canh me ở trước cửa, và tóm lấy nhị thúc bắt nhị thúc kể cho nàng nghe chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn thấy bóng lưng của Hoàng Bá Dạ My khuất dạng thì Hoàng Bá Thuật nhìn nàng tựa như muốn nàng nói gì đó, nàng không biết thì làm sao mà nói, nàng thở dài “Con thật không biết, đừng nhìn con bằng ánh mắt ‘tra hỏi’ đó”

Hoàng Bá Thuật nhăn mày lại, mặt vốn già nua giờ lại nhăn nhoe cực độ, phút chốc lại giãn ra mà nói “Nhị thúc biết, Thụy Minh tính nết y hệt nhị thúc, riêng về Thụy Châu thì giống như mẫu thân đã khuất của nó, vốn dĩ nàng ta xuất thân từ lầu xanh, bề ngoài nhu tình mà thùy mị, nhưng bên trong lại tính toán và sắc sảo, nhưng nàng ta là người tốt”

Ta nhướn mày lên vô tình hỏi “Thật ra Thụy Châu có từng lên Tuyết Sơn”

Nói tới đây thì sắc mặt nhị thúc ta trầm lắng lại, đột nhiên nhị thúc đứng dậy trước khi ra đi còn nói “Chuyện này nhị thúc không rõ, nhưng Sương nhi yên tâm nhị thúc sẽ trả lại công đạo cho Sương nhi”

Ta chỉ biết ngẩn người ra, vội muốn đuổi theo nhị thúc thì bị một người ôm trở lại về phòng, cánh cửa phòng đang mở cũng bị đóng trở lại.

“A”, nàng hoảng quá la lên, hai bàn tay to lớn như kềm sắt mà còng nàng lại đặt tại thắt lưng nàng, nàng thở dài vội vòng tay qua ôm lấy thân thể của hần một cách nhu tình.

“Huynh có tin muội ẩu đả với biểu muội chứ”, ta yếu ớt nói, cứ dấn má mình vào lồng ngực ấm áp đó.

Từ đỉnh đầu của nàng, nàng cảm nhận được hơi thở nóng hổi của hần bao vây quanh người nàng “Không”

“Huynh tin muội đến vậy sao” ta chu chu môi mà nói, hần ta nâng lấy ta để ta ngẩng nhìn dung nhan của hần mà nói “Đơn giản vì muội là nữ nhân của huynh”

Ta vội phì cười rồi bấu môi làm ra dáng vẻ giận dỗi mà nói “Huynh chịu đến rồi sao”, hần nở ra nụ cười hại dân hại nước mà nhìn ta, “Giận huynh?”, giọng hần cứ như trêu ghẹo ta vậy.

“Đương nhiên giận rồi”, nàng vội ngoảnh đầu lại không thêm nhìn tuần nhan lộng lẫy hơn người của hần, hần vội bật cười yểu hần lên xuống, vội ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, hần không thể đem nàng cùng

hắn hòa hợp lại mà nói “Sương nhi, huynh bận cả mấy ngày nay chưa có thời gian giáo huấn muội, bây giờ muội lại lên mặt với huynh sao”

Nói xong hắn vội cầm chặt đầu nàng mà phủ lên đôi môi nàng một nụ hôn mãnh liệt lại uy vũ, giống như người lữ hành bị bỏ đói trên sa mạc mà tận tình hút lấy mật ngọt trong miệng nàng.

Thật ra mấy ngày nay hắn cũng rất nhớ nàng, rất muốn đến thăm nàng, chỉ vì hắn quá bận công vụ, điều tra suốt mấy đêm liền cũng chẳng có tông tích gì cả, hại hắn cùng cha hắn đứng ngồi không yên.

Hơi thở cả hai càng lúc càng dồn dập như thở không nổi hắn mới nở buông rời cánh hoa đang run rẩy, thở dốc ra, lại in nhẹ lên khuôn mặt phấn nộn của nàng nói “Sương nhi, có nhớ huynh không”

Nàng xụi lơ ngã vào vòng tay của hắn, nương theo sức hắn mà nói “Àn, nhớ lắm”, hắn cười nhu tình với nàng, nàng nhớ ra rồi nói “Đại ca, huynh nói đi, vì sao biểu muội lại ghét muội, biểu muội, biểu muội....nàng ta...”

Hắn ôm nàng ngồi ở mép giường ẩn nhẹ cho nàng ngồi trên đùi hắn, trầm ngâm nửa ngày rồi nở ra nụ cười hiền đảo chúng sinh mà nói “Sương nhi, muội chẳng có lỗi, tin tưởng huynh”

“Nhưng...” Ta vội phản bác thì cánh tay thon dài của đại ca đã đặt ngang trên đôi môi của ta mà nói “Sương nhi, Thụy Châu chẳng qua chỉ là một tiểu hài tử, mặc kệ nàng ta đi, có được không”

Ta chỉ biết gật đầu thôi, “Cùng đi ‘du sơn ngoạn thủy’ với Đan Đan muội có gặp ai xa lạ không”

Giọng hắn thấp lại mà hỏi, ta vội giật mình muốn nhảy xuống thì lại bị ôm chặt hơn, ta cười khổ mà nói “Có”

“Nam nhân hay nữ nhân” khẩu khí của hắn nghe như đang tra hỏi nàng vậy, nàng ngó người ra đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào mặt hắn, hắn nhăn mày “Đặc điểm, hình dạng, quê quán nơi nào”

Đôi mắt đẹp khẽ chớp chớp không nói lên lời, hắn mím chặt môi lại thành một đường thẳng tắp, đôi mắt chim ưng hiện đầy uy vũ mà nhìn lấy nàng hận không thể bóp chết nàng.

Ta bĩu môi cúi đầu xuống mà nói “Hắn chẳng qua chỉ là một nam tử nơi sơn dã”

“Nam tử nơi sơn dã”, giọng hắn thấp lại nói theo nàng, nàng vội giật người vì biết mình đã nói sai, đột nhiên nàng không nhéo “Đại ca....”

“Khi không có người không được gọi như thế”, hắn rống nhẹ mà nói với nàng, vẻ mặt nàng bây giờ cực kỳ thảm, muốn rút nước mắt cũng không rút được, vội ôm lấy hắn, yếu ớt gọi “Hạo”

“Đừng trốn tránh vấn đề”, hắn biết rõ nàng sẽ giả chiều này, dù hắn mềm lòng nhưng nàng thật sự là bướng bỉnh mà không chịu nói cho hắn nghe gì sao, tưởng Thiên Cơ Các lập ra chỉ dùng để che mắt người đời? Tiểu nữ nhân này thật đáng hận.

47. Chương 47: Chờ Nền Ghẹo Hắn

Dùng chiêu mỹ nhân kế vô dụng thì nàng chuyển sang phương án B vậy, nàng vội hít mũi nói “Huynh muốn gì” “Muốn muội trả lời-từng-câu-từng-câu-hỏi của huynh”, hắn hung hăng mà nói, đôi mắt chim ưng thâm thúy nheo lại trừng nàng.

Nàng nở ra nụ cười chột dạ nhìn ra ngoài trời mà nói “Sắc trời đã muộn tối nay chúng ta phải đi dự tiệc, vì thế...” Nàng vội hôn nhẹ lên trán hắn rồi chạy trốn ra ngoài cửa.

“Hoàng- Bá- Dạ- Sương” hắn giận điên người gào thét, nghiêng răng phun ra từng chữ rồi vội phi thân hồng tót cổ của nàng trở về.

Nàng chưa kịp chạm tay vào cửa thì đã bị hắn tóm được, những đồ vật trên đường nàng vớ được cũng không thể bì nổi sức mạnh kinh hồn của hắn, hắn quăng nàng lên giường, rồi tự mình đè lên người nàng, hai tay hắn chống lại trước mặt nàng, hai mắt phát ra hỏa bốc lên ngàn ngọn lửa.

Ta bĩu môi, bộ dạng tội nghiệp lộ ra “Không được khóc”, hắn gào lên, ta vội bậm miệng lại hắn thật sự phát hỏa sao vậy thì không nên ghẹo hắn nữa, vội nuốt nước mắt lại.

Hắn thở dài, nằm kế bên nàng, giúp nàng trở mình nằm lên người hắn rồi nhỏ giọng hỏi “Muội xem đại ca là gì”

Ta chỉ biết vùi mặt vào người hắn mà thủ thủ “Là là...”

“Hử”

“Là...là nam nhân muội yêu...”

“Thế vì sao nàng lại giấu giếm ta”, hắn gương mày kiếm nhìn nàng mà nói.

“Muội không hề làm việc có lỗi với huynh”, nàng cũng cương quyết nhìn lấy hắn mà nói.

“Huynh biết, nhưng muội không thể thành thật và thẳng thắn với huynh sao, muội nói huynh là nam nhân của muội vì sao muội lại giấu giếm huynh, huynh ngay cả bằng hữu cũng không bằng sao” hắn bắt lực thốt ra những câu này, rồi thở dài.

“Không, không phải”, nàng vội ôm lấy hắn mà phản bác “Thế thì muội thành thật trả lời huynh”, hắn dùng tay vuốt ve lấy lưng nàng như đồ dề nàng.

“Hắn ăn mặc giống như người xứ phù tang, hắn đeo mặt nạ nên muội không thấy mặt hắn, người ngoài bảo hắn quỷ dị nhưng hắn rất tốt với muội, hắn còn có y thuật rất cao nữa” nàng vội thuật lại một cách ngắn gọn nhất cho hắn nghe.

Trầm ngâm suốt cả nửa ngày, hắn mở nói một câu “Thì ra muội bị sự dụ dỗ của hắn mà mua chuộc?”

“Huynh...”ta trợn mắt ra nhìn lấy tên vô lại dám nói câu đó với ta, đột nhiên hắn phì cười, đảo người lại hôn lên mặt ta rồi nói “Đùa với muội thôi, ai kêu muội chọc huynh tức giận”

Ta then quá hóa giận, ngoảnh mặt sang bên trái không thèm nhìn hắn thì hắn vùng đại chưởng vuốt ve ngực của ta?

“Đại ca”, ta thét lên thì hắn lại nở ra nụ cười tà mị gian xảo “Hử”

Đột nhiên ta muốn xỉu, ta vội đẩy đi ma chảo đang làm càn mà nói “Tối nay, huynh không quên chứ”

“Ừ, thì sao”, hắn bình thản trả lời nàng, bộ dạng phi thường phi thường bình thản xem như không có gì chuyện gì quan trọng chẳng lẽ hắn quên mất đêm đó cả hai khổ sở nói dối sao? Nói tới đây thì nàng thật sự muốn cắn chết hắn, hại nàng chưa đủ khổ sao?

Đôi môi hắn thì vẫn hoạt động mà hôn lấy khuôn mặt nàng nhất quyết không buông tha cho nàng, mấy ngày nay hắn đứng ngồi cũng không yên, giờ nàng trước mặt hắn, sao có thể để nàng dễ dàng chạy thoát?

Ta lại muốn xỉu, ta cắn môi mà nói “Chúng ta phải đi dự tiệc, không được, vả lại có thập đại cao thủ, còn hai người kia...”

“Khi huynh đến họ đã đi mất dạng rồi, có lẽ lão nương phái họ đi điều tra một số chuyện của Thiên Cơ Các”, hắn vừa trả lời vừa làm hành động thoát y của nàng ra.

“Nhưng...nhưng...”, ta chưa kịp nói hết thì đã bị đại ca cưỡng hôn, bàn tay của hắn rất xấu xa đi tới đâu thì ta nóng tới đó, dám dùng chiêu này mà mị hoặc ta.

“Sương nhi, ngoan ngoan tận hưởng”, hắn buông môi nàng ra cười tà mị với nàng, vùng móng vuốt sói ra thoát đi từng lớp y phục cản trở đại sự của hắn, đôi môi tà lãnh thưởng thức hết từng tấc da thịt mịn màng thơm mát của nàng.

48. Chương 48: Kẻ Phá Rối

Khi cả hai muốn tiến vào tình trạng triền miên thì hần nhúu mày đau đớn vì dục vọng bị đánh gãy, vận y phục vào và phi thân vào bức bình phong.

Ta thở hồng hộc, vội vận giá y vào một cách nhanh nhất có thể, tay chân bần rần, run rẩy có, sợ hãi có, “cốc, cốc”, xem ra lần này có người thật sự tôn trọng ta, nên mới gõ cửa như vậy, tựa như mấy ngàn năm chưa có ai gõ qua cửa phòng ta vậy.

Ta vội đi ra tháo toang màn sa che đi tấm phòng, tự kéo lê thân xác ra thính phòng [1] ngồi trên ghế, sửa giọng “Ân, vào đi”

“chi nha”, tiếng cửa phòng được bật ra “Tiểu biểu muội muốn đi ngủ?” Hoàng Bá Thụy Minh tiêu sái bước vào, liếc nhìn màn sa bên tấm phòng đã được sà xuống, chứng tỏ là tiểu biểu muội muốn đi ngủ.

Nhìn thấy hần bước vào, ‘ai đó’ trừng mắt phẫn nộ như muốn phun ra lửa, đột nhiên Hoàng Bá Thụy Minh rung người cảm giác như có người đang không ngừng rửa hần.

Ta liếc nhìn biểu ca thì cảm thấy hần rơi mồ hôi sao, phòng ta nóng lắm à???

“Biểu ca, huynh không sao chứ?” thấy nàng ngây ngô hỏi hần, hần tạm gác qua cảm giác chết chóc mà hần cảm nhận được ở phòng này, vội ngồi xuống mà nói “Tiểu biểu muội, thật xin lỗi muội, vì tiểu muội của huynh cư xử xử không đúng đắn với biểu muội”

Chỉ vì chuyện này thôi sao, bằng chuyện này mà lại phá hư chuyện hần cùng với Sương nhi? Càng khiến hần phẫn nộ cực đỉnh, cảm giác giết người dâng trào lên tận đỉnh đầu, muốn phi thân ra bóp chết tên biểu đệ ngu xuẩn kia ngay lập tức.

“Ân, thật không sao đâu, biểu ca chớ lo”, ta từ tốn trả lời, cười cười với biểu ca, ta cảm thấy sắc mặt biểu ca càng ngày càng tệ, nên ta hỏi “Biểu ca, người xác định, thật không sao”

Hoàng Bá Thụy Minh đỏ đầy mồ hôi hột trên vàng trán, thậm chí có vài hột từ thái dương đổ xuống, hần vội ho khan nói nhỏ với nàng “Liệu phòng của muội có thứ gì đó không sạch sẽ”

Nàng ngó người ra với câu hỏi ngớ ngẩn của hần, từ lúc hần vào đây thì cảm nhận nơi này u ám dường như oan hồn không tan, khiến hần khó chịu khắp mình mẩy, có cảm giác rất nhiều thứ đó đang níu chân hần, đương nhiên hần đâu biết rằng hần đang gặp đại nạn tới nơi (từ mấy tập trước chúng ta đã biết Thụy Minh ca rất nhất gan)

Ta cười khanh khách lên một chập, cười chán vội ho khan mà nói “Ngô, biểu ca suy nghĩ bừa bãi, chắc biểu ca mệt mỏi quá độ, hảo hảo về phòng tĩnh dưỡng”

“Ân, biểu muội nói chí phải”, nếu hần còn ở đây thêm giây phút nào chỉ sợ không toàn thân đi ra, vội vàng cáo lui rồi chạy vắt giò lên cổ.

Từ bức bình phong Hoàng Bá Hạo Minh di chuyển ra, thân mình nóng hừng hực, hai mắt bốc lửa, ước chừng đang muốn phun ra, nàng vội cười thầm trong lòng đi tới ôm lấy hần nói “Hạo, chớ tức giận”

“Không tức giận, không tức giận sao”, hần cắn răng nghiêng lợi mà nói, hai bàn tay kim chặt lấy thân ảnh mềm mại kiều mỹ đó tựa như trân bảo quý hiếm.

Thật khổ cứ phải giấu giếm giấu giếm như thế này sao, nàng thở dài hướng thụ lòng ngực ấm áp của hần, hần cũng tựa đầu vào đỉnh đầu nàng, nhắm mắt dưỡng thần, cả hai đều bị quấy phá nên chỉ đứng yên mà ôm ấp nhau không nói lên lời.

Trầm lặng một hồi lâu ta mở miệng “Đại ca nếu chuyện chúng ta....bị phát giác....muội sẽ bị gả đi....liệu huynh....huynh....có....”

“Sẽ không”, hần bá đạo cắt ngang lời nói của nàng, hần cúi đầu xuống mà nói “Sương nhi, tin tưởng huynh, huynh sẽ bảo vệ muội, không ai chia cắt được huynh và muội”

Ta là chắt nước mắt chỉ biết ôm lấy đại ca mà khóc nức nở, ta rất sợ, hy vọng ngày đó không tới, ta thật không biết sống ra sao nếu thiếu đi đại ca.

“Sương nhi, huynh tắm hộ muội”, nói tới đây nàng ngừng khóc, trừng mắt nhìn hắn, bộ dạng điêu ngoa lộ ra, hắn cười khanh khách, dù nàng có chạy đằng trời thì cũng không thoát ma chướng của hắn, vì thế nàng cùng hắn ở trong phòng cùng chơi cút bắt với nhau, cuối cùng hắn đã thành công tóm được nàng.....

Buổi tiệc được tổ chức linh đình, người ta bảo: tai nghe không bằng mắt thấy, bất quá đúng là như vậy, đêm nay hai mắt của ta như đèn pha chứng kiến từng nghi thức của một đám cưới cổ đại diễn ra, lòng dâng trào xúc động, chăm chăm nhìn vào cặp tân lang tân nương không rời mắt.

Có điều nàng thật không hiểu vì sao Cửu vương gia- Thần Vũ Hàn ôn nhu, phóng khoáng, cùng một mẹ sinh ra mà tính tình lại khác hẳn với Thập nhất vương gia- Thần Vũ Hàn có phải vì hắn tên ‘Hàn’ nên băng lãnh và tà mị khác thường không?

Thật không biết giờ này Hà Tiểu Tương ra sao rồi, nàng thở dài dựa lưng vào cột hành lang nhìn thẳng lên bầu trời đen thẫm thoáng có vài ngôi sao phát sáng lấp lánh, mây đen che khuất cả mặt trăng, suy ra mặt trăng đêm nay chẳng thể diện kiến mọi người....

thính phòng [1] Nếu ai có xem phim cổ trang thì sẽ nhớ rõ những người giàu có đều phân chia phòng thành hai chỗ, một chỗ là nơi đặt giường và tắm, chỗ còn lại là nơi đặt bàn ghế đó còn gọi là thính phòng, nếu có ai gọi là thính đường cũng không sao cái đó gọi là phòng khách or đại sảnh, theo ta chính là như vậy, còn không biết các nàng nghĩ sao thôi!

49. Chương 49: Ôm Cây Đợi Thở

đôi chút Một hắc y nhân thoát ẩn thoát hiện trên mái của Hạ Anh vương phủ, gỡ lấy một miếng ngói ra ngắm nhìn hoàn cảnh xung quanh, cười kinh bỉ, ánh mắt lóe sáng trong đêm tối, nhanh chóng thổi thuốc mê vào khiến vị nam tử trong phòng giật mình thức dậy, vội vàng phi thân lên nóc nhà, giao đấu với vị hắc y nhân.

Hắn to giọng hỏi “người là ai”

Hắc y nhân cười tà mị, giọng thanh thanh như một tiểu hài tử nữ mới lớn “ta là ta”

Hắn vội nhả mây, sắc mặt tái mét, bắt đầu cảm thấy thân mềm nhũn mà muốn nhào ra, vị hắc y nhân đội nón lưới nở nụ cười bí ẩn và quỷ dị ẩn sau tấm màn màu đen nhanh chóng phi thân đi, theo sau là thân ảnh của thập nhất vương gia lặn từ trên mái nhà xuống, thở một ngụm máu đen, bất tỉnh nhân sự.

Tại một gia trang rộng lớn, nơi có ánh đèn vàng do đèn cây thấp sáng, đi sâu vào thêm thì nghe thấy tiếng hô hấp dồn dập của một đôi nam nữ xích lửa nằm trên giường.

“Hạo...” nàng thở gấp gút nhưng vẫn gọi lấy tên của Hoàng Bá Hạo Minh, đôi mắt sương mù tuyệt đẹp, má ửng hồng e lệ do phấn kích quá độ tạo thành, khiến hắn điên tiết lên không ngừng ở hạ thân nàng khuếch động.

Mông khô khoắn đẩy mạnh vào, nàng hét lên “A”, hai tay bấu chặt lấy bắp tay của hắn, chân run rẩy đến co quắp lại, hắn không vội xuất ra, hưởng thụ huyết kính co rút của nàng vì kích dục quá độ mà run rẩy.

Hắn rút hạ thân ra thì mang theo ái dịch hòa lẫn cùng bạch dịch chảy đầy ra bắp đùi của nàng, hắn ôm lấy nàng, nhắm mắt hưởng thụ thân thể mềm mại của mỹ nhân.

Nàng vẫn thở gấp gấp trên ngực hắn, cả người như run nhẹ, da đầu đều tê dại, tứ chi đều bủn rủn cả, hắn thoả mãn vội đắp chăn cho cả hai, rồi ôm lấy nàng, nhưng hắn lại nhìn nàng một lần nữa.....

Xung quanh phòng đều trở nên lặng im, tiếng ve kêu bên ngoài, bất chợt căn phòng lại vang lên những tiếng tạp âm, tiếng thở hổn hển, dồn dập, những lời nói mật ngọt, rên rỉ, thanh âm tục tĩu.

Canh năm, ánh sáng yếu ớt rơi rẩy đầy mặt đất, vẫn còn chút bóng tối ngự trị, xung quanh đều tĩnh lặng, tiếng chim hót líu lo bên ngoài.

Hoàng Bá Hạo Minh nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, rồi hôn lên trán nàng, lặng lẽ mà rời đi, tiêu sái bước ra cửa, đột nhiên hắt khựng người lại, vội đóng lại cửa với đạo lực nhẹ nhàng.

“Định như vậy cả đời sao??” thanh âm giòn tan nhưng mang đầy sự chất vấn vang lên, Hoàng Bá Hạo Minh xoay người lại muốn nói gì thì lại thêm một người phi thân đến.

“Tiểu thê tử”, Hoàng Bá Thuật dịu dàng mà gọi lấy Huyền Vũ Dạ Nguyệt đang ngồi trên ghế đá chống cằm nhìn lấy con trai hắt, nguyên lai là mới tỉnh giấc hắt đã không thấy tiểu thê tử của hắt đâu, chợt nhớ ra thì vội vàng phi thân tới, nào ngờ đã muộn rồi.

“Còn biết đến muội là ‘tiểu thê tử’ của huynh sao”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt gằng giọng nói, rồi hung hăng trừng lấy hai cha con họ.

Hắt muốn nói gì đó thì Hoàng Bá Hạo Minh bình tĩnh nói “Có chuyện gì cứ đến phòng của hài nhi, xin đừng đánh thức muội ấy”, đêm qua đã mệt mỏi, nay lại thêm hai vị lão nhân gia này chắt chắt muội ấy sẽ hồn bay phách lạc cho xem.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt cắn môi thở hổn hển xem như con trai nàng cũng biết gọi là ‘thương hoa tiếc ngọc’ đi, liền xoay người theo hai cha con họ về .

Trong sương phòng của Hoàng Bá Hạo Minh thì Huyền Vũ Dạ Nguyệt hung hăng lườm lấy thân ảnh ung dung tiêu dao tựa một tiên tử sai phạm mà vẫn còn nhàn nhã uống trà, bộ dạng bình thản đến mức nàng cũng phải cảm phục.

“Hai người từ bao giờ”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Từ hôm phụ thân về”, hắt nhẹ nhàng đáp, khẽ nhắm mắt dưỡng thần, Huyền Vũ Dạ Nguyệt néo lấy tay của Hoàng Bá Thuần, Hoàng Bá Thuần thở dài đành tường thuật lại “Àn, huynh biết chuyện, khi huynh vừa đánh xong tiểu đệ mình thì vòng qua tìm Hạo Minh bàn bạc chút chuyện, thì không nhìn thấy bóng dáng của Hạo Minh”

Hắt ngáp ngừng rồi nói tiếp “Bất chợt huynh nhớ lại có mua quà cho Sương nhi, nào ngờ khi tới trước cửa phòng.....huynh nghe được chút tạp âm, mới đầu huynh muốn xông vào phòng bắt gian tại giường, nào ngờ...nào ngờ....”

Kẻ gian hắt cần bắt lại là con trai của hắt, lúc đó hắt muốn ngắt đi, một là con gái hắt hai là con trai hắt từ nhỏ hắt luôn giáo huấn nghiêm khắc, tưởng chừng nó không động sắc nào ngờ rằng nó thật không đụng sắc, bất quá là ăn sạch muội muội mình thôi. ()

Hắt rảo bước về phòng, một đêm vô miên (mất ngủ), hắt chờ đợi sẵn ‘gian phu’ bước ra, dù gì đây cũng là chuyện xấu không nên truyền ra ngoài, hắt hiểu được cảm giác bị bắt gian tại trận là khổ sở thế nào, vả lại hắt không muốn đánh động mọi người.

“Thì ra là thế, hóa ra là như vậy, thảo nào hôm đó huynh dậy sớm như vậy, thì ra là hai người đều là đồng đảng”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt rầm lên, cắn chặt môi mà nói.

Nếu không nhờ nàng mình hẳn phát hiện ở buổi tiệc hôm qua Hạo Minh nhìn Dạ Sương chăm chăm, hai người còn liếc nhìn nhau nữa, nàng thật muốn chết khi tận mắt chứng kiến con trai mình bước vào phòng của Dạ Sương, nàng đành ôm cây đợi thỏ từ canh ba cho tới canh năm, mới thấy con trai nàng ra, cảm giác lúc đó của nàng là muốn dùng thủy chùy đập chết hắt đi.

Nàng cũng cảm thấy lão công mình gần đây hơi lạ rồi, luôn bênh vực cho Hạo Minh rõ ràng là hai người có tình ý với nhau, hóa ra họ cùng một ruột với nhau thông đồng với nhau mà lừa dối nàng, họ đều mang chung dòng máu ‘cầm thú’ với nhau.

“Tiểu thê tử, muội bình tĩnh đã”, Hoàng Bá Thuần nhẹ nhàng vỗ về thê tử mình, Huyền Vũ Dạ Nguyệt hừ mũi thở mạnh nói “Ăn sạch người ta, nhà người tính như vậy mãi”

“Không, tất nhiên nàng sẽ là thê tử của hài nhi”, Hoàng Bá Hạo Minh bấy giờ mới lên tiếng, ánh mắt kiên quyết biểu lộ nên thành ý nói.

“Nhà ngươi nói hết cho hần ta nghe rồi ư” Huyền Vũ Dạ Nguyệt hướng tới lão công mình hỏi (vì tỷ đang tức giận nên xưng hô hơi xa lạ)

Hoàng Bá Thuần gật đầu mà nói “Àn, huynh không nỡ nhìn con trai chúng ta vụng trộm mà phải đau đớn như vậy”, nói xong hần cười hì hì với nàng để che giấu sự chột dạ, ai bảo hần quá thương con làm gì.

“Hừ” Nàng ngoảnh mặt lại không thèm nhìn bản mặt xấu xa của lão công nàng, hần lại nói “Chẳng lẽ muội tính giấu tụi nó suốt đời, và lại Sương nhi đã đủ 16 tuổi”

Bất chợt Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhăn mày, môi mếu máo “Cái đó không phải vấn đề, quan trọng huynh còn nhớ lời mà Tây Phong lão nhân nói chứ.....

“Tiểu thê tử, Tây Phong lão nhân nói: ‘16 năm tùy thuộc vào vận may’, muội không thể nghĩ thoáng hơn sao”, Hoàng Bá Thuần nói, kể bên là Hoàng Bá Hạo Minh chẳng hiểu cái gì cả, giống như hần là người trên trời xuống vậy, chẳng biết chuyện gì xảy ra???

“Thoáng, huynh có nghĩ đến một ngày, một ngày, họ....họ...”, nàng vội lắc đầu nhìn lấy Hạo Minh, không phải nàng phản đối mà là....mà là....., nàng thở dài, khuôn mặt mỹ lệ hiện lên sầu não không thôi.

“Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra, liên quan đến Sương nhi sao” Hoàng Bá Hạo Minh mơ hồ như hiểu được điều gì đó thì vội hỏi

Hai người nhìn nhau, phút chốc cùng thở dài, Huyền Vũ Dạ Nguyệt nói “Đến đâu hay đến đó, không cần phải nhắc chuyện xưa, nếu cần thì đến khi đó hần nói” rồi cùng lão công mình bước ra đi để lại Hoàng Bá Hạo Minh một mình trong căn phòng trống cùng với nhiều suy nghĩ phức tạp???

50. Chương 50: Tâm Sự

Trong một mái đình to lớn, gió mát thổi lồng lộng, mang theo cảm giác sảng khoái cả người, vạt áo khẽ bay trong gió, mái tóc dài đung đưa tiêu sái, một nam tử cao to cường tráng, đứng tại mái đình ngắm nhìn mặt hồ phẳng lặng, thỉnh thoảng có vài chú cá nhỏ bơi qua, cánh tay chấp lại đằng sau, hiện lên dáng vẻ tiêu dao tự tại.

Ngắm nghĩ lại hôm đó khi hần làm uội muội mình thất thân thì hần thấy một cảm giác tội lỗi mang theo day dứt, dù rằng hần không hối hận, nhưng cảm giác đau đớn, chua xót dâng trào khiến hần thống khổ.

Hạnh phúc mang theo, đau đớn cũng đi theo, cảm giác bất rúc vờn theo, mùi vị đủ loại, khiến hần thống khổ, tự khinh bỉ bản thân của chính mình vì sao lại làm ra chuyện không bằng loài cầm thú đó chứ.

Khi bước ra phòng của muội muội thì dường như hần thấy thở không nổi, đau khổ tột cùng....khi nhìn thấy phụ thân hần đứng trước cửa lúc đó tim hần như muốn rớt xuống, từ hồi chui ra từ trong bụng mẹ tới bây giờ hần cũng không cảm thấy sợ hãi như bây giờ đó cũng là lần đầu tiên hần thấy phụ thân hần nghiêm túc như vậy.

“Hai người đã làm nên chuyện gì rồi”, phụ thân hần chậm rãi xoay người, nét mặt lạnh như tiền không chút huyết sắc hỏi hần.

Hần thở không nổi, quỳ rồi xuống đất, không dám ngẩng đầu lên nhìn phụ thân hần, nhưng hần đã làm thì phải nhận “Phụ thân đã biết, hà tất phải hỏi”

“Con có biết mình không bằng loài cầm thú không”, Hoàng Bá Thuần nghiêm túc, lạnh lùng nói.

“Hài nhi biết, nhưng hài nhi là thật lòng yêu mến Dạ Sương” hần thẳng thắn trả lời, nhưng trái tim hần dâng trào lên sóng ngầm mãnh liệt, hần cắn răng nói thêm “Cầu xin phụ thân, hãy toại nguyện cho hài nhi”

Từ trước đến giờ Hoàng Bá Hạo Minh đầu đội trời chân đạp đất, uy nghiêm, không biết viết chữ ‘cầu xin’, nhưng hôm nay hắn bất chấp tất cả quỳ xuống, người đời thường nói: “Dưới gối nam nhi có ngàn vàng”, hắn không bận tâm, thậm trí hắn còn cầu xin, đáng vẻ thập phần đáng thương đều lộ ra.

Hoàng Bá Thuần không biết nên cười hay nên khóc đây? Đáng vui hay đáng buồn? Hay là khen hoặc là đánh? Hắn chỉ không ngờ rằng con trai của hắn lại trưng bày ra bộ dáng này cho hắn xem, xem ra là hết thuốc chữa, hắn nhin không được, mà cười toe toét lên.

Hoàng Bá Hạo Minh đang thập phần đau khổ, đột nhiên không biết phụ thân hắn cố tình hay vô tình mà dẫm đạp lên sự đau khổ của người khác, vui lắm sao? ()

Cười chán, hắn nghiêm mặt lại nói “Huynh muội gian luân, bảo ta làm sao mà toại nguyện cho các người”

Hoàng Bá Hạo Minh không nói được lời nào, chỉ biết cúi đầu xuống đất, Hoàng Bá Thuần cảm thấy đùa đủ rồi vội đỡ Hoàng Bá Hạo Minh đứng lên nói “Nếu khẳng định là yêu thì cứ làm theo cảm nhận của chính con tim mình”

Hoàng Bá Hạo Minh lộ lên tia kinh hãi mà nói “Phụ thân”, Hoàng Bá Thuần đảo liên đôi mắt nói “Còn muốn ta nói gì”

Đột nhiên hắn nhìn phụ thân như hiểu ra cái gì đó vội nói “Sương nhi, có phải Sương nhi không phải là muội muội hài nhi?”

“Nếu biết thì hà tất hỏi”, Hoàng Bá Thuần vội cười khanh khách lên, rồi hất tay của Hoàng Bá Hạo Minh xuống, tiêu sái đi mất dạng, hắn không sợ gì cả chỉ sợ tiểu thơ tử biết được, không cạo đầu hắn mới lạ.

Một cảm giác không mùi không vị dâng trào lên tim hắn, đó là cảm giác ngọt đến không thốt nên lời, nên cả ngày hôm đó hắn chỉ biết trốn trong phòng ngắm nhìn Sương nhi ngủ, mà cười thầm một mình.

Nghĩ lại chuyện đời quả thật không ai ngờ, cố ý đi kiếm tìm thì nó ở ngay trước mặt mình, đã có được thì sợ hãi, nhưng sau khi biết được sự thật thì vui vẻ, vui vẻ đến hoang mang, cũng giống như hồi sáng vậy, hắn thật sự không biết Sương nhi có dính phải vụ thảm sát nào, hay gia tộc có thâm thù huyết hải gì đó mà mẫu thân hắn lộ ra vẻ mặt kinh sợ.

Hắn biết mẫu thân không phải là loại cô nương ích kỷ, nhỏ nhen, không cần một nàng dâu tốt, chỉ cần người hắn yêu thì mẫu thân không cấm cản thậm chí còn yêu thương nàng, hắn hận mẫu thân là do không nói rõ nguyên nhân nhưng chỉ ra là Sương nhi???

Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra??? Hắn thật sự muốn biết, chuyện thuộc về Sương nhi cũng là thuộc về hắn, Sương nhi vui, hắn vui, Sương nhi buồn, hắn buồn, cảm giác về tình yêu thật là khó tả, không nói nên lời.....

“Hạo Minh đại ca”, thanh âm giòn tan ngọt xớt vang lên, mang theo thân ảnh mỹ lệ của Tú La Lệ đang đi chuyển tới gần, nụ cười tươi rói vươn trên miệng, chỉ có thể tả nàng ta lúc này là: Mỹ.

Mây kiếm nhẩn lại, khi suy nghĩ bị đánh gãy, hắn chỉ muốn yên tĩnh mà thôi, vì thế hắn mới đến hậu viên để hóng gió, nào ngờ lại bị phá rối.

Thấy hắn lạnh lùng như băng thì Tú La Lệ bĩu môi, bước vào đình, hai bàn tay ngọc nắm lấy vạt áo hắn, nũng nịu mà nói “Hạo Minh đại ca, hôm nay trời đẹp, chúng ta đi dạo nhé”

“Công chúa thứ lỗi, tại hạ còn bận chút việc, thỉnh tìm người khác”, Hoàng Bá Hạo Minh thậm chí không nhìn mặt của Tú La Lệ, ung dung bước ra khỏi đình.

Tú La Lệ bị quăng sang một bên, từ ngõ ngang đến thất sắc, thất sắc đến kinh hãi, vẻ kinh ngạc che kính đi phần tái nhợt, rồi vội vén váy lên, đuổi theo bóng lưng của Hoàng Bá Hạo Minh, hai tay nàng dang ra, như đang chặn đường của hắn.

Khuôn mặt tuần tú trác tuyệt không lộ ra chút biểu hiện, chỉ là đôi mắt hiện lên sự chán ghét “Hạo Minh đại ca, huynh chán ghét muội”

Hắn im lặng không trả lời, trầm ngâm hồi lâu mới trả lời “Không dám”, thật sự hắn chán ghét loại nữ nhân bám dai dẳng, đặc biệt là loại nữ nhân thích hoang tưởng, nếu hắn không nể mặt nàng ta là công chúa thì hắn nhất định sẽ âm thầm giết chết nữ nhân chết tiệt này, thật chướng cả con mắt.

Hắn đảo người, nhón chân lên, phi thân đi mất dạng, bỏ lại công chúa chỉ biết đứng nhìn bóng lưng hắn cao bay xa chạy, thì nàng uất quá khóc ồ òa lên như một tiểu hài tử bị cướp kẹo vậy.

51. Chương 51: Mối Nguy Hiểm Bắt Đầu

Chỉ trong vòng hai ngày mà các nữ nhân trong kinh thành không mất tích thì bị bắt đi, khiến lòng dân náo loạn, vụ việc của thập nhất vương chưa phá giải, có thêm nhiều công tử con nhà nòi, hoặc là các nam nhân chuyên đi trăng hoa thì liên tục bị tai vạ ngập đầu, kẻ không chết thì nằm liệt trên giường, dù sống cũng như đã chết. “Chết tiệt” Hoàng Bá Thuần lên cơn thịnh nộ, một tay xô hết tất cả đồ đạc xuống đất, Dạ Nhất, Dạ Nhị, chỉ biết đứng yên nhìn chủ tử mình giận dữ, cấu gấu.

“Họ có lá gan thật lớn, cho rằng mình là ai mà dám làm ra loại chuyện phi đạo đức này”, Hoàng Bá Thuần rống lên mà nói.

Rất ít khi thấy Hoàng Bá Thuần mất đi lý trí như vậy, trừ phi đó là một chuyện phi thường trọng đại.

Cánh cửa mật thất bật ra, mang theo thân ảnh Dạ Tam hấp tấp đi vào, mà bấm báo “Chủ tử, đã xác định được, quả thật gần đây xuất hiện một hiện trạng là các nam nhân bị chết khô vì mất hết dương khí”

Hắn cắn phẫn nhưng giờ này hắn cắn phẫn thì làm gì được, vội ngồi xuống ghế bình định lại tâm trí nếu không hắn bỏ nhà ăn tươi nuốt sống hết những người đứng tại đây để hả giận.

Thấy chủ tử mình muốn động bút thì Dạ Nhất nhanh lẹ, nhặt đồ trên bàn nhẹ nhàng mài mực.

Sau một hồi lâu thì hắn buông bút lông đưa tờ giấy cho Dạ Nhất “Theo bức họa này phác ra thêm nhiều bản phân phát ọi người trong Thiên Cơ Các, tông nã họ”

Trong bức họa có sáu nữ nhân, Dạ Nhất y lệnh mà làm dù hắn có hơi kinh ngạc, chủ tử họ từ trước tới giờ không quản chuyện gian hồ chuyện đó chỉ có phu nhân quản nhưng mà hôm nay chủ tử tỏ ra vẻ rất hoang mang tới cực độ.

Hoàng Bá Thuần thở dài, phất ống tay áo y chỉ họ lui ra, thì hắn lộ ra vẻ mệt mỏi, xoa xoa lấy văng thái dương của mình, lầm bầm nói “Ý trời, ý trời mà”

.....

Trong Thụy Anh Vương phủ, một nam tử vận áo lam bào dù độ tuổi trung niên đang cập kê , nhưng cũng không thể che giấu được cặp mắt sắc xảo và nhan sắc mị hoặc lòng người, cả người đều tản ra khí chất của bậc đế vương, hắn thở dài đôi mắt nhìn chăm chăm vào Thập nhất vương gia bây giờ không khác gì cương thi cả.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt bước vào thì nàng thở dài “Hoàng huynh, chớ nên quá đau lòng”

Thần Vũ Hiền xoay người lại nhìn nàng, rồi lắc đầu “Huynh không chỉ đau lòng, mà còn có các bá tánh của huynh nữa, cuối cùng họ là ai, có ý đồ gì”

Trầm ngâm hồi lâu, nàng mới mở miệng “Hoàng huynh, có lần muội đi Tây Vực đã nói cho huynh nghe, huynh còn nhớ rõ”

“Họ, các yêu nữ đó sao” Thần Vũ Hiền chấn động mà hỏi nàng.

Nàng gật đầu, từ vạt áo lấy ra một bức họa, bao gồm sáu người nói “Hoàng huynh, đây là đại tỷ-Yêu Nghiệt, Yêu Cơ, Yêu Sắc, Yêu Ái, Yêu Mỹ, Yêu Huyết”

“Muội nói họ có 7 bảy sao bây giờ còn có 6 người”, Thần Vũ Hiên sờ sờ cằm, dù đang nói vẫn nhìn vào bức họa chăm chăm không rời mắt.

Đôi mắt đẹp nheo lại, phút chốc hiện lên tia dị quang “Còn Yêu Hồn- ngũ, đã bắt hạnh qua đời từ 16 năm trước”

“Qủa thật các yêu nữ này có nhan sắc không ai bì kịp” Thần Vũ Hiên nở ra nụ cười quỷ dị, rồi khuôn mặt đông cứng lại “Nhất định huynh sẽ phanh thây họ ra làm trăm mảnh”

“Hoàng huynh, huynh cứ bình tĩnh, họ không tầm thường như huynh nghĩ đâu, huynh là một người trên vạn người, chớ làm bậy” Huyền Vũ Dạ Nguyệt đứng kế bên hần khuyên can hết lời.

“Chẳng lẽ thân làm một huynh trưởng chỉ biết trơ mắt đứng nhìn đệ đệ mình sống không bằng chết?” Thần Vũ Hiên không còn mình mẫn nói, dù không phải là ruột thịt nhưng dẫu sao cũng là đệ đệ hần, thân làm nhất quốc chi quân thế mà có thể đứng nhìn đệ đệ hần chết sao?

“Hoàng huynh cứ yên tâm, muội sẽ cố gắng giúp huynh tìm ra họ và lấy thuốc giải độc”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt nói xong, vội quỳ rồi xuống “Hoàng huynh”

“Nhế nhi, muội hà tất phải làm khó huynh”, Thần Vũ Hiên vội vàng đỡ nàng dậy, nhưng nàng khước từ “Hoàng huynh, thân là ‘Nhất quốc chi quân’ họ là yêu ma quỷ quái, chuyên hút dương khí nam tử, huynh chớ nên nạp mạng”

“Được, được, muội cứ đứng lên đã”, Thần Vũ Hiên lúng túng đỡ nàng đứng lên, nàng đứng lên, nhưng đôi mắt mang theo tâm trạng sầu não, đầu óc trống rỗng, không thể nghĩ gì được nữa.

“Hoàng muội, dù muội có làm gì đi nữa, thì hãy cẩn thận sức khỏe”, Thần Vũ Hiên liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Huyền Vũ Dạ Nguyệt mà đau lòng thay nàng.

Nàng nhoẽn môi cố cười..... nhưng chẳng thể cười ra hồn được “Cuối cùng có chuyện gì đã xảy ra”, Thần Vũ Hiên ôn tồn hỏi, thật ra tâm trạng hần đang xáo sáo lên.

Nàng lắc đầu, vội cáo lui, trước khi đi còn ngẩng nhìn lại thập nhất vương nằm bệch trên giường, nàng lại thở dài, bước đi nặng nề, mang theo tâm trạng sầu não.

P/S: Ngay từ đầu ta có nói qua trên tựa đề là: Huyền nhuyển

52. Chương 52: Trốn Thoát.... Không Thành!

Cửa phủ trống vắng, cánh cửa cao to uy nghiêm bất ngờ bật ra, một cái đầu xinh xinh ló ra, ngẩng nhìn xung quanh, một tiếng thở dài cộng thêm một nụ cười vươn vắn trên môi “Hoan hô, thoát rồi, hắc hắc”

“Phải không” thanh âm trầm thấp mang theo sự uy hiếp rất khủng bố sau lưng truyền tới, Hoàng Bá Dạ Sương nhắm mắt lại như ăn phải mướp đắng, thẳm cầu nguyện trước, vội xoay lại, nhe răng cười “Thỉnh an đại ca”

Hoàng Bá Hạo Minh nhướn mày lên, hai tay khoanh trước ngực, như đang tra hỏi tội phạm, đôi mắt chim ưng thâm thúy nheo lại, hiện đầy nguy hiểm.

Nàng cắn môi dưới, vạn phần chột dạ, chỉ biết đứng cười cười, và lùi lại, vì đại ca của nàng hiện giờ phi thường khủng bố, rất hắc ám chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt chứa đầy thâm thù đại hận gì đó.

Nhìn thấy nàng sợ hãi thì hần nghiêng răng mà nói “Muội từng hứa qua cái gì với huynh”

Nàng lại nở nụ cười chột dạ, không nói ra được câu nào, số nàng thật là xui nha, bị hai nô tỳ võ công cao siêu với thập đại ca thủ giám sát cả ngày lẫn đêm, khó khăn lắm mới đánh lừa được họ, thế mà lại bị nhất đẳng cao thủ này tóm được, thôi tiêu đời rồi.

Thấy chân nàng lùi lại thì hấn tiến lên, hấn dữ tợn lắm sao? Hấn là sai lang mãnh thú sao? Vì sao nàng thấy hấn lại run như cày sậy? Hứa với hấn những gì, giờ đây lại thất hứa?

Thật là nàng cần bản không xem hấn ra cái gì cả, ngay cả lời nói nàng cũng nghe không lọt tai “Đứng im”

Đột nhiên mắt nàng muốn đổ lệ, nhưng vì sao nàng chẳng thể đổ lệ được, dù cố gắng rặn nước mắt đi chẳng nữa thì cũng không rặn được một giọt nước mắt nào, ô...ô...ô...

“Sao, không chạy nữa đi” hấn nghiêng rặng mà phun ra câu này, trừng mắt nhìn nàng.

Thấy hấn hỏi, nàng chỉ biết cúi đầu, có chạy được sao? Căn bản giờ nàng đang bị ép sát, lưng dán vào cửa, thật chất là không thoát nổi, dù có biến thành con ruồi như tôn ngộ không đi nữa thì cũng bị tóm về thôi “Đại ca”

“Dùng chiêu này nữa sao”, hấn nghiêng lợi, mắt trái giật giật, hấn hứa không trúng kế của nàng nữa, nhất định phải hảo hảo giáo huấn tiểu thất hứa này một trận cho nàng chừa mới được.

“Đại ca, chẳng qua muội chỉ đi dạo xung quanh thôi”, thấy được kế của mình không xài được nữa thì ta trăm biến vạn hóa, trở nên nhu mì, thực nữ mà đáp.

“Đi dạo, đi dạo mà lén lén lút lút sao” hai tay hấn chống trước mắt nàng, tránh cho nàng trốn thoát, nếu nàng muốn đi dạo thì không thể đường đường hoàng hoàng hỏi hấn sao, hấn sẽ tốt bụng dẫn nàng đi dạo, đường này nàng..., hừ.

“Đại ca...”, ta thật sự không trả lời được, đại ca thật khủng bố, tại sao đại ca không giữ chức vụ tra hỏi tội phạm đi, chắc chắn đại ca sẽ trở thành thần thám....

Thấy nàng run rẩy thì hấn....thôi quên đi “Đan Đan tìm muội có việc gì” bao giờ hấn cũng phải mềm lòng với tiểu nữ nhân này, nàng đúng là khắc tinh của đời hấn mà.

“A”, ta giật mình mà la lên, quả thật khi này Đan Đan có tới tìm ta và nói với ta:

“Xác thật có chuyện đó”, ta giật bản mình lên mà hỏi lại khi Đan tỷ nói như thế.

Thượng Quan Đan Đan gật đầu, sắc mặt rất tệ hại nói “Hôm trước tỷ về lại ngôi làng mà Tiểu Tương đang cư ngụ....theo lời dân làng sau khi chúng ta rời đi được nửa ngày thì nhân vật thần bí kia biến đi mất dạng, qua hai ba ngày thì Tiểu Tương cũng mất tích”

Ta sững người ra, ngồi phịch vào mép giường, Đan tỷ lại nói tiếp “Kinh thành đang xáo sáo, rối loạn, Thập nhất vương bị thích khách hạ độc, các nam tử không trúng độc thì bị mất tích, khi tìm thấy đều là xác khô, ước chừng họ bị hút hết khí...dương khí....”

Ta nuốt nước miếng “Thiên, thời đại này....không....ý muội là có yêu quái sao???”

Thượng Quan Đan Đan lắc đầu “Tỷ không biết tỷ thật sự không biết”, lúc sao nàng ta mếu máo miệng mà nói, hốc mắt đỏ hoe.

Ta ngăn người ra rồi cầm lấy hai tay của Đan tỷ hỏi “Thật ra đã xảy ra chuyện gì”

Thượng Quan Đan Đan hít mũi ngăn chặn không cho nước mắt tuôn rơi mà nói “Các nữ tử cũng đang dần mất tích, muội có biết nguyên do không”

Ta lắc đầu “Tỷ...điều tra ra....họ bị mất tích là do có ai đó sai khiến hoặc bắt đi, tất cả các nữ nhân ai không bị nam nhân phụ tình thì bị đánh đập thậm chí là bỏ rơi, họ....họ...chắc chắn là bị sai khiến....”

“Ý của tỷ là họ....” thiên, thật không thể tin được, kinh thành lại xảy ra chuyện kinh khủng như thế này, cuối cùng là ai đã làm như vậy.

Cuối cùng nàng ta cũng không ngăn được nước mắt mà khóc rống lên, bỏ nhào ôm lấy Hoàng Bá Dạ Sương mà khóc nức nở.

“Cuối cùng tỷ còn chuyện gì giấu muội” ta ôm lấy Đan tỷ, vỗ nhẹ lưng để dỗ dành tỷ ấy.

“Ô....ô...ô...Phụng muội....Phụng...muội ấy....muội....ấy”, Thượng Quan Đan Đan khóc đến trời long đất lở, thở hồng hộc chỉ biết thốt ra những lời nói này rồi vùi mặt vào người Hoàng Bá Dạ Sương khóc

Người ta cứng ngắt, từ kinh ngạc cho đến chấn động, một tiểu hài tử nữ ngây ngô, khả ái, cuối cùng Đan Phụng thấu hận nam nhân nào mà tình nguyện bán thân mình để họ giúp muội ấy trả thù?

“Đan tỷ, tỷ đừng vội hấp tấp mà hóa lẫn, chứng tỏ là Đan Phụng chỉ đang bị người ta lợi dụng, chắc chắn họ vẫn chưa giết muội ấy, tỷ hãy an tâm đi” ta vội nói ra ý kiến của mình cho Đan tỷ nghe.

Thượng Quan Đan Đan ngược đầu lên, đôi mắt đầm lệ, hít mũi, nàng lắc đầu, giọng nói đã khàn đi “Nhưng mấy ngày....Phụng muội....mất tích....tỷ đều....gặp ác mộng....tỷ rất sợ....rất sợ...họ sẽ làm hại muội....ấy”

“Yên tâm đi, nếu kinh thành có chuyện thì không lý nào phụ thân mẫu thân muội bỏ qua, tỷ hãy minh mẫn lên, tỉnh táo lên, phụ thân mẫu thân tỷ đang chờ tỷ cứu muội muội của mình về, Đan Phụng biết được vẫn còn gia đình đang chờ nàng ta về, vì thế tỷ không được bỏ cuộc” ta nâng lấy mặt Đan tỷ mà khẽ an ủi.

“nhưng tỷ....tỷ thật muốn khóc....ô....ô...” Thượng Quan Đan Đan lại vùi mặt vào lòng Hoàng Bá Dạ Sương mà khóc, mấy ngày nay nàng tỏ ra mình kiên cường không sao, nhưng nàng thật sự không phải là nữ cường, nàng chẳng qua là một phụ nữ nhỏ nhai, cứ tưởng làm sát thủ thì sẽ giúp ít cho bá tánh, nào ngờ ngay cả muội muội mình cũng không nắm rõ tung tích, vậy làm sát thủ để làm gì nữa?

53. Chương 53: Hấn Làm Ta Giận

Thấy nàng đang trầm tư lộ ra bộ dạng như đang suy nghĩ thì Hoàng Bá Hạo Minh cúi thấp xuống thêm một chút nói “Đừng lo lắng về chuyện đó, Thiên Cơ Các sẽ giải quyết hết, bằng võ công của muội chẳng giúp ích gì được cả”

“Thật”, nghe tới đây thì nàng vội thở dài yên tâm, thật ra nàng muốn ra ngoài tìm hiểu một chuyến xem sao, xem có thể giúp gì được Đan tỷ hay không.

Nhìn thấy đôi mắt long lanh, nụ cười đẹp của tiểu nhân nhi thì hấn vội nhoẻn môi cười tà mị, giờ này có hỏi mẹ hấn tên gì e rằng hấn cũng không nhớ nổi “Ân”

Vui mừng quá ta liền ôm lấy hấn, hấn cũng quên mất đây là đầu vội vòng tay qua ôm chặt lấy nàng, cả hai sớm quãng thân phận của mình lên tận chín tầng mây mà không biết sắp có một đại họa ập tới.

Hai thân ảnh bước tới bất chợt cả hai muốn mình nhìn lầm đi, kẻ thì sợ hãi đến run rẩy, kẻ thì hồi hộp tới không thể tin vào mắt mình đang thấy cái gì đi.

“Hai người làm gì đó”, thanh âm run rẩy đánh vỡ bầu không khí lãng mạn bấy giờ của hai người, đột nhiên nàng vội đẩy hấn ra, hấn nhú mày không vui nói “Bị mù sao”

Nàng thì há mồm hình chữ O, chuyện xấu hổ bị bắt gặp mà hấn còn trưng bày bộ mặt lãnh đạm, thậm trí có chút không vui sao? Nếu là bình thường nàng sẽ vui mừng nhưng trong mắt người ngoài họ là huynh muội nha! Sợ thiên hạ chưa loạn sao?

Mắt trái giật liên hồi, Âu Nhã Thiên Kỵ vẫn dùng thanh âm run run nói “Hạo Minh huynh, hai người....hai người....”

Huyền Vũ Lăng vội chen chân vào nói “Thiên Kỵ đệ, chẳng qua họ chỉ là vui đùa quá chốn thôi”, dù không muốn tin nhưng Huyền Vũ Lăng phải tin tưởng người nhà, nếu ngay cả hấn cũng sàm ngôn luận ngữ không tin tưởng người nhà mình thì có phải là vô tình lắm không?

“Vui đùa, huynh muội có thể ôm nhau như....như....” chữ ‘tình nhân’ hấn thật sự không nói nên lời, cảm thấy đầu óc choáng váng liên hồi.

“Như cái gì”, Hoàng Bá Hạo Minh hỏi lại, rồi nhoẻn môi cười tà mị nói “Chuyện nhà của huynh, đệ hà tất phải lo”

Rồi kéo thân ảnh ngó nga ngó ngẩn của Hoàng Bá Dạ Sương ra đi, bỏ lại Âu Nhã Thiên Kỵ cùng Huyền Vũ Lăng chỉ biết đứng yên như xác chết không hồn.

Kéo theo là một loạt dư luận cùng rèm pha của người đời, nguyên lai là lúc họ ôm nhau đã bị vài tỳ nữ thấy được, liền một đồn hai, hai đồn trăm, trăm đồn xa hơn nữa, đúng là chuyện tốt chẳng ra cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm

Về phần nàng thì nàng cực kỳ chán ghét mấy con ruồi cứ bay vo ve quanh mình, thậm chí còn xếp thành vòng tròn vây lấy nàng, làm như nàng là tù tội phạm phải tội giết người không bằng, một mực giam giữ nàng.

Nàng bực mình, cuốn cầm phổ trong tay nàng quăng xuống đất nói “Các người chán hết gió của ta”

Đáp trả lại nàng là không khí xung quanh im lặng đến dị thường, thập đại cao thủ vẫn nhắm mắt làm lơ, làm lấy công việc bảo hộ của mình đặt lên hàng đầu vây quanh lấy nàng, cả mười người cùng xếp thành hình vòng tròn bảo vệ nàng như kỳ trân dị bảo.

Cả thân thể của nàng đều run rẩy bầy, cắn chặt môi cắn bản họ không thém nghe lời nàng không xem nàng trong mắt của họ, sự giận dữ bắt đầu trỗi dậy và đôi mắt bốc hỏa ngùn ngụt, đột nhiên Yến Vi lộ đầu vào nói “Tiểu thư, nếu nực thì có thể dùng cái này”, chìa tay ra lộ ra cây quạt, trước khi đi khuyến mãi thêm cho nàng nụ cười tươi rói của Yến Vi.

Khói trắng bốc lên đỉnh đầu, nàng đứng dậy nhưng đành đuối sức vì võ công căn bản không bằng ai, nếu họ cùng hợp sức lại, nàng càng bất lợi hơn, vẫn là mạng nhỏ quan trọng hơn, khẽ rên lên “Hừ”, rồi ngoan ngoãn ngồi xuống, trưng ra bộ ngậm đắng nuốt cay.

Từ hồi nàng muốn lên ra phủ, đại ca liền phái rất nhiều người luôn theo sát nàng, nàng thật sự nghi ngờ vì sao phụ thân mẫu thân lại để cho đại ca lạm dụng chức quyền, uống phí tiền của, hao tổn nhân tài vì một nhân vật bé nhỏ như nàng có xứng đáng không?

Nàng đi một bước, họ đi một bước, nàng đi đông, họ liền theo nàng đi đông, thiên, thậm chí đi nhà xí họ vẫn làm hành động là vây quanh lấy nàng? Họ tổng cộng cả thấy 12 người, 24 cái tai, 12 cái mũi nha, bảo nàng làm sao mà đi được?

Không thể trách họ được, từ hồi họ đi theo chủ tử đến nay lần đầu tiên họ bị mắng thậm tệ như vậy, 3 con người, 6 đôi mắt, 3 cái miệng, mà họ còn thuộc loài la sát nhai người không nhả xương nha, thậm chí có thể giết người bằng ánh mắt và hàn băng trong người họ.

Được bị giết cũng không sao đi, họ được mệnh danh là đệ nhất cao thủ, hay đệ nhất kỳ nữ nha, thế mà lại bị: nhục mạ, xỉ vả, ác liệt hơn nữa là nhận được 6 ánh mắt kinh thường khả năng làm việc của họ, làm sao họ chịu đựng nổi sự ô nhục to lớn này chứ?

“Các vị đại nhân, không thể tha cho tiểu muội sao?” nhện không được nàng liền hỏi han, nài nỉ vài câu.

“Tuyệt không thể”, không phải đáp trả nàng là không khí tĩnh lặng nữa mà là mười hai cái miệng đồng thanh đồng tiếng ngoan ngoãn trả lời như trêu tức nàng, quá đổi tức giận, nàng liền vung chân đạp gãy cửa nhà xí “Rầm”

Bất chợt nàng thấy nàng có chút hơi ngược thân nha, đau thấu xương, nhưng nàng vội điều chỉnh lại tư thế cao ngạo như chim công của mình, mặc dù nàng đau tới muốn chảy cả nước mắt nhưng nàng nhất quyết không cho họ khinh thường nàng nữa, hừ.....nhưng nàng đâu biết theo sau nàng là 12 người cùng 12 tiếng cười thầm trong đầu.

Bây giờ nàng mới biết câu: nếu sớm biết thì sẽ không còn khuất cái, nàng rất hối hận cũng phi thường thấu hận đại ca, hận không thể cắn chết hắn giờ này. Hoàng Bá Hạo Minh đang làm việc thì hắc xì liên tục, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc trời không còn sớm, chắc chắn là khả nhân nhi đang chửi rửa hắn, hừ ai kêu nàng thất hứa làm gì, nên giáo huấn nàng một bài học là đúng, bất chợt hắn cười khanh khách khi nghe Quý Tường –tiểu hầu thân cận của hắn kể lại hôm nay nàng đã làm gì và xảy ra chuyện gì, bây giờ tâm trạng của hắn vừa vui lại pha thêm một chút bất an nha.(làm xong chuyện xấu đương nhiên là phải bất an rồi

54. Chương 54: Sự Thật Cay Nghiệt

Hôm nay là một ngày trời đẹp, có lẽ do hôm qua nàng quá căm ghét với Hoàng Bá Hạo Minh đi mà hấn tạm thời tha cho nàng, cử hết mười tên đi, nhưng vẫn còn hai người làm cây cản lối. Thôi kệ đi, đuổi được mười tên nàng còn muốn gì nữa, thân ảnh bị thắm đang di chuyển đến hậu viên, nàng thật muốn phát tiết nhưng lại không thể chỉ biết uống trà hóng gió để hạ hỏa.

Đột nhiên chân nàng đứng không vững, rất may có hai người mà nàng luôn ghét đỡ lấy thân ảnh của nàng, nhưng nàng không cảm ơn đâu, lại vênh mặt giận dữ với bọn họ, Yến Vi-Yến Vũ cười che miệng vì hành động y hệt con nít của nàng.

“Huynh có tin sự thật mà dân chúng đồn” Tú La Lệ cùng Tú La Duệ ngồi tại hậu viên, Tú La Lệ khẽ hỏi Tú La Duệ

Nhếch mày kiểm lên “Muội không nói thì huynh làm sao mà biết”

“Ách”, Tú La Lệ khẽ la lên rồi nhích thân ảnh của mình qua bên Tú La Duệ nói “Nghe đồn Hạo Minh cùng Dạ Sương gian lận với nhau”

Tú La Duệ nhu tình cầm lấy tách trà nhạt lên miệng khẽ hớp, khi nghe thấy lời Tú La Lệ nói thì hấn phun cả tách trà thơm vừa nhồi vào miệng ra “Phụt”

“Hoàng huynh” Tú La Lệ khẽ gọi, còn Tú La Duệ thì bị sắc trà, ho tới độ nước mắt nước mũi đều lộ ra “Khục...khục...khục...”

Nha hoàn thiếp thân của Tú La Lệ vội đưa khăn cho Tú La Duệ, hấn bình tâm xong thì khẽ quát “Muội chớ sàm ngôn luận ngữ”

“Hoàng huynh, muội không hề sàm ngôn luận ngữ, bên ngoài ai ai cũng đồn rằng là như thế” Tú La Lệ bực mình đến độ bật cả dậy mà cãi lý với Tú La Duệ và thậm chí còn trách vì sao đại ca thà tin người ngoài chứ không bênh người nhà?

“Thân là công chúa của một nước, lại tin lời của bọn dân đen, muội có biết rằng muội rất ngu xuẩn?” Tú La Duệ thẳng miệng mà nói, không hề niệm tình Tú La Lệ là muội muội của mình

“Hoàng huynh, huynh thật quá đáng, không có lửa thì làm sao có khói, vả lại các nô tỳ trong sơn trang đều một mực nhận định rằng họ có gian điu với nhau, thậm chí các nô tỳ Hoàng Bá phủ cũng từng khẳng định có một đêm Hạo Minh đại ca dẫn Dạ Sương về sương phòng thậm chí còn phát ra tiếng tục tĩu với nhau”, Tú La Lệ then quá hóa giận, giọng to cỡ mười dặm cũng nghe thấy.

Nói tới đây thì Tú La Lệ càng tức giận, nàng có gì không tốt, có gì không hoàn mỹ chứ, còn Dạ Sương chẳng qua chỉ là tiểu cô nương miệng hôi mùi sữa chưa dứt, bán nam bán nữ, vậy mà Hạo Minh đại ca một mực yêu thương nàng ta.

Nàng vốn dĩ không muốn tin, cho tới khi nàng tận mắt chứng kiến Hạo Minh đại ca vào mãi không ra, nàng thật muốn bước vào bắt gian nhưng lại bị ngăn cản, thậm chí còn bị các nha hoàn thiếp thân kinh bạc nữa chứ.

Phút chốc cả người Tú La Duệ cứng ngắc lại, phải, không có lửa thì làm sao có khói chứ? Nhưng hấn tin Hoàng Bá Hạo Minh là một đại trượng phu trững trạc nhất định không làm ra cái chuyện phi lý này được vả lại chắc có ẩn tình gì khác mà chưa công khai? Hấn bình tâm lại mà nói “Tai vách mạch rừng, thân làm công chúa có thể ăn nói ngông cuồng như vậy, đừng quên đây là Huyền Vũ sơn trang!”

Nghe thấy Tú La Duệ nói thì nàng cũng vội bậm miệng ngồi xuống ghế, tới đây thì thân ảnh Hoàng Bá Dạ Sương siêu vẹo, cả người đều bất lực, mềm nhũn, máu chảy ngược, tứ chi đều tê cứng, đứng cũng không vững.

“Tiểu thơ”, Yến Vũ khẽ nói rồi đỡ lấy thân ảnh bất lực của Hoàng Bá Dạ Sương, nàng vội lắc đầu tỏ ý mình không sao, nhưng sắc mặt đã tái nhợt hấn đi.

“Tiểu thơ, đó chẳng qua chỉ là lời phiến diện của dân tình, người đừng quá lo lắng” Yến Vi khẽ an ủi nàng.

Nàng lại lắc đầu, thầm nói: Không, đừng bênh vực ta, vì họ nếu đều là sự thật, không được Hoàng Bá Dạ Sương, mày phải cố gượng không được gục ngã, nếu bây giờ mà gục ngã thì há phải để lộ mọi chuyện ra, vậy thì mọi chuyện càng tệ hơn sao.

Định thần lại, nàng yếu ớt cố nhả ra mấy câu “Ân, ta không sao”, thấy Hoàng Bá Dạ Sương yếu ớt như vậy thì hai người cùng nhìn nhau thở dài, chỉ bị dọa một chút liền lộ ra vẻ mặt như vậy, bảo sao này nàng ta làm sao đối diện với sự thật ác liệt hơn nữa?

Dù Hạo Minh công tử đã nói với họ sự thật thậm chí cả phu nhân cùng lão gia đều như thế thì họ tin tưởng rằng Hạo Minh công tử không nói dối, nhưng mà người ngoài thì sao, họ sẽ tin sao?

Còn tiểu thư thì luôn yếu đuối, mềm mỏng như vậy, các nàng chỉ sợ sự việc khó nay càng thêm khó.

“Tiểu thư, hay chúng ta ra ngoài đi dạo một chút sẽ tốt hơn?” Yến Vi vội nói, Yến Vũ dù không tán thành nhưng cũng phải gật đầu cho qua.

Khẽ nhoẻn môi cười “Ân”, đi dạo cũng tốt, cũng tốt, vì thế nàng vội đi ra ngoài phủ hi vọng sẽ tốt hơn, nếu không nàng sẽ chết vì thở không nổi mất.

55. Chương 55: Điều Thú Vị Sau Cái Đen Đủi

Có lẽ Yến Vi-Yến Vũ nhất thời tính sai đi, khi ra ngoài dư luận còn ác liệt hơn trong nhà, thậm chí có một số người đều tránh xa họ ra như họ bị mắc bệnh ôn dịch vậy.

“Tiểu thư, hay là.....”, Yến Vi tiến lên, nêu ra ý kiến, muốn dẫn nàng về nhà thì nàng vội cắt ngang, nói “Thanh đã tự thanh”, nói xong câu này nàng muốn cắn lưỡi chết đi cho rồi.

Thanh cái quái gì mà chả thanh, nàng chính là người trong lời đồn từ lần đầu nàng cùng đại ca ân ái, đại ca đã nói, nàng phải chịu đựng được sự ác nghiệt cùng sự rêm pha của người đời.

Nàng tự nhủ, nàng phải tỉnh táo, nàng phải đối diện với sự thật, không thể yếu ớt vấp ngã được, bởi vì nàng yêu hắn, nàng chấp nhận.

Yến Vi-Yến Vũ liếc nhìn nhau rồi đưa ra một kết luận rằng: Thôi thì mặc kệ, đi tới đâu hay tới đó.

Đi được nửa chừng thì xuất hiện một thân ảnh đang bày bàn uống rượu giữa đường, nàng thở dài, xem ra hôm nay đích thị là ngày xui xẻo của nàng đi.

Nhếch môi cười mỉa khi Hoàng Bá Dạ Sương đi tới “Xem ra hôm nay người cũng có ngày này đi”

Nàng thở dài “Hàn tiểu thư, danh môn thực nữ kiêm tiểu thư khuê các làm sao có thể trưng bày ra bộ dạng như vậy”

Nguyên lai là Hàn Tuyết Cơ bày bàn ra cản đường cản lối họ, thật ra Hàn Tuyết Cơ sớm nhận được tin tức khi thấy Hoàng Bá Dạ Sương bước ra sơn trang thì nàng ta đã biết hôm nay chính là ngày trả thù.

“Chỉ là học theo người thôi” neho mắt đẹp lại, Hàn Tuyết Cơ lạnh lùng nói, Hoàng Bá Dạ Sương lại thở dài, hôm nay tâm tình nàng cực kỳ xấu, không rảnh mà đùa giỡn với tiểu cô nương này, vội vàng xoay lưng đi thì.....

“Hàn tiểu thư, đây là ý gì”, nàng khẽ lên tiếng, Yến Vi-Yến Vũ vội xuất kiếm ra khỏi vỏ để mà bảo vệ lấy nàng khi rất nhiều hắc y nhân ẩn mình đã lâu đều lộ diện mà bao vây họ.

“Ý gì ư”, nói xong Hàn Tuyết Cơ cười lên một trận điên loạn rồi nói “Huynh muội gian lận, chẳng qua ta thay thiên hạ rửa đi vết nhơ này”

Tất cả bá tánh tuy ảm náu vì sợ hãi Minh Giao chém người bừa bãi, nhưng mà có một vài kẻ không sợ chết vẫn cứ gương mặt chứng kiến hỗn cảnh trước mặt, thậm chí còn khẽ bàn tán minh họa lại những lời Hàn Tuyết Cơ nói.

“Chớ mà sàm ngôn luận ngữ”, mí mắt giật giật, nàng rống to lên mà nói, Hàn Tuyết Cơ cười mỉa “Chuyện xấu mình làm ra không muốn ai biết, trừ phi đừng làm, xông lên”

Tiếng binh khí va đập với nhau với đạo lực lớn, Yến Vi-Yến Vũ đều tận lực dốc sức mà bảo vệ nàng, tuyệt không có một hắc y nhân nào làm tổn hại nàng được.

Hàn Tuyết Cơ thấy vậy liền đá đi cái bàn, roi da xuất hiện nhân lúc Yến Vi-Yến Vũ lơ là, Hàn Tuyết Cơ nở ra nụ cười cay nghiệt, một roi mang theo đạo lực lớn mạnh hướng tới lưng của nàng, khi nàng cảm nhận được sát khí sau lưng thì đã muộn.

Di, cứ tưởng rằng ta sẽ đau đớn khi nhận lấy một cú roi da chứ, vì sao lại không hề đau chút nào!

“Đại....đại....đại...” Hàn Tuyết Cơ sợ hãi khi người xông tới đỡ nhất roi da của nàng ta là Hàn Tuyết Khuyết thì nàng liền lấp bắp nói không lên tiếng, cả thân mình đều mềm nhũn ra vì sợ hãi

Bàn tay cầm lấy roi da của Hàn Tuyết Cơ, hấn dùng sức mạnh của mình mà hất đi cây roi da, khiến cho Hàn Tuyết Cơ ngã nhào xuống đất, tất cả mọi người đều dừng lại hành động và động tác.

Bấy giờ nàng mở mắt ra thì thấy một bóng lưng to lớn che chắn trước người nàng, nàng muốn lùi bước thì bóng lưng kia xoay lại lộ ra dung nhan tuấn tú mị hoặc của Hàn Tuyết Khuyết “Tiểu thơ, nàng không sao chứ?”

“Đại ca....huynh bị điên rồi sao”, Hàn Tuyết Cơ thấy đại ca mình nhu tình như thế thì nàng run rẩy mà hét lên như bị một nỗi ô nhục rất lớn vậy.

Hàn Tuyết Khuyết xoay mặt lại trừng mắt với Hàn Tuyết Cơ “Quậy đủ chưa, ngay cả đại tẩu tương lai cũng dám sát hại” thanh âm lạnh lùng tàn nhẫn mà nói, thật đáng hận nếu hấn tới muộn thì chắc chắn rằng Dạ Sương bị muội muội hấn giết chết rồi.

“Ồh”, bá tánh lúc này xông ra đường, ồh cả lên, các hắc y nhân cũng từ ngõ ngang tới ngạc nhiên, và sợ hãi vì xem chút giết chết giáo chủ phu nhân rồi.

“Đại ca....huynh....không phải...huynh đòi giết nàng ta sao...vì sao...vì sao”, Hàn Tuyết Cơ không tin vào lời nói mà Hàn Tuyết Khuyết vừa phát ra, cả người nàng như nhão ra.

“Về nhà muội sẽ biết tay huynh”, rồi xoay đầu lại, nắm lấy tay của Hoàng Bá Dạ Sương nói “Sương nhi, muội không sao chứ, không làm muội sợ chứ”

“Đại ca”, Hàn Tuyết Cơ bắt đầu rống lên, nhưng nàng lại không dám đến gần đại ca vì sợ đại ca nhất định sẽ cho nàng một chưởng thật đau đớn cho coi.

Hoàng Bá Dạ Sương đã sững người ra, Hàn Tuyết Khuyết lại tuyên bố “Sương nhi, nàng có thể làm phu nhân của ta chứ, ta hứa sẽ sủng nàng, thương yêu nàng, chiều chuộng nàng”, hấn vừa nói vừa thầm nghĩ mặc kệ bọn điều dân nói gì, hấn không cần biết nàng còn trinh tiết hay không, hấn cũng sẽ thú nàng, đơn giản vì hấn yêu nàng, hấn chấp nhận tất cả.

“Rầm”, sét đánh ngang tai, đầu óc nàng trống rỗng, tai ù ù không nghe được tiếng gì nữa, bất chợt xung quanh đều trở nên mờ tối, mới vậy thôi trời đã tối rồi sao?

56. Chương 56: Tâm Tư Vô Định

Đôi mắt nặng trĩu, từng giọt ký ức hiện về, nàng vội vươn người lên, mở to đôi mắt ngắm nhìn xung quanh thì thở phào nhẹ nhõm, lằm bằm nói “Chỉ là mơ, nguyên lai chỉ là mơ”Chỉ là ác mộng thôi, phải, đơn giản chỉ do giấc mơ “Phải không”, thanh âm thấp lại, lạnh tới mức da gà nàng đều nổi cả lên, vội ôm chặt bắp tay của mình, lộ ra bộ dạng bi thảm như cha chết không bằng.

Một bàn tay to lớn gạt đi lớp màn sa mỏng lên, lộ diện tuấn nhan lộng lẫy nhưng đầy hắc tuyến và sắc mùi chết chóc, nàng lùi sát vào tận cùng góc giường, hấn thì vờn người tới, thở hổn hển vì giận dữ mà nói “Vừa lòng nàng chưa, vui lắm chứ gì?”

“Đại ca...không phải như vậy đâu....” Nàng vội giải thích thì bị hấn nâng cầm lên bắt nàng đối diện với khuôn mặt tà lãnh của hấn “Không phải vì vui quá mà ngất đi sao, thiếu phu nhân của Minh Giaó, hử, cũng không tệ chứ”

“Đại ca, người nói oan uội”, đôi mắt đẹp đắm lệ, nàng nghẹn ngào nói, rõ biết hấn bị giận dữ che mờ đôi mắt, nhưng thật sự nàng không có thì làm sao nàng nhận.

“Vì sao lại ngất, vì sao lại không khước từ hấn, vì sao nàng lại có thể làm như vậy” thanh âm từ trầm thấp nhỏ nhẹ sang tới phần nộ lẩn to lớn làm nàng muốn thủng cả màn nhĩ.

“Đại ca”, nàng vội ôm lấy hấn, hấn giận run người đẩy nàng ra “Nói, vì sao lại không khước từ hấn”

Bất chợt nàng khóc lớn hơn “Ô...ô...ô...”, nước mắt tuôn trào như dòng suối.

Đáng lý giờ này hấn nên giận đing người hồng bóp chết nữ nhân ngay trước mặt hấn, nhưng hấn lại không ra tay được, đơn giản hấn chỉ mềm lòng trước nàng, và hấn yêu thương nàng, nhưng nàng thật sự làm hấn yêu tới độ muốn chính tay giết chết nàng đi.

“Nín”, hấn rống lên, nàng càng khóc to hơn chỉ biết vùi mặt vào đầu gối mà khóc, hấn thở phì phò để bình tâm mà nói “Muội có biết lũ bá tánh nói gì khi khiên muội về chứ”

Giọng khóc nhỏ hơn, đôi mắt nai đắm lệ phủ sương mù nhìn lấy hấn, hấn cắn răng phun ra từng chữ “Họ nói: Cung hỷ đại công tử, cung hỷ đại công tử, nguyên lai đó chỉ là lời thất nghịet mong công tử không để ý, tam tiểu thư sắp trở thành thiếu phu nhân của Minh Giaó, tới lúc đó chỉ cần ly rượu nhạt hậu tạ văn bồi chúng tôi là được rồi”

Hấn diên tiết người lên khi nghe được nàng bị Hàn Tuyết Cơ – ả yêu nữ năm lần bảy lượt ám sát nàng mưu hại nàng, hấn vội bước ra phủ thì thấy nàng được khiên trở về, trong tình trạng chúng dân đen cứ không ngừng một mở miệng chúc mừng, hai cũng chúc mừng, ba cũng là chúc mừng.

Từng câu từng chữ hấn đều ghi nhớ rõ, từng nét mặt của bọn họ khiến hấn muốn học máu tươi mà chết đi vì ghen tuông quá độ.

Nghe được lời như vậy nàng diên cuồng lắc đầu “Thật xin lỗi....muội không biết....muội không biết....muội không muốn đâu....muội....” nói xong nàng lại khóc òa lên

Chưa bao giờ hấn khước từ ta ôm hấn, chưa bao giờ hấn lại lạnh lùng với ta như vậy,ta không có muốn, ta không hiểu vì sao lúc đó lại có thể ngất đi, ta thật vô dụng, ta thật vô dụng, phải làm sao đây, ta thật vô dụng.

Nhìn thấy nàng khóc thảm thiết như vậy thì trong lòng hấn dâng trào lên một cỗ chua xót, bình tâm lại, hấn ôm lấy nàng vào lòng của hấn, nhưng nàng lại đẩy hấn ra!!!!

“Không, muội thật vô dụng, muội thật vô dụng....muội...không xứng với đại ca...không...” nàng vừa lắc đầu, bắt lực mà nói

“Hoàng-Bá-Dạ-Sương, tuyệt đối không cho phép nàng nhắc lại là không xứng”, nói xong hấn bá đạo cưỡng ôm nàng, trong tình trạng nàng không tình nguyện, hấn cũng thô lỗ ôm chặt lấy nàng, bắt nàng tiếp nhận hấn

Nếu lấy sức trai tráng của Hoàng Bá Hạo Minh ra so bì với sức non nớt của một tiểu nữ nhân như Hoàng Bá Dạ Sương thì nàng thua là cái chắc, giằng co một hồi nàng bắt lực đành thở hổn hển trong lòng ngực của hấn.

Nhưng nước mắt không ngừng chảy, vì quá đau khổ, có phải do nàng tự chuốc lấy không, nhưng nàng không hối hận vì đã yêu hấn sâu đậm tới mức này, nàng không hối hận khi trao thân gởi phận cho hấn.

Nhưng khi nghe thấy lời nhục mạ của người đời thì nàng cảm thấy tủi thân, tuy rằng nàng sinh sống ở thời hiện đại nhưng nàng vẫn không sao bỏ được tính cổ hủ của mình.

Nàng muốn có một tấm chồng tốt, nàng niu yêu thương nàng! Hấn làm được, nhưng hấn cùng nàng căn bản không thể được, hấn không thể trao cho nàng thân phận gì.

Sớm muộn gì mối quan hệ của nàng cùng hấn bị bại lộ ra thì nàng phải làm sao đây, chết được thì quá tốt, nàng sẽ không hối hận khi xuyên-quá gặp được hấn.

Nhưng nếu nàng bị bắt ép gả đi? Hấn phải cưới người khác thì nàng không làm được!

Nàng thật sự không làm được, người ta nói câu: Được vùi đời tiên, bất quá là không sai, nàng được người hấn nàng còn muốn đòi gì nữa cơ chứ, khi thấy bộ dạng bướng bỉnh điêu ngoa của công chúa thì ngay cả người mù cũng nhìn ra được công chúa có tình ý với hấn, nàng phải làm sao đây, phải làm sao đây.

Nước mắt của nàng cứ đầm đìa chảy ướt cả áo của hấn, hấn nhăn mày khê hôn lên trán của nàng, khê gạt tóc của nàng sang một bên nói với nàng “Huynh xin lỗi, huynh không nên tức giận vô cớ”

Nhưng khi nàng ngược đầu lên thì hấn lại nghĩ khác, phải rồi làm sao hấn quên cho được cái chuyện kia, Yến Vi-Yến Vũ đều nói hết cho hấn nghe toàn bộ chuyện hôm nay nàng gặp phải, thiên, hấn thật đáng chết.

“Sương nhi, muội nín đi có được không, không nên tiêu cực như vậy”, hấn nhu tình khê nói, vuốt ve lấy lưng của nàng, nếu không phải vì phụ thân mẫu thân không chịu tiết lộ thì hấn làm sao nhẫn tâm mà giấu giếm nàng, hấn không dám tự ý hành động, sợ rằng nàng sẽ bị kinh hãi, thậm chí giận dữ hấn.

Nàng vốn có lá gan chuột nhắt không thể chịu đựng sự kinh hãi được, hấn càng ôm chặt nàng hơn, cảm hấn khê chà sát đỉnh đầu xinh xinh của nàng nói “Sương nhi, đừng nghĩ bậy có được không”

“Đại ca”, nằm trong lồng ngực ấp áp, vòng tay nóng bỏng thì nàng hít mũi, ghen ngào gọi.

“Không được gọi là đại ca, ta là nam nhân của nàng” hấn cực kỳ chán ghét nàng gọi hấn là ‘Đại ca’ nếu lúc trước hấn sẽ rất thích, nhưng từ khi khăng định nàng cùng hấn không máu mủ thì hấn tuyệt không cho phép nàng gọi ‘đại ca’, vì nàng là nữ nhân của hấn “Gọi Hạo, nghe rõ chưa”

Nàng vẫn cứ khóc, yếu ớt gọi “Hạo”, nếu phải rời đi, ta thật không làm được, nàng yêu hấn chết đi là được, phải làm sao đây, giờ đây đầu óc ta trống rỗng, ngoài sự lựa chọn ‘ra đi’ hoặc ‘ở lại’ là quan trọng thôi.

57. Chương 57: Sự Tự Ti Của Chính Bản Thân Mình!

“Sương nhi, nói cho huynh nghe muội đang nghĩ gì”, hấn vẫn không an tâm về nàng, không phải là ‘vẫn’ mà là ‘cực kỳ’ không an tâm.

Nàng kiên quyết lắc đầu không nói, chỉ biết nhiệm vụ bây giờ của nàng là khóc thôi, ngược mắt xuống thấy nàng đang nhắm mắt dưỡng thần thì hấn biết nàng đau lòng đến cỡ nào

“Sương nhi”, hấn thổi khí nóng vào tai nào, đè nàng xuống giường, bắt đầu áp đảo nàng, từng nụ hôn mãnh liệt nóng bỏng trao lên từng tấc da thịt mềm mại của nàng.

“Hạo”, nàng khê nỉ non, vòng tay qua ôm lấy gáy của hấn, nương theo hấn, đầu lưỡi nóng bỏng ẩm ướt cùng lưỡi mềm mại của nàng triền miên.

Đôi mắt chứa đựng dự vọng nóng bỏng cùng với sủng nịnh nhìn lấy nàng, khê hôn lên vành cổ trắng mịn của nàng “Hạo”

Khi cả hai cùng muốn tiến vào cảnh giới thiên đường thì cửa bật ra “Rầm”, mang theo hai thân ảnh đi tới.

Khi thấy hai thân ảnh kia nàng muốn xỉu ngay tại chỗ, vội la lên “Á”, rồi chui rúc vào lồng ngực của Hoàng Bá Hạo Minh.

Riêng về hấn cực kỳ, cực kỳ không vui khi dự vọng hết lần này đến lần khác đều bị đánh gãy, vội bình tâm lại nếu không hấn thật sự đoạn khí mà chết mất, vội chỉnh trang y phục của cả hai rồi nói “Mẫu thân làm Sương nhi sợ”

Vào phòng từ nãy giờ chứng kiến sự vô tình của con trai mình thì hai người thầm than thân vì sao lại sinh ra một kẻ ham mê sắc đẹp đến vậy ngay cả người nhà cũng không nể mặt.

“Đúng là đồ hám sắc”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt không vui lên tiếng bình luận, mặc dù nàng rất vui khi Hoàng Bá Hạo Minh ra dáng một nam nhân cần có là bảo vệ nữ nhân của mình, nhưng nàng cũng không vui khi bị lừa đi.

Hắn không thèm mở lời, chỉ biết ôm chặt nàng, muốn nàng đối diện với sự thật và nói “Sương nhi, chớ nên sợ, mẫu thân phụ thân biết hết rồi”

Ở trong lòng hắn nàng không ngừng run rẩy, thậm chí sợ hãi, thử nhéo nhéo má của mình, ai iu, rất đau, vậy đây là sự thật! Không phải mơ?

Hắn nhúu mày nói “Chúng ta không có quan hệ huyết thống”, hắn không nở lòng nào nhìn thấy nàng tự hành mình như vậy, nàng không biết hắn rất đau lòng sao?

Chưa hết ngỡ ngàng tới kinh hãi câu nói của hắn cứ dồn dập vào đầu ta: Chúng ta không có quan hệ huyết thống, Chúng ta không có quan hệ huyết thống, Chúng ta không có quan hệ huyết thống.

“E hèm, Sương....thôi kêu ngươi là Dạ Sương vậy”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt muốn mở lời vân vân mãi mới nói tiếp “Thật ra hắn ta biết hết mọi chuyện”

“Biết...hết...mọi...chuyện”, ngược mắt lên nàng nhìn lấy hắn, lẩm bầm mà nói, hắn dùng đôi mắt lạnh lẽo quét tới Huyền Vũ Dạ Nguyệt, không hiểu mẫu thân hắn cố tình hay là thích xát muối, chà đạp vào vết thương của người khác, hay có thói quen lấy ngược đãi người ta làm thú vui?

Huyền Vũ Dạ Nguyệt mát dạ, ngồi cười thầm trong lòng, có thể hình dung tâm trạng của nàng là cực kỳ cực kỳ mát dạ, hắc hắc

Nhướn mày khi thấy hành động không hề quân tử của thê tử mình thì Hoàng Bá Thuần chỉ biết lắc đầu thở dài và đón nhận ánh mắt quỷ dữ của Hoàng Bá Hạo Minh bắn tới

“Sương nhi, chớ hoảng, huynh không bận tâm”, hắn biết lòng nàng nghĩ gì, thu hồi lại ánh mắt hắn khề an ủi nàng.

Bây giờ đầu nàng đau còn rãnh rãnh để tiếp thu lời nói của Hoàng Bá Hạo Minh chứ, cái mà nàng sợ hãi nhất khi mọi việc phanh phui ra nàng là xuyên-qua đâm đập lên thân thể của Hoàng Bá Dạ Sương mà nhập vào xác của nàng ta.

Nàng cũng tự ti rằng nếu lấy nhan sắc khi xưa để gặp hắn, thì hắn nhất định sẽ ghét bỏ nàng, mặc dù nàng không muốn nghĩ về hắn như thế nhưng trong lòng nàng luôn đấu tranh ngấm với nhau, nàng luôn không tự tin về bản thân của mình.

“Sương nhi”, hắn cắn chặt môi gọi tên nàng, vì sắc mặt nàng thiên biến vạn hóa, hắn vĩnh viễn cũng không nghĩ được trong đầu nàng đang nghĩ thứ gì, hắn luôn nhất mực lo lắng vậy mà nàng hết lần này đến lần khác làm hắn ghen tuông đến điên đầu vì nàng, vì sao lúc nào nàng cũng không nói cho hắn nghe tâm sự của nàng? Hắn không đáng được nàng tin tưởng ư?

“Xem ra là Dạ Sương đã không chịu được sự thật”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt thoải mái nói, không hề cảm nhận có một đôi mắt âm hồn dạ quỷ đang trừng lấy nàng

Có phải mẫu thân hắn muốn hắn đoạn khí mà chết không, vì sao cứ phải đâm đập nỗi đau của kẻ khác, thật không hiểu nổi vì sao phụ thân có thể cứng mẫu thân như cứng trứng (giống ca thồi, đừng phân nản)

Nhớ tới đây hắn chợt nhớ ra và nói “Hiện tại Sương nhi đã biết sự thật, mẫu thân có thể nói ra vì sao lại không công khai thân phận của Sương nhi”

Hắn muốn biết, thật sự muốn biết, nếu công khai với thiên hạ hắn cùng Sương nhi sẽ không sống trong bóng tối thậm chí sẽ không còn ruồi bọ vây quanh chân nàng, hắn có thể đường hoàng cho nàng thân phận, yêu thương nàng, sung ái nàng, thậm chí chỉ cần nàng muốn cái gì hắn cũng đoạt cho bằng được. (so sánh người với ruồi bọ O_O)

Nói tới đây thì thân hình Huyền Vũ Dạ Nguyệt khẽ run rẩy, nàng liếc mắt nhìn Hoàng Bá Thuần, ánh mắt của hắn hiện hữu lên sự trốn tránh và thương tâm.

Hình ảnh của hai người đều được hấp thu vào ánh mắt của Hoàng Bá Hạo Minh, càng khiến hắn tò mò muốn biết.

58. Chương 58: Ai Cầm Thú Hơn Ai

Đột nhiên Huyền Vũ Dạ Nguyệt cười toe toét rồi nói “Hiện tại việc quan trọng trước mắt là Minh Giaó” Đột nhiên chuyện khi này hắn hoàn toàn rớt sạch, việc hắn nhẫn nhịn đã lâu nay thật sự bộc phát, rõ ràng nàng là nữ nhân của hắn vậy mà có người ăn phải gan hùm dấm giành nữ nhân của hắn, rõ đáng hận. Nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đã đen đi phân nửa thì Huyền Vũ Dạ Nguyệt biết chuyện khi này hắn hỏi sớm đã bị hắn quăng lên tận chín tầng mây rồi, đúng là đồ hám sắc, hừ

“Mơ tưởng”, hắn rống lên càng nghĩ thì càng đáng hận, Huyền Vũ Dạ Nguyệt hừ lạnh nói “Trừ phi ‘Sương nhi’ của ngươi muốn thì sao”

Trầm ngâm này giờ nàng muốn xông lên bóp chết Huyền Vũ Dạ Nguyệt mới khiến nàng hả dạ, hắn tăng lực siết ở cánh tay, ôm chặt nàng vào lòng.

Hoàng Bá Thuần nhin không được, cười khanh khách nói “Tiểu thê tử, được rồi đừng trêu ghẹo bọn họ nữa”

Huyền Vũ Dạ Nguyệt bĩu môi nói “Nhưng chúng ta sức cùng lực tận làm sao đấu nổi Minh Giaó”

“Còn lâu ta mới đưa nàng cho tên cầm thú đó” Hoàng Bá Hạo Minh không giữ được bình tĩnh, đôi mắt nảy lửa nhìn mẫu thân hắn mà nói.

‘Cầm thú’ nếu đem Hoàng Bá Hạo Minh so sánh với Hàn Tuyết Khuyết thì Hoàng Bá Hạo Minh đoạt giải, so về mặt lạnh lẽo thì con mới sớm đã bị Hoàng Bá Hạo Minh nhai sạch đến không còn một mẫu xương cốt, theo họ thấy Hoàng Bá Hạo Minh mới đích xác là ‘Cầm thú’ tuy nhiên ba người chỉ dám nghĩ trong thâm tâm thôi, nếu nói ra chẳng phải chọc giận hổ phách [1] đang ngủ yên sao?

“Nha, chúng ta căn bản không thể khước từ Minh Giaó nha, nếu không người giang hồ sẽ nói rằng chúng ta cùng gộp lại giúp cho huynh muội các người gian lận nha, các người nghĩ xem có phải không”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt cứ năm lần bảy lượt đâm chọc vào nỗi đau của kẻ khác.

“Mẫu thân, mặc kệ người ngoài họ nghĩ gì, trong lòng con và nàng tự hiểu, con không quan tâm họ nghĩ sao về con, chỉ cần con và nàng hạnh phúc là được rồi”, hắn rống lên, nhưng vẫn giữ được vài tia lý trí mà nói.

Xi, thấy không còn vui nữa thì Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhường lại không khí nghiêm túc cho Hoàng Bá Thuần, Hoàng Bá Thuần thở dài “Cứ như con nói đi” và nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Thế thì làm sao xử lý Hàn Tuyết Khuyết” Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhất mực cắn mà không buông tha không hề nhìn sắc mặt của ‘ai đó’ đang muốn phát tiết mà không tìm được chỗ để ‘ai đó’ chuốc giận.

Thấy đùa quá chớn thì nàng vội cười toe toét lên “Hay là huynh giả chết, để muội cùng cả nhà ‘thủ tiết’ 3 năm, thế nào”

Nha, thật quá đáng nha, nàng dám kêu hắn đi chết sao! Dù hắn giận nàng, nhưng một chút về phòng tính sổ với nàng sau, đầu sao nàng là thê tử của hắn, hắn nên chờ cho nàng chút mặt mũi, liền xướng theo “Ân, con thấy được chứ”

Mắt trái giật liên hồi, hắn biết rằng phu sượng phụ tùy nhưng hắn liền cắn trả lại một miếng mới khiến hắn mát dạ “Thật giả dối”

Hai người thật sự tức giận với cách vô tình bạc nghĩa của Hoàng Bá Hạo Minh, nuôi con dạy con để bây giờ nó tạo phản a, Hoàng Bá Thuần lắc đầu nói “Vậy thì các con cứ nghỉ ngơi đi”, rồi kéo thân ảnh không chịu nghe lời của Huyền Vũ Dạ Nguyệt ra khỏi phòng, tránh đi ‘cảnh mẫu tử tàn sát lẫn nhau’.

Ngước mắt nhìn hai người làm cây cấn lối ra đi thì hắn nói “Sương nhi, đừng nghĩ bừa”, nàng không trả lời chỉ im lặng lắng nghe nhịp đập của hắn, mệt mỏi mà nhắm mắt, hắn thấy được thì vội áp đảo nàng lên giường, nhất quyết không buông tha cho nàng....

“Hạo, huynh thật sự không bận tâm?” nàng khẽ đẩy cái đầu của hắn ra và hỏi, hắn nhíu mày nhìn nàng “Sương nhi, phải nói bao lần muội mới hiểu cho huynh”

Hắn chưa từng bận tâm qua chuyện này, nhớ lại lần đầu tiên hắn cùng Dạ Sương chạm mặt nhau, cả hai chỉ hờ hững trao nhau câu chào hỏi cho có lệ.

Từ khi Dạ Sương rớt xuống hố băng, hắn không suy nghĩ nhảy xuống kéo lấy thân ảnh của nàng, hết mực lo lắng cho nàng, thậm chí khi hắn thấy nàng tránh né hắn thì hắn tức giận

Hắn cảm nhận thấy dường như hắn đối với Dạ Sương đã thay đổi từ hồi hững hờ chuyển sang đặc biệt quan tâm, dù lúc nào đi nữa thì ánh nhìn của hắn luôn hướng tới nàng đầu tiên.

Khi hắn thấy các nam nhân trong nhà cứ vây quanh nàng thì hắn rất nổi giận, trong giây phút ngu ngốc hắn tự hỏi: Rõ ràng hắn là đại ca nàng vì sao lại có tà niệm với nàng?

Cứ phải mất nhăm nhăm mở nhìn thân ảnh nàng trốn tránh hắn, chán ghét hắn thậm chí so với các biểu đệ của hắn còn thân thiết hơn hắn thì hắn bắt đầu nổi đóa lên, muốn đem tiểu nữ nhân trước mặt cột lại trên người để không ai dám thương thức và bao quanh nàng nữa

Nhưng từ khi hắn biết nàng cũng có tình ý với hắn, thì trong lòng hắn dâng lên một cỗ vui vẻ khác thường và cũng dâng lên một cỗ khí chưa xót tận tâm can.

Hắn không hiểu từ lúc nào hắn đã bị biến chất, hứng thú với chuyện huynh muội loạn luân sao? Không, hắn thật chất không quan tâm nhiều tới mọi người ngoại trừ bản thân hắn, nhưng từ khi nàng xuất hiện hắn một mực quan tâm nàng? Thậm chí lượm bỏ hết nguyên tắc vốn có của mình mà làm nàng thất thân!

Nhưng khi hắn biết nàng không phải muội muội hắn, căn bản không cùng máu mủ thì hắn lại bình tâm suy nghĩ lại tất cả mọi việc đã xảy ra, khi nghe phụ thân hắn nói về một thế giới khác thì hắn cũng kinh ngạc không kém nhưng hắn thật không bận tâm tới, phải nàng so với mọi nữ nhân rất khác biệt, nàng xuyên tới là để dành cho hắn, như mẫu thân và phụ thân vậy.

Trong lúc họ nói chuyện thì Minh Giao đã sai người tới rạm hỏi, Âu Nhã Thiên Kỳ cũng không chịu thua khi nghe tin tức này, tức tốc sai bà mai tới mai mối, cả hai cùng giành nhau một nữ nhân đó là –tam tiểu thư Hoàng Bá gia.

Nhưng một mực bị Hoàng Bá gia khước từ thậm chí còn sai người tiễn khách, nha, họ rõ ràng là hai chú rùa vàng các nữ nhân thấy họ liền thềm nhỏ dãi nữa là, lý nào Hoàng Bá gia lại ngu xuẩn không chấp thuận.

Có kẻ lại nói khác Hoàng Bá gia chẳng những phú địch khả quốc (giàu hơn một quốc gia) mà còn được thiên tử ân sủng, ước chừng không cần phải làm cũng đủ cho Hoàng Bá gia ăn đủ ba đời, đời nào lại coi trọng những thứ này.

(Ngay từ đầu Văn án: mình nhắc tới Hoàng Bá Hạo Minh ngay đầu tiên, tiếp đó là Hàn Tuyết Khuyết, sau là Âu Nhã Thiên Kỳ, cũng ngay từ đầu mình cũng không ghi là NP và ghi sủng vì thế các bạn đừng thắc mắc vì sao ghi nhiều nam vật nam mà từ đầu tới cuối nhân vật nữ chỉ để ý đến Hoàng Bá Hạo Minh, cũng ngay từ đầu cả hai nam phụ đều không thể tiến vào tim nữ chủ)

hồ phách [1] còn được gọi là hồ, hoặc sư tử.

59. Chương 59: Thông Hiểu?

“Hạo, có thật huynh không ngại”, nàng lại tự ti cho rằng mình không xứng, nên một mực hỏi rõ hắn. Nếu là lúc trước nàng sẽ nhờ nhờ cho qua, nàng luôn sống vô tâm, thích đơn độc một mình, nhưng khi xuyên-quá

mọi việc hoàn toàn thay đổi, nàng không còn là nàng nữa.

Nhìn sâu vào đôi mắt đen đáy của nàng hắn hiểu ra nàng nghĩ cái gì, vì thế hắn vội ngăn chặn suy nghĩ quẩn của nàng, cầm lấy tay của nàng đặt lên tim hắn, hắn hỏi “Muội có yêu huynh chứ”

Lòng ngực ấm áp, nhịp đập của hắn có lúc rất nhanh có lúc lại rất chậm, nàng gật đầu nói “Muội thật yêu huynh”

“Vậy thì được rồi, chỉ cần biết đến tương lai, không nhắc quá khứ được không”, hắn căn bản không thể đem lý lẽ nói với nàng, vì hắn biết nàng mãi mãi thoát không khỏi ma tâm của bản thân, điều bây giờ hắn cầu xin ở nàng là mong muốn nàng quên đi quá khứ để làm lại từ đầu.

Đôi mắt trong veo ẩn chứa chút buồn thăm thẳm, lại lóe lên vài tia vui mừng, nhưng nỗi buồn đè áp đi sự hạnh phúc mỏng manh nhìn lấy đôi mắt chứa đựng sự trân thành của hắn thì nàng ôm lấy hắn nói “Ân, nhất định sẽ làm được”

Một đường cong hoàn mỹ nở trên bạc môi, hắn khẽ nhéo lấy má phẩn nộn của nàng nói “Đã biết sự thật, không được đau buồn, khi muội đau buồn thì kẻ bên muội sẽ có một người cùng phân hưởng”

Nghe hắn nói như vậy, nàng vụn lặn ái ngại và chột dạ, vì sao hắn hoàn hảo và toàn mỹ như vậy, còn nàng lại ngu ngốc đến ngu xuẩn chứ? N

hận thấy nàng lại suy nghĩ bừa hắn như rõ biết thuật đọc tâm nói “Hoàn mỹ bù đắp cho gốc ghéech, không phải rất xứng sao”

Trong mắt nàng ngoài cảm động còn hiện lên tia ngạc nhiên tới độ mắt to tròn ngấm nhìn hắn, hắn khẽ cười nói “Muội sinh ra thuộc về huynh, hiểu chứ!”

Hiện hữu trên đôi môi anh đào nàng là tràn ngập ý cười, hắn cũng khẽ nhếch môi cười, vươn hai tay ôm lấy nàng, cả hai cùng ôm nhau, thân nhiệt đều khẽ che chở nhau truyền đạt tình ý cùng sự áp ấm cho nhau.

Lúc này nàng nhớ ra một điều mà nàng bỏ quên từ ngực hắn nàng ngẩng đầu lên, điều ngoa nói “Muội phi thường hận huynh”

Di, hắn không phải nghe lầm chứ? Hắn đã giải thích đến không còn nước miếng mà nàng lại hận hắn?

Nàng khẽ cười hì hì trên lồng ngực hắn, nói “Có câu: đồng cam cộng khổ, vì sao huynh không nói uội biết, lại giấu giếm muội, huynh có biết muội rất đau lòng không, thậm chí...”, nàng còn muốn rời khỏi đây nữa chứ.

“Thậm chí như thế nào”, hắn nhíu mày nhìn nàng nuốt hết đi mấy chữ quan trọng, nên cố gắng rặn hỏi.

Đánh chết nàng cũng không nói ra cho hắn biết, hắn không biết khi hắn nổi giận thì đáng sợ như thế nào đâu, ư nói xong nàng khẽ rung mình, nàng khẽ cọ cọ lấy ngực hắn nói “Không nói cho huynh biết”, di, hình như nàng nghe thấy tiếng nam nhân rên rỉ?

Hắn yêu chết cái hành động đáng yêu này của nàng, ngực mềm mại của nàng pha chạm nẩy giờ trong lồng ngực hắn, dù rằng cách nhau hai ba lớp áo hắn vẫn cảm nhận được, hắn vẫn cố nhịn cho đến khi ngón tay xinh đẹp đó lại khơi mào lên dục vọng của hắn, nhịn không được hắn khẽ than thở

Nhìn vào đôi mắt thâm thúy lóe lên vài tia dị thường, đôi môi tràn ngập dục vọng và khát khao khóa chặt người nàng thì nàng run rẩy, nha, nàng không làm gì nha, cứ sáng tối liên động dục có vẻ không tốt lắm.

Một mắt thấy nàng tỏ ra vẻ sợ hãi thì mày hắn nhướn lên tới mức cho thể, hắn cũng yêu chết cái hành động nhút nhát này của nàng, có cảm giác như hắn là mèo và đang vờn lấy chú chuột nhỏ là nàng (BT quá =)))

“Làm sao vậy”, thanh âm khàn khàn và trầm thấp vang lên, nàng khẳng định rằng tên nam nhân này lại muốn ăn thịt nàng, nhưng đêm quá...thiên, vì thế nàng ba chân bốn cẳng chạy xuống giường.

“Nga~”, nhưng đã muộn rồi, hành động của hắn so với nàng như con rùa so sánh với chú báo.

Thấy được mình đang bắt lợi nàng thử cò kè mặc giá nói “Không được đang là buổi trưa, không thể...”

Mặc giá sao? Vô dụng thôi! Căn bản hấn cũng không buông tha cho nàng, liền cúi đầu nuốt hết những tiếng nói sắp phun ra của nàng, chiếc lưỡi hấn phi thường linh hoạt tận tình cùng nàng dây dưa.

Nhận ra nàng không còn hơi thở hấn mới đại từ đại bi buông nàng ra, liếm lấy cánh môi khô của mình khàn giọng nói “Tiểu nhân nhi, chính nàng là kẻ gây họa”

Di, chưa kịp thốt ra câu phản bác thì hấn lại cúi đầu hôn lấy nàng, khẽ cắn cắn môi nàng “A”, vì đau nên nàng la lên, hấn lại nhoẻn môi cười tà mị với nàng “Đây là ấn kí chứng minh muội là của huynh”

Đột nhiên nàng cười lên vì hành động của hấn rất khả ái lại bá đạo, yêu chết người đi, càng nghĩ thì mặt có chút nóng bừng, bình thường hấn ăn nàng, được, hôm nay đến lượt nàng ăn hấn.

Vươn mắt nhìn tiểu nhân nhi dưới thân nở ra nụ cười quái dị vô cùng, à không phải, mà là thập phần biến thái cộng ranh ma thì hấn ngạc nhiên, không biết tiểu nhân nhi này lại nghĩ ra trò gì biến thái đây (xong, hai anh chị đều biến thái, quá hợp với nhau còn gì)

60. Chương 60: Nguyên Bản Vốn Có!

Miêu trào đặt ngay lồng ngực hấn, đang cố cọ quấy, hấn nhướn mày nhìn lấy nàng bằng đôi mắt thuần thúy nhưng lại kinh hách.

Gạt bỏ đi từng lớp áo cản đường, bàn tay nhỏ bé cả gan thò vào trong vạt áo của hấn, đụng vào từng tắc da thịt màu đồng vốn có của hấn, khẽ vân ve và vuốt ve.

“Tiểu sắc nữ, nàng học ở đâu ra mấy cái chiêu này”, hấn dù vui vẻ khi hưởng thụ bàn tay đang phá rối trên ngực hấn, nhưng trong lòng hấn vội dâng trào lên cỗ khí bất an.

Ngẩng đầu môi nàng chúm chím lại nói “Không-nói-cho-huynh-biết”, nàng không biết nàng lại gây họa, ồ, ‘ai đó’ hai mắt băng lãnh nhìn lấy nàng, bất chợt áp đảo nàng, thân thể trần nửa người đè lấy thân thể mềm mọng của nàng.

Nàng bĩu môi đẹp lại nói “Huynh xấu lắm”

“Có phải ở thế giới bên kia đã dạy hư nàng” hấn biết hấn sai rồi, khi ở bên nàng lúc nào hấn cũng thô lỗ vì ghen tuông, vì thế hấn vội đè nén sự tức giận của mình, nhẹ nhàng mà nói.

Nàng ngoảnh mặt không thèm nói với hấn, nhưng nàng đâu biết bờ môi nũng nịu đã bán đứng nàng, hấn vội cười khoáy lên rồi hôn lấy cánh hoa anh đào của nàng nói “Từ nay cấm muội học hư”

Nàng phồng miêng lên rồi ồm ồm nói “Người ta hạ mình chiều huynh, vậy mà huynh lại đối xử với người ta như thế”, cái này khiến cho nàng thật sự tức giận nha, rõ là nàng muốn ăn hấn, sao ngược lại là màn tra hỏi trên giường chứ, thật là bất mãn mà.

“Từ khi nào mà muội lại khả ái đến như vậy hử”, hỏi xong hấn liền ấn nhẹ lên môi nàng, gặm lấy vành tai của nàng, thổi khí nóng nỉ non vào tai nàng “Huynh rất thích vẻ mặt phồng đũng của muội”

Nghe thấy lời vô lại của hấn thì nàng giận tím mặt, hấn không thể cho nàng chút sĩ diện sao (trên giường mà đòi sĩ diện sao, bá phúc), hấn vươn lưỡi liếm nhẹ chóp mũi của nàng khi thấy nàng giận đến run người.

“Lại sinh khí với huynh nữa sao, khả nhân nhi”, giọng hấn đã biến đổi thành nhẹ nhàng mà mang chút tà ý đùa nghịch với nàng, nàng nhéo má hấn nói “Trong muội nhỏ nhen như vậy sao”

Khẩu thị tâm phi [1], hấn vội cười sảng khoái, đôi mắt chứng đưng thâm tình nhìn lấy nàng “Vật nhỏ ưa nói dối”

Nha, tại sao lúc nào hấn cũng nhìn thấu tim ta, thật đáng hận, thật đáng hận mà, hấn cúi đầu xuống ôn nhu hôn lấy gò má của ta, khi biết được hấn không phải là đại ca của ta thì nút thắt trong lòng đã được cởi bỏ.

Trong lúc nàng suy nghĩ hấn đã ‘tốc chiến tốc thắng’ lột hết mọi chướng ngại vật cản đường, đôi môi cắn mẫn như chim gõ kiến nhu tình ẩn nhẹ lên từng tắc da thịt của nàng, dọc từ bụng nhỏ đi xuống dưới.

Khi thanh tỉnh nàng biết nàng ‘đã và đang’ bị sói ăn, nhưng cái đó thì không được, vội ngăn cản cái đầu đang đặt ở nơi không thích hợp nói “Hạo, không...được...địa phương...đó, không được”

Muộn rồi, hấn đã sớm tách hai chân nàng ra để chính mình chen vào giữa, lưỡi ướt át của hấn vươn ra khẽ chạm vào hạch châu của nàng, thì nàng ngoe ngoảy cái đầu mà thét lên “Đừng...Hạo...”

“Ngoan, để huynh yêu”, hấn biết nàng da mặt mỏng nhưng hấn thích như thế, vội vàng làm tiếp công việc của mình là lưỡi hấn đã trườn động trong hang khẩu của nàng.

“Hạo...” dù rằng nàng cảm thấy toàn thân nóng rực, như có hàng vạn con sâu gặm, nhưng nàng cực xấu hổ với tư thế này đến độ chảy cả nước mắt ra, thiên, đây là ban ngày nha, động dục đã xấu lắm rồi mà còn ở cái địa phương đó làm bậy.

Hấn vẫn không đáp trả lại nàng vẫn tận tâm tận hưởng cái thứ hấn muốn, hấn khẽ cắn cắn tiểu hạch châu của nàng, nàng vội rên lên “A”

Ái dịch trào ra, nàng bặm mặt lại trong tư thế như con tôm luộc và xấu hổ trước cái hành động hấn đang làm là vươn lưỡi liếm vành môi của mình

“Sương nhi”, hấn nhếch bạc môi gọi tên nàng, chiêu hồn phách lạc tận địa ngục lên lại, vươn người tháo lấy hai tay đang bặm đi khuôn mặt mỹ lệ của nàng, thân hấn lại một lần chen giữa hai chân của nàng, cả thân thể to lớn đè lấy nàng nói “Sương nhi, đừng che, muội rất đẹp”

Nàng biết giây phút này không thể run sợ và nổi da gà, nhưng nàng chịu không nổi, lông tơ cũng dựng lên () , hấn hoàn toàn khác với hôm qua, nàng đang nghi ngờ có phải ai đó đang giả dạng hấn lừa nàng?

Hấn khẽ cười, lúc trước hấn không lộ ra vẻ mặt này vì sợ nàng ái ngại, nàng là muội muội hấn nhưng khi nàng biết hết sự thật thì hấn không ngại trưng bày nguyên bản vốn có của hấn, vả lại tại nàng to gan trên ghẹo hấn trước nha (ồ, hóa ra là vậy ca rất BT)

Bàn tay xấu xa môn môn đi xuống nơi địa phương vừa trải qua cao trào, thừa cơ xuyên qua nơi địa đạo ẩm ướt của nàng “A”, nàng rên lên một luồng điện từ đỉnh đầu truyền tới mang theo tứ chi tê dại, toàn thân run rẩy.

“Hạo”, nàng ngâm lên tên hấn, hấn bắt đầu di chuyển tay của hấn khuếch động bên huyết đạo ẩm ướt nóng bỏng của nàng, tận mắt nhìn thấy chỗ đó đang cố nuốt lấy ngón tay hấn thì hấn thỏa mãn, nở lên nụ cười mang đầy tà ý.

Khẩu thị tâm phi [1] nói những lời trái lương tâm.

61. Chương 61: Ta Giận Dữ!

Thêm một ngón tay nữa đi sâu vào nơi nữ tính của nàng, ái dịch cứ không ngừng theo đó mà trào ra, nàng nỉ non lên “Hạo”, cảm giác được toàn thân như trôi trên miệng núi lửa, nóng vô cùng, bất chi bất giác nàng cong người lên, hưởng ứng hành động này của hấn.

Vàng trán lấm tấm mồ hôi khi nhìn nàng cao trào và vui sướng, không tự giác phía hạ thân truyền đến một đợt cồn cào thúc giục hấn

“A...chậm....thôi...” tình loạn ý mê nàng thốt nên câu nói này, khi hấn càng gia tăng sức lực cứ trườn động mạnh mẽ nơi đó của nàng khiến nàng hưng phấn đến mất cả lý trí, đôi mắt phủ sương mù nhìn lấy hấn.

Khuôn mặt anh tuấn phủ một lớp mồ hôi mỏng, đôi mắt tràn đầy dục vọng nóng bỏng nhìn lấy nàng, “A”, nàng cong người lên, đón nhận một đợt cao trào, khiến nàng mệt mỏi mà ngã gục xuống giường, thở hồng hộc, toàn thân run nhẹ

Hắn hôn lên trán nàng dù đã phủ một lớp mồ hôi mỏng, đặt hai chân nàng bờ vai của hắn, cử động thất lưng, đem toàn bộ ý chí của nàng đều quay về hết “A”, nàng hét lên, bàn tay nhỏ bé tái nhợt đi vì nắm chặt đệm giường.

“A...Hạo...”nỉ non lên vài câu, rồi thở hồng hộc, ngực nàng phập phồng vì mỗi lần hắn đi vào cũng đến chỗ sâu nhất mới xuất ra, có lúc tiết tấu chậm nhưng có lúc lại nhanh tới mức nàng phải nắn nỉ hắn “A...Hạo...chậm...thôi...Hạo...A...” khi hét lên nàng càng cảm thấy xấu hổ.

Đôi mắt hắn cũng khẽ nhắm khẽ hở, cúi người xuống hôn lấy má phần nộn hồng hào kia, rồi hôn nhẹ lên nụ hồng đang dựng đứng lên vì kích tình, nhưng phân thân của hắn vẫn cứ hoạt động ở nơi bí mật của nàng.

“A”, nàng rên rỉ cong người lên, hai tay hắn nắm chặt lấy eo nàng, càng ép sát nàng, bắt nàng tiếp nhận phân thân cực vĩ đại của hắn, càng đi sâu vào từng ngõ ngách ẩm ướt chật hẹp của nàng.

“Hư...” Nàng khẽ than thở, đầu nghiêng sang trái rồi sang phải, dị vật kia cứ càng lúc càng trướng ra và nóng làm cho nàng mất hết lý trí, càng nỉ non nhiều hơn nữa.

Thân là nam nhân thấy được nữ nhân của mình đạt được khoái cảm sung sướng do chính bản thân hắn mang lại thì hắn càng hưng phấn, cứ một lần, một lần khuếch đại làm cạn nơi tuyệt mật của nàng, cao trào hết đợt này tới đợt khác.....

.....

Khi tỉnh dậy:

“Lão tử người, người cũng biết”, một tiếng hét to lên bất chợt trong khoảng trống có chút rung động nhẹ như động đất.

Tiểu phiến phúc bấy giờ mới mở miệng nói “Ồ...thì...ừ...thì....có lần ta muốn nói...nhưng...”, hắn làm sao có thể nói cho tiểu nữ nhân này biết hắn thích xem kịch của cả hai chứ, một màn kịch ly kỳ hấp dẫn đã lâu hắn không được xem, sao hắn có nhẫn tâm nói ra sự thật được!

Hắn đã biết từ khi tiểu nữ nhân này mở quyển sách ra đọc, lần đầu tiên xuống núi ở tại khu rừng hắn đã muốn nói cho nữ nhân ngốc ngếch này biết họ không có máu mủ, nhưng khi hắn bình tâm lại nhìn vào mắt có chút ướt ướt của nữ nhân này thì hắn lại nghĩ khác, cảm giác vui sướng dâng trào, buộc lòng hắn phải lái qua chuyện khác.

Hắn biết, hắn sai quấy, không nên bắt chước học theo tính khí dấm dáp lên sự đau khổ của người khác, nhưng hắn cực kỳ thích tiểu nữ nhân này bị chính ma tâm của mình hành hạ.

“Lão tử người, người hay lắm”, nàng hét hết cỡ, mở lớn giọng, không ngừng làm phiền màn nhĩ của tiểu phiến phúc, a, xem ra đêm nay không phải là hắn tra tấn tiểu nữ nhân này mà là ngược lại a, hắn cũng sớm đoán trước rồi.

Vừa bước ra cửa, mặt nàng đã đen hết đi một bên, nàng từng thề rằng nếu thấy hắn xuất hiện trước mặt nàng, nàng sẽ luộc hắn, băm hắn thành thịt viên, đem hắn nấu lẩu ăn cho bỏ tức, kiếp trước nàng có đắc tội gì với hắn mà hắn lại giấu nàng, cái gì mà có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, căn bản hắn hưởng phúc còn nàng thì hưởng họa, thật đáng hận mà, ừừ....

Thấy được tình thế ‘cực kỳ’ bất lợi cho bản thân mình thì hắn liền đổi chủ, chuyển sang suốt ngày bám dính theo Hoàng Bá Hạo Minh không buông, một tránh ình khỏi bị thành món ăn hảo hạng trong bụng của Hoàng Bá Dạ Sương, hai là có thể được ăn no hưởng lạc, quan trọng hơn nữa là –an toàn, hắc hắc.

62. Chương 62: Thánh Chỉ Ban Hôn?

Trong một mái đình nhỏ, màn sa mỏng đủ che khuất đi ánh nắng gắt gao, có một thân ảnh đang cực kỳ cực kỳ nghiêm túc tập đàn, theo sau là hai thân ảnh mặt méo xẹo vì tiếng đàn của tiểu thơ nhà họ thật sự rất

khó nghe

“Grừ...”, nàng hồng lên, bàn tay nhu tình dịu dàng đã khuấy thay thế a thảo làm càn trên dây đàn >, đàn đồ sắp xuống, nàng nói “Không tập nữa, không tập nữa”

Khuôn mặt giận dữ của nàng hoàn toàn lộ ra, giờ đây nàng đang cực kỳ dỗi vì sao tư chất nàng lại ngu ngốc như vậy, ngoài tính sổ sách ra thì nàng không làm được cái gì ra hồn cả!

Ồ...ồ...ồ...nàng thầm khóc trong lòng, biết bao giờ mới tự tay đàn được một khúc đây, ô...ồ...ồ..., nàng vùi mặt vào bàn đá tròn mà khẽ khóc than.

Yến Vũ muốn lên tiếng khuyên can thì Yến Vi vội ngăn cản hành động của nàng, vì họ chú ý có ba thân ảnh đang tiến tới, khi tới gần hai người mới thở phào nhẹ nhõm vì xác nhận mục tiêu không mang theo sắt khí.

“Muội muội, tập đàn sao?” thanh âm giòn tan ngọt xớt khiến nàng rung mình vươn đầu lên, nhàn nhạt nói “Àn”

Không đợi sự đồng ý của nàng Tú La Lệ liền mang một thân kiêu sa của mình sải bước vào mái đình ngồi xổm trước mặt nàng.

Nhìn thấy Tú La Lệ thì chắc chắn có hại chứ chẳng có lợi, càng nhìn thì càng cảm thấy khuôn mặt của nàng ta đang cười đắc ý? Thậm chí có chút đắc thắng? Bất chi bất giác trong lòng ta dâng trào lên một cỗ khí bất an vô cùng.

“Xin hỏi công chúa...” ta chưa nói hết thì Tú La Lệ vội chen miệng vào nói “Chúng ta cũng gần sắp trở thành người một nhà, đừng xưng hô lạ lẫm như vậy”

Tay nàng đang muốn nới lại dây đàn thì bàn tay khẽ run run khi nghe thấy câu nói của Tú La Lệ, đôi mắt chứa đựng sự đắc ý của Tú La Lệ khiến nàng run người.

Nhận ra được nét lạ lẫm của Hoàng Bá Dạ Sương thì Tú La Lệ càng cảm phẫn, hóa ra lời đồn là sự thật, họ quả thật là gian luân với nhau, thật đáng hận, nàng có gì không bằng tiểu oa nhi bán nam bán nữ này chứ.

Lấy nàng so sánh với tiểu oa nhi trước mặt cứ như phượng hoàng so sánh với ma tước, đúng là xấu xa dám cướp nam nhân của nàng, thật đáng hận, độ nhan sắc, độ thù mị nàng có gì không bằng tiểu oa nữ trước mặt

Mặc dù trong lòng Tú La Lệ hiện lên sự ghen ghét tột đỉnh, nhưng khuôn mặt vẫn bình thản thậm chí còn mang nụ cười tà nói “Muội muội sao này trở thành người nhà với nhau thì muội muội phải nhớ chiếu cố tỷ tỷ đó”

Thấy đôi môi của Hoàng Bá Dạ Sương khẽ mấp máy như đang run run thì Tú La Lệ liếc nhìn ra sắc trời và nói tiếp “Chắc chắn giờ thư của tỷ gửi đến Tử Trì quốc đã đến tay phụ hoàng rồi”

“Thư...” Ta như nghẹn họng chỉ thốt ra được câu này, đột nhiên Yến Vi giúp ta xoa bóp vai nàng khẽ liếc nhìn Yến Vi hiện lên trên khuôn mặt của nàng ta là kêu ta đừng lo lắng.

Tú La Lệ hừ lạnh, quả thật tiểu oa nhi này rất được lòng của Hoàng Bá Hạo Minh nếu không sao lại được chiếu cố tận tình chứ, ngay cả nha hoàn cũng dám khinh bỉ, nàng thật quá đáng.

Nếu nàng đặt chân vào cửa thì lần đầu tiên nàng sẽ đối phó với là tiểu oa nhi đề tiện này, dùng khuôn mặt ngây thơ để dẫn dụ nam nhân của nàng, mơ tưởng.

Chắc chắn nàng phải đá tiện nhân này vào lầu xanh mới hả bớt đi nỗi xỉ nhục trong lòng nàng, nghĩ tới hàng đêm tiện nhân này đều phục vụ hàng trăm hàng ngàn năm nhân thì nàng mát dạ hẳn lên.

Chỉ cần có nàng thì Hoàng Bá Hạo Minh cũng sẽ bị nàng thu phục trong tay thôi, nàng tin chắc là thế, vì thế Tú La Lệ nở ra nụ cười tươi rói sáng lạn nói “Là thánh chỉ ban hôn”

Rầm –Cứ như tiếng sét đánh ngang tai ta vậy, tim ta đau tới thắt lại không sao nói hết, phải, ta làm sao quên đi thân phận của ta? Chẳng qua chỉ là một kẻ mượn xác người khác, là một kẻ mồ côi, vả lại ta cũng không có hậu thuẫn sau lưng mạnh mẽ như Tú La Lệ.

Nàng biết rằng cổ đại ‘tam thê tứ thiếp’ là chuyện ‘kinh thiên địa nghĩa’, nhưng mà nàng có làm được thế không? Nàng có thể chấp nhận chuyện chia sẻ chồng với kẻ khác không? Nhìn đôi mâu lạnh lẽo của Tú La Lệ thì căn bản nàng cùng với nàng ta không có khả năng cùng hầu hạ một chồng!

Yến Vi-Yến Vũ từ nhỏ đã gia nhập Tuyết Sơn, được huấn luyện võ thuật và được giáo dục khắc khe, mọi chuyện luôn được các nàng luôn xử lý cẩn thận và tỉ mỉ chu đáo nên các nàng mới leo lên được chức vị tài nữ của Tuyết Sơn.

Mặc dù mới đầu các nàng chán ghét tiểu bạch thảo trước mặt vì đường đường các nàng mang trong mình võ công siêu việt không nói đi, mà sắc đẹp cũng không thua kém ai, cố sao phải hao tâm tổn sức vì một ‘tiểu thiên kim yếu đuối’ chứ?

Tiếp xúc lâu dần thì các nàng thấy ngược lại ích ra nàng ta rất lương thiện không kiêu ngạo như các tiểu thư quyền quý khác, mặc dù có chút bướng bỉnh và thích tỏ vẻ mình cương nghị nhưng còn tốt hơn tiểu đồ ăn mặc như con chim công trước mặt.

Chắc chắn giấu dưới lớp áo kiêu sa lộ liễu cùng với khuôn mặt tô son trát phấn dày cộp thì còn có tính khí điêu ngoa cùng vẻ ngoan độc của một tiểu sà tinh, thế chẳng phải là phi thường bất lợi cho những kẻ hầu hạ như các nàng sao? Không tính đến lợi ích riêng tư của chính bản thân mình nhưng Hạo Minh công tử thì sao?

Nếu để cho Hạo Minh công tử biết có người ở sau lưng dọa nạt tiểu bạch thảo trước mặt mà các nàng không lên tiếng thì chắc chắn mạng nhỏ của các nàng không thể bảo toàn, vì bản thân cũng vì thương yêu tiểu bạch thảo trước mặt nên các nàng sẵn sàng xù lông lên như loài động vật bị cướp thức ăn mà đồng thanh đồng tiếng “Tiểu thư, sắc trời đã muộn, đã tới giờ uống trà chiều, nếu công chúa không phiền thì thỉnh bước ra”

Nàng muốn mở miệng nói thì hai kẻ nàng luôn cho là phiền phức mở miệng trước nàng, dù nàng rất biết ơn họ, nhưng thế thì sao, thánh chỉ của thiên tử đã ban có thể thu hồi lại sao?

Căn bản nàng không xứng với Hoàng Bá Hạo Minh, hấn tài ba, bản lĩnh, thông minh, cái gì cũng hoàn mỹ, còn nàng, còn nàng có những gì, nàng không có gì cả, ngay cả một người thân ở đây cũng không có, không tiền tài, không quyền uy.....

Dưới lớp áo là bàn tay thon dài đang nắm chặt thành quyền khiến đầu ngón tay trắng bệch do tức giận quá độ, Tú La Lệ khẽ cười nói “Được tỷ không phiền muội, cáo từ”

Hay lắm hai ả tỷ nữ kia, ánh mắt Tú La Lệ lóe sáng, nếu nàng bước vào cửa đầu tiên nàng sẽ lược sống hai ả tiểu tiện nhân này, kẻ nào đối đầu với Tú La Lệ -nàng sẽ chết không có kết cuộc tốt đẹp, bao gồm cả Hoàng Bá Dạ Sương.

Nhìn thấy chim công à không ma tước lóe mắt nhìn hai nàng thì đủ biết Tú La Lệ đã nhớ rõ mặt của hai nàng, bất chợt cả hai cùng nhìn nhau cùng một suy nghĩ: nghĩ cũng đừng có nghĩ tới thâm được tâm của công tử, hừ, nếu mà công tử có thú nàng ta, thì hai nàng sẽ là người đầu tiên phản đối.

“Tiểu thư, chớ nghe lời sàm ngôn luận ngữ của công chúa”, Yến Vi gấp người, khẽ an ủi thân ảnh bất động của nàng.

Hoàng Bá Dạ Sương im lặng tới mức đáng sợ, toàn thân hoàn toàn không động đậy, không nhúc nhích được, chỉ biết mở mắt, mơ hồ nhìn bóng lưng của Tú La Lệ dần mất dạng.

63. Chương 63: Họa Thủy Là Nữ Nhân Mới Có? sao Ngay Cả Nam Nhân Cũng Là Họa Thủy?

“Tại sao lúc nào người cũng che giấu tâm sự của mình, muốn biết hấn có thú thêm thê thiếp nào thì đi hỏi thẳng hấn đi, cố sao phải tự ngược thân như vậy”, tiểu phiến phức bức mình liền nói ra tiếng lòng của mình.

Tiểu nữ nhân này ngoài tính tình biến thái, tính khí ngốc nghếch, còn có những suy nghĩ ngu xuẩn, nghĩ toàn ba thứ gì đâu không, làm hấn bức cả mình khi đọc được sự ngu ngốc của tiểu nữ nhân này, thật muốn điên máu ghê.

Ta không nói được lời nào, ta muốn khóc, nhưng lại khóc không được, tâm ta rất đau, rất đau, hấn chưa từng nói chỉ thú riêng mình ta, nếu hấn muốn ta cũng chấp thuận, căn bản ta rất yêu hấn, yêu đến nỗi hết thuốc chữa.

“Nguy hiểm”, tiểu phiến phúc chỉ kịp thốt nên một câu, khi ta ngây ngô xoay đầu qua thì ta nhận ra rằng mình ở trên không trung, đảo qua đảo lại, ta bị cái hắc y nhân kia điểm huyết vác ta lên vai như vác một bao gạo, nha, ta muốn nói ta là con người nha, đừng đối xử với nhau như vậy, aiz.

“Tiểu thơ” Yến Vi-Yến Vũ cũng chỉ kịp kêu lên một cái, hắc y nhân đó liền biến mất như một cơn gió nhẹ vào cuối chiều thu.

“Á”, huyết được giải, nhưng lưng ta đau ẽ ảm khi bị cái hắc y nhân thô lỗ quăng xuống đất cát, rất may thời cổ đại ăn mặc nhiều lớp áo không nói mà kín cả tay chân, nếu không thì da thịt của ta bị trầy xước hết rồi, hic, thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. (nếu là nam nhân thấy cô sẽ khác, rất tiếc họ là nữ nhân)

“Cô cô, đã mang ả về”, một giọng phấn khởi của một tiểu cô nương đang nắm lấy tay của hắc y nhân kia, nàng đang trầm tư xem ai lại bắt cóc nàng thì nàng chợt run người nói “Đan....Đan....Đan....”

Lộ diện từ bóng lưng của hắc y nhân bắt cóc nàng là một nụ cười ngoan độc cùng ánh mắt căm phẫn như thể chứa đựng thâm thù đại hận, thêm một hắc y nhân phi thân tới, đôi mắt của hắc y nhân mở to đến không thể to hơn nữa “Thật giống, thật là giống”

Bấy giờ hắc y nhân bắt cóc nàng xoay người lại nói “Đúng thật”, bất chợt cười mỉa vài tiếng nói “Mất công đi tìm ai ngờ lại ở ngay trước mặt mình”

“Cô cô, thù này hãy để Phụng nhi trả”, Thượng Quan Đan Phụng như thay đổi thành một người khác, một người mà nàng không nhận ra, nhưng giọng nói cùng đôi mắt của một con người vĩnh viễn không thay đổi.

Thượng Quan Đan Phụng trừng mắt căm phẫn nhìn nàng, bàn tay vốn dĩ mềm mại nhưng lại đang trở thành vũ khí sát nhân, bóp chặt cổ của nàng “Hư....”

Nàng thở gấp, lần đầu tiên nàng trải qua cảm giác bị người ta bóp chặt cổ, thật không thoải mái tẹo nào, nhất là đối diện với khuôn mặt này, nụ cười có vẻ gian tà đang nhếch lên từ đôi môi đỏ thắm

“Vì....vì....sao....giết....ta....”, có lẽ đang đối diện với cái chết mà nàng đã quên mất đi vài điều gần đây mà người kinh thành hay đồn, Thượng Quan Đan Phụng cười nhạt nói “Vì nhà ngươi là tiện nhân, chuyện câu dẫn nam nhân”

“Nam....nhân....”, một lời nói như khai sáng tất cả “Chẳng....lẽ....Hạo....á....” vừa nhắc đến tên ‘Hạo’ thì Thượng Quan Đan Phụng càng tăng lực siết ở tay nói “Đúng, vì sao vì sao chỉ bằng ngươi xuất hiện là Hạo Minh đại ca quên mất đi sự tồn tại của ta, chỉ tại ngươi, nếu ngươi biến mất thì Hạo Minh đại ca vĩnh viễn thuộc về ta”

Từ xưa đến giờ nàng chỉ nghe qua nữ nhân luôn là họa thủy chứ chưa từng nghe qua câu nam nhân là họa thủy, nhưng hôm nay nàng mới thấy được sức hấp dẫn của Hoàng Bá Hạo Minh là to lớn cỡ nào, đúng là còn hơn họa thủy! (tội nghiệp tỷ luôn bị đánh ghen)

“Nếu không phải nhờ ngươi ta căn bản không thể có ngày hôm nay, ngươi nói xem ta nên cảm ơn ngươi hay thấu hận ngươi”, Thượng Quan Đan Phụng cay độc nói, hết nửa tháng đi, ngày nào nàng cũng sống trong địa ngục, chỉ chờ ngày thủ tiêu tiểu tiện nhân này.

Nàng không hiểu vì sao Hạo Minh đại ca có thể bỏ nàng chọn tiểu tiện nhân trước mặt này chứ, chỉ bằng nàng ta đẹp hơn nàng sao! Nhan sắc nàng có, thậm chí nàng tin rằng nàng còn hơn cả tiểu tiện nhân này, nhưng vì sao Hạo Minh đại ca có thể tàn nhẫn với nàng, chọn ả mà không chọn nàng? Không, nàng không cam tâm!

Thật không cam tâm, từ trước tới giờ nàng cứ tưởng Hạo Minh đại ca là một lãnh nam nhân, nhưng nàng kiên nhẫn chờ chàng mở lòng với nàng, nào ngờ Hạo Minh đại ca có thể cùng gian lận với muội muội mình,

chắc chắn, chắc chắn là do tiểu tiện nhân này có bùa chú mê hoặc Hạo Minh đại ca, nếu không bằng nhan sắc của tiểu tiện nhân này làm sao khiến cho Hạo Minh đại ca mắc câu.

Đó cũng là lần đầu tiên nàng thấy Hạo Minh đại ca đã đổi khác, khi tỷ tỷ dẫn theo Hoàng Bá Dạ Sương về phủ nàng rất ngạc nhiên, mong muốn qua đó nổi thêm quan hệ tình tỷ muội, nào ngờ lại nhìn thấy một màn đặc sắc như vậy, vốn dĩ tin tưởng Hạo Minh đại ca sẽ không đối xử như thế với nàng, nhưng đôi mắt của Hạo Minh đại ca không còn lạnh lẽo khi ở trước mặt nàng, mà phi thường thâm thúy cùng ấm áp nhưng không phải dành cho nàng mà là dành cho tiểu tiện nhân trước mặt.

Nàng tin tưởng chỉ cần nàng ta biến mất thì Hạo Minh đại ca sẽ đến bên nàng thôi, họ là huynh muội căn bản cũng không thể nào tiến tới với nhau được, nàng không oán trách Hạo Minh đại ca, chỉ oán trách tiểu tiện nhân này đã dùng tà thuật mê hoặc Hạo Minh đại ca, nhất thời trúng tà Hạo Minh đại ca mới bị ả mị hoặc, phải, hôm nay nàng phải giết chết tiểu tiện nhân trước mặt để trừ bớt đi mối tai họa sau này. (công nhận còn trẻ đúng là tri thức hơi nông nổi)

Bất chợt mặt nàng tái nhợt lại, chân nàng đang cố giãy giụa, nhưng vô ích căn bản nàng đang bị nâng lên khỏi mặt đất, phải, chết đi cũng tốt, hy vọng kiếp sau đầu thai nàng sẽ không làm một nữ nhân ngốc nghếch vô dụng như vậy, Hạo, hẹn kiếp sau gặp lại....

Nước mắt vươn vắn trên khóe mắt bất chợt chảy xuống, “Á”, thân ảnh nàng lập tức nhào ra không còn sức lực để đứng vững nữa, liền ngã nhào xuống đất, bất chợt một bàn tay to lớn vươn tới ôm chặt lấy thắt lưng nàng tránh cho da thịt nàng thêm một lần tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo.

64. Chương 64: Mạng Nhỏ Tạm Thời Được Cứu Vớt!

“Tiện nam nhà ngươi là ai sao dám phá hư chuyện tốt của ta” Thượng

g Quan Đan Phụng rống lên, chỉ tay vào nam tử vận y phục kimono trước mặt.

Hai hắc y nhân đang chờ xem màn kịch hay trước mặt đột nhiên có một người tiến tới mà hai người cũng không phát giác ra, khiến ả kịch hay bị phá vỡ, họ liền tiến tới kề vai sát cánh với tiểu đồ đệ của mình.

“Là...là...công...tử...” khi hít thở thông rồi việc đầu tiên ta làm là ngược mắt lên nhìn ân nhân cứu mạng mình hồi hộp có, lúng túng có, bất giác trong lòng nàng lại dâng trào lên cổ khí ấm áp khi được chở che trong vòng tay của nam nhân trước mặt.

Từ sau lớp mặt nạ, vẫn là giọng mềm mỏng cùng dịu dàng “Ân, tiểu cô nương, không sao chứ”

Nằm trong vòng tay của nam tử trước mặt cảm thấy rất ấm áp khi giọng trầm thấp nghe rất dễ chịu vang lên, nàng liền lắc đầu.

Thượng Quan Đan Phụng cười điên loạn lên nói “Hóa ra tiểu tiện nhân cũng có gian phu, xem ra ngươi lợi hại đi một nữ nhân mà có nhiều nam nhân hầu hạ, sao nam nhân của ngươi cuối cùng còn bao nhiêu người nữa hả”

Bất chợt nàng giật mình muốn đẩy hắn ra, nàng quên mất thân phận của mình, ở hiện đại ôm ấp là chuyện bình thường, nhưng ở cổ đại thì khác nha, thấy nàng đang nhúc nhích thì hắn liền điểm huyệt của nàng, mắt nặng trĩu nhắm nghiền lại, tùy ý của hắn hành xử.

“Kẻ nào dám đụng tới tiểu cô nương này chỉ có –chết” Không còn nhu tình cũng không mềm mỏng, nếu so với khi này là một trời và một vực

Giọng nói rùng rợn, tuyệt không phải là tiếng nói của một con người, bất chợt cả ba đều giật bắn mình, da gà nổi cả lên, từ sau lưng của nam tử xuất hiện lên một trận gió, phát ra hàn khí uy nghiêm chỉ có thể ngấm chớ nên động chạm.

“Thế thì ta phải thử một đực”, một Yêu Mỹ cười mỉa, chưa kịp phát ra câu thứ hai liền bị ngàn cây đao vô hình xuất hiện, khi nàng ta hoàn hồn liền bỏ chạy, không kịp rên lên chỉ nghe thấy tiếng “xoẹt”

Một thân ảnh mảnh mai yêu kiều theo đó chia làm hai, ngã khụy xuống đất, đổi lại là một nụ cười lạnh dị thường của nam tử.

“Á, lục cô cô”, Thượng Quan Đan Phụng kinh hô lên, hắc y nhận ra kẻ này phi thường nguy hiểm, giết người không chớp mắt, từ vạt áo xuất hiện lên một dây lụa vòng qua đai hông của Thượng Quan Đan Phụng, vận công kéo nàng đi trước khi ngọn đao vô hình chém Thượng Quan Đan Phụng ra làm hai đoạn như Yêu Mỹ-lục.

“Nhớ kỹ đó, tên xú nam nhân, thù giết muội muội ta, ta nhất định sẽ trả”, bỏ lại câu nói hùng hổ này, xoay lưng hắc y nhân cùng Thượng Quan Đan Phụng biến mất.

Từ lớp mặt nạ mỏng xuất hiện lên một đường cong hoàn chỉnh, thu hồi lại cơn gió của mình, khẽ nhón chân lên, mang theo một thân ảnh một tiểu cô nương mà ra đi.

“Có phải công chúa cho người bắt đi muội muội của ta”, thanh âm thấp tới cực điểm vang ra trong đại sảnh, một nam tử chấp tay lại ở sau lưng khi thấy kẻ hầu dẫn Tú La Lệ tiến lên đại sảnh.

“Hạo Minh đại ca, căn bản không liên quan tới muội”, trên mặt dù tỏ ra đau khổ nhưng giọng nói nghe như có chút mát dạ, căn bản Tú La Lệ đang phi thường vui vẻ khi nghe tin Hoàng Bá Dạ Thương bị mất tích, mà tình trạng giống hệt như mấy tiểu cô nương hoặc các thiếu phu nhân bị cái bọn gì gì đó mà kinh thành đồn ầm mấy ngày nay bắt đi.

Một khi bị họ bắt đi thì chỉ có một con đường là ‘chết’ và ‘một đi không trở lại’, xem ra ông trời cũng đã giúp đỡ Tú La Lệ nàng rồi, đúng là ác nhân luôn có ác báo mà.

“Phải không”, quay mặt lại đối diện với Tú La Lệ không còn là một lãnh nam nhân mà là một sát thần, sẵn sàng giết người tại chỗ để phát tiết, mặt hắc thối cực điểm và đôi mắt thâm thúy neho lại như một mảnh hổ đang thềm khát thịt.

“Ách....Hạo....Minh....đại....ca...thật....đó....không....phải...muội....” khi đối diện với khẩu khí như muốn giết chết người của Hoàng Bá Hạo Minh cùng khuôn mặt anh tuấn đã méo đi phân nửa thì Tú La Lệ sợ hãi đến lúng cuống mà nói.

“Đại ca”, Hoàng Bá Dạ Mỹ đứng bên cạnh khẽ khuyên can kéo lấy ống tay áo của Hoàng Bá Hạo Minh, ngăn chặn một màn ‘đại khai sát giới’ xảy ra, mà công chúa Tú La Lệ là ai? Là công chúa một quốc gia, chết bất đắc kỳ tử thì không sao, nhưng mà chết trong Huyền Vũ sơn trang thì có sao đó nha, mặc dù nàng cũng rất lo lắng cho tiểu muội nhưng mà đại ca quả thật hành động không phải đi.

Bây giờ trong lòng hắc dâng lên một trận cồn cào thậm chí có một vật vô hình đang quẩn chặt lấy tim hắc, khiến hắc đau đớn tới run rẩy, hắc không nên vì bị nàng mắng trách vài câu mà cử thập đại cao thủ đi về Tuyết Sơn không, hắc sai lầm trầm trọng rồi, cực kỳ sai lầm.

Cả người hắc đều run rẩy, Hoàng Bá Dạ Mỹ ở kế bên sợ hãi, vũ vai của hắc nói “Đại ca, huynh không sao chứ”

>

>

>

>

Trong đôi mắt hắc bây giờ tràn ngập hình bóng của nàng, nàng vui cười, nàng gọi tên hắc, đột nhiên chân nàng khụy xuống, khuôn mặt trắng bệch cả người ngã sấp xuống trước mặt hắc.

“Tránh ra”, hắc rống lên, hất đi cánh tay đang đặt trên vai hắc có lẽ đây là lần đầu tiên hắc dám quát Hoàng Bá Dạ Mỹ đi, vì nàng làm cho hắc nhớ đến Hoàng Bá Dạ Thương, không được, dù hắc bị phụ thân cấm đoán không được làm loạn, nhưng hiện giờ hắc mặc kệ tất cả.

“Đại ca...” Hoàng Bá Dạ Mỵ sợ khiếp vía hành động này của Hoàng Bá Hạo Minh, lúc này hắn không còn là đại ca mà nàng kính trọng, không còn là đại ca thương yêu nàng, hắn biến đổi rồi.

“Công tử, lão gia cần dặn”, Dạ Tam tiến lên khuyên can “Tránh ra” đôi mắt hắn lóe sáng, nếu bây giờ ai cản đường hắn, chỉ có chết.

Dạ Tam rung mình liền né ra, hắn nhận ra Hoàng Bá Hạo Minh đằng đằng sát khí, nếu đụng chạm hắn chỉ có tử lộ thôi.

“Hạo Minh, ngay cả lời đại bá nói cũng không nghe”, Huyền Vũ Dạ Mạc vội níu lấy cổ áo của hắn, hắn hiểu tính khí của Hoàng Bá Hạo Minh hơn bất cứ ai, bình thường hắn cư xử ôn nhu, nhưng khi hắn nổi điên lên thì lăm sát bữa bãi, mặc cho kẻ đó là người thân của hắn.

“Ai ngăn cản ta, giết”, Hoàng Bá Hạo Minh hất đi tay của Huyền Vũ Dạ Mạc, cả hai liền xảy ra một cuộc đại phân tranh trong đại sảnh.

Lúc này không chỉ Hoàng Bá Dạ Mỵ kinh ngạc, ngay cả Tú La Lệ cùng Tú La Duệ đều kinh hãi nhân vật trước mặt, căn bản hắn không phải là con người.

Huyền Vũ Lăng ở bên cạnh vội xông giúp đỡ phụ thân hắn, mặc dù có lần hắn cùng phụ thân đã diện kiến khuôn mặt thật của Hoàng Bá Hạo Minh, hy vọng Hoàng Bá Dạ Sương sống sót trở về, nếu không hắn thật sự không muốn nghĩ tới thảm cảnh phía trước.

Hắn hồng lên, đại chưởng vung ra Huyền Vũ Lăng cùng Huyền Vũ Dạ Mạc đều đổ nhào ra phía sau, rất may có thuộc hạ đỡ lấy, nếu sớm biết hắn thú tính như vậy, họ sẽ khuyên cáo với Hoàng Bá Thuần không nên cho hắn học nhiều võ công làm gì, để hắn hại dân hại nước, ý không phải, phải nói là lạm dụng võ công để đánh người trong nhà a.

65. Chương 65: Trở Về Bình An!

“Náo loạn đủ chưa”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt xuất hiện, theo sau là Hoàng Bá Thuần và Hoàng Bá Thuật, bọn họ đều ngao ngán với không khí chung quanh tại đại sảnh, đi tìm cả nửa buổi khiến thân thể họ mệt nhọc thì không nói đi cư nhiên nhà họ sắp bị phá tan đi không phải là quân địch cũng không phải là cừu nhân mà chính là con trai bảo bối của họ! Huyền Vũ Lăng đang đỡ lấy phụ thân hắn nói “Đại bá, biểu huynh hiền rồi”

Quay mặt lại đối diện với họ không còn là con trai của họ đích sát là một tên ôn thần “Tránh ra”

“Hạo Minh”, Hoàng Bá Thuần giận dữ, rầm lên, gân xanh hiện đầy trên trán, đủ thấy hắn phi thường giận dữ, mặc dù hắn thông cảm cho con trai hắn nhưng đều là người trong nhà vì sao lại đả thương nhau?

Hồn hắn lập tức được chiêu về, hắn bình tâm lại thu hồi hết sát khí nhìn xung quanh mình thì hắn cắn chặt môi, đá mạnh cái bàn gần bên cạnh mình nhất hiện giờ hắn không biết kiếm gì để phát tiết ngoại trừ đồ vật.

“Hạo Minh, con yên tâm đi, nhất định Dạ Sương sẽ kiếm lại được mà” sau khi hết giận dữ Huyền Vũ Dạ Nguyệt khẽ khuyên bảo, không phải họ không muốn mang theo Hoàng Bá Hạo Minh, mà là bất đắc dĩ, họ biết tính tình của Hoàng Bá Hạo Minh giấu sau lớp áo nho nhã như một nhân sĩ, nhưng bên trong lại là một núi lửa sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào rất khủng khiếp a.

Đối với chuyện kẻ khác hắn rất minh mẫn xử trí, nhưng đối với chuyện của bản thân hắn thì hoàn toàn không biết xử trí ra sao! Đó mới chính là điểm thất bại nhất của hắn.

“Mẫu thân”, hắn bắt lực gọi, liền ngồi xuống ghế, bộ dạng bây giờ của hắn cực kỳ thê lương như cha chết không bằng, hắn chưa từng thấy mình vô dụng tới mức này, chỉ biết ngồi nghe ngóng tin tức về nàng!

Không, lúc này hấn cần minh mẫn, vội chỉnh trang lại trang phục của mình “Hạo Minh”, Hoàng Bá Thuần ngăn cản hấn đi ra ngoài, hấn liền nói “Phụ thân an tâm, hài nhi biết tự xử lý”

Hoàng Bá Thuần thở dài nói “Bây giờ đã là giờ tỵ, rất khuya rồi, phụ thân đã cử người đi tìm, an tâm đi”

Hấn không hề an tâm chút nào lại nói “Phụ thân dù về phòng hài nhi cũng không ngủ được, chi bằng để hài nhi đi một chuyến”

“Không cần”

Cái này không phải Hoàng Bá Thuần phát ra, mọi người lập tức chú ý đến người phát ra giọng nói đó

Một bóng người phát ra tiếng ‘cộp, cộp’ tiến tới, dần dần hiện lên một thân ảnh được bao bọc dưới tay của tên nam nhân hiện tại.

“Sương nhi” Hoàng Bá Hạo Minh vội lao tới, ôm trầm lấy thân ảnh mềm mại của Hoàng Bá Dạ Sương hoàn toàn không để ý nhân vật trước mặt.

“Ấy, khoan đã”, Hoàng Bá Thuần vội ngăn cản thân ảnh muốn bay đi mà kinh hô lên, nhưng muộn rồi kẻo đó không hề dừng lại cứ bộ cứ như một tinh linh xuất thần cần bay về trời, mới xoay người đã biến mất chứng tỏ nam nhân đeo mặt nạ này rất lợi hại.

Và cũng khiến tâm của Hoàng Bá Thuần được gỡ bỏ nút thắt, xác định đây không phải là cừu nhân!

“Cũng muộn rồi không còn sớm nữa, vậy đi”, lẳng nhẳng suy nghĩ một hồi Hoàng Bá Thuần lạnh lùng nói với những thân ảnh phía sau, rồi cùng Huyền Vũ Dạ Nguyệt đi tới thư phòng, nàng mới hỏi “Huynh khẳng định không phải là tên đại ma đầu đó?”

“Không”, hấn an tâm gật đầu mà trả lời, Huyền Vũ Dạ Nguyệt thở dài nói “Xem ra lúc trước có cao nhân giúp đỡ, nay cũng có một cao nhân giúp đỡ, huynh đoán xem hấn là ai”

“Không biết, chỉ biết hấn nhất định không tổn hại Dạ Sương” Hoàng Bá Thuần đảm chiêu nói, vì kẻ có năng lực cứu người từ trong tay bọn yêu nữ, tuyệt đối không tầm thường, mà kẻ đó lại năm lần bảy lượt cứu giúp Dạ Sương nên hấn tin sẽ không hại tới Dạ Sương.

“Vậy tạm thời chúng ta cũng có một giấc ngủ yên”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt thở dài, xoa xoa lấy bầu mắt của mình vì mấy đêm trằn trọc không ngủ được sắp biến thành đồng loại của loài gấu trúc rồi.

“Huynh cũng không chắc rằng nam nhân kia có thể đánh bại hấn ta” Hoàng Bá Thuần bình tâm sờ sờ cằm nói, hoàn toàn không chú ý đến thân ảnh trước mặt hấn đã ngã khụy xuống đất.

“Tiểu thê tử”, hấn vội bước ra khỏi ghế, đỡ lấy thân ảnh của mềm nhũn của Huyền Vũ Dạ Nguyệt.

“Yên tâm đi, chúng ta người đông thế mạnh, muội đừng làm huynh sợ”, hấn vội ôm chặt lấy nàng khẽ an ủi

“Không, muội không sợ, muội không sợ”, đôi mắt đầm lệ nhưng nàng vẫn kiên trì nói.

“Được, được”, hấn hoàn toàn nuông chiều nàng minh họa theo nàng

“Muội sẽ chính tay trả thù cho Vỹ đại ca, cho Linh muội, nhất định là thế” tinh thần không phân định, ở trong lồng ngực của Hoàng Bá Thuần, nàng nói loạn.

“Được, nhất quyết trả thù”, nói xong hấn liền đau lòng, ôm chặt nàng hơn, mặc cho nàng nói gì, hấn cũng nói ‘Được’, xem ra ân oán của đời trước, kéo dài tới bây giờ cần phải giải quyết.

.....

Khi tỉnh lại thì ánh sáng chói lọi chiếu vào mắt nàng, nàng nhìn xung quanh, di, như thế nào lại là phòng của nàng, hôm qua là mơ sao?

Đột nhiên có một cánh tay choàng tới ôm lấy nàng, chắc hôm qua chỉ là một giấc mơ thôi, mặt trời đã lên ba xào vì sao hôm nay hấn ngủ muộn như vậy? Mặc dù biết được sự thật đi chăng nữa thì hấn cũng không nên khiến kẻ khác dị nghị nha!

“Hạo, huynh không cần phải đến Thiên Cơ Các sao”, khẽ chột chột lấy má hấn, lúc hấn ngủ cứ y như một tiểu hài tử, hơi thở đều đặn, mí mắt vừa cong vừa dài xác thật hấn là mỹ nam đích thật, ngủ cũng đẹp vậy sao?

A, thiên, thật ghen tỵ chết đi được!

“Sương nhi”, bất chợt hấn cầm chặt lấy tay nàng, mở mắt ra nhìn lấy nàng, thì nàng ngạc nhiên “Ngô”

Hấn ghì chặt nàng vào lòng hấn, sợ rằng nàng sẽ biến mất một lần nữa, quả thật hấn không muốn nghĩ tới ngày hôm qua thêm một lần nữa

“Hạo”, ta cũng vòng tay qua ôm chặt lấy hấn, những giọt ký ức hôm qua đã quay về, thì ra hôm qua không phải là giấc mơ, mà là sự thật, Đan Phụng muốn giết ta, thiên, nàng làm sao nói cho Đan tử biết Đan Phụng vì ta mà bán cả mệnh cho bọn yêu nữ?

Ôm đủ rồi, hấn nớ lỏng nàng ra hỏi “Cuối cùng vì sao họ lại bắt muội đi, ai là chủ mưu sau chuyện này?”

Nàng biết chắc chắn một trăm phần trăm cái tên này không bao giờ bỏ qua cho nàng “Hạo, chẳng qua chỉ là vài tiểu cô nương không biết điều thôi, đừng quá đa nghi”

Hấn nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm long lanh nước của nàng “Phải không?”

Tự trấn an bản thân của mình không được để lộ chuyện, ngả nhào về phía hấn (lại dùng chiêu này) ôm lấy hấn nàng nói “Ân, chẳng qua chỉ một vài nhân vật tầm thường thôi” vừa nói mắt nàng khẽ đảo liên một hồi.

Có lẽ do nàng vùi mặt vào lòng hấn mà hấn không nhìn được vẻ quái dị từ trên người nàng, thở dài, hấn xoa xoa lấy lưng nàng nói “Đừng bao giờ dối gạt huynh, nếu không muội biết hậu quả chứ”

Nghe giọng nói của hấn khiến ta run liên hồi, ta cười hì hì để che giấu đi sự chột dạ, vờ như nín nót “Đại nhân, thiếp thân nào dám dối gạt ngài a”

Nặng nhẹ má nàng, hấn tạm thời cho qua mọi chuyện!

Ở trong lòng ngực hấn, bao nhiêu hình ảnh của hôm qua cứ trào về khiến nàng đau tới điếng người, đành cắn chặt môi để xoa dịu đi sự đau đớn trong lòng.

66. Chương 66

“Ngay cả tính mạng của mình cũng bảo trì không được mà đòi làm bảo tiêu”, một tiếng hừ lạnh, mang theo thanh âm lạnh lẽo bằng giá pha chút ngạo mạn phát ra. Ngược mắt lên nhìn lấy mái nhà có một thân ảnh lười biếng, vây quanh người gã là rất nhiều vò rượu linh tính hấn ta sắp làm ‘tửu quỷ’.

Từ chiếc mặt nạ hấn khẽ nhếch môi lên, yếu ớt nói “Phải, ta càng ngày càng vô dụng rồi”

Bất chợt thân ảnh hấn đứng không vững từ đâu đó lại xuất hiện một người đầu tóc bạc phơ ‘nhánh tay lẹ mắt’ đỡ lấy thân ảnh của hấn “Đại ca, không sao chứ!”

Khó khăn lắm hấn mới lắc đầu tỏ ý mình không sao! Nhưng làm sao mà gạt được hai người còn lại cơ chứ, mắt nhắm mắt mở nhìn thấy hai người vào nhà, nam tử kia vẫn cứ bình thản ừng ực uống hết vò rượu này đến vò rượu khác, xem ra đêm dài lắm mộng.

.....

Trong một khu rừng ẩm ướt nơi không có ánh sáng mặt trời, âm u lạnh lẽo, trong một hang động miệng núi lửa có một bầy nữ nhân đang ngằm hoạt động tại nơi này.

“Quả thật là con của ả tiện nhân đó” ngồi trên chiếc ghế chủ tọa có lót da báo, một nữ nhân xinh đẹp tựa như loài sà yêu mạnh mẽ thô lỗ nói.

“Phải, đại tỷ, đích xác là con của ả tiện nhân đó”, Yêu Ái lên tiếng, thuật lại tất cả những gì Yêu Ái chứng kiến.

“Tứ cô cô, cuối cùng là có chuyện gì” Thượng Quan Đan Phụng mạo muội lên tiếng, Yêu Nghiệt – đại tỷ quát to “Không biết lớn nhỏ”

Nàng vội cup mắt xuống, thối lui ra sau, Yêu Ái vội đi tới xoa bóp vai cho Yêu Nghiệt nói “Đại tỷ, nàng ta chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương, chớ giận cá chém thớt”

Trong số các nữ nhân họ thu thập chỉ có Thượng Quan Đan Phụng là rất có tư chất nên đắc sủng, rất được Yêu Ái cùng Yêu Mỹ thương yêu và thấu nhận làm tiểu đồ đệ.

“Còn cái kẻ giết chết lục muội thì ra sao”, Yêu Nghiệt ngui ngoa đi cơn giận của mình lập tức hỏi, Yêu Ái vội trả lời “Muội không biết, nhưng muội sẽ cố gắng điều tra sớm” vừa nói nàng vừa cắn chặt răng, tỏ ra vẻ oán hận chuyện khi này.

Đôi mắt xinh đẹp đảo qua đảo lại rồi Yêu Nghiệt cười điệu ngoa “Trước hết là nghĩ các bất tiện tiện nhân kia lại, để ta từ từ hạ giận” tay nắm chặt thành quyền, lộ ra bản tính hung tàn của mình.

“Nhưng Hoàng Bá gia một mực bảo hộ nàng ta”

“Hừ, chẳng qua cũng chỉ có Hoàng Bá gia kia thì làm gì được chúng ta, họ chẳng qua chỉ là những kẻ vô dụng không làm nên tích sự gì” Yêu Nghiệt vội phản bác, khẩu khí ngày càng lớn mà nói.

Giận dữ xông tận đầu Yêu Nghiệt đứng lên nhìn lên bầu trời trước mặt mà nói “Tiện nhân kia dù rằng người đã chết, nhưng mối nhục kia ta nhất định sẽ kiếm con người trả thay, đừng tưởng chết thì thoát khỏi tội của mình”

Tất cả chìm chóc trong rừng đều bị tiếng quỷ gào của Yêu Nghiệt làm cho sợ hãi, xòe cánh bay đi hết!!!

“Hạo Minh đại ca”, Tú La Lệ vén váy lên, chạy theo thân ảnh của Hoàng Bá Hạo Minh muốn níu kéo hần lại thì hần càng tăng tốc.

“Hạo Minh đại ca”, Tú La Lệ ghen ngào gọi, bất chợt vấp phải cục đá khiến nàng ta ngã nhào xuống “Á”

Điều này cũng không thể làm cho Hoàng Bá Hạo Minh chú ý tới, hần nghe nói Tú La Lệ nói xằng nói bậy với Hoàng Bá Dạ Sương, hần làm sao không thấu hận nữ nhân trước mắt được, vốn đã không ưa thích nay đích xác là ghét tận xương tận tủy, mặc kệ nàng ta có chết hay không hần tuyệt không bận tâm đến, tránh ình đau mắt cầu mong nàng ta chết đâu thì chết đừng phiền hần! (Suy nghĩ của Hạo Minh ca rất lạnh lùng và tàn nhẫn nha)

Đột nhiên một cây trường kiếm sắc bén kề ngay trước cổ của Hoàng Bá Hạo Minh “Muội muội ta có gì không xứng với người”

“Đại ca”, dù có phải lách Tú La Lệ cũng lách qua mà gọi lấy Tú La Duệ ngăn cả hần không được làm bậy.

“Không phải nàng ta không xứng mà là ta không xứng”, phải, hần làm sao mà xứng đáng với độc phụ chứ! Nghĩ tới đây đầu hần muốn bốc khói, vội đề nên đi tức giận hần nhàn nhạt nói, tiện thể giải quyết một thể hết khỏi phải mang phiền phức sau này.

“Hạo Minh đại ca, huynh xứng mà, muội rất yêu mến huynh” Tú La Lệ thành khẩn, bộ dạng thập phần ngây ngô mà nói.

“Xem như ta không nghe thấy gì”, hai ngón tay kẹp lấy thanh kiếm trước mặt, bẻ đôi nó đi, vội cất bước ra đi thì bị một thân ảnh từ đằng sau nhào tới ôm chặt lấy thắt lưng của hần, nói “Hai người là huynh muội, căn bản không thể nào đâu, huynh đừng lúng vào vũng lầy nữa, được không, Hạo Minh đại ca”

“Nếu ta nói không”, hần lạnh lùng gạt bỏ đi đôi tay đang siết chặt lấy thắt lưng mà nói, đôi mắt thuần thúy nheo lại tỏ ra chán ghét.

“Không, huynh lừa muội, muội không tin đâu, huynh đừng lừa muội, chỉ cần huynh chấp nhận muội, muội không bận tâm đến điều huynh và Dạ Sương từng làm, muội cũng khiến cho tất cả bá tánh thôi không bàn luận về chuyện này nữa, được không” Tú La Lệ điên cuồng nắm lấy bắp vai của Hoàng Bá Hạo Minh mà nói.

“Muội muội” Tú La Duệ vội ngăn cản hành động điên rồ của Tú La Lệ, sợ rằng nam nhân trước mặt sẽ tổn hại đến Tú La Lệ mất, hôm qua đã được diện kiến qua rồi, gặp ma còn chưa biết sợ sao?

Người nhà cũng đã thương, huống hồ là người ngoài!!!

“Không, huynh lừa muội”, Tú La Lệ khóc lóc thê lương, không tin sự thật trước mặt.

Hoàng Bá Hạo Minh nhếch mép cười tà mị “Xác thật không lừa công chúa, thỉnh công chúa không được sàm ngôn luận ngữ trước mặt Sương nhi, nếu không đừng trách tại hạ cũng không nể tình”

Rồi phất ống tay áo mà ra đi “Kháng chỉ không sợ bị bêu đầu sao” Tú La Duệ vừa nắm chặt thân ảnh đang khóc lóc thê thảm nhưng cũng không quên nhắc nhở hấn ta vài câu, hấn không phải là không bênh vực người nhà, nhưng mà hấn thân làm hoàng tử một quốc không thể gộp chung mọi chuyện mà nhìn, hấn phải nhìn xa trông rộng, hy vọng cái tên nam nhân trước mặt đủ thông minh và may mắn!

Hấn không nói gì cả một mực đi thẳng, kháng chỉ sao?

Vậy là Tú La Lệ đã ra tay rồi sao? Lão già Tú Tử Kiêm chịu cho con gái cưng của lão ta sống xa lão ta!

Thậm chí là làm con dâu của một đại gia đình bình thường? (bình thường? @@)

Xem ra hấn phải nhờ tới phụ thân mẫu thân rồi, sớm công khai thân phận của Sương nhi, rồi cho nàng một danh phận!

Nhưng mà suy nghĩ của hấn có phải quá đơn giản hay không?

Có dễ dàng thực hiện được không! Thiên hạ sẽ tin những điều hấn nói sao?

Miệng lưỡi thiên hạ rất ác độc, họ dễ dàng tin mọi chuyện sao? Thế hấn phải làm thế nào mới tốt đây?

Bất chợt trong đầu hấn hiện lên hàng trăm hàng vạn hàng ngàn câu hỏi, khiến cho hấn túng quẫn, vừa đi vừa suy toán cũng không thở dài và lắc đầu.

67. Chương 67: Thêm Một Kỳ Nhân Dị Sĩ

Một thân ảnh lười biếng đang chôn mặt vào mặt bàn, lộ ra dáng vẻ nhàm chán và cực kỳ lười biếng, đôi mắt dờ dẩn và vô hồn. Cứ nghĩ lại ánh mắt của Đan Phụng thì nàng lại giật mình, vội lau đi lớp mồ hôi mỏng tồn kho trên trán, chính vì chuyện này khiến cho nàng ăn cũng không ngon, ngủ cũng không yên.

Nàng có lỗi với Đan Đan tử, nếu nàng không xuất hiện thì quá tốt, một nàng không phiền não như hiện tại, hai là tránh làm tổn thương mọi nữ nhân đến mức có thể, trong vài phút ngu ngốc nàng liền nghĩ quẩn.

“Tiểu thơ, cẩn thận”, Yến Vi-Yến Vũ vội phi dao nhỏ ra để chắn đi vật nhọn đang phóng thẳng tới người Hoàng Bá Dạ Sương

Lần này không chỉ một hai hắc y nhân mà một đám hắc y nhân phi thân xông vào “Yến Vũ, bảo vệ tiểu thơ” nói xong Yến Vi xông vào giao chiến.

“Chiếu”, “Phụ” vừa thả xong pháo hoa Yến Vũ rút kiếm ra khỏi vỏ, nàng cũng không khoan tay đứng yên nữa, rút cây trâm trên đầu suy nghĩ ra một cây roi da, cùng tham chiến với bọn họ.

“Bắt lấy nữ tử áo lục, sẽ có trọng thưởng” thanh âm sắc sảo, thanh thanh vang lên tất cả mọi người hướng mắt nhìn về phía Hoàng Bá Dạ Sương như thể nàng là một miếng mồi ngon mà thèm khát.

“Xông lên”, Hoàng Bá Thụy Minh nhận được pháo hoa đầu tiên vội kéo theo một số tân binh tới giúp hấn không hiểu vì sao lại có nhiều người muốn sát hại biểu muội của hấn, nếu hấn nhớ không lầm biểu muội hấn ngoại trừ ngủ và ăn thì có làm nên chuyện gì đặc tội với kẻ khác đâu?

Cuối cùng là hậu viện náo loạn lên một trận, xảy ra cuộc hỗn chiến đẫm máu “Chết tiệt”, một yêu nữ la lên rồi phi thân tới cõm lấy thân ảnh của Hoàng Bá Dạ Sương

“Tiểu biểu muội”/”Tiểu thơ”, những kẻ phía dưới vội la lên, Hoàng Bá Thụy Minh vội phá vòng vây đang bao chặt lấy hắn, phi thân lên thì bị hắc y nhân đá một cú, khiến hắn nằm dưới đất đau đớn lên một trận, các thanh kiếm cứ hướng tới hắn đi tới, rất may hắn được các tân binh giúp đỡ mới thoát khỏi họa sát thân.

“Biểu ca”, nàng la lên, vội rút thủy chùy ra muốn đâm kẻ lúc nào cũng muốn bắt cóc nàng đi, nàng mới không muốn bị kẻ khác vũ nhục thêm một lần nữa, nhưng hoàn toàn bị đánh bại, không những tay bị đau mà còn bị điểm huyết, đúng là võ công yếu kém chẳng làm nên cái tích sự gì cả.

“Tiện nhân” thanh âm chán ghét của hắc y nhân làm nàng rung mình nàng nhớ rằng nàng chưa một lần đắc tội với họ nha, có sao lại căm hận nàng như thế? Đột nhiên một mũi tên từ đâu xuất hiện xượt qua bả vai của hắc y nhân che kín mặt “Á”

Một tiếng la lên, tay hắc y nhân run rẩy vì đau đớn khiến cho thân ảnh Hoàng Bá Dạ Sương bị rơi xuống đất với vận tốc kinh người, mắt thấy thân ảnh mình sắp hôn với đất mẹ, thì nàng thở dài chuẩn bị tiếp giáp với đất mẹ....

“Sương nhi” từ đâu phi tới thân ảnh của Hoàng Bá Hạo Minh cùng Huyền Vũ Lăng, hắn vội chụp lấy thân ảnh của nàng, mừng rỡ cả nước mắt, nàng liền ôm chặt lấy thân ảnh ấm áp kia, cái hành động này hoàn toàn được thu vào mắt của Huyền Vũ Lăng.

Hắc y nhân bịch chặt bả vai rỉ máu của mình, muốn tẩu thoát thì mũi tên từ đâu bay tới xoẹt qua đúng gân chân của hắc y nhân, “Á”, tiếng rống như heo bị chọc tiết vậy, trên thân thể kiều mỵ của hắc y nhân kia trúng liên tiếp hai vết thương.

“Tứ muội”, một dây lụa to lớn mạnh mẽ xuất hiện hồng mang theo thân ảnh của hắc y nhân –Yêu Ái ra đi thì bị mũi tên không biết xuất hiện từ đâu cản đường.

“Lăng đệ, bảo vệ nàng”, đưa thân ảnh của Hoàng Bá Dạ Sương cho Huyền Vũ Lăng, hắn cũng phi thân vào cuộc, vội rút hắc sáo ra thừa cơ hội phi tới người của Yêu Ái hồng trả mối thù muốn bắt cóc Hoàng Bá Dạ Sương thì bị dây lụa chết tiệt kia ngăn cả.

Một mũi tên xoẹt ngang qua mặt của hắc y nhân những mảnh vải che khuất khuôn mặt lập tức bị phơi bày ra ánh sáng, nàng ta liền hồng lên “Tam tỷ, chạy đi”, Yêu Ái bị Hoàng Bá Hạo Minh bao vây, vội xoay lại nói với Yêu Sắc.

Yêu Sắc cắn chặt môi chạy được nàng cũng chạy vì thế nàng kinh hô lên “Cứ đánh lên sau lưng không phải là chứng nhân quân tử”

Một tiếng cười nham nhở vang lên “Ta nguyện làm lưu manh không làm quân tử”, đáp trả lại câu nói của Yêu Sắc là một giọng nói trong trẻo mà có chút khàn khàn dễ nghe tựa như châm biếm của một nam nhân.

“Tiện nam kia, mau xuất hiện lão nương sẽ thiên nhà người” Yêu Sắc giận dữ quát thì bị một mũi tên với tốc độ kinh hồn xoẹt tới đâm thẳng vào bả vai, từ tốc độ cho tới nội công thì khẳng định tên nam nhân giấu mặt là một kẻ cực kỳ lợi hại cùng nguy hiểm.

Yêu Ái gần sắp bị Hoàng Bá Hạo Minh đâm trúng tử huyết thì một bom khói phi thẳng tới “Bịch mặt lại là khói độc”

“Rầm”, một làn khói đen bốc ra, có kẻ không có nội công hộ thể lập tức nằm thẳng cẳng dưới đất, tất cả yêu nữ thừa cơ vội vàng rút lui, “chết tiệt” Hoàng Bá Hạo Minh rống lên, giơ tay quạt hết làn khói đen muốn đuổi theo nhưng sợ nhớ ra một chuyện, vội xoay lưng ra sau lưng gọi “Sương nhi”

“Khục”, Huyền Vũ Lăng chỉ còn một tay đủ che cho chính mình, còn Hoàng Bá Dạ Sương thì xong đời rồi.....

“Sương nhi”, hắn lập tức đỡ lấy Hoàng Bá Dạ Sương, chất độc này rất mạnh dù kịp thời vận nội công cũng không xong, ngay cả Huyền Vũ Lăng cũng dính phải.

“Đưa cho nàng ta”, một lọ thuốc phi thẳng tới trước mặt của Hoàng Bá Hạo Minh hắn vội chụp lấy, lúc này cũng là hắn ta thông báo nên hắn mới kịp vận nội công hộ thể nếu không cả hắn cũng bị gục ngã

Một thân ảnh ẩn nấp từ lùm cây cao to phi thân đi, Hoàng Bá Hạo Minh chỉ nhìn thấy bóng lưng màu đỏ thối.

Tất cả mọi người đều được phân phát thuốc giải, lúc này Hoàng Bá Thuần mới đi tới “Hạo Minh, Lăng nhi, Sương nhi, không sao chứ”

Sau khi uống thuốc giải tất cả mọi người liền bình phục. “Ân”, nàng khẽ gật đầu trả lời, Hoàng Bá Hạo Minh nói “Phụ thân cuối cùng bọn yêu nữ có thâm thù đại hận gì với Sương nhi mà năm lần bảy lượt đòi truy sát muội ấy” hần nhin không được, hần không tin những yêu nữ ngu xuẩn đến vậy thất bại nhiều lần mà vẫn cứ muốn bắt lấy Dạ Sương, trừ phi có chuyện gì đó rất quan trọng.....

Cả ba người cùng nhìn lấy Hoàng Bá Thuần khiến hần thở dài nói “Ra đại sảnh trước đi” dứt lời hần phân phó Dạ Nhất “Kêu hết mọi người ra đại sảnh tập hợp”

“Ân”, Dạ Nhất cung kính gật đầu rồi dẫn theo một tốp người đi mất dạng, trước khi ra đi Huyền Vũ Lăng nhìn Hoàng Bá Dạ Sương bằng ánh mắt kỳ dị.

68. Chương 68: Chuyển Ngoạn Mục Tới Tây Vực

“Ta muốn tham gia”, một thân ảnh bước vào, khuôn mặt nghiêm nghị nói, tất cả mọi người trong đại sảnh liền để mắt tới Tú La Lệ đi theo sau là Tú La Duệ.

“Thỉnh ngồi” Hoàng Bá Thuật thay Hoàng Bá Thuần đáp lời, liền cùng Hoàng Bá Thụy Minh nhường chỗ cho họ.

Tú La Lệ vừa ngồi xuống thì trừng mắt với Hoàng Bá Dạ Sương đang ngồi đối diện, khiến nàng hơi ấp úng.

Hoàng Bá Thuần bắt đầu kể “16 năm trước, trong một lần tới Tây Vực tiện thể tìm một bằng hữu bị mất tích gần một năm.....”

Những cơn gió lạnh lẽo mạnh mẽ hất tung những cát vàng trên mặt đất, ngọn gió mang theo những hạt cát phiêu bạc khắp đại mạc, cũng giống như mỗi người sinh sống hay đi qua đây đều phải phiêu bạc trên đại mạc.

“Chắc chắn đêm nay sẽ có một trận bão cát” xoay đầu lại, Huyền Vũ Dạ Nguyệt khẽ nói với người ở đằng sau.

Mây kiếm khẽ nhấc lại, hần nói “Tiểu thê tử, muội đừng xem huynh lần đầu tiên mới tới được không” dẫn sao hần cũng thường theo Huyền Vũ Dạ Nguyệt đi tới Tây Vực mặc dù không tới chốn đại mạc này nhưng mà nàng làm cho lòng tự tôn của nam nhân bị tổn thương trầm trọng nha.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt khẽ phồng miêng lên không vui nói “Đã nói đại mạc khác xa với đất liền tại huynh mà muội mới lo lắng đó”

Ngồi trên chú lạc đà Hoàng Bá Thuần thở dài nói “Nhất dạ phu thê -bách dạ ân, vả lại Vỹ đệ cũng từng là giao hảo của huynh”, mặc dù chưa tới mức là tri kỷ thân thiết nhưng mà hần vẫn cảm thấy trong lòng ray rứt không yên.

Nàng khẽ thở dài, ngẩng nhìn bầu trời tại Tây Vực, những đám mây trong xanh tích tụ lại khắc hần với trung nguyên một trời một vực, nhưng đại mạc nổi tiếng là nơi ma quỷ sinh sống, rất hắc ám rất khủng bố.

Nàng cùng hần đi Tây Vực hưởng tuần trăng mật bù, nhưng khi về lại nhận được tin tức từ Âu Nhã Vũ rằng Âu Nhã Vỹ sau lần đi ngao du bốn bể thì hoàn toàn biệt tăm cứ như lặn khỏi thế giới này vậy.

Bức thư liên lạc cuối cùng của Âu Nhã Vũ nói là , nên nàng mới mạo muội xuất thân đi một chuyến...

“Muội lại thế nữa sao”, nhận ra trên khuôn mặt của Huyền Vũ Dạ Nguyệt có chút khác lạ thì hần thở dài nói, chỉ tiếc mỗi chú lạc đà chở được một người vì sức gió trên đại mạc khác thường nếu không hần sẽ bay qua ôm lấy tiểu thê tử của mình và an ủi nàng.

Trong lòng cả hai đều thấp thỏm cùng ray rứt không yên, cả hai đều có tâm sự như nhau, chẳng qua là không thể tâm sự cho nhau nghe thôi.

Lạc đà cứ đi cứ đi, khi trời dần mờ tối “Thuần, huynh xem bên kia có khói”, theo ánh nhìn của Huyền Vũ Dạ Nguyệt thì hẳn nói “Ân”

Nguyên lai là có một nhóm thương nhân đã tụ tập sẵn ở những phiếm đá to lớn nhô lên để tránh đi bão cát đêm nay.

“Này, đôi bạn trẻ, có hứng thú cùng tá túc”, một lão bá giơ tay mà nói khi cặp mắt già nua nhìn thấy những vị khách không mời mà tới

“Ân, đa tạ lão bá” Hoàng Bá Thuần nhảy xuống rồi tới đỡ Huyền Vũ Dạ Nguyệt xuống lạc đà

“Xem nay bão cát tối nay rất lớn”, lão bá nở ra nụ cười phúc hậu cầm tẩu thuốc trong tay vừa hút vừa nói.

Mụ mụ kể bên vôi múc lấy nước sôi đang đun trên đồng lửa pha làm trà mời hai người “Ân, đa tạ đại thẩm”

Khi ly trà gần hớp hết thì nghe loáng thoáng có một giọng khan khản già nua đang kể chuyện, họ liền quay lưng lại, kể bên lều kia là một tốp người trẻ, lão ấu đều có hết, một lão nhân gia tuổi cặp kẻ bát tuần đang âm thầm nói “Họ căn bản không phải là người”

“Oa”, một tiểu cô nương nghe tới sợ hãi vội nắm lấy tay của nam tử ngồi kế bên, lộ ra dáng vẻ kinh hách, lão nhân gia lại nói tiếp “Họ là những yêu quái, họ không xem nam nhân là con người, họ vì duy trì sắc đẹp của mình mà không tiếc giết chết những nam nhân trẻ trung”

“Ha, thế thì ta phải cẩn thận rồi” đáp trả lại lão nhân gia là một nam tử trẻ tuổi nhất trong đoàn, toàn bộ liền cười sảng khoái.

Nếu ai tới Tây Vực thì không thể không biết Thất yêu nữ, họ bao gồm bảy đại yêu nữ dẫn đầu trong số các tiểu yêu nữ, sở dĩ họ được gọi như vậy là vì sở hữu vẻ đẹp sắc sảo, cơ trí, gian manh hơn người, những nam nhân không phải bị họ bắt thì đa số người tình nguyện chết dưới tay họ.

Họ rất狡詐, không ai biết nơi ẩn cư của bọn họ là nơi nào, có người đồn họ biết yêu pháp che mắt người đời, lại có người đồn họ chính là yêu quái đội lốt con người

Vừa nghe xong thì nàng rét cả người, phải, làm sao nàng có thể quên bết đi chuyện này được, mấy năm trước các yêu nữ mà nàng gặp phải chỉ là những tiểu yêu ma thấp kém, còn những kẻ đầu xỏ mới mang tà phép cao cường...

Ngước mắt nhìn bộ dạng anh tuấn hơn người của Hoàng Bá Thuần thì nàng lại càng sợ hãi.

Hoàng Bá Thuần thì khẽ suy nghĩ, xem ra đại mạc đúng là nơi yêu ma quỷ quái tụ tập, rồi nhìn lại thân ảnh kế bên đang run rẩy thì hẳn cười khổ, tiểu thê tử hẳn thật là xem thường hẳn quá, vội vươn tay tới ôm lấy thân thể mềm mại vào lòng nói “Tiểu thê tử, đừng lo lắng qua, mọi chuyện sẽ ổn thôi”

Trong lòng ngực ấm áp kia làm nàng rất an tâm, khẽ thở dài, đôi mắt nàng bất chi bất giác không nghe lời nàng mà muốn nhắm nghiền lại “Các bằng hữu trẻ tuổi xem ra hai người không phải thương nhân”

Lão nhân gia kể chuyện khi nãy tò mò vươn người tới hỏi han, Hoàng Bá Thuần gật đầu nói “Ân, tại hạ cùng nương tử đến đây tìm một vị bằng hữu”

“Bằng hữu?” lão nhân gia tỏ vẻ kinh ngạc, lão bá liền lên tiếng nói “Bằng hữu của các hạ là nam nhân hay nữ nhân”

Từ trong lồng ngực của Hoàng Bá Thuần, đầu nàng nhô ra nói “Là nam nhân”

Đột nhiên hai lão nhân gia không hẹn mà cùng nhìn nhau với ánh mắt sâu xa, rồi thở dài, nàng lo lắng hỏi han “Xin hỏi hai vị có chuyện gì sao?”

Lão bá cười thê lương nói “Không giấu gì hai vị, lão phu năm nay đã ngoài năm mươi, có một mụn con trai nhưng nào ngờ ba người đi, hai người về”, còn lão nhân gia lắc đầu ngồi im lặng tại chỗ.

“Thật xin lỗi”, nàng ấp úng nói, đột nhiên nàng nắm lấy vạt áo của Hoàng Bá Thuần nói “Có khi nào Võ huynh bị họ bắt hay không, có khi nào, có khi nào...”

Hoàng Bá Thuần thở dài, bàn tay thon dài khẽ lau đi dòng nước mắt trên gò má “Tiểu thê tử, Võ huynh không phải là nam nhân tầm thường, muội an tâm đi”

“Nhưng, nhưng.....” nghẹn lời nàng không biết làm gì ngoại trừ khóc, khi tới cổ đại, người đầu tiên nhận thức với nàng tuy rằng là Hoàng Bá Thuật nhưng kẻ làm cố hữu thân thiết của nàng lại là Âu Nhã Vỹ, làm sao nàng chấp nhận được.

“Tiểu thê tử”, hắn càng tăng chặt lực siết để nàng phát tiết bằng cách khóc một trận, nhưng trong đôi mắt hắn có chút dị thường, khẽ đảo qua đảo lại.

69. Chương 69: Tiểu Thâu Trong Đêm

Nửa đêm, giật mình thức giấc Huyền Vũ Dạ Nguyệt dụi dụi đôi mắt đẹp, ngẩng nhìn xung quanh đều một màu đen tối, nàng khẽ gọi “Thuần” Không ai đáp lại nàng, từ trong lều chui ra “Thuần”, cũng không thấy ai đáp lại, bên ngoài chỉ còn đồng lửa lách tách kêu, bốn phía xa xa đều một màu đen tối “Thuần”

Bước chân ra khỏi lều, nàng gáo gắt tìm kiếm thân ảnh của Hoàng Bá Thuần, giọng nói có chút mềm yếu pha chút sợ hãi thốt lên trong đêm tối, một trận bất an truyền tới khiến nàng càng phát hoảng mà kêu.

Cây trường kiếm sáng bóng sượt qua cổ trắng ngần mảnh khảnh của một tiểu cô nương, nàng ta liền giơ tay lên ra vẻ đầu hàng nói “Đại nhân, tha mạng a”

“Nhà ngươi là ai”, thanh âm lạnh lùng, nghiêm nghị phía sau vang lên, tiểu cô nương to gan dùng tay dời đi cây trường kiếm một chút nói “Cẩn thận, mạng ta rất quý giá a”

“Nhà ngươi là ai” trường kiếm lại một lần kề sát cổ của nàng ta, khiến nàng ta đâm ra hoảng loạn nói “Ta là nữ nhân”

Mày kiếm khẽ nhấc lại nói “Ta biết”

“Biết sao lại hỏi”, tiểu cô nương dường như không sợ hãi mà còn chu chu môi lý luận với kẻ sắp lấy đi mạng mình

Tay hắn run run, chứng tỏ hắn đang nhịn cười, tiểu cô nương liền hất tung đi trường kiếm của hắn, hắn vội vàng giao đầu với tiểu cô nương.

Nương theo ánh sáng của mặt trăng mờ ảo, ẩn hiện lên khuôn mặt non nớt thập phần xinh đẹp tinh xảo của tiểu cô nương, vừa tránh đi trường kiếm muốn cắt đi đầu mình, nàng ta bĩu môi nói “Này, suất nam nhân kia, quân tử động khẩu không động thủ, ta là người tốt a”

“Người tốt mà lén lén lút lút quanh quẩn quanh lều trại, có ý gì”, cây kiếm nhọn bén lại một lần nữa chỉ thẳng vào cổ của tiểu cô nương phía trước mà nói

“Ta là tiểu thâu không phải là cái loại nữ nhân ghê gớm như những xú lão nhân kia nói”, phồng miệng lên, nàng ta ngây ngô trả lời, giọng nói thanh thanh thập phần dễ nghe lại rất thân thiện.

Hừ lạnh, hắn thu hồi kiếm vào vỏ bất chợt tiểu cô nương kia nói “Một suất nam nhân mà đi lung tung là dễ bị làm mồi lắm a”

Bất chợt kiếm lại kề sát cổ, nàng ta la lên “Uy, chỉ là nhắc nhở thôi, sao hử chút là đòi chém đòi giết”

“Ai kêu ngươi dám sàm ngôn luận ngữ”, mặc dù hắn rất muốn cười vì tiểu cô nương trước mặt không chỉ có cảm giác thân thiết mà còn là một tiểu oa nhi hài hước, hóm hỉnh pha chút nghịch ngợm thích làm nũng....

“Nha, nam nhân kia, ta chẳng qua chỉ có hảo tâm nhắc nhở thôi, thật không biết điều”, hiện lên trong mắt của tên nam nhân trước mặt thì nàng ta khẳng định rằng nam nhân này không giết nàng ta, nên nàng ta càng to gan gạ đi bình khí lạnh lẽo vô tình trước mặt.

Thấy hắn vẫn dờ dẩn nhìn nàng thì nàng ta phủi phủi lấy bụi bám trên người, bên hông còn có cái túi có nhiều vật dụng phồng lên, ước chừng là đồ mà nàng ta vừa trộm xong, nói “Thật không may cho ngươi”

Ngẩn người ra, nàng chỉ tay xuống chỗ lều trại mà nói “Bão cát đã nổi lên”, “Tiểu thê tử” hắn rống lên, vội chạy xuống thì bị tiểu cô nương trước mặt chặn lại nói “Bây giờ nhà ngươi xuống cũng chỉ nạp mạng thôi, suýt ca à”

Rồi khề bắn ánh mắt cố quyến rũ hắn thì hắn nhướn mày, lạnh lùng nói “Không muốn đùa giỡn với tiểu oa nhi nhà ngươi” hắn nhận thấy tiểu nữ nhân trước mặt là một nhân vật không tầm thường có sở thích kỳ quái là thích trêu ghẹo kẻ khác.

Bất chợt nàng ta cười khoan khoái một chập, dáng vẻ thập phần ung dung nói “Địa hình phía an toàn lắm, yên tâm đi họ không sao đâu, cùng lắm cũng chỉ có bị vùi một đêm”

Không hiểu sao hắn nhận ra tiểu nữ nhân trước mặt không chỉ vô hại mà còn rất thân thuộc, làm cho hắn tin tưởng, vì tiểu nữ nhân này là tiểu thâu chắc chắn nắm rõ nơi này như lòng bàn tay, dù rằng tâm tư hắn như con kiến bò trên chảo dầu nhưng hắn cũng phải giữ lại tính mạng để kiếm tìm thân ảnh của thê tử mình.

Phút chốc đã trôi qua “Xem ra ngươi may mắn đi”, nàng ta thì thầm nói, nhưng đủ để ột kẻ vô công siêu phạm như Hoàng Bá Thuần nghe thấy, hắn vội di chuyển xuống dưới, vì khi này hắn nghe được tiếng bước chân nho nhỏ ở phía xa xa kia nên hắn đã nghi ngờ rồi, nào ngờ khi hắn mở mắt ra thì thấy có một cái bóng đi ngang qua lều, hắn vội đi theo tiểu thâu đó, nào ngờ lại là một cái tiểu oa nữ, thậm chí còn khiến hắn xao động vì lời lẽ hóm hỉnh đó.

Cả hai vội di chuyển xuống dưới, mỗi người một việc.....

Khi Hoàng Bá Thuần điên cuồng ráo riết kiếm tìm thân ảnh của Huyền Vũ Dạ Nguyệt thì có một thân ảnh luôn theo sau hắn còn chêm chếp miệng nói “Hắc hắc, xem như hôm nay ta trúng mánh”

Hắn vội trừng mắt nhìn kẻ đằng sau, nàng ta liền cúi đầu xuống tận ngực nói “Bất quá ta giúp ngươi” xú nam nhân...

Hắn mới thu hồi lại đôi mắt dữ tợn của mình, vì hắn cực kỳ ghét kẻ cười sau lưng hắn, thích chà đạp xát muối lên vết thương kẻ khác.

Khi mặt trời dần nhô lên ánh sáng yếu ớt bắt đầu chiếu khắp đại mạc, một cánh tay nhô lên trên một lớp đất cát mỏng, nàng ta vội la lên “Nơi này”, về mặt nàng ta gấp gáp không phải phần khởi mà là sợ hãi.

Hắn lo sợ liền phi thân qua “Tiểu thê tử”, đúng là Huyền Vũ Dạ Nguyệt rồi, hắn vội ôm lấy thân ảnh mềm mại áp sát vào ngực hắn thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy nhịp tim còn đập.

“Ta...ta... phải đi đây....vậy nha”, giọng nói gấp gáp như muốn đầu thai, nàng ta hoảng hốt muốn chạy như vũ bão, đột nhiên có một đoàn ngựa đi tới lúc nào không ai hay “Tiện nhân, muốn trốn đi đâu”

70. Chương 70: Gặp Lại Âu Nhã Vỹ

Không chỉ một cây tên mà còn hàng trăm mũi tên như cây lao nhọn bén phóng thẳng tới cản trở thân ảnh kiêu my đang muốn trốn đi. Theo sau là một đoàn ngựa, trên những con ngựa được trang trí lên các màu sắc lòe loẹt, ngoài ra phi thúy mã nào đều được gắn trên cổ ngựa để khoe sự xa xỉ chủ nhân sở hữu con ngựa. Xuất hiện trước mặt họ một đồng nữ nhân ăn vận hở hang, kẻ thì lộ cả rốn, người thì gần lộ cả đôi gò bồng đảo, nhưng những nữ nhân này cực kỳ chói lóa và ai ai cũng là đại mỹ nhân khiến nam nhân thèm nhỏ dãi nữ nhân ghen ghét.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt lắc đầu, gạt hết đi lớp đất cát trên đầu, hần đang chú ý đến những nữ nhân bên kia thăm nghĩ: đã xảy ra chuyện gì sao?.

Phát giác người trong lòng mình ngộ ngộ vội gọi lên “Tiểu thê tử”,.

“Thuần”, đáp lại là một giọng mềm mỏng bất lực, nàng lập tức ôm lấy thân ảnh của hần sợ hần lại biến mất trong đêm một lần nữa, mà khóc ô oa lên.

“Tiểu thê tử”, hần biết hần có lỗi khi không thông tri nàng dậy, vì thấy nàng đang ngon giấc một mình đi giải quyết làm hần cùng nàng xem chút nữa phải ly khai.

Tiếng khóc của Huyền Vũ Dạ Nguyệt đã đả động một số nữ nhân hung hăng bên này, nữ tử vận xiêm y màu lam đậm phối với lam nhạt –Yêu Sắc “Không ngờ vừa bắt được tiện nhân người, người lại mang tới một món quà lớn cho bọn ta”

Tiểu cô nương chưa phản kháng được đã bị roi da của Yêu Mỹ quán chặt lấy thân người, nàng ta vội hô lên “Suất nam nhân kia, dẫn thê tử người chạy đi”

“Chát”, roi da dùng để quất ngựa nay lạnh lẽo đánh vào ngực của tiểu cô nương “Á”, nữ tử vận xiêm y màu trắng, tuyệt đẹp tựa một tiên tử nhưng lại ác độc tựa sà tinh –Yêu Nghiệt, nói “Tiện nhân, lâu ngày không gặp lại nay lại có thêm một gian phu sao”

Nghe thấy cuộc đối thoại của họ, thì hai người cùng nhìn nhau và cùng khẳng định những nữ nhân vận xiêm y lòe loẹt hở hang kia là những yêu nữ trong lời đồn, quả thật so với lời đồn đãi họ còn đẹp gấp trăm ngàn lần và cũng tàn độc gấp ngàn vạn lần.

“Thả tiểu cô nương kia ra”, Hoàng Bá Thuần gắng giọng nói khiến Huyền Vũ Dạ Nguyệt kinh ngạc, dù rằng nàng không hiểu gì cả, họ có quen biết nhau sao? Khi nào? Vì sao nàng không biết?

Nhưng mà khi này tiểu cô nương kia kêu trưởng phu nàng là ‘suất nam nhân’ nhưng câu sau lại tràn ngập lo lắng khi kinh hô lên, mặc dù biết rằng không nên ghen tuông tại đây nhưng mà nàng cực kỳ không vui. (Dám chua nồng nặc a)

“Tiểu thê tử, nàng ta là người hỗ trợ giúp ta tìm nàng đó”, Hoàng Bá Thuần hiểu rõ con người và lòng dạ của Huyền Vũ Dạ Nguyệt vội giải thích, ngăn chặn không cho nàng hiểu lầm

“Muội không hẹp hòi như vậy”, nói xong nàng khẽ hừ lạnh vì chợt dạ, Yêu Mỹ hừ lạnh nói “Đại tỷ, muội muốn có nam nhân này”

Hắc tuyến hiện đầy trên mặt của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, nàng hừ lạnh “Thế thì phải xem bản lĩnh của người rồi” dám tranh giành nam nhân với nàng, thật nực cười.

Bất chợt lũ yêu nữ cùng cười nhào cả lên tựa như nhạo báng nàng, tiểu cô nương dù bị ăn một roi đau thấu xương nhưng vẫn cố nói “Nam nhân kia ngăn cản lại hành động của thê tử người đi, Á”

Vừa nói xong lại một roi lạnh lẽo quất vào vết thương vừa động máu khi này, khiến vết thương càng nghiêm trọng ra “Chết tiệt” không chỉ có Huyền Vũ Dạ Nguyệt rống lên ngay cả Hoàng Bá Thuần cũng cực kỳ không thuận mắt với kiểu ăn hiếp người quá đáng của bọn nữ nhân trước mặt.

Hai người cùng xông lên giao chiến, bọn họ cũng cử ra hai người ra cùng hòa nhập vào trận chiến, riêng về phía tiểu cô nương kia thì đau tới mặt mày tái nhợt, ngồi hần xuống đất cát không thốt nên lời nào được nữa, đầu đã lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng.

Yêu Nghiệt càng thấy thì càng hả dạ, trong lòng dâng lên một cảm giác vui sướng, ả muốn quất thêm một roi từ đâu xuất hiện một cây tên làm lệch hướng roi da không biết thương hoa tiếc ngọc trước mặt.

“Tiện nam nhân, không cần phải cất công kiếm tìm mà lại tự đến nộp mạng” Yêu Mỹ vui sướng kinh hô lên nói, Huyền Vũ Dạ Nguyệt liền để ý đến thân ảnh đang cười ngựa đi tới “Vỹ đại ca” nàng tròn mắt nhìn lấy một nam nhân oai phong lẫm liệt ngồi trên ngựa gương cung về phía họ.

Hoàng Bá Thuần nghe vậy liền quay phắt đầu theo tiếng gọi của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, không chỉ họ ngạc nhiên mà còn có Âu Nhã Vỹ cũng ngạc nhiên không kém họ, liền thốt lên “Hai người....”

“Cẩn thận”, Âu Nhã Vỹ thốt lên, Hoàng Bá Thuần vội dùng người đến đỡ lấy roi da lạnh lẽo muốn quất vào tấm lưng trắng muốt của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, hấn cản rằng rồi dùng trường kiếm đâm vào bả vai của Yêu Sắc, Yêu Cơ vội xông tới thì bị hàn băng trong người của Huyền Vũ Dạ Nguyệt đông thành băng nhân.

“Thuần”/”Thuần huynh”

Âu Nhã Vỹ phi thân ra khỏi ngựa, hiện diện trong vạt áo là hai cây đao cong lại, nhọn bén cắt đi sợi dây hiểm ác cột lấy tiểu cô nương “Vỹ”, nàng ta yếu ớt gọi

Yêu Nghiệt vội dùng roi da của mình hong quần vào người tiểu cô nương thêm một lần nữa, Âu Nhã Vỹ vội quăng phi tiêu làm đứt đi sợi roi da, ôm lấy thân ảnh của tiểu cô nương đang lâm vào trạng thái hôn mê, Âu Nhã Vỹ hống lên “Chết tiệt”

Rồi phi thân vào vòng vây cùng kẻ vai sát cánh với hai vợ chồng son kia, thấy được tình thế bất lợi trước mặt hấn vội nói “Lên ngựa và bịch mặt”

Nghe lời chỉ huy của Âu Nhã Vỹ hai người liền bịch lấy mặt, tiện tay đá hai yêu nữ xuống ngựa tức thời “Rầm”, một trái bom từ vạt áo xuất hiện Âu Nhã Vỹ liền ném tới bọn yêu nữ.

Sau đó là một làn khói trắng xông tới, làm cay mắt, cay mũi của bọn họ, Yêu Nghiệt vội quạt hết những khí trắng làm lu mờ ánh mắt của ả “Chết tiệt, lại để họ trốn thoát”

Làn khói dần tan chỉ còn lại lũ yêu nữ, “Truy theo”, Yêu Nghiệt vừa hạ lệnh thì rất nhiều người phóng ngựa truy đuổi thân ảnh của bốn người.

Ba chú ngựa phi như vũ bão trên đại mạc, Âu Nhã Vỹ liền quay đầu lại nói “Đi đường này”

Sự xuất hiện cùng với sự hiểu biết của Âu Nhã Vỹ khiến hai vợ chồng họ càng kinh ngạc nhưng bây giờ không thể truy hỏi, chỉ có thể tháo chạy thôi vì dừng lại khẳng định họ sẽ bị chúng yêu nữ tàn bạo hơn ác ma phanh thây ra mất, quả thật lời đồn không sai ngoài nhan sắc mỹ người ra võ công còn siêu quần hơn cả những kẻ đến từ trung nguyên.

71. Chương 71: Sự Đáng Ngờ Của Âu Nhã Vỹ

Tiến vào một vùng đại mạc khác vẫn hoang vắng có đều khi băng qua lại đụng phải lớp sương mù dày đặc “Cứ đi, không sao”, giọng nói vẫn quanh quẩn trong tai, nhưng ánh mắt thì bị lớp sương mù bao phủ nên không nhìn thấy những thân ảnh phía sau.

Dần dần xuất hiện trước mặt của họ là một căn nhà nho nhỏ, có một hàng rào gỗ che chắn lại căn nhà, lúc này tiểu oa nữ lên tiếng hỏi “Vỹ, chàng có đánh lạc hướng họ chứ?”

“Ân, yên tâm” Âu Nhã Vỹ đi vào nhà, vội đặt thân ảnh xuống chiếc giường tre đơn sơ, sau một hồi lục lọi thì hấn vội băng bó vết thương cho tiểu cô nương.

Hoàng Bá Thuần bị Huyền Vũ Dạ Nguyệt đẩy ra, nàng khế quan sát nơi này, rất mộc mạc lại giản dị, trong nhà ngoại trừ chiếc giường đơn sơ, phía sau còn một tấm bình phong to lớn chắc là chứa dục thùng đi. (Dục thùng: bồn tắm gỗ)

Nhưng mà động tác của Âu Nhã Vỹ rất ân cần mà thoa thuốc vào chỗ nhạy cảm của phái nữ? Mà còn tỏ ra thông thuộc với nơi này! Chắc chắn Âu Nhã Vỹ với vị cô nương này có quan hệ vượt mức tình bạn!

Nàng làm như Hoàng Bá Thuần, hấn là sắc quỷ không chừa.....sau khi bị đuổi ra thì vội đi quanh quần quanh đây, chắc chắn nơi này được một cao nhân khác bố trí sắp đặt, khi họ tiến vào rõ ràng thấy xung quanh là núi với cát nhưng khi cố đâm vào thì xuất hiện một màn sương mù trong này còn có cả nhà với ngọn thác nhỏ, chắc chắn núi đó chỉ là bức bình phong hoàn hảo che mắt người ngoài, chắc, quả thật trên đại mạc có rất nhiều cao nhân mà cũng rất nhiều yêu nhân.

“Nàng nghỉ ngơi đi, họ là bằng hữu của ta, ta sẽ tiếp đãi họ”, Âu Nhã Vỹ ôn nhu nói, đôi mắt hiện đầy tình ý thâm sâu, tiểu cô nương mỉm cười nhẹ có lẽ vì đau quá mà một mỗi đêm qua nàng ta căn bản không ngủ nên bây giờ cảm giác buồn ngủ dâng trào.

“Vỹ đại ca” khẽ gọi nhẹ, vì nàng rất biết điều, nụ cười nở trên môi của Âu Nhã Vỹ cũng như lúc trước không hề thay đổi, hẳn cùng nàng bước ra đi tới chỗ Hoàng Bá Thuần đang đứng, nơi có ngọn thác nhỏ nước suối trong veo chảy xuống, tạo nên một không khí thanh bình đến yên tĩnh.

“Vì sao huynh cùng nàng ta lại đến đây”, không để Huyền Vũ Dạ Nguyệt hỏi mà Âu Nhã Vỹ đã hỏi trước một bước

“Đến tìm đệ” Hoàng Bá Thuần nghiêm nghị nói, Huyền Vũ Dạ Nguyệt cắn môi nói “Huynh có biết rằng phụ mẫu của huynh rất lo lắng cho huynh không”

Bất chợt Âu Nhã Vỹ không nói lên lời, đôi mắt không một chút tự nhiên ngó ngang ngó dọc, lẳng nhằng một hồi Âu Nhã Vỹ thở dài, chấp tay lại đằng sau nhìn bầu trời mà nói “Nếu kiếp sau được làm con của họ, đệ nhất định sẽ tận hết khả năng báo hiếu”

“Ý của huynh là huynh không muốn về trung nguyên?” Huyền Vũ Dạ Nguyệt kinh hô lên, Hoàng Bá Thuần thì nhăn mày vì giọng nói của Âu Nhã Vỹ có một chút bất bình thường.

Âu Nhã Vỹ chọn im lặng không trả lời, Huyền Vũ Dạ Nguyệt đứng trước mặt của hắn mà nói “Lúc trước huynh không như vậy”

Hắn vẫn cắn chặt răng, kiên quyết không hé lộ ra nửa lời nào cả, Huyền Vũ Dạ Nguyệt giận dữ khóc thét lên, Hoàng Bá Thuần vội dỗ dành rồi nhìn Âu Nhã Vỹ nói “Vây đệ muốn rằng long đầu bạc với tiểu oa nữ trong kia?”

“Ân” Âu Nhã Vỹ gạt đầu đáp và nói “Đệ với nàng ta đã thành thân, nàng ta là thê tử của đệ”

“Thế chúng yêu nữ cùng tiểu tẩu có thù oán gì?” hắn hỏi, vẫn nhận được sự im lặng tới mức dị thường chỉ còn tiếng khóc nức nở của Huyền Vũ Dạ Nguyệt thôi

Huyền Vũ Dạ Nguyệt tuy không nói gì chỉ biết khóc như một tiểu oa nhi, trầm lặng một hồi Âu Nhã Vỹ lại nói “Thuần huynh, huynh cũng đi băng bó vết thương đi”

Hoàng Bá Thuần thở dài, chỉ biết lắc đầu, đối với một người kiên trì không mở miệng dù có tra hỏi đến đâu đi nữa thì vẫn không có kết quả thôi thì đến đâu thì hay đến đó

“Oa, oa, oa”, từ trong nhà vọng lại tiếng khóc của một tiểu hài tử, nàng cùng Hoàng Bá Thuần nhìn nhau tròn xoe con mắt nhìn Âu Nhã Vỹ phóng như tên lửa vào nhà.

“Ngoan, ngoan, Sương nhi, không cần phải đánh thức mẫu thân” Âu Nhã Vỹ đi tới phía sau bức bình phong bông lấy một tiểu hài tử nữ tròn xoe, mập mạp trên tay mà khẽ lắc lư y như mấy mụ mụ mà dỗ dành.

Hắn liếc nhìn lên giường thì thở dài rất may là nàng không bị tiếng khóc làm thức giấc, đem hài tử của hắn ra ngoài rồi nói “Đây là Tư Mã Sương, nữ nhi của đệ”

“Tư Mã Sương” Huyền Vũ Dạ Nguyệt bấy giờ đã hiểu vì sao hắn một mực không muốn về trung nguyên, nguyên lai là có hồng nhan chi kỷ này lại có cốt nhục đầu lòng, nếu đổi ngược vị trí lại thì nàng cũng hành động như hắn.

“Ân”, hắn nở ra nụ cười tươi rồi đáp, nàng liền thừa cơ hội vươn tay tới bế lấy “Thuần, chàng xem, Sương nhi còn đáng yêu hơn cả Mỵ nhi đó”

Hoàng Bá Thuần cũng liếc mắt tới Tư Mã Sương, liền trầm trồ khen vài câu “Ừm, quả nhiên là rất khả ái, sau này chắc sẽ là một mỹ nhân”

Bất chợt cả ba cùng cười sảng khoái!

Đêm tối sương lạnh, tiếng côn trùng kêu ve ve, một ngọn gió lạnh thổi tới, làm người ta khẽ rùng người “Đệ chưa ngủ?”

Âu Nhã Vỹ xoay đầu lại, dưới ánh trăng phẳng chiếu, Hoàng Bá Thuần nhìn thấy đôi mắt lim dim chứa đựng nhiều tâm sự.

“Ân”, nhếch nhẹ môi, hắn gật đầu đáp.

“Thật ra là có chuyện gì xảy ra với đệ sao?” Hoàng Bá Thuần không thích nói chuyện vòng vo tam quốc, liền đi thẳng vào chủ đề.

Một tiếng thở dài, hắn nói “Thuần huynh, không giấu gì huynh thật ra nàng ta chính là một trong thất yêu nữ -Yêu Hồn” hôm nay rất may mắn cho hắn khi hắn thấy nàng ta đi đã lâu mà không về liền biết nàng ta xảy ra chuyện nên tới cứu kịp thời, nếu không hậu quả không lường được

Mí mắt Hoàng Bá Thuần khẽ giật giật, phải chăng hắn nghe lầm đi! Một tiểu khả oa nữ tính tình khôi hài không thể nào là một trong thất yêu nữ được

Âu Nhã Vỹ cười nhẹ nói “Nàng khác với họ, nàng hoàn toàn lương thiện, chỉ tiếc rằng nàng đầu thai nhầm chỗ” phải, mỗi lần nói đến đây hắn liền đau lòng.

Trầm ngâm một lát, Hoàng Bá Thuần nói “Vậy nàng ta phạm phải tội gì vì sao lại bị chính các tỷ tỷ mình sát hại?”, nhớ lại cảnh cảnh hồi sáng, hắn không tin rằng họ từng là tỷ muội, trừ phi có chuyện gì đó....

Mắt khẽ đảo liên, hắn xoay đầu lại ngược nhìn lên ánh trăng “Có phải là tranh giành nam nhân!”

Câu này không phải là Âu Nhã Vỹ nói mà chính là do Hoàng Bá Thuần mơ hồ thốt nên, “Huynh vẫn còn rất tinh minh”đáp trả lại cho câu nói của hắn, Âu Nhã Vỹ chỉ nhếch mép cười yếu ớt, nói.

72. Chương 72: Tháng Ngày Yên Bình

Sao hắn có thể không nghĩ ra được, hắn là người từng trải, hắn cũng từng chứng kiến hết thấy sự việc, tỷ muội có thể tàn sát lẫn nhau ngoại trừ tranh giành nam nhân thì còn thứ gì khiến họ cạnh tranh kiệt liệt tới độ ngay cả tình tỷ muội cũng không nể mặt chứ? ‘Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt’, Hoàng Bá Thuần lắc đầu, vô lực nói.

“Thuần huynh, hứa với đệ đừng nói cho Nguyệt muội nghe, muội ấy chịu không nổi đả kích đâu”, đôi mắt sâu xa nhìn lấy Hoàng Bá Thuần tựa như câu khẩn, Hoàng Bá Thuần không thể nói gì thêm ngoại trừ gật đầu.

Vốn vẹn mười ngày trôi qua, họ sống rất vui vẻ với nhau, tương thân tương ái, mỗi ngày trong nhà gỗ nhỏ đều hiện hữu lên tiếng cười vui vẻ, cho đến ngày thứ mười, một lão nhân gia mang theo một hài tử nữ năm tuổi xuất hiện.....

“Phụ thân”, một nụ cười tươi như ánh ban mai chói lóa, tiểu hài tử vội nhào vào lòng của Âu Nhã Vỹ

Bất chợt thân ảnh của Huyền Vũ Dạ Nguyệt run run như thế nào mà Âu Nhã Vỹ mất tích vốn vẹn 1 năm lại có thể sinh ra một nữ hài 5 tuổi chứ, nàng cả kinh nhìn lấy Hoàng Bá Thuần, hắn cũng nhún vai tỏ vẻ không biết và khẽ nháy mắt với nàng kêu nàng đừng hành động bừa.

“Ân”, Âu Nhã Vỹ bế lấy tiểu hài tử khả ái động lòng người trên tay, nâng niu tựa trân bảo, Tư Mã Linh Nhi –Yêu Hồn nghe thấy tiếng quen thuộc thì từ trong nhà bếp bước ra “Đại ca, Trác nhi”

Tư Mã Trác Nhi từ người của Âu Nhã Vỹ nhảy xuống lao vào lòng của mẹ mình “Mẫu thân, có nhớ Trác Nhi không?”

“Ân, nhớ, rất nhớ”, Tư Mã Linh Nhi nhắm mắt để má mình cọ cọ lấy khuôn mặt trắng muốt mịn màng của Tư Mã Trác Nhi xúc động nói

“Haizzz, Trác nhi, thật bạc tình nha có phụ mẫu rồi quên mất đi lão già này rồi”, lão nhân gia đầu tóc bạc phơ áo bào trắng muốt, duy nhất có sợi chuỗi to dùng màu nâu vây lấy cổ, lắc đầu ra vẻ ủy khuất mà nói

“Trác nhi thương hết tất cả mọi người”, vừa nũng nịu trong lòng ngực của mẹ Tư Mã Trác Nhi khéo miệng nịnh nọt, bất chợt cả đám người lớn đều cười khanh khách cả lên, thiên, đứa trẻ này thật sự rất thông minh, nhưng... nhìn thế nào cũng không hề giống phụ mẫu nó tỹ nào cả!

“Hai vị này là”, lão nhân gia bắn ánh mắt tò mò đến thân ảnh im lặng của hai vị khách không mời mà đến

“Ân, đại ca để muội giới thiệu, đây là Huyền Vũ Dạ Nguyệt và Hoàng Bá Thuần họ là đôi phu thê là bằng hữu của Vỹ ca ở cổ hương”, Tư Mã Linh Nhi khéo léo giới thiệu rồi hướng tới họ nói “Đây là đại ca của muội – Tây Phong Âu”

Bất chợt họ liền ngẩng ra, ở Tây Vực tung hoành ngang dọc nếu ai chưa từng nghe ba chữ Tây Phong Âu thì khuyên họ nên về quê cày ruộng là vừa, không chỉ có y thuật tuyệt đỉnh mà còn có khả năng tiên tri, biết bao người tìm kiếm thân ảnh của Tây Phong Âu mà không tìm được.

Nay lại có thể gặp tận mắt, khiến Huyền Vũ Dạ Nguyệt xúc động đến mắt đầm lệ vì gặp được thần tượng của mình, đã quảng chuyện Tư Mã Trác Nhi là con ai lên tằng chín tầng mây.

“Khục, tiểu thê tử”, Hoàng Bá Thuần vội kéo lại thân ảnh kích động của Huyền Vũ Dạ Nguyệt đang bắt lấy cánh tay của Tây Phong Âu không tha thì hấn vội ho khan, nhắc nhở

“Ân, không sao” Tây Phong Âu cười lên vài tiếng, khuôn mặt lộ rõ thập phần phúc hậu, thoáng qua là một tia buồn, hoàn toàn bị Hoàng Bá Thuần thu vào mắt, dù chỉ thoáng qua nhưng hấn rất tinh mắt làm sao mà không nhìn rõ.

“Ân, cơm cũng ăn được rồi, chúng ta mau vào ăn thôi” Tư Mã Linh Nhi nở ra nụ cười thùy mị, nhưng có chút dị thường

Vì xúc động tới độ không thốt nên lời đành đi theo sau Tây Phong Âu, trưng trưng mắt mà nhìn nhất cử nhất động của ông, Hoàng Bá Thuần lắc đầu, lộ ra vài điểm ái náy, dù biết Tây Phong Âu là người được vạn người kính ngưỡng ngay cả hấn cùng tiểu thê tử cũng không ngoại lệ, nhưng mà tiểu thê tử có phần hơi dọa người rồi.

Tây Phong Âu cười thập phần nồng hậu, Tư Mã Trác Nhi đang ăn thì nói “Cô Cô, tóc của cô cô rất lạ”

Bấy giờ tất cả mọi người đều để ý đến mái tóc đen nhánh dần dần chuyển sang bạc phơ, Huyền Vũ Dạ Nguyệt cười trừ nói “Chỉ là chút bệnh cũ tái phát”

“Có cần lão phu giúp đỡ chứ?”

“Tây Phong nhân gia, ngài trị được ư?” Hoàng Bá Thuần vui mừng nói, hấn đi tìm khắp nơi các kỳ nhân dị sĩ cũng đều nói một câu ‘không chữa được’

Tây Phong Âu gật đầu nói “Theo lão phu vào đây”

Cả hai cùng ngồi khuất sau bức bình phong, lúc này Âu Nhã Vỹ kéo Hoàng Bá Thuần ra ngoài nói “Thuần huynh, huynh có thể hứa với đệ một điều được chứ”

Nhướn mày lên, Hoàng Bá Thuần nói “Có chuyện gì sao?”, từ trong mắt của Âu Nhã Vỹ hấn nhận ra có điều gì không bình thường.

Cười nhẹ, Âu Nhã Vỹ nói “Chẳng qua chỉ là chút việc nhỏ, được chứ”

Hoàng Bá Thuần không nói nên lời chỉ gật đầu thay vì nói, khi họ trở lại vào trong nhà “Tiểu thê tử”, hai mắt hấn ngỡ ngàng vì nhìn Huyền Vũ Dạ Nguyệt, mái tóc trắng muốt đã chuyển sang đen nhánh mượt mà.

“Thuần”, nàng cười đi tới ôm lấy Hoàng Bá Thuần, hấn rất kích động nói “Cảm tạ Âu lão tiên sinh, cảm tạ”

Tây Phong Âu khéo môi gợi lên cười, Âu Nhã Vỹ ngồi hỏm xuống nói với Tư Mã Trác Nhi “Trác nhi hãy theo Thuần thúc thúc đến Thần Trường quốc một thời gian, rồi phụ mẫu sẽ cùng Trác nhi tái ngộ ở Thần Trường quốc được không?”

Câu này thốt ra khiến Huyền Vũ Dạ Nguyệt ngạc nhiên nhìn lấy Hoàng Bá Thuần, hấn cũng kinh ngạc không kém, thì ra chuyện hồi này là chuyện này sao?

“Không, Trác nhi muốn ở đây với phụ thân, mẫu thân cơ”, Tư Mã Trác Nhi nhõng nhẽo vùi mặt vào lòng của Âu Nhã Vỹ mà nói.

“Ngoan, Trác nhi, phải nghe lời phụ thân”

“Không, Trác nhi không muốn rời xa các người”, Tư Mã Trác Nhi lắc đầu mà nói, Tư Mã Linh Nhi tiến lên xoa xoa đầu của nàng ta nói “Trác nhi, mẫu thân thường ngày dạy con phải làm sao, người lớn nói phải nghe lời”

Phồng miêng lên, Tư Mã Trác Nhi khóc lóc lên một trận, dù không nỡ lòng nào rời xa họ nhưng Âu Nhã Vỹ vẫn nhất quyết trao Tư Mã Trác Nhi cùng Tư Mã Sương cho hai người họ.

“Có thật là đệ sẽ trở về Thần Trường quốc?” trước khi rời đi Hoàng Bá Thuần âm thầm hỏi, Âu Nhã Vỹ chỉ cười nhẹ “Àn”

Dù không muốn tin tưởng Hoàng Bá Thuần vẫn bước ra đi, phía sau có một tiếng nói vọng lại “Nhớ lời hôm qua đệ đã nói!”

Hoàng Bá Thuần quay đầu lại nhìn khung ảnh từ từ biến mất thì ngơ ngàng “Thuần, hôm qua hai người nói chuyện gì?”

Nhìn thấy Huyền Vũ Dạ Nguyệt ngồi trên lưng ngựa vừa cười đùa với Tư Mã Sương, nụ cười của nàng thật thuần khiết làm sao hắn dám nói cho nàng nghe chuyện mà hắn nghĩ ngờ đây!

“Không, không có chuyện gì”, Hoàng Bá Thuần có hơi lúng túng, cười nhạt mà nói, Huyền Vũ Dạ Nguyệt cũng không để ý đến sự khác lạ của trượng phu mình chỉ để ý đến thân ảnh phía dưới cực kỳ khả ái làm nàng cười không ngớt.

Về phía Tư Mã Trác Nhi cùng ngựa với Hoàng Bá Thuần không hề chớp mắt, cũng không hề cười đùa, cứ như pho tượng sống.

73. Chương 73: Cuộc Chạm Mặt Cuối Cùng

Đêm khuya vắng lặng, duy nhất có một tiếng cười vô cùng quý dị vang lên đánh thức màn đêm yên tĩnh, Hoàng Bá Thuần giật mình tỉnh giấc nhìn lại xung quanh thì nhần mảy, vội cầm lấy trường kiếm kề bên và đi ra lều “Thuần, huynh đi đâu thế”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt bị hấn làm cho tỉnh giấc, dụi dụi mắt hỏi.

“Không thấy Trác nhi đâu cả”, hấn cực kỳ lo lắng, một tiểu hài tử năm tuổi có thể chạy đi đâu được? Chẳng lẽ nó biết chuyện gì sao? Đột nhiên thân ảnh hấn run lên một chập.

“Thuần, huynh sao vậy, huynh lạnh?” Huyền Vũ Dạ Nguyệt vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi.

“Không, muội đang làm gì vậy” thấy hấn hỏi nàng trả lời “Theo huynh đi tìm Trác nhi”

“Không cần, muội cứ ở lại đây”, vừa nói xong hấn thấy một con ngựa đã bị mất tích, thiên, một tiểu hài tử năm tuổi mà có lá gan lớn như vậy sao?

“Không, muội có chút bất an, muội muốn theo” Huyền Vũ Dạ Nguyệt lắc đầu, có chết nàng cũng muốn đi theo, vì nàng để ý khi này Hoàng Bá Thuần không phải là lạnh mà sợ hãi? Vì cái gì sợ hãi? Nhất định là có chuyện gì giấu nàng!

“Không được, muội phải ở lại đây, Sương nhi cần muội”, hấn nhấn mạnh, cả người tỏa ra quyền uy không thể chống cự

Cắn chặt môi, méu máo nói “Thuần, khẳng định huynh có gì giấu muội phải không”, đặt Tư Mã Sương trên lưng, nàng trừng mắt nhìn hấn

“Tiểu thê tử”, nghiêng răng nghiêng lợi, hấn ngăn cản bước đi của nàng “Thiên, sao chỉ còn một chú ngựa?” hai mắt tròn xoe, nhìn xung quanh chỉ còn mỗi một chú ngựa thôi? Vậy chú ngựa còn lại đã đi đâu?

“Thuần, khẳng định huynh giấu giếm muội điều gì đó, nói”, hốc mắt đỏ hoe, thẳng thắn nhìn vào đôi mắt chim ưng đang toan tính chuyện gì đó càng làm nàng nghi ngờ hỏi.

Từ đâu vọng lên tiếng cười quỷ dị khiến cả hai rùng mình, Hoàng Bá Thuần nói “Đừng hỏi, cứ đi theo, rồi từ từ nói”, hắn kéo thân ảnh của nàng lên ngựa, và phi như tên bắn về hướng phát ra tiếng cười.

Khác xa với khi nãy, làn sương mù dần dần rút đi, hiện hữu lên cảnh vật vốn có của nó “Không, Vỹ đại ca, Linh tỷ, Tây Phong lão nhân”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhảy xuống ngựa, điên cuồng mà hét lên.

“Không”, nàng hét thảm thiết, sắc mặt tái lại Hoàng Bá Thuần không còn điều gì để nói nữa, chân hắn bủn rủn khi chứng kiến thảm cảnh trước mắt, như thế nào chỉ trong vòng một đêm mà họ liền biến thành như vậy?

“Vỹ đại ca”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt đỡ lấy thân thể hồn sớm lìa khỏi xác lên, vùi mặt vào thi thể mà khóc lóc
Từng đợt hình ảnh giọng nói hiện về trong mắt và trí nhớ của Hoàng Bá Thuần

>

>

>

>

<....>>

>

>

.....

>

>

Hai người cùng trầm ngâm không nói gì cả, lúc này Tư Mã Linh Nhi xoay đầu lại, nở ra nụ cười yếu ớt, nói:

>

.....

>

>, cả hai cùng nhau ghé tay nhau, cùng nở lên nụ cười tươi rói

.....

>

Đêm đó hắn không hiểu rõ ý tứ câu này, ngẩng người ra khê trách móc >

Tư Mã Linh Nhi không nói gì cả chỉ mỉm cười yếu ớt như thường lệ mà thôi.

.....

“AAAAAAAAAAAA”, trong đêm tối, một tiếng la hét bi thảm vang lên, phá vỡ màn đêm tĩnh lặng vốn có, trên đời có hai nữ nhân mà hắn yêu mến và muốn quý trọng, thứ nhất là thê tử hắn, thứ hai chính là Tư Mã Linh Nhi, nàng ta khác với thê tử hắn là rất thích cười đùa và trêu ghẹo kẻ khác và làm cho người khác hạnh phúc tận tâm can, nàng ta làm cho hắn cười và muốn bảo vệ, làm hắn muốn yêu thương, nhưng yêu thương cũng có hai loại, một loại là tình yêu, hai là tình thương.

“Khục”, cả hai người khẽ khóc người thất thần khi nghe được tiếng động lạ, cả hai liền hướng về thân ảnh phát ra tiếng ho khan, Hoàng Bá Thuần vội đỡ lấy thân ảnh tàn tạ, quần áo càu nhàu của người phát ra tiếng nói “Tây Phong lão nhân, cuối cùng....cuối cùng....có chuyện gì xảy ra.....”, tiếng nghẹn ngào pha lẫn đau khổ, khiến Huyền Vũ Dạ Nguyệt nói năng lắp lửng.

“Khúc...” khuôn mặt không những dính đầy tro mà vết máu cũng hiện hữu trên khuôn mặt già nua của Tây Phong Âu, ông đau tới độ không thốt nên lời, bàn tay run run khế di chuyển đến vạt áo, hồi lâu mới móc ra phong thư, đầu của ông liền gục sang trái.

“Tây Phong lão nhân, Tây Phong lão nhân”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt thăm thiết gọi tên ông, nhưng vô dụng thôi, ông thật sự đã ‘quy thiên’

“Tiểu thê tử”, hắn muốn an ủi nàng khi thấy nàng khóc thăm thiết như thế, đột nhiên cả hai người cùng kinh ngạc, hắn liền tránh ra xa, miệng to đến độ thiếu chút rớt cả hàm xuống đất.

Thân ảnh từ từ biến lại số tuổi vốn có của Tây Phong Âu, điều này chứng tỏ ra Tây Phong Âu không phải là người bình thường, chứng kiến tận mắt thần tượng của mình biến thành một đồng xương cốt ngoài chuyện buồn nôn thì Huyền Vũ Dạ Nguyệt liền ngắt đi “Tiểu thê tử”, rất may hắn kịp thời đỡ lấy thân ảnh ngã quỵ của nàng.

74. Chương 74: Lời Thú Tội

>

Có lẽ Tây Phong Âu là một thần toán nhưng không tính toán ra Tư Mã Trác Nhi đã hoàn toàn biệt tích, ngay cả thân xác của Tư Mã Linh Nhi họ cũng tìm không được đừng nói chi là Tư Mã Trác Nhi, cả hai vợ chồng nhìn nhau, chỉ biết thở dài và làm theo bức thư của Tây Phong Âu.

Hai người, hai ngựa, cùng phi thân trong đại mạc rộng lớn, tất cả chỉ như một giấc mộng, tất cả cũng trở lại về quy luật vốn có của họ, sau lần đi đại mạc đó, họ hứa vĩnh viễn cũng không đặt chân vào mảnh đất đau buồn này thêm một lần nữa.....

“Vậy, Dạ Sương là lệnh ái của Âu Nhã thúc thúc?” Hoàng Bá Thụy Minh kinh ngạc bật lên khỏi ghế mà hỏi, thiên, tại sao bây giờ hắn mới biết chứ....

Kể tới đây thì Hoàng Bá Thuần không biết phải nói làm sao, chính là hắn cũng không biết thì làm sao mà nói?

“Thảo nào, lệnh muội....không hề giống chúng ta”, Hoàng Bá Dạ My dựa thẳng lưng vào ghế, dờ dẩn thất thần nói

“Giảo biện”, Tú La Lệ kích động mà nói, Huyền Vũ Dạ Nguyệt đang thương tâm muốn chết, mỗi khi nhớ lại nàng đều khóc thăm thiết thể mà có kẻ lại nói họ ‘giảo biện’?

“Công chúa, ý của ngươi là nói hai phu thê chúng ta lừa ngươi?” khóe mắt cay cay Huyền Vũ Dạ Nguyệt lạnh lùng mà nói.

“Tuyệt không có ý đó” Tú La Duệ nhìn thấy bộ dạng của Huyền Vũ Dạ Nguyệt thì vội lên tiếng giải thích, “Không thể, nàng ta là con của các người, các người không nên dùng dẫy” Tú La Lệ điên cuồng, lắc đầu không tin đó là sự thật, nàng không tin, tuyệt không tin.

“Công chúa” không chỉ mỗi Hoàng Bá Thuần rống lên, ngay cả Hoàng Bá Hạo Minh cũng không niệm tình mà gọi tên nàng một cách cảnh cáo.

Tú La Lệ cắn chặt môi, ngồi xuống ghế dù tâm không can lòng, tình không muốn nhưng vẫn phải im lặng vì không khí ở đây rất lạnh lẽo khiến người khác phải tái cả mặt.

“Thụy Châu, đứng lại”, khi thấy thân ảnh của Hoàng Bá Thụy Châu lén lút bỏ đi thì Hoàng Bá Thuật kinh hô lên khiến nàng ta liền sợ hãi đến ngã quỵ xuống, Hoàng Bá Thuật lạnh lùng kéo cánh tay cùng thân ảnh của Hoàng Bá Thụy Châu bắt nàng ta phải quỳ trước mặt của Hoàng Bá Thuần nói “Nói, biết rõ tội của mình chưa”

“Phụ thân....nói gì....Châu nhi...không hiểu”, Hoàng Bá Thụy Châu áp úng có, sợ hãi có, chỉ cúi đầu mà chối tội không dám nhìn thẳng trông mắt giận dữ của phụ thân nàng, đây là lần đầu nàng thấy phụ thân nàng đáng sợ như vậy.

“Không hiểu, thật không hiểu sao?”, Hoàng Bá Thuật nhại lại, giọng nói tràn đầy phù phiếm mà nói.

“Thật ra có chuyện gì?” Hoàng Bá Thụy Minh chứng kiến từ đầu tới cuối vội đi tới hỏi han, muốn đỡ lấy thân ảnh của Hoàng Bá Thụy Châu lên “Không được đỡ!”

Hắn liền buông tay, cũng là lần đầu tiên hắn thấy phụ thân hắn dữ dần như vậy.

“Có nói không”, Hoàng Bá Thuật hỏi lại lần nữa, khẩu khí tràn đầy thanh âm giận dữ.

“Phụ thân”, nàng dầm lia nước mắt nhìn lấy Hoàng Bá Thuật, mắt hắn liếc sang Dạ Nhất đang đứng kế bên, tiện tay rút đi trường kiếm của Dạ Nhất ra “Nhị đệ/Nhị thúc/TiểuThúc”, tất cả mọi người đều kinh hô lên khi thấy Hoàng Bá Thuật cầm kiếm kề sát cổ của Hoàng Bá Thụy Châu

Nàng liền sợ hãi, khóc thảm thiết “Nín”, hắn hồng lên, mặc kệ những thân ảnh đang cản trở hắn, hắn liền nói “Hôm nay không nói rõ, từ nay về sau Hoàng Bá gia sẽ không có Hoàng Bá Thụy Châu”

“Không, Châu nhi nói, Châu nhi nói, đừng giận”, Hoàng Bá Thụy Châu nghe được lời nói này liền nắm lấy chân của Hoàng Bá Thuật run rẩy

“Nói”

“Năm...năm...năm trước, có một hôm....Châu nhi....đi ngang qua thư phòng...thấy cửa khép hờ....nên Châu nhi....tiện chân đi vào....trong phòng có một bức họa...bức họa của....nữ nhân....mà bức tranh đó....nữ nhân đó....rất giống....rất giống với Dạ Sương.., khi đó....đại bá đi vào, Châu nhi....liền nấp đi...thấy đại bá...nhất mực....nhìn chăm chăm....chăm...chăm...nhìn vào bức họa...không chớp mắt....nên....nên Châu nhi liền...liền tưởng....Dạ...Sương chính là...đứa con...ngoài giá thú...của đại bá...nên...”

Nói xong nàng ta liền khóc lên, khuôn mặt của Hoàng Bá Thuần đã méo đi phân nửa, Hoàng Bá Thuật thối hết toàn mặt

“Vậy chính là muội....muội...đấy....Dạ Sương xuống hố băng”, nói tới đây Hoàng Bá Thụy Minh vội chen vào hắn không tin nổi muội muội từ nhỏ luôn khả ái lại có hành động hồ đồ đến vậy, đến đây tất cả mọi người cũng hiểu và sáng tỏ ra vì sao Hoàng Bá Thụy Châu một mực chống đối và ghen ghét với Hoàng Bá Dạ Sương.

“Muội...muội....ô...ô.... nhưng mà..Dạ Sương...vẫn còn sống mà...ô...ô...” Hoàng Bá Thụy Châu khóc rống lên, khóc thập phần thảm thiết.

“Cút, cút đi”, Hoàng Bá Thuần giận dữ rống lên chỉ tay vào thân ảnh của Hoàng Bá Thụy Châu mà nói, năm xưa hắn cùng Âu Nhã Vỹ cũng có tình giao hảo cũng tình là ‘cẩu bằng trư hữu’ sau này khi khuất đi hắn làm sao mà gặp mặt lại vị bằng hữu ở địa phủ kia!

Sở dĩ hắn biết được là do hôm đó từ trong phòng Dạ Sương ra hắn lập tức tiến thẳng tới phòng của đại ca hắn, hỏi rõ mọi chuyện, đến đây hắn thật có lỗi với Âu Nhã Vỹ.

Còn riêng về Hoàng Bá Thụy Châu có lẽ nàng ta không biết Tư Mã Sương thật sự đã bị nàng ta làm cho ‘hương tiêu ngọc vãn’

Điều này làm cho Hoàng Bá Thuần thập phần khổ sở day dứt không yên, rõ ràng là hắn đã hứa với cả hai là chăm sóc hài tử của hai người vậy mà lại để cho Tư Mã Sương chết đi, thì ra, thì ra đệ đệ hắn đã giấu hắn một sự thật trọng đại như thế, nguyên lai là thế thì ra hôm đó đệ đệ nghe hắn nói xong chuyện này thì sắc mặt liền tái mét đi, hóa ra là thế.

Lùi lại hai ba bước, Hoàng Bá Thuần cảm thấy toàn thân bất lực liền ngồi vào ghế, dáng vẻ thập phần bi ai, hôm đó hắn có tra hỏi ra sao đệ đệ hắn cũng thủy chung không nói, thậm chí còn trốn tránh hắn!

Hắn ở trước mặt của đệ đệ hắn nói: Nếu hắn biết ai là hung thủ đẩy Dạ Sương vào hố băng, hắn tuyệt không bỏ qua.....

Hắn liền nhìn lấy Hoàng Bá Thuật, Hoàng Bá Thuật chỉ biết cúi đầu xuống đất thà đối diện với mặt đất chứ không dám đối diện với đại ca hắn.

Thiên, lúc nghe xong đại ca hắn kể, hắn trở nên bất an, ăn không ngon ngủ không yên, vì sao con gái của hắn có thể làm như thế? Hắn thật muốn một đao giết chết con gái hắn cho rồi....nhưng...người đời thường có câu: “Hổ dữ không ăn thịt con”, hắn làm sao mà nỡ sát hại con mình đây?

Còn đại ca của hắn, cũng thề độc....Thụy Châu, phụ thân chỉ có thể giúp con giữ gìn mệnh sống của mình, còn lại là do con tự tạo....

“Đại bá....” Hoàng Bá Thụy Châu giọt ngắn giọt dài mong Hoàng Bá Thuật tha thứ nhưng mà Hoàng Bá Thuật thủy chung vẫn lạnh nhạt với nàng, tất cả mọi người trong đại sảnh đều không nói lên lời nào chỉ có tiếng khóc thầm thương của nàng ta mà thôi.

Một tiếng hừ nhạt báng, không biết từ khi nào trên mái ngói của Huyền Vũ sơn trang xuất hiện một thân ảnh màu đỏ, sự kinh hãi tràn ngập trên khóe miệng, nam tử lộ thập phần ngạo mạn liền phi thân đi.

75. Chương 75: Kẻ Phá Hoại!

“Cẩn thận đạo tặc, đề phòng củi lửa” vừa nói xong mang theo một tiếng “Xềng”, một đại thúc cầm theo một cái xềng gỗ mờ đi qua từng con phố nhắc nhở mọi người.

Hạ Anh Phủ vốn tỉnh mịch, thi thoảng có vài tốp quân lính đi tuần tra, từ trên mái ngói lộ diện một thân ảnh màu đỏ, nhẹ nhàng phi thân xuống cửa sổ bật ra thân ảnh nhanh nhẹn lọt vào, ngẩng nhìn thân ảnh nam nhân trên giường, chỉ nhếch lên nụ cười tràn đầy nhạt báng, găng tay đen được tháo ra, lộ diện một bàn tay với các đốt xương tay đều dài tạo nên một bàn tay thập phần hoàn mỹ như điêu khắc nên.

Một tỷ nữ đi ngang qua thì thấy một bóng người từ cửa sổ nhẹ nhàng phi thân ra liền thức kinh hô lên “Bớ người ta có đạo tặc”, một tiếng la hét vang lên trong đêm tối ước chừng như đánh động toàn Hạ Anh phủ, tất cả mọi đèn đuốc đều tụ tập về nơi phát lên tiếng hét kinh hồn kia

Bình minh vừa mới lên, tất cả kinh thành liền náo loạn một phen, những nam nhân vốn nằm liệt giường không khác gì người gỗ đột nhiên tỉnh lại, hoàn toàn bình phục, đây chính là một tin vui cho cả toàn quốc.

Ngay cả Hoàng thượng cũng đích thân hạ giá đến Hạ Anh phủ để kiểm chứng, kẻ vui người buồn.....

....

“Chết tiệt, cuối cùng là kẻ lão xược nào đã làm ra những việc này”, Yêu Nghiệt đẩy hết thức ăn trên bàn khi nhận được tin tức phi thường bức lợi này.

“Đệ tử không biết, theo chúng dân đen kể lại là có một bóng màu đỏ xuất hiện rồi liền biến mất, không ai thấy được gì ngoài một bóng màu đỏ”, một tiểu cô nương run rẩy nói, sợ sẽ mang tai họa sát thân.

“Chết tiệt, tên trời đánh nào cả gan chen chân vào chuyện của ta”, đôi mâu đen đáy phát ra toàn những yêu khí, Yêu Nghiệt đang phi thường giận dữ.

Một thân ảnh hấp ta hấp tấp chạy đến “Bẩm, đại cô cô, nguy to rồi, có một số nữ nhân đang dần hồi phục lại thể trạng”

Có một số chuyện mà người ngoài không biết, khi giao thiệp với những nữ nhân từng bị tổn thương qua, có kẻ thuần phục lại có kẻ bất tuân, kẻ bất tuân thì họ liền ra hạ sách thúc giục bùa mê thôi miên họ để họ nguyện ý bán thân bán mạng cho giáo phái, trừ phi có một tin nào kích động đánh thức được ý chí của họ, nếu không thì vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

“Lão tử nó, bồng cô nương mà biết kẻ tà trời nào phá hỏng kế hoạch của bồng cô nương thì bồng cô nương sẽ lóc xương nó, xẻ thịt nó, lột da nó, đem cho chó ăn”, nói xong Yêu Nghiệt vội vàng đi khắc phục những kẻ dám phản loạn tại nơi này.

Bây giờ trong lòng của nàng ta tràn đầy hận ý, chỉ cần bắt được tiểu tiện nhân kia họ liền rời đi, nguyên nhân mà họ đến Thần Trường quốc là vì nơi này rất giàu tài nguyên vừa có nam nhân cho họ hưởng, lại có nữ nhân bán mạng bị họ thu phục, ước chừng giáo phái ngày một đi lên.

Nhưng mà kẻ phá hư đại sự của nàng ta vào hôm qua thì chắc chắn chính là kẻ đã giải độc cho bọn tiện nam kia, và nàng ta cũng chắc rằng hắn ta nắm rất rõ độc được bốn môn của giáo phái nàng, nếu không ngoại trừ người trong môn phái không kẻ nào biết giải độc cả...cuối cùng là ai, là ai đã phá hư đại sự của nàng...

Là ‘hắn’, bất chợt nàng cười lạnh, ‘hắn’ như thế nào mà rộng lượng hết lần này đến lần khác đều giúp đỡ nghiệt chủng của tiện phụ cùng tiện nam kia chứ? Không thể nào là ‘hắn’, ‘hắn’ không bao giờ quan tâm đến sự sống của kẻ khác ngoại trừ bản thân hắn.....cuối cùng là kẻ nào.....

.....

“Tiểu thê tử, nguyên lai muội đang ở đây” mới sáng sớm hắn đã không thấy thân ảnh của Huyền Vũ Dạ Nguyệt liền hấp tấp đi tìm, hắn biết thế nào tiểu thê tử của hắn cũng ở đây để khoây khoả tâm trạng mà.

Nàng chỉ nhìn Hoàng Bá Thuần miễn cưỡng rặn ra nụ cười nhạt, hắn liền ôm lấy eo nàng, cúi đầu xuống, ghé môi vào vành tai của nàng nói “Nhớ lại chuyện xưa?”

Mỗi khi nàng buồn liền tới đây, vì mỗi lần tới đây nàng liền lại khi xưa nàng cùng Âu Nhã Vỹ ngồi đây tán gẫu vui biết chừng nào, cũng chính nơi này là nơi họ lần đầu tiên gặp nhau, hắn bao giờ cũng chỉ biết hi sinh bản thân mình vì người khác, hắn luôn lo lắng cho người khác đầu tiên, nàng đã phụ hắn, nên bao giờ nàng cũng ray rứt.

Nàng cũng rất vui khi chuyển đi Tây Vực kia có thể gặp lại hắn, tận mắt chứng kiến hắn đã có một nửa mỹ mãn của mình, nàng vui thay hắn, vì hắn mà cầu nguyện, đó chính là khoảng thời gian một nhà năm người vui vui vẻ vẻ, và đó cũng chính là ác mộng cả đời của nàng, khắc sâu vào tim không bao giờ mờ phai.

Khi chứng kiến cảnh hắn chết đi, ngay cả tiểu cô [1] kết nghĩa cũng chết mất xác, thử hỏi nàng có đau lòng không?

Còn Tư Mã Trác Nhi tiểu nữ hài khal kinh năm đó, dù chỉ mới gặp một ngày duy nhất nhưng mà nó thật sự rất thông minh, nàng không hy vọng Tư Mã Trác Nhi bị chính phụ thân của mình xác hại, dẫu sao người đời có nói: “Hổ dữ không ăn thịt con”, về phần này nàng an tâm.

Nhưng mà khi nàng đến hiện trường hoàn toàn không tìm được vết tích của Tư Mã Trác Nhi? Cuối cùng Tư Mã Trác Nhi đã đi đâu, hay tự biết quay lại nơi đó hoặc như chứng kiến cảnh cả nhà bị tàn sát? Chắc chắn nó sẽ không thông minh đến thế đâu, một hài đồng năm tuổi thì làm sao mà biết tự cưỡi ngựa quay về chứ....

Đến giờ đây cứ nhắm mắt lại thì nhớ tới cảnh nàng cùng tiểu cô kết nghĩa chơi đá cầu, vừa mới dạy cho nàng ta thì nàng ta đã rất thông minh thành thạo mà tiếp thu thậm chí chơi còn giỏi hơn cả nàng nữa chứ, cả hai đều tranh giành một trái cầu, xung quanh có hai người luôn vì họ mà cổ vũ và lo lắng họ sẽ sinh khí.

“Đừng khóc, mọi chuyện đã qua, cứ như một giấc mộng đi được không”, hắn ôm chặt eo nàng, đặt cằm trên bả vai nàng khẽ an ủi nàng.

Mỗi lần nhớ lại nàng đều thương tâm mà khóc, khẽ xoay đầu lại nhìn Hoàng Bá Thuần nàng hỏi “Thuần, huynh tìm muội có chuyện gì” nàng cũng tựa đầu vào má của hắn nhắm mắt dưỡng thần

Hắn chắc rằng tiểu nữ nhân này không hề nghe những lời hắn nói, nên mới lái qua chuyện khác, hắn thở dài nói lại mọi chuyện mà Dạ Nhất đã báo cáo lại cho hắn nghe chuyện xảy ra vào hôm qua.

“Thiên, vậy huynh khẳng định cái bóng đỏ kia có thể sẽ đánh bại lại bọn họ ư?” nàng kinh hô lên, xoay người lại, mặt đối mặt với hắn.

Hắn gật đầu, nàng liền nở lên nụ cười “Vậy chúng ta được cứu rồi”

“Ý muội nói chúng ta yếu kém?” hắn không vui hỏi lại, như thế nào mà nàng lại hạ thấp bản thân mình nâng cao năng lực của kẻ khác?

Nàng liền cười chột dạ, xoay mặt về phía mặt trời đang tỏa sáng kia mà nói “Muội tin, muội tin chính bao giờ cũng thắng được tà, Vỹ đại ca, Linh tỷ hãy an nghỉ, muội nhất định không để cho Sương nhi có chuyện gì đâu, mặc dù linh hồn không còn là Tư Mã Sương, nhưng ít ra thể xác kia chính là bảo bối của tỷ lưu truyền lại, muội sẽ hảo hảo bảo trọng Tư Mã Sương như con ruột của chính muội”

Khóe môi hắn cũng tràn ngập ý cười và hạnh phúc, phải yên tâm đi Linh nhi, dù chỉ còn một hơi thở hắn cũng nhất quyết bảo vệ Tư Mã Sương và hắn cũng xin lỗi vì sơ ý làm Tư Mã Trác Nhi mất tích, ngay cả tung tích hay bóng dáng cũng không nghe được, điều mà hắn có thể làm cũng chỉ có thể thôi.

Cả hai chỉ lặng lẽ ôm nhau, cùng nhau hưởng thụ không khí trong lành và tìm chút yên bình tại mảnh đất này.

Tiểu cô [1] chính là muội muội của trượng phu nên xưng hô là tiểu cô

76. Chương 76: Ăn Không Được Liền Lật Đổ?

“Muội đang suy nghĩ cái gì?” thanh âm trầm thấp vang lên, đánh gãy sự suy nghĩ của một thân ảnh trong mái đình, xoay đầu lại, một nụ cười yếu ớt trên cánh môi đỏ như củ ấu

Hoàng Bá Hạo Minh liền kéo nàng ngồi trên đùi mình, nàng vòng tay qua gáy hắn, khẽ tựa vào lồng ngực hắn “Cuối cùng muội đang giấu huynh điều gì?”

Thanh âm mang chút cảnh cáo vang lên, nàng thở dài “Thật ra khi nghe xong câu chuyện mà mẫu thân kể, muội cảm thấy trong lòng có một chút xao động rất quen thuộc cứ như muội từng trải qua vậy, có phải là dù linh hồn hoán đổi nhưng trí nhớ vẫn còn đọng lại?”

Trầm ngâm hồi lâu hắn mới mở miệng “Quên nó đi được chứ?” từ khi nàng nghe xong câu chuyện kia mấy ngày nay nàng liền ngồi trầm ngâm một mình, trở về với bộ dạng im hơi lặng tiếng như lúc trước, khiến hắn có cảm giác thực không thoải mái.

Ngước mắt lên nàng nhìn hắn “Nhưng muội không quên được, mỗi khi nhắm mắt lại muội cứ ngỡ mình đang đi tới một vùng đất ảo mộng, có rất nhiều cát vàng, nơi đó còn có hai người.....”

Bất chợt giọt nước từ đâu xuất hiện như từng hạt trân châu lăn xuống gò má của nàng, ngón tay thô dài khẽ quệt đi nước mắt trên khuôn mặt phấn nộn của nàng, khẽ an ủi “Có lẽ một phần ký ức nào đó của Tư Mã Sương bị đánh mất nay đã bị đá động tới nên khiến muội suy nghĩ vẩn vơ”

“Huynh biết muội rất lương thiện, luôn khóc vì một chuyện nhỏ nhặt, nếu muốn muội cứ phát tiết đi, có lẽ sẽ tốt hơn”, hắn không ngăn chặn nàng, còn chỉ dẫn cho nàng cách làm cho lòng mình thoải mái, vì hắn không muốn nàng bị những ký ức của kẻ khác dày vò

Hai tay ôm lấy gáy cổ hắn, ta vùi mặt vào trong vòm ngực hắn mà khóc lóc, khi xưa cho dù ta bị đuổi việc hay bị đá cũng chưa từng khóc như thế, từ trong cô nhi viện ra căn bản ta sống mơ hồ và cũng chưa hề biết đến giọt nước mắt là gì.

“Thưa quý công tử, mong ngài có thể rộng lượng.....” chưa nói xong thân ảnh tội nghiệp của một gia đình đã bị đẩy xuống mặt đất lạnh lẽo, một thân ảnh ngang nhiên tiến tới “Dừng lại”

Hai thân ảnh đang quần quýt nhau trong mái đình đều dừng lại động tác, khẽ ngược đôi mắt ướt át vẫn còn vương vẩn lệ trên hốc mắt, nàng kinh ngạc

“Nàng ta là đường muội của ta, đề nghị Hoàng Bá công tử hãy thủ lễ”, chỉ mới vài ngày không gặp thôi Âu Nhã Thiên Kỳ như biến thành một con người khác hẳn, không còn chút bóng hình nho nhã, văn thái của một thư sinh.

Cả hai cặp mắt cùng nhìn nhau, đều ngạc nhiên, cuối cùng ai tung cái tin này ra ngoài?

Bạc môi nhếch lên “Thân nàng là của ta, tâm nàng cũng thuộc về ta, bằng cái gì nhà ngươi đến đây đòi người”

Câu nói này khiến cho Âu Nhã Thiên Kỵ muốn biến thành bạo long phun hỏa, Hoàng Bá Dạ Sương thì xấu hổ đến độ chui rúc vào vòm ngực của Hoàng Bá Hạo Minh

“Hai người chưa bái đường thành thân, căn bản không thể ở cùng một chỗ”, hần to giọng phản bác, giờ đây hần không sợ cái kẻ cao ngạo luôn ình là nhất.

Nhếch môi một cách khiêu gợi “Âu Nhã đệ, cho dù đệ có xách động toàn thể dân chúng cũng không thể tách rời ta và nàng”

Giọng nói phi thường bá đạo, nghe tựa thách thức mà cũng là lời đe dọa kẻ không biết điều phía bên kia, hít một hơi lạnh ta liền lên tiếng “Thiên Kỵ huynh rất cảm tạ hảo ý mà huynh dành uội, từ nhỏ sinh sống và trưởng thành tại Tuyết Sơn, muội sớm đã trở thành một thành phần trong Hoàng Bá gia, thỉnh Thiên Kỵ huynh về cho”

Cho dù cả thiên hạ oán trách nàng vì chạy theo tình yêu ngay cả người thân cũng không nhận thì cũng không sao, chỉ cần yêu nàng không cần biết gì cả, chỉ cần nghe theo tiếng con tim gọi. (Chị này suy nghĩ có khi giản đơn mà có lúc phức tạp T.T)

“Hai người sẽ không được chấp nhận, các hương thân phụ lão cũng không nhắm mắt làm ngơ với sự gian luân của hai người”, nói xong hần liền xoay người ra đi, vì hần nhận ra ở đây không còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng hần nhất định không để cho họ toại nguyện đâu, nhất định không để họ toại nguyện, hần phải dành lại thứ hần muốn, cho dù hần không có trái tim nàng chỉ cần nàng xa rời đi Hoàng Bá Hạo Minh, hần tin chắc hần cũng có thể cho nàng hạnh phúc.

Mất trái ta giật liên hồi, vì sao hần có thể trở thành người như vậy, ăn không được liền đập đổ? Quá thấp hèn rồi, hần nói cũng đúng, các hương thân phụ lão nhất định sẽ không chấp nhận hai chúng ta, tuy rằng Tư Mã Sương không có cùng dòng máu với Hoàng Bá gia nhưng trên danh nghĩa vẫn mang thân phận là người của Hoàng Bá gia...

“Sương nhi, không nên bận tâm, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi” tăng lực tay ôm chặt eo mảnh khảnh mềm mại tựa như không xương vào lòng, hần trấn an nàng

Lúc này ngoài gật đầu ra nàng không còn biện pháp nào khác, chỉ còn có nước đi tới đâu hay tới đó!

Trên bầu trời đã mờ mờ tối, bắt đầu hiện lên khung ảnh mờ nhạt của mặt trăng, tại một dãy phố bắt đầu thấp sáng tất cả lồng đèn, một nơi náo nhiệt chưa từng tĩnh mịch, nơi oanh oanh chim hót, những tiểu cô nương vẫy vẫy dải lụa đỏ như dẫn dụ từng chú ong đến hút mật.

Tại một tiểu viện nhỏ phía sau lầu xanh, có một thân ảnh màu đỏ mang mặt nạ sắt lộ ra hàn khí lạnh lẽo, nhàn nhã ngồi trên ghế đá tay cầm một tách trà nhạt đang nổi lên một làn khí trắng, đôi mắt nhắm, dùng chóp mũi cao thẳng tập hít một hơi tựa như rất biết thưởng thức mùi thơm phức của trà Long Tĩnh thượng hạng trước mặt.

“Tiễn phật tiễn tới Tây Thiên” một thân ảnh màu trắng tinh khiết từ đằng sau xuất lộ ra dáng vẻ của một phật sống, thanh âm tựa như trách móc nói.

Đôi môi đỏ nhếch lên một cách gợi tình nhưng tràn đầy nhạo báng “Kẻ tốt và kẻ xấu không thể mang gộp chung lại với nhau!” nhắm mắt muốn một ngụm nuốt hết trà thơm vào miệng

“Thất nhi, không thể nói như thế, họ đều là người, không thể xem họ như cỏ rác!”

Dừng lại động tác, hần ta cười mỉa “Người? Nực cười, họ đã từng xem người khác là con người sao? Đó là kết quả của họ!” đôi mắt giấu sau lớp mặt nạ bỗng bừng lóe lên một tia quỷ dị.

“Thất nhi, không thể gộp chung lại mà nói, trên thế giới này đâu thể quản hết mọi chuyện?” lão nhân gia vẫn nhất quyết cùng nam tử áo đỏ giằng co không ai chịu thua ai.

Một tiếng hừ kinh bỉ “Nếu đã bắt gặp thì phải quản” nói xong liền thô lỗ uống hết hớp trà nhạt đã nguội, vốn tâm tình không tốt, như một ngọn lửa nhỏ đang cố cháy bén nay thêm một ít dầu liền khiến cho ngọn lửa cháy lớn thêm.

A, cẩn thận củi lửa a!

“Thất.....” chưa nói xong nam tử đã cắt ngang lời của lão nhân gia, trào phúng nói “Nếu muốn làm việc phật sống cứu dân độ thế thì liền đi điều tra bọn tiện nô kia đi, thay vì chỉ biết tranh cãi”

Người xưa có câu: “Kính lão đắc thọ”, nhưng ngay tình huống này thì hoàn toàn không phải, hắn không hề niệm tình thầy trò cũng không niệm tình thân và tuyệt không biết kính trọng người cao tuổi, ngạo mạn phách lối mà nói.

Lão nhân gia thở dài, lắc đầu, chỉ biết lĩnh mệnh, ‘kẻ thức thời là trang tuần kiệt’, lão ta không muốn nói lý lẽ với kẻ cứng đầu và ngạo mạn như nam tử trước mặt, mặt khác cũng sợ bị hàn băng giết chết đi, liền phi thân đi mất dạng.

Không biết từ khi nào đằng sau đã xuất hiện một bóng người, đôi mắt bán nguyệt khép lại, một thân bạch bào làm nền là vài bông tuyết trắng dính trên áo, nghe xong hắn cũng chỉ biết lắc đầu không địch nổi sự cương ngạnh của nam tử một thân chói lọi màu đỏ như huyết, cũng giống như tâm tình của hắn ta lúc này.

77. Chương 77: Cẩn Mãi Không Buông!

Một ngọn gió thổi tới mang theo không khí trong lành, làm cho người ta sảng khoái tinh thần, trong một mái đình, vẫn đứng trụ ngay xà nhà là hai tiểu nha hoàn, những màn sa mỏng theo cơn gió bay phấp phới, hiện diện lên một nữ tử mỹ mạo tựa hoa, nhưng biểu hiện trên gương mặt thì thập phần thô lỗ và cộc cằn.

Ngay cả hai tỷ nữ kế bên cũng sắp chịu không nổi màn tra tấn này liền hai chân bốn cẳng lùi càng xa càng tốt, nên rời khỏi cái địa phương gà bay chó sủa này là điều tốt nhất.

Ngửi thấy mùi sát khí đang ở gần đây, Yến Vi liền kinh hô lên “Ai đó” Yến Vũ bắt đầu rút thân kiếm ra khỏi vỏ.

“Không hổ danh là người của Tuyết Sơn”, một thân ảnh đen phi thân đi xuống khiến cho ta giật bắn cả người lùi ra xa.

“Giao chủ, thỉnh quay về” Yến Vi lên tiếng cắt đứt ánh nhìn nóng bỏng của Hàn Tuyết Khuyết đối với Hoàng Bá Dạ Sương.

“Chẳng qua Giao chủ chỉ ghé qua thăm hỏi tam quý tiểu thư”, nói xong hắn liền không kiêng nể tiến lên.

“Thế thì phải thất lễ” Yến Vi-Yến Vũ trút bỏ vỏ kiếm, cả hai cùng phi thân tiến thẳng về phía Hàn Tuyết Khuyết

Giờ phút này hắn mặc kệ tất cả, khó khăn lắm mới xác nhận được trong sơn trang không có ai hắn mới cả gan xông vào, “khoan đã”

Hắn kinh hô lên, cả người liền hướng tới mái đình nơi Hoàng Bá Dạ Sương đang mở to mắt chứng kiến cuộc giao đấu của cả ba, bất chợt từ đằng sau nàng truyền tới một cảm giác đau đớn, trước mắt liền tối sầm

“Tiểu thư”, hai người hai miệng liền hô lên, Hàn Tuyết Khuyết phóng một kim châm hồng ngăn cản hắc y nhân đang vác thân ảnh Hoàng Bá Dạ Sương trên vai.

Hắc y nhân cười khoả hai ngón tay kẹp kim châm lại, cả ba cùng nhau xông vào mái đình “Buông nàng ra”

Cảm thấy tình thế bất lợi vì bị bao vây từ tam phía, đảo người hắc y nhân dựa lên lan can của mái đình phi thân đi “Chết tiệt”, hắn hồng lên liền phi thân đi theo.

“Tiểu thư”, cả hai cũng vận dụng nội công cùng sức lực có thể để đuổi theo.

Khi tới một khu rừng thì Hàn Tuyết Khuyết hoàn toàn mất dấu của hắc y nhân nọ, bằng thân thủ vóc dáng hần khẳng định cái hắc y nhân kia là nữ nhân, cuối cùng ngoài hần ra còn ai muốn bắt Hoàng Bá Dạ Sương?

“Cô cô, bên này”, bên một lùm cỏ mọc xum xuê, xuất hiện hai thân ảnh rất quen thuộc là Thượng Quan Đan Phụng lanh lợi, cùng Hà Tiểu Tương vô hồn.

“Ân, đi thôi”, Yêu Cơ liền gật đầu và căn dặn các nữ đồ đệ của mình, cả ba người họ hướng về phía Bắc của khu rừng, nơi hoang sơ nhất, khi đi được nửa đường thì Yêu Cơ dừng lại cước bộ, hai tay dang rộng ra ngỏ ý kêu họ dừng chân.

“Thả người”, từ phía phát ra thanh âm hùng hồ cả ba nhanh chóng xác định được vật thể cản đường, là một nam tử đeo mặt nạ đồng, ăn mặc hở hang, lộ cả vòm ngực cứng rắn nước da khỏe mạnh, và cả cặp đùi thon dài, những ngón chân đẹp tuyệt hảo xuyên xỏ qua đôi hài quái dị, miễn là họ khẳng định nam tử hiện tại có cách ăn mặc giống trăm phần trăm cái tên nam nhân quái dị giết đi Yêu Mỹ. (vì đại hồng hơi nói lỏng mà nam tử này lại ngồi trên nhánh cây to, một chân gác thẳng lên cây, chân kia thì bỏ xuống nên mới lộ ra chân í)

Thượng Quan Đan Phụng phì mũi cười mỉa “Có bản lĩnh thì tới đây cướp người, đừng chỉ biết to miệng” nhìn bộ dạng bất cần đời thân hình mảnh khảnh gầy gò, giống như kẻ phiêu diêu tự tại mà cũng giống kẻ sắp chết, hoàn toàn khác hẳn với giọng nói tràn đầy băng khí của hần, nên nàng mới không cần thiết phải sợ.

“Phụng nhi”, Yêu Cơ nhăn cả mày đẹp, nàng thì khác hẳn với cách nhận xét ‘mắt chó xem thường người’ của Thượng Quan Đan Phụng, nàng khẳng định chắc chắn tên này có lai lịch không nhỏ.

“Ý của nhà ngươi, bốn công tử chỉ là kẻ ‘lắm mồm’ và ‘mạnh miệng’”, không mềm mỏng không thù mị như đủ lực làm cho kẻ phía dưới khiếp sợ.

Hít một ngụm khí lạnh, Yêu Cơ nói “Bằng lý do gì mà bốn cô nương phải thả người”

Nhéch môi khiêu gợi “Không lý do gì cả, bốn công tử không muốn nói hai lần”

“Ngươi quá xem thường bọn ta rồi”, Yêu Cơ nheo mắt lại, búng tay một cái thật sắc khoải, các hắc y nhân thân hình mảnh khảnh, sẵn sàng cho nàng ta sai khiến có thể ứng chiến bất kỳ lúc nào.

Một tiếng cười lạnh, từ vạt áo tuôn ra muôn vạn tấm lụa đỏ, như một cơn bão mãnh hùng hồn với tốc độ nhanh khủng khiếp, đảo một vòng lớn liền đem các yêu nữ nhỏ bé chưa làm nên trò trống gì cột lại như bánh tét khổng lồ.

“Chết tiệt”, Thượng Quan Đan Phụng từ kinh hách trở nên giận dữ, trường kiếm tung ra luồn vào lụa đỏ, nhưng lại bị tấm lụa đỏ khác bao trùm lại “Á”

“Ưm...” Bên trong không hề thoải mái như nàng ta tưởng, loại lụa này hoàn toàn không phải là lụa tầm thường khiến người khác không thở được, mà còn được kẻ điều khiển vận dụng nội công bóp chặt các sợi vải lại, khiến cho kẻ bị bao lấy sống không bằng chết.

Nam tử chỉ néch mép cười một cách lạnh lùng cùng mỹ mãn, Yêu Cơ tùy hứng tung kiếm, các mảnh vải đỏ liền bị đứt đi, nàng liền vòng tay qua thắt lưng ôm lấy thân ảnh của Thượng Quan Đan Phụng, hừ lạnh “Thù hôm nay ta nhất định sẽ trả”

Mây rậm néch lên, Yêu Cơ quăng thân thể được vắt trên vai xuống đất và thừa cơ chạy, dải lụa đỏ được thu hồi lại, lúc hần di chuyển chẳng ai nhìn thấy, không mấy chốc hần đã rời khỏi hiện trường để lại Yêu Cơ đang kinh hoảng vì nàng biết tên này nhất định sẽ cản trở đại sự của các nàng, hần có cơ hội giết chết nàng vì sao lại để nàng sống?

Hừ, mặc kệ, nếu để nàng sống thì hần ta mắc một sai lầm lớn rồi “Mau thu xếp, chúng ta sẽ quay về hang”/”Ân”

Một lão nhân gia xuất hiện theo sau tên vận áo đỏ, kinh ngạc hỏi “Thất nhi, vì sao không một thể giết chết họ?”

“Họ là những nữ nhân yếu đuối và lại chỉ là con cò, không đáng để cho bốn công tử ra tay, còn tiện phụ kia, để ả chết thống khoái như vậy, chẳng phải là có lỗi với bản thân ỉ” nhếch mép hần cười lạnh mà nói.

Bất tri bất giác lão thấy hảo lạnh nha, quả thật hảo độc ác, hảo thâm sâu “Sống chung với con hơn 13 năm ta mới phát giác ra ta chưa thật sự hiểu rõ người”

Hai tay đều ôm lấy người, hần ném sắc mặt lạnh lùng với lão, nói “Còn không nhanh chân đi thám thính lữ xú tiện nhân kia” nhiều lời, hừ.

Nhăn mày lại, nét mặt ông như hiểu ra điều gì đó, có lẽ ông già nên lẩm cẩm rồi, sao ông không nghĩ ra ngay từ đầu hần ta đã biết ông nấp ở đó nên mới tùy tiện thả lữ yêu nữ kia đi! Nguyên lai là để hần theo sau, thiên, phải công nhân tên này tính toán thật chu toàn, thật lợi hại.

78. Chương 78: Tái Hiện Lại Cảnh Xưa!

Trong cơn miên man, ta thấy được những điều rất lạ, một lớp sương mù dày đặc bay qua mặt ta, hiện lên trước mắt ta là một vùng trời bao la rộng lớn, mặt đất hiện hữu lên nhiều cát vàng cứ như sa mạc?

Di, nhưng ta khẳng định đây không phải là sa mạc, vì ở đây không hề nắng gắt, dù ta không cảm nhận được, cũng không chạm được.

Bất chợt ta được di chuyển tới một nơi xa lạ hơn, ước chừng là một ngọn núi đi, có một tòa nhà lộng lẫy vươn lên, được bao trùm lại bởi nhiều cây to che khuất đi cảnh đẹp bên trong.

Quái, sao nơi này lại có nhiều người canh giữ, cứ như một sơn trại!!!

Không lẽ đây là hang ổ của bọn cướp? Vì nơi này có rất nhiều người đi tuần tra, còn có cả một tháp trụ trên cao có người đang canh gác? Giác mơ này đúng là quái lạ nhỉ? Ồ, còn zoom cận cảnh cho ta nữa, thật quá khách khí đi!

Sao họ toàn là nữ nhân? Chẳng lẽ, chẳng lẽ đây là nơi ở của bọn yêu nữ Tây Vực???

Trong tòa trạch viện rộng lớn, rất nhiều kẻ hầu người hạ đều bận rộn từ sáng tới giờ “Tốt, sang trái một chút nữa” thanh âm giòn tan, khuôn mặt hiện hữu sự vui sướng. Hai tiểu đồ đệ nhanh chóng y lệnh mà làm đầy bình hoa to lớn về hướng mà Yêu Sắc yêu cầu.

“Chắc, chắc, vậy là hoàn thành” Phía bên này Yêu Mỵ hài lòng với thành quả mình vừa tạo thành nụ cười càng sáng lạn gấp bội phần.

Bước chân vào đập vào mắt là hai chữ hỷ đi đôi được ghi trên đại sảnh, hai bên là các đồng đèn dán chữ hỷ màu đỏ thật bắt mắt, có thể thấy chắc chắn một trong số các người ở đây là thọ tinh [1]?

“Ta chắc rằng ngũ muội lại không kịp dự sinh thần của sư phụ”, Yêu Sắc mếu máo miệng nói, cứ như thể hiểu rõ Yêu Hồn luôn chậm trễ.

Một nữ tử vận áo đỏ sáng chói, tay ôm bó hoa, nở ra nụ cười tươi rói “Muội ấy là vậy, không thể trách muội ấy được”

“Nhị tỷ, người lại bệnh cho kẻ không biết giờ giấc đó rồi”, một nữ tử vận y phục màu xanh biển, bĩu môi nói.

“Thất muội, nếu tỷ nhớ không nhầm muội với ngũ muội là cùng một bọn” Yêu Cơ vội phản bác khiến cho Yêu Huyết ái ngại thập phần, cúi đầu, chu chu môi nói “Xì, ai thêm cùng ngũ tỷ một bọn chứ”

Một tiếng cười thập phần khoái trá, một nữ tử mặc y phục màu trắng tinh khiết, màu trắng của tâm hồn trong sáng và thân thiện “Vị tháng trước nhận không được thư nên liền sinh khí”

Đến đây thì Yêu Cơ cũng cười một chập cực kỳ sảng khoái, “Nguyên lai là vậy” vì lúc nào Yêu Hồn cũng thích vân du tứ hải, vốn dĩ luôn thường xuyên thư từ qua lại với Yêu Huyết nào ngờ cả tháng nay thư cũng không có một phong, người cũng không thấy bóng dáng.

Hai má hiện đầy phiếm hồng, Yêu Huyết then quá hóa giận “Hừ, không thèm nói với các tỷ”, dậm chân thồ lỗ đi ra khiến cho tiếng cười bên trong càng to thêm nữa

Tất cả mọi người ở đây đều vui vẻ hoà đồng cũng như các tiểu cô nương đang độ tuổi hoà xuân, thật không nhìn ra có chỗ nào giống với các yêu nữ chuyên đi săn đuổi nam nhân.

“Bẩm đại cô cô”, một người xộc vào đại sảnh, khuôn mặt trắng bệch, thở hồng hộc nhưng vẫn cung kính vâng thưa

“Chuyện gì”, Yêu Nghiệt đang phân công các tiểu đồ đệ của mình cố hoàn thiện bàn đào thì bị tiếng của một tiểu đồ đệ làm cho gián loạn, nàng liền trầm mặt lại hỏi

Nuốt nước miếng, tiểu đồ đệ cúi đầu trần thuật “Đại sư phụ, đại sư phụ bị thương hiện tại ở dưới núi....”

“Cái gì”, không riêng mình Yêu Nghiệt hét lên mà toàn thể các đại yêu nữ đang vui vẻ cũng rống hét lên “Chết tiệt”, Yêu Nghiệt hồng lên, tay liền chân vội vàng vàng di chuyển xuống núi.

“Sư phụ”, cả đám yêu nữ đồng thanh gọi tên của Thiên Tình – đại ma nữ, giáo đường và huấn luyện cho thất yêu nữ

“Các ...con... Nghiệt... nhi” mặt đẹp trắng bệch đi có lẽ do vết thương ở ngực trái quá đau đớn khiến cho giọng Thiên Tình bị đứt quãng.

“Mau, mau đem nam nhân đến” Yêu Cơ quần bách hét lớn lên, các tiểu đồ đệ nghe thấy liền rời đi, Thiên Tình lắc lắc đầu nói “Cơ nhi...vi...sư...không xong rồi...”

“Không”, tất cả các đại yêu nữ liền vây quanh lấy Thiên Tình cứ như thể dặn dò phút cuối của kẻ sắp ra đi.

Màu da trắng tựa bạch ngọc có chút tái, khẽ nắm chặt lấy bàn tay của Yêu Nghiệt Thiên Tình nói “Nghiệt...nhi...khi...vi...sư...ra...đi...tất...cả...mọi...chuyện...to...nhỏ, liền...do...con...quản...”

Nàng ta liền điên cuồng lắc đầu “Không, không, sư phụ không được bỏ Nghiệt nhi nha”

> tất cả yêu nữ ươn ướt đôi mắt, nghẹn ngào cùng lên tiếng

Mắt sáng mờ mờ tối đi, mí mắt trở nên trĩu nặng, Thiên Tình cười nhẹ nhưng vẫn nắm lấy tay của Yêu Nghiệt nói “Hãy...thay...sư...phụ...quản... giáo...chúng...đồ...đệ...”

“Sư phụ”, nước mắt thấm đẫm gò má, bộ dạng thập phần đau lòng được biểu lộ, nàng siết chặt lấy tay của Thiên Tình cứ như một tiểu hài tử ngang bướng vậy

Bàn tay còn lại, run rẩy thò vào trong vạt áo ngay ngực, móc ra một phong thư, cố gắng chỉnh giọng lần cuối “Đến...núi...hắc...phong...giao...cho...sư bá...của...” chưa nói xong đầu Thiên Tình đã gục đi bên đùi của Yêu Nghiệt.

> tiếng gọi của toàn thể yêu nữ vọng lại trên đại mạc to lớn, giọng nói cực kỳ sầu thảm khiến kẻ nghe được cũng phải nhíu mi cùng chìm trong bể sầu kia.

Thọ tinh [1] tức là chủ nhân của buổi sinh nhật

79. Chương 79: Yêu Hồn

Bất chợt ta cũng đau lòng! Ta cười lạnh, ta mang thân phận gì chứ, chẳng qua chỉ là một đứa mồ côi! Ta biết đây chính là bà ngoại của ta....của cái thể xác này vì khuôn mặt của bà ta có vài nét giống với cháu của

minh, ta rất hy vọng được gặp mẹ ta....mẹ của cái thân xác này, xem xem nàng ta có bộ dạng như thế nào, có phải y hệt nàng?

Bất chợt ta lại bị hút đến một nơi khác, nơi này rất giống một thôn nhỏ, ngược đầu lên nhìn tấm bảng to lớn được treo giữa hai cột to lớn được điêu khắc cực kỳ tinh xảo

Nguyên lai là , có một lần ta đọc sách nói rằng nơi này chính là thiên đường của âm nhạc, nơi này có các giọng ca thánh thốt những khúc nhạc bổng bình mang người khác đến chốn bồng lai thiên cảnh, ta luôn ước mình được đến đây, nào ngờ có thể thực hiện trong giấc mơ?

Linh hồn ta lạc lối vào dòng người đang đi trên đường, họ đều đứng vào ta nhưng họ lại không phát hiện ra ta, vì chính xác ta đang là một linh hồn!

Phố xá sạch sẽ rộng lớn, người nào cũng ăn mặc hờ hang không kém các nữ nhân ta vừa gặp, oa, nhìn xem khăn xoan đầu của họ thật đẹp nha, tiếc rằng ta chỉ nhìn được chứ không sờ được....

Aiz, còn nữa chân của ta cứ như không phải của ta, vì nó cứ đi lung tung, cứ như đang tìm người vậy!

Bất chi bất giác ta đi tới một nơi có rất nhiều người đang vây quanh lại, từ xa xa ta đã nghe thấy tiếng trống vang lên, tiếng tỳ bà đang ngâm nga làm khúc dạo đầu, còn có cả tiếng lục lạc va chạm vào nhau, thiên, bất chợt trong lòng ta dâng trào lên một cỗ xúc động phi thường mãnh liệt.

Khóe miệng ta cong cong lên, vội hòa mình vào đám người kia, ta thầm nghĩ: thật may mắn khi là một linh hồn, hắc hắc, xuyên qua đám người kia, hiện hữu lên trên đồng tử ta là một nữ nhân, không vì nàng ta ăn mặc kín đáo ít hờ hang mà ta hoảng hốt, mà là nàng ta giống hệt ta y đúc, cứ như cùng đúc từ một khuôn ra!

Điệu nhạc ngân vang, thân ảnh nho nhỏ không gây gò nhưng đầy đặn, đủ làm cho các nam nhân hồn xiêu phách lạc qua điệu múa câu hồn lạc phách kia, những dải lụa trắng tinh khiết hòa nguyên cùng màu đỏ, tạo nên một cảnh sát tuyệt đẹp, đôi chân thon dài khẽ đưa ra, lắc lư cái hông, liền tạo nên một vũ điệu khiến người ta khâm phục.

Khuôn mặt đẹp, nụ cười thập phần chói lóa luôn hiện lên trên cánh môi anh đào đỏ thắm ướm át, khiến người khác nhìn không chớp mắt, không hổ danh là Yêu Hồn khi ai đó nhìn vào nàng ta hồn cũng bị nàng ta câu đi lúc nào không hay.

Những đôi mắt nóng bỏng tràn đầy dục vọng của bọn nam nhân luôn hướng thẳng đến thân ảnh của nàng, không ngoại trừ kẻ đang ngồi trên một tử lâu, trong một góc chết che chắn đi thân hình cao to cường tráng của hắn ta, hơi thở đều đặn nhưng tràn ngập hàn băng.

“Vương, có cần thuộc hạ mời nàng ta lên đây hầu rượu?” kẻ bề tôi trong thấy chủ nhân của mình như thế làm sao mà không biết điều, liền cung kính hỏi han

Tay hắn giơ lên, ám chỉ kẻ kia không được hành động bừa bãi, kẻ bề tôi rất biết điều liền im hơi lặng tiếng lùi ra xa cho chủ tử ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt

Đôi mắt bán nguyệt thâm thúy nheo lại tràn ngập hứng thú với tiểu mỹ nhân phía dưới, thê thiếp hắn không thiếu, chẳng qua là thiếu đi sự hoạt bát và ngây thơ như tiểu mỹ nhân này đây

Một thân ảnh đi lên lầu vội quỳ rạp xuống một chân chống đỡ, chân kia đặt đầu gối trụ xuống đất, một tay nắm chặt thành quyền tay còn lại dúi thẳng đặt ngang qua gối lên tận đầu, mặt cúi xuống đất, cung kính nói “Khải bẩm vương, ngài có khách từ Đạm Tình Nhai”

‘Đạm Tình Nhai’ là cửa sư muội của hắn “Được, lui đi”, phát ổng tay áo kẻ bề tôi vội lui ra xa, trước khi đi ánh nhìn của hắn vẫn chùng thủy ngắm nhìn tiểu mỹ nhân kia, nhưng...hết cách, hắn thề rằng nếu gặp lại tiểu mỹ nhân này lần thứ hai, tuyệt đối không dễ dàng buông tay như hôm nay.

Bóng lưng cao to choàng lấy một khăn choàng to lớn tràn ngập uy vũ, cùng với hai nô gia dần biến mất trong không trung!

Bài hát cũng đã kết thúc, Yêu Hồn sớm đoán trước nhiều trư ca ca đang nhỏ dãi thêm thường muốn nuốt nàng vào bụng, nên nàng sớm phi thân tẩu thoát, lúc đi nàng trong giống một tiên nữ không dính bụi trần,

để lại cho họ một ấn tượng không thể nào đẹp hơn nữa, ước chừng cả đời này cũng không nhạt phai được. Ta cũng vội vàng đi theo bóng lưng xinh đẹp kia, ta nhìn thấy hình như trên tay nàng ta quấn chặt lấy một dải lụa màu trắng???

Ngón chân chạm nhẹ mắt đất, Yêu Hồn cười nũng nịu “Đại ca người đến khi nào mà không lên tiếng a”

Từ trong con hẻm một lão nhân già đầu tóc bạc phơ khuôn mặt thập phần phúc hậu thu hồi lại dải lụa vào trong vạt áo, vận bộ bào màu lục cang tôn lên sự quyền uy bậc nhất của lão ta, cười cười lão nói “Nếu không có đại ca, muội có chắc thoát được các sắc lang không?”

Yêu Hồn liền cúi đầu, nở ra nụ cười chột dạ thập phần giống với biểu hiện của ta! Thì ra ta được sự di truyền nha.

Bất chợt nàng ta ngẩng đầu lên, chu môi bắt đầu bắt bẻ “Uy, nếu không tại đại ca bỏ rơi người ta thì người ta có cần thiết phải hạ mình nhảy múa để kiếm tiền sống qua ngày không” từ trong túi nhỏ xinh xinh kể bên hông, nàng liền móc ra một xâu tiền và đếm?

Rất may mắn rằng ta không di truyền tính nết thấy tiền sáng mắt của nàng ta =))

Tây Phong Âu lắc lắc đầu, trưng bày ra một khuôn mặt già nua cực kỳ ảm đạm “Được, đại ca biết đại ca sai, tiểu muội tử chờ giận, đại ca còn việc giải quyết, tiểu muội tử cứ về Thiên Hương Lâu chờ đại ca giải quyết hết mọi việc rồi cùng nhau khởi hành tới Hạ Kỳ trại được chứ!”

Khoang tay trước ngực, Yêu Hồn nhõng nhẽo bảo “Không, muội muốn đi ngay bây giờ cơ!”

Tây Phong Âu xụ mày bạc phơ của mình, tiếp tục năn nỉ “Tiểu muội tử bảo bối không nên sinh khí, đại ca sẽ sớm ngày hoàn thành rồi bù đắp uội, thế nào?”

Đầu xoay qua hướng bên kia, hai tay khoanh trước ngực lộ rõ bộ dạng thập phần khó chiều chuộng, khiến cho ta dở khóc dở cười, bất chợt một chú bồ câu trắng tinh từ đâu đáp xuống giải cứu cho cái lão nhân già tội nghiệp bên dưới.

Tiện tay tháo gỡ đi ống trúc được đeo ở dưới chân chú bồ câu, nàng liền gỡ lấy một tờ giấy nhỏ ra đọc, vốn dĩ nước da hồng hào trắng trẻo nay đã tái đi hơn một nửa “Tiểu muội tử, có chuyện gì sao” thấy được sắc mặt khó coi của Yêu Hồn, Tây Phong Âu quan tâm liền hỏi han

Cổ thanh thanh cổ họng, nàng nói “Đại ca, thực xin lỗi, có gì muội sẽ liên lạc qua thư sau”, nói xong nàng ta liền chạy ra đầu hẻm, tiện tay tháo gỡ đi chú ngựa đen to lớn được cột tại một quán nhỏ bên lề đường

Phi thân lên ngựa, liền thúc roi “Giá...”, ngựa ô bay qua dòng người “Uy, tiểu cô nương, đó là ngựa của tại hạ”, lúc này một nam tử thập phần tuấn tú cũng gọi là một suất ca la lên.

Xoay đầu lại nàng liền nói “Thất lễ, ta đang cần gấp”, rồi điên cuồng thúc roi xuống hông ngựa, phút chốc biến mất trước mắt mọi người, Tây Phong Âu thở dài liền đi tới “Thật xin lỗi, đây là chút bạc mong công tử nhận cho”Ta cũng lắc đầu than thở dù vội thì đúng nhưng trộm cắp là sai a, còn để lại hậu họa cho kẻ khác gánh, về điểm này ta luôn cảm thấy may mắn vì không giống nàng ta.

80. Chương 80: Độc Cô Thát Tề

Tại một thung lũng bao trùm những sương mù dày đặc sở dĩ nơi này được gọi là hắc phong là bởi vì sương mù ở đây rất khác biệt luôn khiến kẻ khác lạnh xương sống khi bước vào đây cứ như bị ma che mắt nên không ai dại dột dám bén mảng tới đây cả.

Người phàm trần không bao giờ thấy được khung cảnh hiện tại, dãy núi rung chuyển nhẹ vài hòn đá theo đó rớt xuống, những hạt cát nhẹ rơi xuống, hiện ra trước mắt họ là một tòa thành, khác hẳn với không khí ảm đạm bên ngoài, bên trong chính là một thiên đường.

“Oa”, nhện không được, Yêu Sắc liền hô lên một tiếng tràn ngập ngưỡng mộ với độ xa xỉ tại nơi này, không riêng mình Yêu Sắc ngưỡng mộ, sống hơn nửa thế kỷ cũng chưa một lần mở rộng tầm mắt nên họ khá là lúng túng, ngó tây ngó đông.

Một đoàn kỵ binh đi tới, chia làm hai bên, một nam nhân mặc giáp ưỡn ngực lên lộ rõ sự dũng mãnh của mình, chú ngựa cũng được trang bị giáp bạc lấp lánh trên thân, càng tỏ rõ sự giàu sang của tòa thành này.

“Thỉnh”, ngựa được lùi sang một bên, xuất hiện là các cỗ kiệu 8 người khiêng, Yêu Huyết xoa xoa huyết thái dương của mình vì hoàn toàn choáng ngợp với cảnh khí ở đây.

Thiên, ngay cả ta cũng không ngoại lệ, ta cảm thấy miệng ta há to đến mức có thể, thiếu độ rớt xuống đất mà thôi.

Đi thẳng vào, không khí khác hẳn, không còn cái nóng bức của đại mạc, nơi này có không khí tựa như cuối thu mát mẻ và không khí trong lành, tất cả mọi người ở đây đều im hơi lặng tiếng, đều thực hiện đúng bổn phận của mình, chắc chắn rằng chủ nhân của nơi này rất nghiêm khắc.

Càng khiến họ tò mò vị sư bá của họ là kẻ như thế nào, có phải là một lão nhân già nua hay giống như sư phụ của họ trẻ trung xinh đẹp tựa một tiên nhân?

Kiệu được ngừng lại, trước mặt họ là cách bậc thang cao lớn đang đón chờ họ, khi đi lên đập vào mắt họ hai bên có một ao sen lớn, được các lan can bao bọc lại phía xa xa bên trong là một cái ghế màu vàng to lớn.

Khi họ bước vào ngẩng nhìn xung quanh đến độ không chú ý đến một bóng đen từ từ hiện lên và vất chân ngồi trên ghế chủ tọa hình chữ nhật khắc họa lên các văn tự kỳ quái không kém phần tinh xảo.

Chống tay lên mặt, lộ ra bộ dạng nhàm chán, hắt thở dài, mắt nhắm mắt mở, lưỡi biếng nhếch môi mỏng lên “Chẳng hay các tiểu đồ đệ tới tìm vị sư bá này có dặn dò gì chăng?”

Tất cả bọn họ giật mình, ngẩng nhìn lên trên thì một màn sa màu đen từ phía trên đổ nhào xuống, che mất đi dung nhan của nam nhân đông dạc phía trên, nhưng nghe giọng nói thì biết hẳn còn trẻ trung là một nam nhân cỡ 30 tuổi.

Thanh thanh cổ họng, Yêu Nghiệt hít một ngụm khí tiến lên nói “Bẩm sư bá, trước khi qua đời sư phụ đã kêu chúng đệ tử tới tìm sư bá để trả thù dùm người”

“Tình nhi đã đi rồi sao”, mắt đẹp nheo lại lộ ra một tia khó đoán.

Nghe giọng nói của vị nam nhân này không chỉ là tình huynh muội tầm thường, ai ai cũng nghĩ rằng chắc hẳn họ có gian dũ với nhau!

“Trước khi qua đời, sư phụ cũng có đưa cho chúng đồ đệ một phong thư, thỉnh sư bá xem qua”, dứt lời một cơn gió thổi qua cuốn theo phong thư len lỏi vào khe hở của màn sa đến tận tay của hắn.

Động tịnh trong đại điện bấy giờ hoàn toàn chìm vào sự im lặng đến khó tả nên lời, vài khắc trôi qua mà cứ như cả thế kỷ dài đằng đẵng “Được, nếu các tiểu sư muội không chê bai thì có thể đến đây tá túc, nơi này sẵn sàng mở cửa chào đón các nàng, nhưng nhớ không được đặt chân đến Đông cung”

Một làn gió cuốn theo thân ảnh màu đen đi mất dạng, để lại các đang yêu nữ thờ thần vẫn chưa hoàn hồn.

>

Năm nay hắn đã tròn 200 tuổi, một con số không lớn cũng không nhỏ người ta bảo rằng càng lớn tuổi càng dễ lãng quên, còn hắn thì ngược lại, thật nực cười.

Sư muội của hắn chỉ nhỏ hơn hắn 10 tuổi, còn nhớ lại năm đó mẫu thân hắn dẫn một tiểu hài tử nữ tròn vo, khả ái đến trước mặt bọn hắn giới thiệu nàng sẽ được mẫu thân hắn thu nhận làm nghĩa nữ cũng như đồ đệ.

Bốn người họ có một tuổi thơ cũng như một ký ức hoàn chỉnh cho đến khi mẫu thân hắn truyền dạy cái võ công độc môn của mẫu thân cho sư muội thì sư muội hắn hoàn toàn thay đổi, không còn hồn nhiên, khả ái, hóm hỉnh, tinh nghịch mà biến đổi thành một người hắn cùng hai vị tiểu đệ cũng nhìn không ra.

Hắn có nên oán hận mẫu thân hắn không? Không! Hắn không có tư cách đó, mẫu thân rất tốt với hắn, so với hai tiểu đệ luôn cưng chiều hắn nhiều gấp trăm lần, vì biết hắn có tình ý với sư muội, mẫu thân đã không ngại đẩy sư muội vào chỗ chết, khi cho nàng ta luyện cái võ công mang đầy chết chóc kia, một khi bắt đầu thì không thể quay đầu lại, hắn có lỗi với nàng ta mới đúng.

Cho đến khi hắn cùng nàng nhận ra, thật ra năm đó là do tuổi trẻ bồng bột thật chất hắn thương nàng ta theo nghĩa muội muội, nàng ta cũng như hắn xem hắn là ca ca nên mới có thể gần bó đến mức như hình với bóng.

Yên tâm đi Tình nhi, Độc Cô Thất Tề sẽ trả thù uội.....nhất định!

81. Chương 81: Qúa Khứ Òa Về.....

“Chạy đi, cháy rồi”/ “Á”, chưa nói xong liền bị đứt ra làm hai đoạn, một cái chết thật thống khoái cũng thật đau đớn

Ngọn lửa càng ngày càng lớn mạnh, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy một nam nhân mặt lạnh đang tàn sát bừa bãi những con người lương thiện vô tội

Đối với Độc Cô Thất Tề thì con người không bằng ngọn cỏ rác, có thể tùy hứng hủy diệt.

Phút chốc mọi vật liền chìm vào biển lửa, ta khụy chân xuống, thở dốc không dám nhìn cảnh tượng rừng rợn trước mặt, cái nam nhân này sao có thể tàn nhẫn như vậy, chỉ có người của Thần Hào gia đắc tội tới Tư Mã gia vì sao, vì sao ngay cả những bá tánh lương thiện cũng lạm sát?

Phút chốc lại xuất hiện một cơn lốc xoáy đưa ta đến nơi khác.....

Lúc này xuất hiện hai thân ảnh phi ngựa ngày đêm đến Vương Nha Trại cũng không ngăn cản kịp trận ‘đại khai sát giới’ này.

“Mô phật, thiện tai, thiện tai”, kéo dây cương bình ổn lại chú ngựa ô đang hoảng loạn, một nam nhân đang mặc tăng bào, râu chiu trên tay không ngừng lầm bầm nói.

Tây Phong Âu thở dài, một trận gió thổi nhẹ qua, ông cảm thấy cả người mềm nhũn ra, ông đã đoán ra, nhưng con người sao có thể chống lại trời? Lắc lắc đầu ông nói “Đúng là ý trời, ý trời” ông đã cố gắng muốn đến sớm để chống lại thiên mệnh, nào ngờ....

Hai người hai ngựa chỉ biết ngẩng nhìn đồng tro tàn dưới đất, để ngọn gió tẩy sạch đi sự dơ bẩn cùng lớp cát vùi lấp đi những oan hồn, hy vọng kiếp sau họ được đầu thai và may mắn hơn.....

Một thân ảnh chum kín mít người, chỉ để lộ ra đôi mắt, tay cùng chân không ngừng liên tục cưỡi ngựa đi về hướng bắc.

Không ngại nắng nóng không ngại mưa gió, thân ảnh vẫn quật cường kiên trì tới cùng, trời cao không phụ lòng người đi suốt hai ngày một đêm không ngừng nghỉ cuối cùng cũng tới được núi Hắc Phong

Thung lũng vừa mở ra, quảng thê bài xuống đất, mặc kệ tất cả ngăn cản, nàng vẫn điên cuồng thúc ngựa đi vào, khi hết đường nàng liền xuống ngựa “Vị tiểu thư này”, một tỷ nữ hoảng hốt nói.

Nàng liền hung hăng nắm lấy vạt áo của nàng ta hỏi “Các tỷ tỷ của ta đâu”

“Ngô, tỷ tỷ cô nương là....” Dứt lời phía sau Yêu Huyết đi tới “Ngũ tỷ”, nàng liền buông thân ảnh nhỏ nhắn của tiểu tỷ nữ kia ra, gấp rập hỏi “Sư phụ...mẫu....của tỷ đâu”

Yêu Huyết bình tĩnh nói “Tỷ, chờ tỷ bình tĩnh, muội sẽ dẫn tỷ đến lăng mộ”

“Không, tỷ muốn gặp mẫu thân, tỷ muốn đi ngay”, không còn kiên nhẫn, hai tay nàng thô bạo nắm chặt lấy bắp tay của Yêu Huyết lắc lắc người của nàng ta khiến cho nàng trong tình trạng không muốn cũng biến thành muốn.

Tim nàng như bị ai đó bóp chặt trong tay, rất khó thở, rất khó thở, lối vào lằng mộ tại Độc Cô gia rất rộng lớn, ánh sáng mặt trời chiếu chói lóa vào những lằng mộ được dựng lên, một làn gió man mác thổi qua, nàng liền quỳ gối xuống.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi” vừa lắc đầu nàng vừa lẩm bẩm nói, dù thanh âm nhỏ nhỏ nhưng cũng đủ cho Yêu Huyết nghe được, nàng liền trấn an thân ảnh mơ hồ khờ dại của Yêu Hồn “Ngũ tỷ, sư phụ không hề trách tỷ”

Nàng vẫn lắc đầu, đôi mắt thờ thẩn, hoàn toàn rơi vào trạng thái trầm tư.

“Mẫu thân, vì sao con không có phụ thân”, một tiểu hài tử nữ cộc cằn thô lỗ dậm chân xuống đất gặng hỏi một thiếu phụ xinh đẹp, câu hỏi này khiến sắc mặt nàng ta trầm lại

Một tiếng thở dài, nàng nhìn tiểu oa nữ nói “Phụ thân không thương chúng ta, nên chúng ta cũng không cần phải thương phụ thân”

Đôi mắt to tròn trong vắt liên rưng rưng tràn ngập nước trong hốc mắt “Ô...ô...nhưng các bạn khinh miệt hài nhi, không chơi với hài nhi, vì hài nhi không có phụ thân...ô...ô...ô...”

“Ngoan, còn mẫu thân mà” ngồi hóm xuống, yêu kiều xoa xoa lấy đầu của tiểu oa nữ, dịu dịu lấy hai mắt, tiểu oa nhi lại khóc “Ô...ô...người ta muốn có phụ thân cùng mẫu thân cơ”

Thêm một tiếng thở dài, Thiên Tình ngẩng đầu lên nhìn lấy bầu trời qua khe cửa sổ tựa như chất chứa một nỗi buồn dài tận thiên niên kỷ, bỏ mặc hài tử nữ khóc ô oa mà ra đi.

Năm đó nàng rất hận mẫu thân, rất hận vì sao lại không an ủi dỗ dành nàng? Đơn giản chỉ một cái bồng thôi, mẫu thân cũng không làm thế! Lúc nào mẫu thân lẳng lặng ra đi nếu mẫu thân thật tuyệt tình như thế, nàng cũng không cần!

Cũng bắt đầu từ đó nàng sống một mình, tự sinh tự diệt.

Mẫu thân bảo nàng đi đông, nàng liền đi tây để trừ tức mẫu thân, nhưng mà thủy chung cũng không thu hấp được ánh nhìn của mẫu thân ngược lại khiến cho hai mẫu tử càng lạnh nhạt hơn!

Chẳng qua nàng chỉ cần chút an ủi chút ấm áp thôi, vì sao mẫu thân tàn nhẫn như vậy? Tước đoạt đi phụ thân thì thôi đi, nay không hề quan tâm đến nàng?

Trong phút chốc ngu ngốc nàng tự hỏi, họ chán ghét nàng như vậy, sao lại hạ sinh nàng, vì sao để nàng tồn tại mà chuốc lấy đau khổ, hay do nàng sai?

Cuối cùng những suy nghĩ năm đó chẳng qua chỉ là sự nông nổi của tuổi trẻ, nàng thừa nhận nàng không nên tức giận vô cớ, giận lấy hay sinh khí với người mang nặng đẻ đau ra mình, nhưng thủy chung nàng vẫn không thốt được câu – mẫu thân, thật xin lỗi.

Thì ra lời xin lỗi là khó khăn đến vậy, cũng trong đêm đó nàng không ngủ được, liền đi tản bộ, nào ngờ lại bắt gặp được một cảnh quỷ khóc thần sầu

Đó đó là một nữ nhân đang ngồi khóc trên phiếm đá, bóng lưng đó không hề xa lạ người đó có tiêu tán thành khói nàng cũng nhận ra, đó chẳng phải là mẫu thân nàng sao.....?

Thiên Tình khóc nức nở, mỗi khi nhớ về tình lang của nàng – nàng liền khóc, không phải nàng vô tâm không biết rơi lệ như Linh nhi từng nói, chẳng qua lúc nàng khóc không ai diện kiến qua.

“Không phải vì ta vô tình, ta không hề quên đi chàng, vì sao chàng nhẫn tâm xem thường ta, nhục mạ ta, chẳng lẽ là yêu nữ thì không được quyền yêu mến nam nhân mà mình chọn? Là yêu nữ thì chính là – yêu quái?” quá đau lòng, nàng liền thốt lên tiếng nói nhỏ nhẹ yếu ớt, nhưng cũng đủ cho Yêu Hồn nghe hết.

Có lẽ Yêu Hồn quá may mắn khi Thiên Tình đã uống sai bí tỷ như hủ chìm không hề phát giác ra có kẻ đang nhìn nàng, nếu không Yêu Hồn không biết phải làm sao khi đối mặt với chuyện như vậy, bàn chân nhỏ bé lùi vài bước, khuôn mặt đầm lệ không hơn kém người bên kia, Yêu Hồn liền quay đầu ra đi, nàng muốn đi thật xa, thật xa.....

Cũng không biết khi đó nàng đã chạy bao nhiêu dặm đường, cũng không cần để tâm những kẻ lữ hành cố gắng ngăn cản nàng, cũng không hề quan tâm đến trời trăng mây gió, cho đến khi sức lực nàng bị vắt kiệt đi mới thôi....

82. Chương 82: Gặp Lại Nhau

Hai hàng nước mắt nóng hổi chảy xuống, ướt đầm đôi gò má, nghĩ lại khi đó nàng biết nàng đã sai thật nhiều, sai thật nhiều, vốn định khi cùng Tây Phong đại ca vân du tứ hải về nàng liền mở miệng xin lỗi mẫu thân, nào ngờ...nào ngờ.

“Ngũ muội”, Yêu Cơ nghe được tin nàng tới liền nhanh chân nhanh tay đi tới, nào ngờ càng bước gần vào lắng mộ thì tiếng khóc thảm thiết càng hiện ra rõ ràng, ngày một ngày lớn không có dấu hiệu thuyên giảm, nên nàng mới mở miệng gọi tên Yêu Hồn.

Thật ra giờ đây Yêu Hồn tự chìm trong trầm tư của mình không hề nghe thấy tiếng mọi người gọi tên mình, nàng chính xác đang tự hành xác –ngược thân

“Ồn quá, các người ồn quá, cút đi”, không còn giữ được bình tĩnh, nàng điên cuồng gào thét, sau đó tự bịch lấy hai tai của mình, biểu hiện không muốn nghe bất cứ mọi giải thích từ mọi người chỉ muốn được tĩnh lặng.

.....

Một cung viên rộng lớn đầy hoa thơm cỏ lạ, nơi này như chốn bồng lai tiên cảnh, một nam tử dáng vẻ tựa bất cần đời, hồ hững với cảnh vật chung quanh, bộ dạng chán chường, lười biếng đều hé lộ ra trên khuôn mặt phi thường tuần duật của hắn

Mây lá liễu, đôi mắt bán nguyệt quả quyết, hàng lông mi dài dày, chiếc mũi cao thẳng tắp, bờ môi cong sắc sảo, nước da trắng tựa ngọc thạch, trên trán có ký hiệu thật bắt mắt, hắn Độc Cô Thất Tề chính là một nam tử tuần duật mang vẻ đẹp ma mị có thể điên đảo chúng sinh

“Vương, đây là chút cao điểm mà Nghiệp nhi làm, ngài ăn ngay kéo nguội”, Yêu Nghiệt đồng đánh thần thái sáng lạn như ‘cô gái hoài xuân’ mà tiếp cận Độc Cô Thất Tề

Nói ra thật không ai tin được Độc Cô Thất Tề mang vẻ đẹp hấp dẫn tất cả nữ nhi trong thiên hạ, không nữ nhân nào gặp hắn mà không thêm nhỏ dãi, thêm thuồng bò lên giường hắn.

Chính sau lần thứ hai gặp mặt và diện kiến dung nhan của Độc Cô Thất Tề thì trái tim của Yêu Nghiệt đã âm thầm trao gửi ở nơi của Độc Cô Thất Tề, nên mới sáng sớm nàng ta đã cất công tự xuống bếp làm cao điểm mong chàng ngược mắt nhìn nàng.

“Ồh, vậy sao”, vẫn giọng nói đồng dạng đó Độc Cô Thất Tề chỉ tiện mắt liếc nhìn đĩa cao điểm đó, mặc dù khuôn mặt không biểu lộ sự chán ghét nhưng thâm tâm đã chán ghét tới cực điểm.

Hắn tuyệt không có hứng thú đối với mỹ nhân mỹ mạo tựa hoa trước mắt, bởi vì mỹ nhân trong thiên hạ hắn đã gặp qua nhiều, các thê thiếp của hắn ai ai cũng ‘tướng mạo xuất chúng’, ‘khuyên quốc khuyên thành’.

Còn một điểm nữa nàng ta chính là tiểu sư đồ của sư muội hắn, hắn không bao giờ đụng vào người của sư muội, như vậy sẽ bất kính với người nơi chín suối!

Mây liễu khẽ xụ xuống, khi nàng ta muốn nói gì thêm thì phía bên Tây cung kia phát lên tiếng khóc thê lương?

Mây khẽ nhướn lên, chỉ cần hắn phát tay áo một cái là có người đến bẩm báo tường thuật lại sự việc “Bẩm Vương, tiếng khóc được truyền tới là do tiểu cô nương Yêu Hồn vừa ghé qua để lại”

“Ngũ muội” Yêu Nghiệt kinh hô lộ rõ ngạc nhiên, nếu theo hành trình mà Yêu Hồn nói trong thư thì phải 3 ngày đường, như thế nào mà đến sớm như vậy?

“Yêu Hồn” lập lại lời nói của tiểu mật thám, hấn hơi hứng thú với cái tên này! ‘Yêu Hồn’ sao, có thật là đẹp tới nỗi kẻ khác gặp rồi cũng bị bắt mắt hồn như tên đã nói?

Đứng kế bên Yêu Nghiệt hơi nhăn mặt, như thế nào mà Độc Cô Thất Tề lại gọi tên của ngũ muội một cách thân mật như vậy, lại còn tỏ ra rất hứng thú về nàng ta?

Độc Cô Thất Tề phát ổng tay áo ra đi, Yêu Nghiệt liền nói gót đi theo.....

“Buông ta ra, cút đi, ta không muốn gặp mặt các người” Yêu Hồn điên loạn, mơ hồ nói, đôi mắt xinh đẹp đọng nước long lanh vẫn không thể che giấu các tơ huyết trong mắt do mất ngủ mấy ngày nay tạo thành, vốn thân thể nhu nhược không thể chịu nổi đả kích này lại chịu một đả kích lớn như vậy, khiến nàng ta trở nên bấn loạn.

Yêu Cơ đau lòng gọi “Ngũ muội, đừng như thế được không”

Yêu Huyết mắt cũng ngập nước, yếu ớt nói “Ngũ tỷ, tỷ hãy bình tĩnh được không, ngũ tỷ”

Yêu Hồn chung thủy độc diễn màn điên cuồng của nàng, không cần quan tâm cảm xúc kẻ khác, đơn giản vì bây giờ tâm nàng đã chết, luôn cảm thấy day dứt không ngừng luôn suy nghĩ chính nàng đã sai, nàng đã sai, nàng là kẻ bất hiếu, nàng là kẻ giết người “AAAAA”

Khi các yêu nữ còn lại đi tới bọn họ cũng chỉ biết làm người ngoài cuộc đứng nhìn, vì Yêu Sắc, Yêu Ái, Yêu Mỹ đều không có qua lại với Yêu Hồn, với lại các nàng cũng ganh ghét với nhan sắc vô hạn của Yêu Hồn cùng với sự may mắn của nàng ta.

Trong lúc nàng muốn đâm đầu vào bia mộ thì một thân ảnh đã đi đến bên cạnh nàng lúc nào không hay, liền cho nàng một cú sau gáy khiến cho nàng ngã nhào vào lòng của hắn.

Miệng ta há to đến mức có thể, thiếu điều là nhỏ dãi thối, thiên a, cái nam nhân trước mặt làm như thế nào mà soái đến mức này chứ? Chết mất thôi, thiên a.

Nguyên lai cái nam nhân này lại đẹp tới mức xuất chúng như vậy, ta muốn chết, nếu so với đại ca thì.....quả thật không lường trước được núi này còn có núi khác cao hơn, aizz, cái thân xác này thật may mắn khi có người cha soái đến vậy!

Nhưng mà khi nghĩ lại hắn ta lạm sát người bừa bãi thì....ta lại không thể chấp nhận được?

83. Chương 83: Bắt Đầu Mỗi Duyên Nợ Oan Trái

Mùa thu lạnh lẽo, buồn tẻ nhanh chóng đi qua, nơi này cứ như được thay một bộ áo mới, khác xa với vẻ ảm đạm, u buồn, là một không khí thoáng mát, ánh mặt trời chiếu chói chang, một làn gió nhẹ thổi qua làm khoan khoái lòng người.

Nhưng có một nơi ánh sáng vươn rải khắp nơi dù thế vẫn không thể làm ấm lòng của nữ tử đang nằm trên giường.

Từ khi bị Độc Cô Thất Tề đánh ngất xỉu đi trong lăng mộ, nàng được khiêng về đây, chiếu cố tận tình nhưng vẫn không có gì có thể đả động vào lòng nàng, không có cái gì để làm trái tim nguội đi trở nên ảm áp .

Bộ dạng đờ đẫn, đôi mắt vốn mị người nay trở nên vô hồn thủy chung nhìn lên trần nhà, trong nàng cứ giống như một người chết vậy.

Cuối cùng đến một ngày..... “Ngũ tử, xem muội mua cái gì cho...”/ “Xoảng”, bát chè đậu xanh bát bảo bị đổ xuống, Yêu Huyết hoảng loạn, tìm khắp căn phòng, thậm chí lật tung cả giường, tủ áo cũng không thấy thân ảnh của Yêu Hồn?

Yêu Cơ đi tới, mắt thấy Yêu Huyết hoảng hốt cứ như gặp phải đại nạn đổ ập xuống liền hỏi “Thất muội, ngũ muội có chuyện gì sao?” Yêu Huyết chỉ vào trong phòng “Ngũ tử, ngũ tử biến mất rồi!”

“Chết tiệt” Yêu Cơ liền xoay người đi, căn dặn bọn binh lính truy tìm tung tích của Yêu Hồn.....

Thúc ngựa rời khỏi núi Hắc Phong, nàng liền hướng ngựa về phía Tây, nàng muốn đi tìm đại ca nàng, chỉ có đại ca nàng mới khiến nàng vui, chỉ có đại ca mới là người san sẻ được bầu tâm sự của nàng lúc này, không ai khác ngoại trừ đại ca mới có thể khiến ký ức nàng bị lãng quên, phải, đại ca, đại ca, trong đầu nàng chỉ còn biết Tây Phong Âu mà thôi.

Thật ra nằm hết mấy tháng nay, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, tội lỗi nàng không thể giảm bớt, vừa sinh ra nàng đã là yêu nữ, không liên quan đến mẫu thân nàng, nàng sai quấy, chỉ cần tìm ra đại ca nàng thì có thể quên bèn đi mang ký ức không vui này.

Đúng, chỉ cần có Tây Phong Âu mới giúp được nàng, phút chốc suy nghĩ ngu ngốc, nàng muốn đi làm ni cô để chuộc hết mọi tội lỗi bấy lâu nay mẫu thân cùng nàng đã gây ra.

Mỗi năm nàng cũng chỉ hút dương khí của hai nam nhân để duy trì sắc đẹp cùng sự sống, lấy nàng so bì luận võ công hay nội công tâm pháp nàng đều thua họ cả, có lần nàng rất căm hận mẫu thân vì sao lại để nàng đụng vào loại võ công tà môn này? Nàng không muốn có mẫu thân tàn nhẫn như vậy!

Phải, đến bây giờ nàng vẫn không thể tha thứ ấu thân vì đã truyền thụ cái loại tà môn yêu thuật cho nàng, khiến nàng vĩnh viễn cũng không có được một cuộc sống bình thường, nếu nàng truất phế đi thì có khả năng nàng sẽ chết, nàng cũng đã từng thử muốn cai nghiện, nào ngờ đến tháng thứ 7 nàng đã chịu không nổi, xém chút lăn đùng ra chết vì thiếu đi dương khí.

Bây giờ trong nàng tràn ngập mâu thuẫn vừa yêu vừa hận, thiên, cuối cùng vì sao lại phải đối đãi với nàng như thế, vì sao, vì sao “Á”

Chú ngựa cũng chịu không nổi sự phát tiết của nàng trên mông của nó, nên hất nàng xuống đất liền bỏ chủ mà đi....

Nơi đại mạc mệnh mong, chỉ còn mỗi thân ảnh gầy gò mềm mỏng của Yêu Hồn như oan hồn dập dờng đi lang thang, dù có phải bò hay chết nàng cũng không để tâm, nàng sinh ra là thích ngược thân, thà làm cho bản thân mình đau phé tâm can còn hơn là để loại cốt nhục tình thương này hành hạ.

Nữ nhân chết tiệt này, nàng muốn tự hành xác tới chết sao!

Được, hần chiều nàng, để cho nàng chết nơi đại mạc mệnh mong này, cho nàng chừa cái thói tự dày vò bản thân mình, vốn nghĩ cho nàng yên tĩnh vài ba tháng nàng sẽ sớm khỏi, nào ngờ nàng còn suy nghĩ đi tìm lấy cái chết, thật là nữ nhân ngu xuẩn.

Nhưng khi thấy được thì hần tỏ ra khó chịu, đau đớn?

Lòng hần lại mềm nhũn đi, vốn muốn xoay người ra đi mặc kệ nàng tự sinh tự diệt, nhưng hần lại không nỡ, thở dài, hần liền xốc nàng từ trong lớp đất cát muốn vùi lấp đi thân ảnh mảnh khảnh của nàng lên.

Kiếp trước hần nợ nàng đi, kiếp này hần phải trả chăng? Nàng là sao chửi đời hần mà!

Không muốn quan tâm nàng, ngược lại liền nhớ nhung, đêm nào cũng lẳng lặng ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng chìm vào giấc mơ hần mới yên tâm rời đi

Chỉ có khi nàng ngủ mới hiện lên hình hài của một tiểu cô nương cần được sưởi ấm cần được nâng niu, cần được chiều chuộng, vì sao nàng lại thích tỏ ra quật cường trong khi tâm của nàng lại mềm mỏng, nhu nhược?

Ôm lấy thân ảnh của nàng quay về phòng của hần, liền thoát hết ý của nàng muốn giúp nàng tẩy rửa đi bụi bặm trên người....thiên, hần làm sao có thể quên nàng là nữ nhân mà là cái loại nữ nhân khiến kẻ khác bùng nổ vì dục vọng chứ?

Ngắm nhìn thân ngọc lộ liễu xích lỏa của nàng thì bụng của hắn truyền tới một luồng nóng “Chết tiệt”, hắn rống lên xoay người ra đi, tránh ỉnh biến thành tiểu nhân, nhân lúc người ta gặp nạn mà chiếm tiện nghi.

“Ừ...” Bất chợt thân mình hắn rung lên một trận, cắn chặt răng, trở lại ngồi ngay ngắn trên mép giường, liền vươn tay sờ lấy trán của nàng “Mẹ kiếp” hắn hồng lên, như thế nào mà nàng bị sốt cao đến vậy mà hắn không để ý?

Thôi thì hắn đành làm Liễu Hạ Huệ một lần, hảo hảo giúp nàng lau chùi thân thể, vốn dĩ hắn muốn kiểm vài tỳ nữ giúp đỡ nàng, như mà....nghĩ lại, hắn muốn đích thân giúp nàng hơn...>

“Tiểu tử tông của ta, nàng thật sự rất phiền phức”, vừa nói hắn vừa lau người giúp nàng, đổi lại là lúc trước hắn đã bỏ nhào lên ăn sạch lấy nàng rồi, hắn là người vô tâm không bao giờ để ý cảm nhận của nữ nhân dưới thân thể hắn, thật không ngờ hắn chỉ có thể ngắm mà không ‘ăn’ được a.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng cảm nhận được có một kẻ đang ngắm rửa nàng, nàng rất muốn mắng lại, nhưng mà cả người nàng nóng bừng bừng, mềm nhũn ra, đôi mắt nặng ngàn cân, cái miệng cũng không mở được, đành để cái người xấu xa kia chùi rửa.

Đột nhiên nàng lại cảm thấy khoan khoái cả người, người nàng như bay bổng trên thiên đường.....như thế nào mà nàng đã lên thiên đường rồi.....

84. Chương 84: Bờn Cột Nhau

Tiếng chim hót líu lo ngoài kia, bên phòng lớn hoàn toàn ngăn chặn được những tạp âm bên ngoài, chiếc giường lớn bằng cẩm thạch lạnh lẽo kia bình thường vẫn độc lai độc vãn, như thế nào đã biến thành giường đôi cho đôi nam nữ xích lỏa trên giường?

Như thường thức nàng liền vươn người dậy, ngáp một cái thật lớn và không hề có ý tứ, không để ý đến hoàn cảnh, liền xoay người xuống giường, xô hài vào chân như thường lệ, di, như thế nào mà không có???

Mắt nhắm mắt mở nhìn xuống đất, một đôi hài nam to lớn có viền vàng để làm hình nền, hoa văn rất quen mắt, nếu kết hợp với bộ áo nhất định sẽ rất đẹp, sao nàng không nhớ ra là chủ nhân của đôi hài này là ai nhỉ??? =))

Từ lúc nàng vươn người đứng dậy, hắn đã mở mắt ra nhìn lấy từng động tác của nàng, hắn phải đau khổ nhịn cười vì nàng rất khôi hài, đôi mắt xinh đẹp không muốn mở ra, cứ nhắm mắt tùy tiện vớ lại một món đồ nào đó mà không phát hiện ra xung quanh có gì khác sao?

Nghĩ tới đây thì khóe mắt nàng giật giật liên hồi, mặt đẹp méo đi phân nửa, nếu hài ở đây không lý nào là người không ở đây, trừ phi....cắn chặt môi nàng liền giật lấy tấm chăn, nhưng nào ngờ tấm chăn bị người kia giật lại “Có kẻ nào lại bá đạo như nàng, ở nhờ phòng của bổn vương lại tranh giành đồ với bổn vương, hử” (>^<)

Không phải hắn không độ lượng nhường cho nàng như hắn có thói quen khi ngủ phải xích lỏa, vả lại thân thể mỹ miều so với hôm qua càng sống động càng tuyệt đẹp như vậy, hắn làm sao để nàng che đi sự tuyệt đẹp của nàng như vậy?

Giọng nói chứa đầy hàm ý trêu ghẹo, nàng liền giật bắn mình, hít một ngụm khí, liền vươn tay giật lấy tấm màn sa kê bên giường để che chắn đi thân thể lỏa lồ của nàng “Thất lễ”

Mắt nhắm nhìn nàng ra đi, thấy bộ dạng này của nàng không trêu chọc nàng thì chẳng phải quá có lỗi với bản thân của hắn quá, liền buông lời “Như thế nào mà có kẻ vô ơn bạc nghĩa như nàng?”

Vốn dĩ định vớ tay lấy quần áo đang mắc trên giá áo cao chừng ba thước, chưa kịp lấy thì một mũi tên vô hình đâm vào ngực nàng, thân ảnh đang bận rộn liền cứng ngắt, cuối cùng nam nhân này muốn làm gì?

Thở dài nàng nói “Nguyên lai là thế, thật là cảm tạ lòng tốt cùng hảo ý của Vương vì đã cho tiểu nữ ‘ở nhờ’!”

Dù nàng đang nói cũng không xoay đầu lại nhìn hắn, đối diện với hắn, khiến hắn có chút bức tức, nhưng nhìn bóng lưng của nàng trần trụi lại trắng nõn nà như thế khiến hắn có chút hối tiếc, vì sao hôm qua không hảo hảo tận hưởng nàng?

Nhưng khi nghe được cái khẩu khí không hề biết ơn kia thì hắn biết nàng ‘chán ghét’ hắn!

Vì sao nàng lại ghét hắn? Hay là vì hắn tùy tiện thoát y của nàng? Nếu không thoát y thì nàng làm sao khỏi bệnh và đứng ở đây nói chuyện với hắn được?

Hay giận hắn đồng giường cộng chẩm với nàng? Nhưng rõ ràng đây là giường hắn nha! (Anh này nhỏ nhen quá, làm quân tử làm cho chót vì sao lại tính toán chi ly như vậy?)

Hắn đồng ý san sẻ giường cho nàng đó là một phần phước của nàng rồi, như thế nào mà mặt nàng lại tỏ ra chán ghét hắn cực điểm?

Không phải mới mất ngủ một đêm mà nhan sắc hắn đã lụi tàn không thu hút được ánh nhìn của nàng? (Nguyên lai anh này thích tự sướng)

Trong lúc hắn suy nghĩ thì nàng nhanh chóng mặc quần áo một cách nhanh nhất có thể, vì nàng cảm nhận nơi này rất lạnh, rất quỷ dị, nhất là cái nam nhân trần nửa người trên giường, hắn phi thường nguy hiểm!

“Như thế nào không không chào hỏi một tiếng, đã vội ra đi” khi nàng muốn mở cửa thì một thân ảnh đã kề sát nàng lúc nào không ai hay, và còn buông lời giễu cợt nàng?

Một tay đóng lại cánh cửa, tay kia chống trước người nàng, nàng cảm nhận được một luồng khí nóng xen kẽ luồng khí lạnh thâm nhập vào da thịt nàng khiến nàng run rẩy đến độ không dám nhìn thẳng vào đôi mắt bán nguyệt hại dân hại nước của hắn, nhún nhún vai, bắt chước như các tỷ nữ của hắn nàng liền nói “Thỉnh an Vương, chúc Vương vạn thọ vô cương”

“Rất tiếc, chưa tới ngày thọ thần của ta”, hắn hảo tâm nhắc nhở nàng cái câu nói đó! Chẳng phải kẻ phàm trần luôn dùng trong dịp thọ thần kẻ khác mà chúc tụng sao? Vả lại hắn không thích kẻ khác nịnh nọt!

Nuốt nuốt nước miếng, cắn chặt răng, đầu vẫn cúi thấp tận ngực nói “Thế Vương muốn tiểu nữ phải làm thế nào”, cái này cũng không được, cái kia cũng không được, ruốt cục là muốn nàng phải làm sao a a a.

Nhech mép lên cười một cách giả hoạt, hắn nâng cằm nàng nói “Nàng khinh miệt ta”

Cả thân ảnh nàng lùi về tận sau cánh cửa, dán chặt cánh cửa, mày liễu nhướn cả lên, miệng há hốc nhìn hắn, vừa bị hành động của hắn làm cho hoảng sợ, lời nói của hắn càng làm nàng kinh hách.

Nàng làm sao mà dám khinh miệt hắn? Nha, rõ là hắn bỡn nàng quá trớn rồi!

Nhìn thấy loại phản ứng né tránh của nàng hắn thực không vui, trong lòng dâng trào lên sự đau nhói khó tả, nhưng khi đôi mắt to tròn đen đáy như hắc trân châu thượng hạng nhìn thẳng vào mặt hắn thì hắn lại muốn cười, vì sao nàng có thể trưng bày cái bộ dạng ‘quỷ khóc thần sầu’ này cho hắn thấy?

Sau một hồi nàng liền cup mí mắt xuống, thanh thanh họng nói “Vương, tiểu nữ chẳng qua chỉ là một tiểu sư đồ nhỏ nhoi, nào dám khinh miệt ngài! Tiểu nữ ngưỡng mộ ngài còn không kịp”

Dù nàng đang nịnh nọt hắn nhưng hắn vẫn không tìm được một chút ‘sự thật’ trong cái câu nói của nàng, bực môi khê nhẹch lên “Phải không?”

Chỉ bằng câu nói này cũng khiến cho nàng chột dạ không thôi, ước gì cánh cửa này có thể di động, để nàng tránh đi cái không khí quỷ dị này, bất chợt ngay cả hơi thở và mùi hương trên người hắn nàng đều hấp thụ được và cảm nhận được

Người nàng bắt đầu nóng lên, một lớp mồ hôi mỏng tích tụ lại trên trán, thêm một lần cắn chặt răng nàng liền nói “Thiên chân vạn xác, nếu đắc tội ngài, thỉnh ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho tiểu nữ một con đường sống”

“Chúng ta có quan hệ sư bá sư đồ với nhau, như thế nào mà bỗng sư bá lại có thể giết chết đi sư đồ của mình? và lại....và lại....” càng nói thanh âm hẳn càng thấp đi, liền ghé sát vào tai nàng thì thào nói “Tiểu sư đồ lại là một đại mỹ nhân, như thế nào mà sư bá nỡ lòng sát hại nàng?”

Khí nóng được thổi vào tai nàng, thêm lời nói thập phần ái muội, bất chợt mặt nàng xuất hiện một rặng mây đỏ, khiến cho nàng càng thêm xấu hổ, hít thở không thông nói “Nếu Vương có ý định tha cho tiểu nữ thì làm phiền ngài hãy tránh ra và để tiểu nữ ra đi”

“Còn nói không miệt thị bỗng vương, tất cả đều là nói dối”, bất chợt hẳn rống lên, nàng liền cắn chặt môi của mình, rưng rưng mắt nhìn hẳn, nàng không hiểu vì sao đứng trước mặt của đại nam nhân này có thể lộ ra sự sợ hãi như vậy, hẳn làm nàng ‘sợ’.

Hắn phi thường không vui khi thấy nàng muốn rời hẳn ra đi hết lần này đến lần khác, cho đến khi hẳn diện kiến khuôn mặt khả ái của nàng, đôi mắt to ngập nước, không biết từ lúc nào lòng hẳn đã mềm nhũn ra, ngón cái áp nhẹ vào da mặt quẹt đi nước mắt của nàng một cách ôn nhu.

85. Chương 85: Đồ Vô Sĩ

Bất chợt khuôn mặt nàng có dấu hiệu biến đổi lớn đến không ai ngờ tới, tình huống lãng mạn hoàn toàn bị cắt đứt tại đây “Cút” Đôi mắt kiên quyết, thanh giọng nàng lạnh lùng hất bỏ bàn tay to lớn kia mà nói.

Hắn bị nàng hù đến sững cả mình mãi, như thế nào mà sắc mặt nàng có thể thay đổi một cách chóng mặt đến như vậy?

Xoay người đi, mái tóc dài hất vào mặt hẳn vươn tay mở cánh cửa, di, như thế nào mà không bước ra được?

Nguyên lai là do hai bàn tay cứng như gọng sắt từ lúc nào quán ở thắt lưng nàng, làm cho nàng có thể mở cửa được, nhưng không đi ra được.

Sự bá đạo của nam nhân này khiến cho nàng giận điên người, từ nhỏ nàng đã ngoan cố cứng đầu, muốn cái gì phải có bằng được cái đó, trời sinh nàng ra có khí chất nữ vương thích độc lai độc vãn, không thích sống gò bó, bị kẻ khác chối buộc.

Hắn muốn buông tay từ bỏ cho đến khi nàng lộ ra bản chất hung tàn của mình, không tính nàng là nữ nhân đầu tiên hẳn thương yêu, chỉ tính cá tính mạnh mẽ của nàng đã thu hút hẳn, chưa từng có nữ nhân nào dám đối xử với hẳn như vậy, tôn nghiêm của một nam nhân đã bị hủy trong tay nàng!

Vốn dĩ hẳn từng thề rằng nếu gặp lại nàng lần hai thì sẽ không buông tha cho đến khi lần thứ hai hẳn gặp nàng trong lăng mộ của sư muội, mới biết nguyên lai nàng chính là ái nữ của nàng ta.

Hắn không thích trò chơi nhìn bóng nhớ người, hẳn tôn trọng nàng không muốn nàng biết nàng chính là kẻ ‘thay thế’ cho tiểu sư muội của hẳn, vì thế hẳn không hề muốn đụng vào nàng, chỉ âm thầm theo dõi nàng, bảo hộ nàng, trong phút chốc ngu ngốc hẳn tự suy nghĩ, từ khi nào mà hẳn đổi nghề làm thần bảo hộ?

Hắn biết từ khi đó hẳn không còn là hẳn, tâm hẳn hoàn toàn thuộc về duy nhất chỉ mình nàng mà thôi!

Cá tính của nàng không giống tiểu sư muội của hẳn, nhu mì, thùy mị, có lẽ nàng giống phụ thân nàng Thần Hầu Nguyên Lập cổ chấp và cương nghị!

Có lẽ vì khá giống với phụ thân mình nên nàng bị mẫu thân ghét bỏ, không ai biết bí mật của hẳn chính là có thể đọc ra suy nghĩ có kẻ khác, hẳn đã đọc được thông qua suy nghĩ của Thiên Tình, suy nghĩ của tất cả mọi người hẳn đều biết rõ ngoại trừ nàng – Yêu Hồn

Không vì hẳn không đọc được suy nghĩ của nàng mà sinh ra hứng thú, chỉ vì hẳn biết rõ ngay ánh nhìn đầu tiên, hẳn đã âm thầm yêu nàng, yêu nàng lúc nào không hay.....

“Buông”, hít một ngụm khí lạnh, nàng nghiêng rằng nghiêng lợi chậm rãi phun ra một chữ

Nếu yêu nàng đến vậy, vì sao hấn phải buông tay? Khóe môi tà nghệ nhếch lên, thì thảo sau gáy tai của nàng “Nếu không buông?”

Nàng giận đến độ mình mẩy run liên hồi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, miêu thảo bắt đầu càn gỡ cào lấy tay hấn, phát hiện đằng sau kẻ vô lại kia dám cười nàng, nàng càng phát hỏa, đẩy hấn ra nhưng đẩy không được, ngược lại còn hại thân mình.

“Á”, bị hấn đảo một vòng, nàng nằm chon trong vòm ngực rắn chắc của hấn “Mối thể đã lưu luyến bốn vương sao?”

Giọng nói tràn ngập ái muội, nàng cắn môi nói “Đồ vô sỉ, mặt dày, vô lại” ai thèm lưu luyến cái kẻ bá đạo, gian manh như hấn ta cơ chứ!

Nhếch mép hấn cười một cách tà mị, nụ cười đủ điên đảo chứng sinh “Nếu không vô sỉ, không mặt dày thì làm sao có thể ‘chơi’ cùng dã mỹ nhân?”

Bất chợt mặt nàng nóng bừng bừng, nàng đẩy hấn ra không được đành phải ngoan ngoãn cho hấn ôm, vì lấy trình độ võ công nàng so bì cùng hấn thì nàng hoàn toàn thảm bại, thậm chí còn tổn thương về da thịt, chuyện hại mình như vậy nàng mới không làm!

Thấy nàng giãy giụa một hồi liền ngoan ngoãn tựa vào người hấn như một sủng vật thì hấn có cảm giác vui sướng, cho tới khi nghe được câu nói của nàng “Vương, cầu mong ngài hãy buông tha cho tiểu nữ”

“Không thể”, hấn bá đạo tuyên bố, ngược mắt lên nhìn lấy khuôn mặt hại dân hại nước của hấn nàng nói “Kiếp sau nguyện làm trâu làm bò cho ngài để đền đáp lại ơn đức cứu mạng của tiểu nữ, vì thế...”

Hấn không cho phép ai cự tuyệt hấn, nhất là – nàng, vì thế không nên mơ mộng hảo huyền rời khỏi hấn, để mặc nàng lải nhải, hấn liền hạ xuống môi nàng một nụ hôn mãnh liệt.

Vốn dĩ muốn trừng phạt nàng nhưng khi đụng chạm tới thân thể huyền diệu của nàng liền không muốn buông, thiên, thì ra ngoại trừ xinh đẹp nàng còn có cơ thể mê chết vạn nam nhân, mặc dù hôm qua hấn đã biết không ngờ khi thử nàng lại có lực hấp dẫn lớn đến như vậy.

Một luồng điện từ đầu xuyên tới, làm mình mẩy nàng run một hồi, không nghĩ tới tên nam nhân này có thể hôn nàng? Dựa vào mình là chủ nhân của thành trì này có thể bá đạo chiếm tiện nghi của nàng, còn ăn đậu hủ của nàng?

Không dễ đâu!

Mây kiếm nhần lại, buông môi của nàng ra “Dám cắn ta!” nữ nhân này thật là to gan tày trời, từ chối hấn thì thôi đi, còn dám cắn hấn, nếu dung nhan hấn bị tổn hại thì sao đây, nàng có đền nổi không? (==)

Nghe giọng của hấn thì nàng biết hấn đã nổi điên lên, đôi mắt bán nguyệt nheo lại, bộ dạng hung tợn như hổ báo, sẵn sàng cắn chết nàng bất cứ lúc nào, xoay người nàng liền nhắm thẳng ngay cửa mà chạy.

“Á” bàn tay của hấn thêm một lần túm chặt lấy thắt lưng của nàng, vội quăng nàng lên giường ngọc được phủ một lớp gấm mềm mại, chính hấn cũng leo lên và đè nàng xuống nói “Không cho phép nàng cự tuyệt ta”

“Ta với người đích thị chỉ gặp mặt hai ba lần, người không thể làm vậy với ta được”, nằm trên giường hấn, ở cái loại tư thế ái muội này khiến nàng sợ hãi một chập, liền nghẹn ngào nói.

“Chỉ riêng nàng thôi, còn ta ngày nào cũng gặp nàng”, hấn thành thật khai hết mọi chuyện cho nàng nghe, chính xác là nàng gặp hấn mới hai ba lần khi nàng mở mắt, lúc nàng nhắm mắt nàng không biết có một người luôn âm thầm theo dõi giấc ngủ của nàng sao?

Đến đây nàng liền giật mình, làm thế nào mà nàng quên được có mấy đêm nàng nằm ác mộng khi muốn thức giấc thì vớ được một đồ vật ấm áp bấy giờ nàng mới nhận ra đó là tay của hấn, thiên, hấn cắn bản là đồ bỉ ổi “Hạ lưu”

“Ân, ta hạ lưu, ta đê tiện, ta cũng chưa thừa nhận ta là chính nhân quân tử, ta chính là gian manh vô lại” sờ sờ lấy khuôn mặt trắng nõn mượt mà của nàng, tựa như trêu ghẹo, tà nghệ buông miệng nói

“Người...” hắn căn bản không phải là người, làm sao hắn có thể thẳng thắn tới vậy, làm cho nàng á khẩu không biết nói như thế nào với hắn.

86. Chương 86: Đàm Phán Thất Bại

“Cầu xin người, nữ nhân nhà ngươi không thiếu, không nhất thiết phải là ta, mặc dù ta biết ta có chút nhan sắc (==) nhưng mà các nàng so bì với ta như phượng hoàng so sánh với chim tước” lệ vượn vẫn trên gò má, giọng có chút nghẹn ngào thốt nên lời.

Như thế nào mà nàng khóc? Nàng khóc là do nàng chịu không nổi cá tánh của cái tên đại nam nhân này, nàng chán ghét hắn, cách hành xử của hắn thật ngang ngược và bá đạo, nàng không thích!

“Đối với ta, nàng luôn mỹ lệ nhất, ta không cần họ, ta chỉ cần nàng, bởi vì ta yêu nàng, hãy làm nữ nhân của ta”, đối mặt với sự nài nỉ của nàng, hắn không bận tâm đến, hắn chỉ muốn có nàng, hắn tin hắn có thể làm nàng hạnh phúc!

Câu nói này khiến cho nàng bị chấn động, nhưng dần dần chuyển biến thành – chán ghét hơn, ân, chán ghét cực điểm, cười mỉa nàng liền nói “Mọi nữ nhân trên giường ngài, ngài liền dụ ngọt họ bằng cách này”

“Nàng là người đầu tiên”, đè nén đi sự tức giận khi thấy nàng khinh thường hắn, dấu sau truy nữ nhân là phải mặt dày, vô sỉ, mà nàng chính là người đầu tiên ở trên giường hắn dám lý luận với hắn và cũng là người hắn nói ‘yêu’, nếu là kẻ khác hắn đã không lưu tình ‘ăn’ lấy bạn tình của mình từ đời nào rồi.

Khẩu khí của hắn rõ ràng chắc như đinh đóng cột, từ trong đôi mâu của hắn nàng nhìn thấy ngoài trần thành còn có – dục vọng!

“Nhưng ta không thích ngài” nàng lạnh lùng nói, đôi mắt vô hồn nói một cách mong lung, chỉ cầu xin hắn buông tha nàng đây chính là ân điển lớn nhất hắn ban cho nàng.

“Nhưng ta thích nàng”, phản bác lại lời nàng, hắn tuyệt không cho nàng rời đi, cũng không cho nàng yêu nam nhân khác, nàng phải là của hắn, hắn mặc kệ tất cả

“Người không thể ăn nói ngang ngược như vậy, người không lo đến cảm nhận của ta, người chỉ thích thân thể ta” cắn chặt răng, nàng chậm rãi nói, giọng nàng run run.

Đôi mắt to tròn long lanh, thân thể mềm mại của nàng đang run rẩy, tiếng nói mỹ lệ yêu kiều của nàng liền biến thành một loại xuân được thúc đẩy hắn, hắn ấn hạ xuống cổ của nàng nói “Nam nữ yêu nhau không nhất thiết bằng lời nói, mà chính là sự giao hoan trên giường, ta tin nếu nàng thử qua, nàng sẽ yêu mến ta”

Trợn mắt lên nhìn hắn “Ngừng, ta không muốn quẫn, người là con ngựa đực, ta ghét người”, nàng vùng vẩy đẩy hắn ra, liền chạy xuống giường, nào ngờ chỉ vài ba bước nàng liền bị hắn tóm cổ về.

Mặc kệ, hắn không quẫn, vốn dĩ muốn hảo hảo yêu thương nàng, lý luận cùng nàng trút hết bầu tâm sự của mình, dỗ ngọt nàng, cưng chiều nàng thế mà nàng lại làm hắn thất vọng, nam nhân nhẫn nhịn tới cực điểm thì căn bản không thèm quẫn nữ nhân kia có trao tim cho hắn hay không mà nhất quyết đòi lấy cho bằng được.

Nhìn thấy cảnh này ta liền quay mặt ra đi, hôm nay ta mới có dịp diện kiến kẻ so với đại ca ta còn bá đạo, còn hung ác gấp trăm lần, bất chợt lại có một ngọn lửa xoáy vô hình hút ta vào trong đó....

Tiếng khóc thút thít của một nữ tử làm cho kẻ nghe thấy cũng phải tiếc thương, nàng đang vùi mặt vào gối khóc thảm thương, cứ như vừa trải qua một cực hình hay một ô nhục?

Tất cả đều phản bội nàng, ngay cả thân thể cùng lý trí của nàng đều phản bội nàng, vì sao nàng có thể cảm thấy vui vẻ khi cùng hắn ...chứ...ô...ô...ô...

Cánh cửa to lớn bật ra, mùi hương thơm mát xộc vào mũi nàng mang theo một thân ảnh to lớn khiến nàng giật mình, liền cuộn người vào chăn.

“Linh nhi”, không hiểu từ khi nào mà hắn đã ngồi kế bên mép giường, vươn tay sờ lấy thân ảnh run rẩy của nàng.

Nàng không trả lời hắn, vẫn vùi mặt vào chăn mà khóc lóc, hắn liền xốc chăn nàng lên, bắt gặp bộ dạng thảm hại của nàng thì mày kiếm nhăn lại, không thấy ghét mà chỉ thương tiếc

Đổi lại là những nữ nhân không phục tùng hắn thì hắn đã phanh thây ra thành tám khúc từ đời nào rồi, nàng thì khác với họ, nàng khóc làm cho hắn liền nhói đau đến thương tâm vì nàng!

Lên giường với hắn thật sự là một cực hình sao? Từ khi nào mà hắn hết sức quyến rũ nữ nhân như vậy? Khiến cho bạn tình khóc vì hắn sao? (Sai rồi anh ơi =)))

“Linh nhi, ngoan, không khóc”, hắn liền dỗ dành nàng đang khóc đến sống đến chết.

Không khóc mới lạ, nàng hận bản thân nàng, ô...ô...ô..., thấy nàng chỉ biết khóc hắn luống cuống tay chân không biết làm cách nào để dỗ dành nàng....

.....

“Uy, mấy ngày nay Vương của các người ở nơi nào”, thanh thanh cổ họng, Yêu Nghiệt liền níu kéo một tiểu nô tỳ lại hỏi

Tiểu nô tỳ sợ đến đầu cúi xuống tận ngực, nhưng vẫn bình thần cung kính trả lời “Thưa tiểu thư, chúng nô tỳ chỉ là thuộc hạ nhỏ nhoi không thể biết được hành tung của chủ tử”

“Đồ phế vật, cút đi”, Yêu Nghiệt hung hăng quát khi câu trả lời không hợp ý với nàng ta, tiểu nô tỳ đang quỳ rộp xuống đất nghe vậy liền chạy trốn chết, thật ra nếu ai hầu hạ việc mục dục canh y [1] của chủ tử thì sẽ biết thôi...nhưng mà có cho họ 10 lá gan họ cũng sẽ không ăn nói bừa bãi.

Trong lúc Yêu Nghiệt buồn bã đến nhàm chán thì tại Đông cung, một căn phòng to lớn, mọi vật đều là đồ thượng hạng, là trân bảo hiếm có trên thế gian đều được trưng bày tại đây, cũng có hai kẻ đang cùng nhau cò kè mặc giá.

“Ăn” thanh âm lạnh lẽo đến mức kẻ khác phải rùng rợn vang lên, đáp trả lại là một tiếng hừ kèm theo tính khí kiêu ngạo như một nữ vương của Yêu Hồn.

“Nữ nhân nhà người nhất thiết phải chọc giận bốn vương?” khuôn mặt tuần duệ mặt người của Độc Cô Thất Tề đã đen hết phân nửa, hăng giọng nói.

Ngoảnh mặt sang một bên, nàng giận dữ nói “Bất nhót dân nữ nhà lành là điều không ra thể thống gì cả, không nhất thiết phải nghe lệnh người”

“Nàng không còn là dân nữ nhà lành, nàng là – nữ nhân của bốn vương”, giọng chắc như đinh đóng cột, hắn kiên quyết nói.

“Người là đồ vô lại”, nàng tức giận đến đứng phắt lên trừng mắt với hắn mà nói, nhướn môi cười một cách giảo hoạt, bàn tay thon dài cầm chặt cằm nàng nói “Ta là nam nhân của người, không nhất thiết phải tự xỉ nhục bản thân nàng như vậy”

Nàng gọi hắn là đồ vô lại, thân nàng làm nữ nhân của đồ vô lại vậy thì nàng.....hiểu ra ý của câu nói này, nàng giận tới độ tím mặt, hít thở không thông liền ngồi xuống ghế, nếu không nàng sẽ ngất lịm đi vì tên tiện nam này.

Mục dục canh y [1] là đi tắm

87. Chương 87: Lý Do Ta Không Thích Người

Ngực nàng phập phồng vì sinh khí khiến nàng nuốt không trôi, má ửng hồng lên vì giận dữ, thấy nàng tức giận cũng kiêu kỳ như vậy thì hắn yêu chết bộ dạng này của nàng, nói thật hắn sống hơn 2 thế kỷ nàng chẳng qua chỉ là hạng xoàng thôi, làm sao mà đấu lại được hắn?

Hắn lắc đầu, nhân lúc nàng không để ý liền kéo thân ảnh của nàng ngồi lên đùi hắn, ghì chặt nàng không cho nàng cơ hội phản kháng nói “Linh nhi, cho dù sinh khí cũng nên ăn chút gì đi, hết 4 ngày 3 đêm muối không có nuốt thứ gì vào bụng rồi, dù muối muốn sinh khí, nhưng cũng phải đắp đầy bụng mới có hơi sức để sinh khí chứ!”

Cắn chặt môi nàng phun ra câu “Người, như thế nào mà tốt bụng như vậy?”

Hắn cười khỏ nói “Nàng là nữ nhân của ta đương nhiên ta phải hảo hảo chiều cổ nàng”

“Phải không”, giọng nói tràn đầy nghi hoặc, đồng tử sắc bén nhìn lấy hắn, một nụ cười đủ điên đảo chứng sinh, hắn nói “Ân”

Thiên, nếu bây giờ có sấm sét thì hãy đánh chết cái tên ôn dịch sau lưng nàng đi, hắn như thế nào nói dối mà không ngượng miệng! “Đồ chết giẫm, người chỉ yêu thân thể ta thôi, thả ta ra ta liền tự ăn”

“Tình yêu không chỉ ngắm nhìn nhau là đủ no, đôi khi mọi việc cũng phải nhờ giao hoan để xác định, và ta khẳng định nàng...” chưa nói hết nàng ban tặng một cánh gà để ngăn chặn miệng thói của hắn, hắn mà là vương của một thành trì sao?

Xuất khẩu: trái một câu ‘nữ nhân’ phải một câu ‘giao hoan’?

“Đa tạ lão bà hảo hảo chiều cổ”, nhún nhún vai hắn nói, liền ăn miếng cánh gà một cách ngon lành trước mặt nàng.

Nàng liền hít một ngụm khí trong lành, nếu không nàng sợ nàng sẽ đoạn khí mà chết mất, cái tên nam nhân chó má này như thế nào mà da mặt dày như da trâu, lại thật bá đạo và thích quyền gia trưởng?

Để tránh inh đoạn khí mà chết thì ‘im lặng là vàng’.....

Thấy nàng ngoan cổ như vậy hết cách rồi “Bộp, bộp”, nàng trừng đôi mắt to tròn no nước, hung dữ nhìn hắn, hắn nhún nhún vai cười tươi rồi nói “Là do nàng ép ta”

Như thế nào mà hắn lại điểm huyết nàng? Nàng tức đến độ muốn giết chết tên nam nhân trước mặt, nếu mắt có thể phun ra lửa thì đầu tiên nàng sẽ thiêu chết hắn đi, để hắn ở trần gian chỉ tổ hại dân hại nước

Sau khi thấy nàng ngoan ngoãn không nhúc nhích, không cãi nhai thì hắn thấy thật không thoải mái!

Nhưng mà nàng còn không ăn cơm thì lấy đâu hơi sức để cùng hắn đấu khẩu? Cùng ‘răng long đầu bạc’? Ừm chỉ vì lợi ích chi ngày tháng sau này hắn liền từng muối từng muối đút cho nàng ăn.

Ăn tới khi cơm thừa canh cạn, hắn hài lòng nhìn tiểu vật nhỏ ưa nói dối no căng bụng liền lập tức giải tất cả đại huyết của nàng “Ồ....người là đồ ác độc...người...ô...ô...”

Nhếp méch hắn cười một cách thoải mái, ôm lấy thân ảnh huyền diệu của nàng nói “Lão bà của ta như thế nào rồi ăn no rồi liền có đủ sức khỏe đánh lão công?”

Nàng chán ghét bản thân nàng, vì sao có thể tự phản bội mình chứ, cái thân thể này cứ như không phải của nàng, vì sao có thể ăn một cách ngon lành trước mặt hắn chứ? Lại còn háo ăn như quỷ đói đầu thai vậy, ăn hết tất cả thức ăn trên bàn...ô...ô... (Sợ mất mặt ấy mà =)))

Thật ra có gì khó hiểu, một người nhẩn nhện tới cực điểm liền bộc phát, cũng như việc nhịn ăn, nay cơm ngon dâng tận miệng làm sao có thể khước từ?

“Ai là lão bà của người, ai cho phép nhà người xưng hô như vậy?” phát tiết xong nàng liền tiếng tỉnh số với hắn, cộc cằn thô lỗ nói

“Bằng việc là – nam nhân của nàng”, xuôn miệng hắn trả lời trơn tru, cắn chặt môi đẹp rồi sau đó thở dài nói “Người biết vì sao mà ta không thích ở chung một chỗ với người?”

“Nàng không nói, lão công này làm sao biết?” đôi mắt bán nguyệt mở to ra, hắn sẵn sàng lắng nghe nàng nói, quả thật hắn không biết nguyên do nàng ghét hắn, không thích làm ‘nữ nhân’ của hắn.

Nói thật dựa vào diện mạo của hần, dập dấp của hần thì không có nữ nhân nào mà không cuồng si hần cả, cho dù hần không phải là chủ nhân của một thành, giàu sang hơn cả bậc vua chúa, nhưng chỉ cần lấy diện mạo này thì hần không sợ chết đói ngoài đường. (Ồ ý anh nì nói là có thể là zai... để sống ấy mà)

Nàng là người đầu tiên khước từ hần!

Vì sao hần không đọc thấu được suy nghĩ của nàng? Trong khi hần có thể đoán hết tâm tư của toàn thầy nữ nhân duy nhất mình nàng hần không hiểu? Thực không hiểu!

Hít một ngụm khí lạnh, nàng nói ra quan điểm “Nam nhân mà ‘đẹp’ thì chính là tai họa, nam nhân có ‘nhiều tiền’ cũng là tai họa, nam nhân ‘phong lưu’ lại càng là tai họa, vừa đẹp vừa có tiền vừa phong lưu chính là tai họa nhất trong tai họa, hiện tại Vương –ngài đã biết vì sao ta khước từ ngài”

Thật ra một nam nhân như vậy ai mà không động tâm? Không yêu mến cho được? Nhưng là nam nhân như vậy rất nguy hiểm!

Thà không cần chứ không thể tự tổn thương bản thân của mình vì một ‘tai họa trong tai họa’!

Hần sưng sốt đôi chút, nàng lại nói thêm “Vương – ngài tung hoành tình trường đã lâu không thể không hiểu biết tâm tư của các nữ nhân, ngài cũng không phải bị mù mà không thấy được dáng vẻ và khuôn mặt của các tỷ tỷ ta, vậy ngài nói đi ta phải làm gì đây”

Ngẩng đầu lên, nàng nói “Ta tuy rằng không kết giao thân thiết với họ, nhưng ta không muốn vì một nam nhân khiến cho tình tỷ muội của ta cùng các nàng tan nát, ta cũng không muốn thấy người chỉ biết ‘vườn hoa ghẹo bướm’, nếu được chọn ta chỉ thích một nam nhân tầm thường, một nam nhân thương yêu ta, cho dù cuộc sống không xa hoa, nhưng cũng đủ làm một nữ nhân như ta hạnh phúc và vui vẻ”

Xoay đầu lại nhìn hần, mày nàng liền nhướn lên cao tới không thể cao hơn nữa, nhân cơ hội nàng bỏ trốn, lưu lại một pho tượng sống trong phòng, bầu bạn với hần chính là bốn bức tường lạnh lẽo ==))

Nha, nguyên lai là vậy, oa thật ngưỡng mộ mẫu thân của ta...không phải của ta....nhưng ta quyết phong cho nàng làm thần tượng của ta, quả thật điều này là thiên chân vạn xác [1], hần quả là một họa thủy, như Hạo vậy....aiz, hóa ra câu “Nữ nhân luôn là họa thủy” đôi khi cũng sai đấy “Độc nhất là lòng dạ đàn bà”, bao giờ cũng vậy, aiz....

Thiên chân vạn xác [1] Muốn lần thật, vạn lần đúng

88. Chương 88: Tiệp Nam Nhân, Ta Rửa Người!

Bước ra khỏi cái nơi tuy xa hoa nhưng với nàng nó thật chẳng khác tù ngục, ra tới đây nàng cảm thấy thế giới này thật là mới mẻ “AAA, ta tự do rồi”, đứng tại Đông Cung nàng phấn khởi hét lên, bộ dạng thập phần hoạt bát đáng yêu, khiến ọi người trong Đông Cung có chút kinh hãi nhưng có chút tán thưởng về ngây thơ của Yêu Hồn.

Đang tung tăng đi trên hành lang bỗng dưng có một vật gì đó che khuất hai đôi mắt của nàng, chính xác là hai vật đã che đi ánh sáng của nàng “Đoán xem ta là ai”

Nhoăn môi đẹp nàng liền xoay quay cù lét lại kẻ dám tấn công nàng “Này thì đoán, hahaha”

“Hahaha, ngũ tỷ...tỷ...hahaha...chơi xấu...”, Yêu Huyết sợ nhất bị cù lét nhất thời bị phản công lại chỉ có thể tro người để Yêu Hồn dùng tuyệt chiêu ‘nhất dương chỉ’ bấm bậy bạ trên người nàng.

“Đủ rồi...ahahahaha...muội....đầu...hàng”, giọng nói đứt quãng nước mắt đều trải cả ra, bộ dạng chật vật Yêu Huyết lập tức đầu hàng.

Thuận tay kéo Yêu Huyết lên, nàng nói “Sau này còn dám dọa tỷ nữa không”, cũng tại Yêu Huyết mà làm cho ba hồn bảy vía của nàng đều thất lạc cả lên, nàng cứ tưởng là tên đại ma đầu kia chứ.

Giơ hai tay lên, Yêu Huyết lắc đầu, rồi vai kề vai sánh bước bên Yêu Hồn, hỏi “Ngũ tỷ mấy ngày nay tỷ đi đâu, tỷ có biết mọi người tìm tỷ rất vất vả không?”

“Ta....” Bất chợt nàng nghẹn lời, vội bình tâm, thanh thanh cổ họng nói “Tỷ tới liên lạc với đại ca nên trễ nãi hết mấy ngày, thật xin lỗi vì khiến uội bận tâm”

Yêu Huyết nói ‘mọi người’ tìm nàng, nàng còn lâu mới tin ngoại trừ Yêu Huyết cùng Yêu Cơ thì trong thất tỷ muội chẳng ai thân thiết và xem nàng là bằng hữu.

Quá dễ hiểu thôi vì nàng tính khí tự tung tự tác, luôn bướng bỉnh cao ngạo, nên họ không ưa nàng cũng là điều hiển nhiên thôi, dù họ không xem nàng là tỷ muội nhưng nàng vẫn trân trọng họ.

“Nga~, tên Tây Phong kia không phải là người tốt, chó nên gần gũi nhiều” Yêu Huyết nhăn mày khi nhắc tới Tây Phong Âu – đại ca kết nghĩa của Yêu Hồn.

“Đại ca tỷ là người tốt, hần không bao giờ hại tỷ”, bỏ ngoài tai những lời nói của Yêu Huyết, nàng khẳng định nói.

Thật ra Tây Phong Âu là một người căm thù cái ác, là một người coi bọn yêu nữ như cừu nhân mà đối đãi, cả hai cứ như một người là pháp sư hàn ma diệt yêu, kẻ còn lại chính là yêu, vì sao họ có thể cùng kết nghĩa huynh muội chứ? Aiz, chuyện kể ra thật là dài dòng.

Mới đầu chạm mặt với Tây Phong Âu thì nàng liền bị hần tóm gọn, ai bảo trong thất yêu nữ nàng dở nhất và cũng yếu kém nhất, thậm chí lấy một tiểu yêu nữ trong giáo phái ra so nàng còn thua kém họ một bậc nữa là

~Nhưng thời gian theo Tây Phong Âu đi đây đi đó rồi cả hai bất chi bất giác liền thân thuộc như huynh muội, thậm chí về tính tình, sở thích hay ngay cả ưu điểm đều như nhau, chỉ tiếc rằng người là pháp sư, kẻ là yêu ma.

Vì niệm tình nàng sát khí ít ỏi, lại lương thiện nên Tây Phong Âu mới không nhẫn tâm sát hại liền mắt nhắm mắt mở cho qua, sau khi nàng trở về giáo phái đó đã là chuyện 2 năm trước.

Sau 2 năm nàng theo các tỷ tỷ đi săn, không biết nói may mắn hay xui xẻo khi chạm mặt hần ta thêm một lần, hần từng nói: “Đi đi, đừng để ta thấy mặt ngươi, lần thứ hai gặp lại ta chính là ngày chết của ngươi”

Cả bọn cùng tiến lên giao chiến với nhau, không hiểu vì sao Tây Phong Âu khác xa với khí thế hùng hổ oai phong lẫm liệt đợt trước liền ngã khụy trước mặt bọn họ, sau khi bị các tỷ tỷ trời lại nàng mới biết hóa ra hần bị kẻ khác hạ độc nên mới yếu kém như vậy.

Đêm đó nàng trái lệnh của các tỷ tỷ lén lút thả hần ra, vì các tỷ tỷ ta căm hận hần, ghét hần tận xương tận tủy, cũng sau đêm đó nàng kết nghĩa với hần và cũng khiến cho tình tỷ muội bất hòa, rạn nứt....

Aiz, trên đời nói không sai, được cái này mất cái kia, không có gì gọi là hoàn mỹ cả!

“Tỷ, sao tỷ cứ bênh vực lão ta chứ...” Yêu Huyết hùng hổ nói, lộ ra khuôn mặt cùng đáng vẻ chán ghét nói, khi chưa nói hết liền bị kẻ khác cắt ngang lời nói “Thưa hai vị tiểu thơ, Vương có lệnh, mời tất cả mọi người đến đại điện”

Cánh mũi phồng lên mang theo một cái thở mạnh bạo, vênh mặt lên nàng nói “Không hứng thú....” “Keng”, hai cây trường kiếm lạnh lẽo sắc bén kề ngay cổ nàng, hai đại lực sĩ nói “Thế có hứng thú chứ”

Yêu Hồn cắn chặt môi lại, thầm chửi vô sỉ, đề hèn!

Yêu Huyết liền nhỏ nhẹ khuyên can nói “Đi thì đi, buông vũ khí xuống, đao kiếm vô tình a”, họ không những không buông mà còn trừng mắt nhìn Yêu Hồn, siết chặt đôi tay nàng nói “Đi thì đi”

Lúc này họ mới hài lòng thu hồi kiếm lại, cung tiễn hai người đến đại điện, thật ra bọn họ chỉ linh mệnh thôi, ai nỡ vô tình sát hại các tiểu mỹ nhân như các nàng chứ, aiz.

Vừa bước chân vào đại điện, phạm vi tổ tiên của Độc Cô Thất Tề chính thức được Yêu Hồn thăm hỏi tới, ước chừng càng ngày càng mở rộng.

Cái xú nam nhân, tiện nam nhân, nuôi dưỡng toàn các ‘bình hoa’, giá cho người mắc phải bệnh lậu mà tử, hừ.

Xếp hàng ngay ngắn lại, bên trái là các nàng, còn bên phải đều là các ‘nữ nhân’ đẹp ‘tựa tiên tử’, ngực bự, eo nhỏ, hông nở nang, đủ loại, toàn bộ đều một mình hấn ‘hưởng’, aiz nói thật vì sao nam nhân có thể có nhiều nữ nhân, nữ nhân lại không?

Thật bất công, càng nghĩ thì Yêu Hồn càng ghét cái tiện nam nhân kia, hừ.

Vừa mới bước ra thì Độc Cô Thất Tề liền hắc xì liên tục, xem ra có ai thăm rửa hấn đây mà, thật to gan ai dám nói xấu hấn, nếu để hấn biết được sẽ....ách...

Hấn đọc tất cả suy nghĩ của mọi người ở đây không ai dám rửa hấn, trừ phi tiểu dã miêu ở bên dưới thôi, nàng thật quá đáng, nàng có thể chửi rửa lúc nào cũng được, hấn không trách móc nào có cần thiết phải lựa chọn lúc hấn oai phong lẫm liệt bước ra mới chửi, làm hấn mất cả phong độ (A *Té ghế* xỉu)

Thủy Liên là sủng cơ mà hấn sủng ái nhất, liền ổng eo đi lên không kiên nhẫn dè chừng ánh mắt sát thủ của toàn thể nữ nhân bên dưới phóng tới mà nũng nịu nói “Vương, ngài không khỏe, đêm nay thiếp sẽ hảo hảo hầu hạ ngài”

Giọng nói đủ lớn đến mức người đứng cuối hàng như Yêu Hồn cũng nghe thấy, nàng liền rửa: tiện nữ, tiện nữ đi với tiện nam, há phải xứng đôi vừa lứa sao? Ngĩ tới đây nàng liền mát dạ, nhoen môi cười đến run người

Mặc dù hấn không nói gì, nhưng mắt vẫn chung thủy nhìn tiểu dã miêu phía dưới, dù nàng cúi mặt xuống tận ngực hấn không thể chiêm ngưỡng dung nhan của nàng nhưng hấn nhận ra nàng đang cười? Nàng vì sao lại cười? Có gì làm nàng mắc cười sao?

“Vương...” Thủy Liên ôn ền gọi, rồi theo ánh nhìn của Độc Cô Thất Tề nhìn xuống liền thấy lũ yêu nữ kia, như thế nào mà Độc Cô Thất Tề lại yêu họ chứ, hoang tưởng, họ chẳng qua chỉ là những yêu quái, làm sao mà sánh bằng nàng được?

Bỏ mặc sự nũng nịu vô bến bờ của Thủy Liên, hấn liền bước chân xuống đại điện khiến cho Thủy Liên nhất thời không có chỗ dựa liền chúi người lên hắc long tọa của hấn mà kiss thân mật với mặt ghế.

Cái hành động này thật mắc cười khiến cho Thủy Liên một phen đỏ mặt tía tai xấu hổ với những ánh nhìn cùng nụ cười khinh bạc của mọi nữ nhân bên dưới.

89. Chương 89: Trở Mặt Không Nhận Bà Con

Hấn cứ đi qua đi lại giữa hai đám nữ nhân, lên xuống lên xuống, thật không ai hiểu nổi hấn đang nghĩ gì, đã qua ba khắc [1] rồi, mà hấn vẫn còn sức lực đi tới đi lui, thật khiến mọi người càng hồi hộp cùng phần nộ.

E hèm, thật ra kẻ phẫn nộ chỉ có một người thôi, chắc không xa lạ với mọi người đâu, hít một ngụm khí, chân liền bước ra, cúi đầu xuống, cung kính nói “Vương, nếu ngài thích tản bộ không bằng ngài có thể ra hậu viện cùng các tiểu ái thiếp của ngài ‘vườn hoa bắt bướm’ cho thư giãn tinh thần, hà có phải phí thời gian của tất cả mọi người như vậy?”

Tiện nam nhân, đi chết đi, xú nam nhân, nam nhân thôi, hừ, tuy rằng khẩu khí cung kính, thái độ lễ phép nhưng trong lòng nàng đang rửa hấn, thấu hận không thể cắn chết hấn ngay lập tức.

“Ồ, ý tứ của nàng nói bốn vương làm tốn thời gian của các nàng?” Độc Cô Thất Tề nghiêm nghị, giả ngu hỏi lại mọi người.

“Vương, chúng tiểu nữ tuyệt không có ý đó”, mọi người đồng thanh đồng tiếng cùng trả lời, đồng thời tắt cả mọi ánh nhìn của các nữ nhân liền chuyển hướng sang Yêu Hồn, thậm chí oán nàng dám ăn nói bậy bạ trước mặt Độc Cô Thất Tề.

Tiên nam nhân, nàng to gan ngẩng đầu lên, trừng mắt với hắn, hắn thì nhướn mày lên, nhún nhún vai, nhìn thấy bộ dạng hắn khuôn mặt hắn như viết: không ngờ ‘gậy ông đập lưng ông’ chứ gì!

Ách, tức quá, tức quá, thật ra nàng nghi ngờ họ có phải là nữ nhân giống nàng không?

Vì sao lại không bênh vực đồng loại của mình? Lại đi bán đứng nàng? Hừ, cảm phần thật đáng cảm phần, nàng liền lớn dạn nói “Họ không có ý đó nhưng tiểu nữ có”

Phải, tức giận lên đi, hắn chỉ chờ giây phút này thôi, dù trong lòng hắn vui mừng nhảy múa như ‘địa chủ được mùa’ nhưng khuôn mặt hắn vẫn không biểu lộ ra bộ dạng gì cả, ngược lại còn lạnh lùng nói “Vậy sao, tốn chút thời gian cho bốn vương nàng liền không hài lòng?”

Siết chặt tay, các đốt xương tay liền kêu răng rắc lên, nàng thẳng thắn nói “Ân, đúng như ngài nói”

Xong tất cả các nữ nhân bên phải liền thầm cầu phúc cho nàng, hy vọng kiếp sau nàng đầu thai bớt ngu xuẩn đi chọc giận con sử tử đáng sợ như Độc Cô Thất Tề

“To gan”, hắn rống lên, đại diện liền trở nên lạnh lẽo, thậm chí tiếng của hắn còn vang dội vọng lại hồi sau mới dứt, tất cả mọi người đều im lặng không ai dám lên tiếng cả

Đối với các nữ nhân của hắn không ai là không biết hoặc chứng kiến qua, còn đối với các yêu nữ thì họ liền chấn động đến sợ hãi vì lần đầu diện kiến với vẻ mặt hung tợn của hắn, Yêu Hồn cũng sợ đến sững cả người ra.

Nhưng tính khí cao ngạo như chim công của nàng đâu dễ bị tiếng bò rống (==)) của hắn đánh bại được chứ, nàng như chim công xòe đuôi nói “Tiên nam nhân, nhà ngươi có nhất thiết phải rống như bò điên không, có biết lỗ tai của bản cô nương sắp bị ngươi làm thủng”

“Người đâu, mau nhốt ả tiên nhân này vào ngục tối, chờ bốn vương xét xử sau”, hắn đen nửa mặt mà phân phó hai tên đại hán bắt giam nàng vào ngục tối

“Vương”, Yêu Cơ cả gan liền lên tiếng gọi, rồi quỳ xuống nói “Tiểu muội còn nhỏ, tri thức kém kính mong ngài lượng thứ, giờ cao đánh khê”

“Vương” Yêu Huyết cũng quỳ rập xuống xin hắn niệm tình.

“Nhị tỷ, thất muội không được quỳ trước hạng người như hắn, ta không cần, muốn chém muốn giết tùy ý người”, dù bị hai tên đại hán nắm giữ nhưng khẩu khí của nàng không thuyên giảm mà càng tăng âm lượng lên

“Ngũ muội/Ngũ tỷ” cả hai đồng thanh gọi nàng, nhúu mày ý chỉ kêu nàng cần thần lời nói

“Hai nàng đã nghe thấy chứ, nàng ta căn bản không cần hai nàng xin xỏ dùm nàng ta” Độc Cô Thất Tề lạnh nhạt nhếch mép hờ hững nói, vừa mới xa nhau có vài canh giờ sao hiện tại liền trở mặt không nhận người quen.

“Vương”, lần này là tất cả yêu nữ cùng quỳ xuống mong hắn lượng thứ “Không cần quỳ, muốn giết cứ giết hà tất phải tỏ ra quân tử như vậy, người căn bản là tiểu nhân”, nàng hung hăng nói, chỉ cần biết mọi người có lòng như vậy là được rồi, còn lại không cần thiết nữa, bất chợt nàng cảm thấy đau lòng? Vì sao vậy, vì sao nàng lại đau lòng?

“Hảo, nàng đã cầu xin bốn vương không lý nào bốn vương không làm theo ý chỉ của nàng, người đâu còn không lời nàng ta xuống”, Độc Cô Thất Tề ác nghiệt nói, nàng liền được họ giải xuống.

“Còn các nàng đứng lên đi, các nàng nên tôn trọng tôn chỉ của nàng ta” sau khi Yêu Hồn đi thì Độc Cô Thất Tề liền tặng cho các nàng một nụ cười điên đảo chứng sinh, trở lại bộ dạng hay cười hay nói của mình, vẫn phong lưu nhàn nhã mà trêu ghẹo các nữ nhân.

Yêu Huyết đổ lệ cho dù không cam tâm vẫn đứng lên, bắt chợt nàng sẩy chân, rất may Yêu Mỹ liền vươn tay đỡ nàng ta.

Ngũ tỷ vì sao tỷ lại ngu xuẩn như vậy, thiên đường có lối tỷ không đi liền bước xuống địa ngục? Chẳng phải tỷ đã nói sẽ cùng Tây Phong đại ca của tỷ đi ngoạn khắp nơi sao, vì sao...ô...ô...ô...

Toàn bộ hành động cùng cử chỉ của Yêu Huyết liền lọt vào cặp mắt bán nguyệt thâm thúy của hắn, hắn có một nhận xét đồng thời tán dương nàng, nhưng khi những lời nói trong thâm tâm của nàng đều lọt vào tai hắn thì hai mắt hắn sáng quắc lên, cả người nồng nặc mùi thuốc súng.

Thủy Liên không hiểu chuyện liền tưởng hắn vì giận chuyện của ả tiện nữ khi nãy mà sinh khí nên ông ọ nói “Vương, thỉnh ngài bớt giận, không bằng để thần thiếp trừng trị tiện nhân khi nãy rửa mối nhục cho ngài”

Tất cả mọi người chưa hết bình tâm lại liền nghe được câu nói của Thủy Liên ai cũng thầm cầu nguyện cho Yêu Hồn đợt hai, có ai không biết Thủy Liên dựa vào ân sủng của Độc Cô Thất Tề mà ngang tàn phách lối, làm càn, mắt chó xem thường người?

Không cần nhìn xa nhìn gần cũng biết nàng ta rất ác độc, những tỷ nữ theo hầu nàng ta chưa đến một hai tháng kẻ không mất tích vô cớ liền bị hủy dung nhan, tệ hơn nữa là bị chặt chân chặt tay...nghĩ tới đây ai cũng rùng cả mình.

Ba khắc [1] một khắc = 15 phút

90. Chương 90: Dứt Khoát

Hắn đang tức giận vì sao nàng muốn rời khỏi hắn? Nàng muốn rời xa hắn đến vậy để đến bên nam nhân khác mà nam nhân kia lại là...lại là...chết tiệt, nàng hảo tàn nhẫn, hảo vô tình, nàng dám đối xử với hắn như vậy?

Thật đáng hận, bắt chợt thâm tâm hắn liền nhói đau đến điếng người.

Nhưng khi hắn nghe lại rai những tâm sự của nữ nhân tại đại điện thì liền hoàn hồn, khi nãy hắn hoàn toàn không nghe lọt tai câu nào của Thủy Liên cả cho tới khi mọi suy nghĩ của các nữ nhân lọt vào tai hắn thì hắn liền nhẩn máy.

Mặt hắn đẹp dễ sáng sủa như vậy có chỗ nào giống ‘trư’ không?

Trừ phi hắn là hôn quân, nếu không hắn sẽ không giao nàng cho Thủy Liên đâu, lý do hắn tìm đến Thủy Liên là công phu trên giường của nàng ta thôi, còn lại hắn mới không quan tâm, cho đến hôm nay.... “Được rồi”

Thấy đại điện nháo nhào cả lên, tiếng bàn tán xôn xao thì hắn lên tiếng khiến ọi người liền trở về trạng thái im lặng, Thủy Liên vẫn như rắn nước không xương quăn quanh hắn không buông tha nói “Vương, ngài đã đồng ý?”

Bỏ qua câu nói của nàng hắn lạnh lùng tuyên bố “Từ nay bốn vương không cần các nàng hầu hạ nữa, các nàng có thể đi”

Bắt chợt đại điện chìm sâu vào cõi hư không, tất cả mọi người liền tro mắt ra, có kẻ ngoáy ngoáy tai sợ mình tai không sạch sẽ không nghe rõ, người thì nhéo nhéo má sợ mình đang nằm mộng.

“Vương, ngài không nhất thiết phải trêu đùa mọi người” dù mặt của Thủy Liên đã thất sắc tới trắng bệch, nhưng nàng vẫn gượng cười như không chuyện gì xảy ra, bình thản mà nói.

“Bốp, bốp”, nghe được tiếng vỗ tay của hắn các tỷ nữ thân cận của họ liền bước vào mỗi người đều cầm một khay trên tay cung kính về lại hướng chủ tử của mình cứ như có diễn tập trước vậy, hắn nói “Các nàng đã

đi theo hậu hạ ta bấy lâu, không có công cũng nên có thưởng vì vậy, các nàng có thể cùng với nô tỳ thiếp thân của các nàng rời khỏi đây ngoài ra số tiền kia đủ cho các nàng sống an nhàn, sung túc cả đời”

Ngay cả tỳ nữ thân cận của Thủy Liên liền có mặt, chứng tỏ Độc Cô Thất Tề không hề bỏ sót ai cả, Thủy Liên liền quỳ xuống, nín giữ chân hần nói “Vương, ngài đừng làm thế, ngài không thể làm thế”

Lã chã nước mắt, giọng nghẹn ngào tất cả nữ nhân liền hô oán lên mà cầu xin, nói thật ở đây được ăn uống thoải mái an nhàn, ăn xung mặc sướng không nói, về mặt tiền bạc căn bản không cần thiết, nhất là dung nhan cùng thân hình của Độc Cô Thất Tề liền khiến ọi nữ nhân cam tâm tình nguyện quỳ dưới chân hần. (==’ mọi người tự hiểu nha)

Nhếch mép lên “Người đâu, mau lôi họ đi”, hần lộ ra bộ dạng chán chường, thậm chí hờ hững, không hề để mắt tới những nữ nhân đang khóc lóc xin xỏ, dẫu sao người ta nói: ‘Nhất dạ phu thê, bách dạ ân’ dù không đau lòng nhưng ít ra cũng phải luyến tiếc, rất tiếc mọi người nghĩ sai rồi, hần có cá tánh giống Yêu Hồn về mặt ‘nhân tâm’ và ‘vô tình’.

Nhìn thấy Thủy Liên bình thường luôn tỏ ra cao ngạo như chim tước nay liền bị lôi đi trong bộ dạng thảm bại thì tất cả yêu nữ liền mát dạ cười thầm

Duy nhất chỉ có mỗi Yêu Huyết là bình thản, nàng căn bản không có trái tim, nàng không yêu –nam nhân, nàng chỉ yêu ‘máu’ thôi!

“Được rồi, còn các tiểu sư muội, các nàng đừng lo sư bá này rất độ lượng các nàng có thể lưu lại hoặc ra đi, Độc Cô thành luôn hoan nghênh các nàng, nếu như lưu lại tuyệt đối không được tới gần Đông Cung ngoại trừ ý chỉ của bốn vương”, nói xong hần liền biến mất trên hắc long tọa, để lại các yêu nữ đờ đẫn không hiểu gì cả???

“Này không lẽ Vương – hần ta không còn yêu nữ nhân”, lúc này ra xa khỏi Đông Cung –Yêu Sắc mới mạo muội nhận xét về con người của Độc Cô Thất Tề.

Yêu Nghiệt dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn lấy Yêu Sắc, nàng ta liền cúi đầu khép nép, Yêu Ái ve phẩy cây quạt nhỏ trong tay nói “Gần đây trào lưu luyến nam đang thịnh hành”

Nhăn mày cả bọn đều nghĩ không lý nào một mãnh nam dũng mãnh như Độc Cô Thất Tề lại yêu nam sủng hơn nữ nhân?

Mọi người liền lắc đầu xua tan đi hình ảnh ghê tởm xuất hiện trên đầu đi, Yêu My nhún nhún vai nhẹ nhàng nói “Hay là Vương – ngài chuyển qua ăn chay?”

Mọi người liền lộ diện ra khuôn mặt khinh bỉ đầu óc của Yêu My, nàng liền phản bác “Gì chứ, ăn nhiều thịt cũng có lúc ngán ngẩm đổi sang ăn chay thôi!”

Đúng, không loại trừ khả năng này, đến đây thì Yêu Nghiệt yên tâm thở phào nhẹ nhõm, hy vọng Độc Cô Thất Tề sau khi ‘tu tâm dưỡng tánh’ sẽ ngo ngoài đến nàng, bất chi bất giác khóe môi liền hiện lên một hình cong hoàn mỹ tuyệt sắc.

“Hay là hần chỉ độc sủng duy nhất một người?” không xem sắc mặt của Yêu Nghiệt, Yêu Cơ lăm bắm nói, dù nói nhỏ nhưng cũng đủ cho các yêu nữ nghe hết, Yêu Sắc kinh hô lên “Không thể nào”

Yêu Cơ hừ lạnh, cười mỉa nói “Hần đời nào mà chịu ăn chay” nói tới đây thì Yêu Cơ mới để ý tới sắc mặt của Yêu Nghiệt, nàng liền giật mình nói “Cũng có thể...”

“Được rồi”, Yêu Nghiệt rống lên rồi dậm chân đi mất dạng từ hồi quen biết Độc Cô Thất Tề thì Yêu Nghiệt hoàn toàn thay đổi, không những thái độ hành động mà bản tính cũng thay đổi, hầu hết mọi hành động cử chỉ của Độc Cô Thất Tề đều khiến nàng bận tâm đến.

Nàng thề rằng ai phản bội nàng đều phải chết không ngoại trừ các tỷ muội trong giáo phái, nên họ đều rất an phận thủ thường mặc dầu ai cũng có ý với Độc Cô Thất Tề nhưng cũng không dám lên ăn vụng sau lưng nàng cả.

“Hừ, chẳng qua chỉ là một nam nhân”, Yêu Huyết khinh bỉ nói ra liền nhận được ánh mắt hung tợn như độc phụ của Yêu My bắn tới, nàng liền cúi kính xoay người đi: ‘Quân tử không chấp kẻ vô tri’, đều quan trọng

và cần thiết của nàng hiện giờ là cứu lấy Yêu Hồn.

.....

Nàng không thích hấn trắng hoa hay có nhiều nữ nhân, được, hấn đồng ý với nàng, liền đuổi hết những nữ nhân hầu hạ hấn mấy năm qua đi hết không thương tiếc, chỉ sướng hạnh nàng.

Còn các tỷ muội của nàng thì hấn không bận tâm đến, căn bản nàng ngu xuẩn không hề biết ngoại trừ cái tiểu cô nương kia thì không ai là thật tâm với nàng cả, họ đều là những nữ nhân mưu mô, giả dối, tràn đầy mưu kế cùng âm hiểm.

Bất quá khi này hấn đấu khẩu với nàng, giam giữ nàng, vì không muốn nàng chứng kiến cảnh khóc lóc ỷ oĩ của các nữ nhân kia, mặc khác cũng không để nàng thấy được khuôn mặt lạnh lùng của hấn, hấn đã thực hiện lời hứa thì không nhất thiết phải đi khoe công cán, kể lể với nàng!

Nếu làm thế thì nàng sẽ ôn nhu, dịu dàng đầm ấm, chịu làm hiền thê của hấn thì hoàn toàn sai lầm!

Nàng còn khinh thường vào mặt hấn nữa thậm chí xỉ vả hấn, hấn quá rõ tâm tư của tiểu dã miêu cương ngạnh đó rồi, thay vì cho nàng một kinh hỷ thì nên im lặng tìm cách dỗ ngọt nàng tốt hơn.

91. Chương 91: Yêu Nhau Như Chim Liền Cánh

“Đồ nam nhân thói, xú nam nhân”, trong tù ngục tối tăm có một giọng nói thống hận cực điểm vang lên, cứ nói đi nói lại vài câu này, đủ biết kẻ rửa ‘tên nam nhân thói’ là người ngoan độc, cương ngạnh cỡ nào.

“Tiện nhân, im miệng đi”, đến cả lính canh ngục như hấn cũng phải bực mình vì nàng cứ lải nhải suốt ngày, kể mà bị đi vào đây không chết cũng vô dụng, căn bản không cần phải nín nhịn nên hấn cả gan quát to.

Đang đi thông dong thì liền bị trượt chân, rất may kẻ này kinh công siêu phàm nên có thể chống đỡ tay vào bức tường kịp thời tránh khỏi cảnh ôm lấy đất mẹ linh thiên.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn tên lính canh ngục trướng thối, rồi tự cuộn mình nằm sấp xuống như con mèo nhỏ đang run rẩy, aizz, bộ dạng cực kỳ thảm thương.

Chỉ một cái liếc mắt thôi, hai bên đại hán liền biết ứng xử, nhanh tay bịch miệng của tên lính kia thừa cơ lôi hấn đi xử lý, bất kỳ ai cũng không được xúc phạm người của hấn, đặc biệt là nàng, chỉ có hấn mới có tư cách gọi nàng là ‘tiện nhân’ ngoài ra kẻ nào làm trái lệnh đều – sát. (Sát = giết)

Lại còn làm hấn xém té và mất mặt, tội hấn càng đáng chết, hừ, thấy được hấn đại giá quanh lâm các lính canh ngục khác liền chật vật quỳ xuống như hấn lại phát tay nói “Im lặng”, nên họ chỉ biết nghe lời thôi, đã thấy thủ đoạn làm việc của hấn sao mà không khiếp sợ?

“xột, xoạc, rắc, kết”, nhiều tiếng động ồn ào quấy rối giấc ngủ của nàng, nhưng nàng làm sao mà không nhận ra có tiếng bước chân đang tiến tới chứ, liệu mình vượt người dậy.

Vừa đặt chân vào thì hấn nhẵn mày nhìn bộ dạng bi thảm của nàng, làm như hấn ngược đãi hành hạ nàng không bằng?

Mà nàng co rúm như chú mèo mắc mưa tội nghiệp, lòng hấn co quặn lại, liền vươn tay muốn ôm lấy nàng, nào ngờ chưa kịp làm gì nàng lại cho hấn một kinh hỷ..... “Buông!”

Đôi mắt vốn long lanh nước, nay trong đồng tử chỉ chứa đựng ‘thâm thù đại hận’ mà trừng mắt nhìn lấy hấn, hấn nhớn môi cười giả hoạt “Nếu nàng đói bụng, ta có thể ân chuẩn kêu ngự trù nấu ăn cho nàng”

“Grừ”, hung hăng rầm một tiếng, răng ngọc nàng liền bám chặt lấy cánh tay của hấn, mặc giá cò kè trên đôi tay sắt chấu của hấn không có ý định buông tha ‘miếng mồi ngon’ trước mặt.

Nàng thầm nhủ nếu để nàng thêm một lần ‘tái kiến’ hấn, thì nàng sẽ cắn chết hấn cho bỏ ghét!

“Nàng tuổi đã không còn nhỏ, không thể nào mà bị quáng gà sớm như vậy” bị đau không thành vấn đề hấn nhin, nhưng mà nàng tự hành thân thì hấn đau lòng nha, cho nên hấn lại dùng kế kích tướng hy vọng nàng cần cầu

Cánh mũi phồng lên phì phò, dù hấn kích nàng, nàng mặc xác hấn, vẫn cứ ngậm lấy ‘mồi ngon’ trước mặt, là hấn tự dâng mình lên miệng hồ ly, tội tình buông tha cho tên trướng thối như hấn, hừ, đáng giận, đáng giận.

“Aiz”, hấn thở dài, làm bộ làm tịch nói “Xem ra sau này về già nàng liền phải giống như mấy bà cụ lụ khụ húp cháu không còn hàm răng...” chưa nói hết câu hấn thấy nàng liền buông tay hấn ra.

Nha! Mất mặt là không sao, nhưng vấn đề liên quan tới nhan sắc mới là quan trọng nha, mất nó nàng làm sao kiếm sống?

Nên đã trướng kế kích tướng của Độc Cô Chính Vương lúc nào không hay, hấn tự cười khổ, thừa cơ hội hấn liền ôm lấy thân thể nàng biến mất trong không trung

Cứ thế mà thời gian đã trôi qua một năm trong một năm qua cả hai cứ như chó với mèo cắn xé lẫn nhau, kỳ phùng địch thủ, mặc dù ‘nàng’ sớm thương yêu đối phương do ‘củi gần lửa lâu ngày cũng bén’

Và cũng do một phần hấn cực vô lại có tâm tư y hệt nàng, hai người là cùng một loại người nên cực kỳ hiểu ý tứ của đối phương.

Cho đến nam thứ hai nàng liền hạ sanh ra một tiểu nữ hài và đặt tên cho nó ‘Độc Cô Trác Nhi’, hiện tại dù đã có hài tử đầu lòng nhưng vẫn không ai chịu thua ai, thỉnh thoảng thì đấu võ mồm với nhau, cứ như thể đây chính là thú chơi tao nhã của họ.

Ta chứng kiến hết mọi chuyện thì liền cười tới nước mắt cũng chảy ra, cười hì hục, thiên, có đôi tình nhân nào giống họ không? Không hề hành động ân ái giống như các cặp tình nhân khác, mặc dầu say đắm đối phương nhưng họ vẫn không hề diễn ra cảnh ‘nổi da gà’ kia, họ thật khôi hài.

Giờ ta mới biết tính tình kỳ quái của ta là do Tư Mã Linh Nhi di truyền đây mà, aiz, vì sao Độc Cô Thất Tề lạnh lùng, mang hơi thở quý tộc bấy nhiêu thì ta lại ngược lại bấy nhiêu?...ách, phải rồi ta quên mất rằng, ta là ...con của Âu Nhã Vũ.....!!!

Nhìn xem tỷ tỷ ta....ách, phải nói là tỷ tỷ của khối thân thể này thật là đẹp, thông thường các hài tử khác sinh ra nhăn nhó như con khỉ vậy, nhưng mà ‘Độc Cô Trác Nhi’ thì ngược lại, tròn vo, mập mập, khi nhắm mắt lại cứ như một tiểu thiên xứ đang ngáy ngủ, lúc nhập nhèm tỉnh lại thì lộ ra đôi mắt to tròn xinh xắn và khả ái a.

Thiên, yêu chết cái hài tử này quá, sau này ta và Hạo liệu có....di, ta nghĩ đi đâu vậy...thôi quên đi, nhưng mà ta không biết lý do gì họ ân ái như vậy sao lại cách xa, vậy cuối cùng vì sao Tư Mã Linh Nhi đến với Âu Nhã Vũ hạ sanh ta....?

Không phải họ yêu nhau tựa như chim liền cánh sao?

92. Chương 92: Bị Hại

ột chú ngựa ô bờm nâu to lớn, uy nghiêm đang phi như vũ bão trên đường, trên thân ngựa xuất hiện bóng dáng của một tiểu cô nương, về phần nhan sắc thì khối hời đương nhiên là tuyệt mỹ rồi, ngay cả dáng vẻ khi cưỡi ngựa cũng khiến cho kẻ khác say đắm.

Khi tới tửu lâu , thân ảnh kiều mỹ liền nhảy xuống ngựa, đưa dây cương cho tiểu nhị, thấy được khuôn mặt đẹp tựa tiên tử kia lão bàn liền cười như nhật được tiền “Tiểu Linh, lâu quá không gặp người rồi, 2 năm nay đi du ngoạn liền quên cả bạn như ta?”

“Ách, An lão bản nói vậy là sai rồi nha, dù có đi nhưng vẫn nhớ đến rượu ‘Tử Nguyệt Túy’ của ông đó”, Yêu Hồn phúng phính môi cười nói, nàng với lão bản ở đây quen thân từ sớm vì nàng cùng các tỷ muội thường xuyên ủng hộ quán, vả lại họ không biết mặt thật của nàng, chỉ biết các nàng thích du ngoạn khắp nơi thôi.

“Hảo, họ đang ở phòng ‘Thiên 3’ [1] chờ người” An lão bản hớn hở nói, liền dẫn nàng lên phòng, vừa bước cửa vào nàng nở nụ cười tươi rói “Các tỷ, khỏe” dù vậy nàng vẫn thập phần chột dạ.

“Ân, ngũ muội, nào lại đây ngồi”, Yêu Nghiệt đáp lại lời nói của nàng, đồng dạng nở ra nụ cười sáng lạn vô cùng thân thiện kéo nàng ngồi xuống ghế.

Đối diện với các tỷ muội nàng liền cảm thấy thập phần hồi hộp có vài phần quý dị nhưng mà nàng vẫn không tìm ra là kỳ quái ở chỗ nào?

“Ngô, ngũ muội, dạo này ngũ muội đến nơi du ngoạn”, Yêu Sắc cười híp đôi mắt, một mặt rót rượu một mặt tươi cười hỏi

Tiếp nhận rượu, nàng liền nâng ly kính các tỷ rồi nhàn nhạt nói “Ân, muội đã đến trung thổ bị cảnh sắc nơi đó hấp dẫn liền một đi đến tận 2 năm”

Aiz, nói ra câu này nàng thập phần áy náy, vì đã làm ra chuyện có lỗi với họ, nàng chỉ biết nói dối họ là đi du ngoạn, thật chất nàng vẫn sống trong Độc Cô thành với Độc Cô Thất Tề.

“Phải không”, khác xa với nụ cười tươi rói khi nãy là khẩu khí cực kỳ ngoan độc, cùng khuôn mặt đã biến dạng, thập phần xấu xí lộ diện.

“Đại tỷ...tỷ...” nhất thời nàng á khẩu, trơ mắt nhìn lấy Yêu Nghiệt biến đổi theo thời tiết mà sợ hãi, nàng chưa từng diện kiến qua khuôn mặt của Yêu Nghiệt lúc này, bỗng nhiên nàng cảm thấy đầu óc choáng váng nhưng vẫn nhìn lấy họ.

“Đồ giảo hoạt, nói dối không biết ngưng”, trơ mắt Yêu Mỹ liền đá gãy chiếc ghế của Yêu Hồn, khiến cho thân ảnh như bùn nhão của nàng ngã nhào xuống đất, nhưng nàng vẫn nhìn họ

Chẳng lẽ họ đã biết hết?

“Phải, nếu không phải ta tận mắt thấy nhà người ân ân ái ái với hần trong Đông cung ta vẫn không tin được người ăn lén sau lưng bọn ta”, Yêu Nghiệt ác độc nắm chặt cằm nàng mà nói.

Nàng từng nói qua, kẻ nào ăn vụng sau lưng nàng liền nghiêm trị theo quy luật của giáo phái, cho dù là hài tử của sư phụ cũng tuyệt không có ngoại lệ.

“Tỷ...hà...tất...phải...làm...thế...” dù bị bóp chặt khiến cằm nàng nhói đau sinh ra giọng nói đứt quãng cộng thêm độc được phát tác khiến nàng thở dốc càng lúc càng khó chịu, như thế nào mà đoán không ra đại tỷ cùng mọi người *** hại nàng chứ?

“Là do người tự chuốc lấy, người có từng xem bọn là tỷ muội không hả” Yêu Sắc thâm độc nói hung hăng tát cho nàng một bạt tay ‘Bốp’.

Khóe môi nàng liền đau rát bắt giắc đã xuất hiện lên vết máu, nhưng nàng không thể hét lên được, nàng đang đau khổ, nàng sớm đoán trước hay là nàng không dự đoán được thủ đoạn tàn độc của họ? Ngay cả tình tỷ muội cũng không buông tha?

Bất chợt nàng ngã nhào xuống, bất tỉnh nhân sự, Yêu Ái liền đập thêm một cú vào lưng của nàng nói “Xú tiện nhân”

.....

“Vì sao nhị tỷ lại lâu như thế”, ngồi trong phòng Yêu Mỹ sốt ruột hỏi, Yêu Ái liền phụ họa “Chẳng lẽ nhị tỷ tính làm phản đi mật báo cho ‘hần’ ta?”

Mím chặt môi Yêu Nghiệt đứng phắt lên, bất chợt phòng được bật ra mang theo thân ảnh của Yêu Cơ cùng gói ‘bánh tét’ vác trên bả vai, Yêu Cơ cười nhạt nói “Như thế nào, chẳng phải ta đã về sao”

“Hừ, xem ra tỷ còn có lương tâm”, chột dạ, nhưng Yêu Ái vẫn vờ hung hăng nói, liền muốn mở bọc ra khám xét thì Yêu Cơ nói “Không tin tỷ, mau chóng giải quyết nàng ta, nếu để Độc Cô Chính Vương kịp thời giải cứu thì nguy”

Nói tới đây sắc mặt ai cũng tối sầm, Yêu Cơ liền tùy tiện quăng gói ‘bánh tét’ lớn lên giường rồi chằm lên một ngọn đèn còn được gọi là thuốc kích dục, cũng được coi là xuân dược, cả bọn liền lui xuống.

Không, không, hãy đưa ta đi đi, ta không muốn xem cảnh này, đưa ta đi đi, bất chợt linh hồn Hoàng Bá Dạ Sương liền được mang đi, vẫn như nơi cũ nhưng mà từ sắc trời tối om nay đã có tia nắng đầu tiên chiếu chói lọi vào phòng.

Không, không, nàng khóc thảm thiết, bọn họ căn bản không phải người, vì sao có thể đối xử với nhau như thế, sao có chà đạp thân thể kẻ khác như vậy? Không, thật là bất nhân, là cầm thú, ô...ô...ô....bỏ mặc chuyện Hoàng Bá Dạ Sương khóc lóc thảm thiết....mọi chuyện vẫn cứ diễn như theo kịch bản....

“Ưm”, ngậm nga vài câu, một bàn tay trắng nõn vươn tới ôm lấy vòm ngực cường tráng màu đồng, cứ như thường lệ mỗi buổi sáng nàng rất hay làm nũng với hắn.

“Rầm” bất chợt cửa phòng bị đá tung ra khiến hai thân ảnh trên giường nhú mảy, xuất hiện theo sau là rất nhiều thân ảnh đến góp vui

“Tiện nhân”, chưa kịp phản ứng, nàng vươn người dậy liền bị một cú bạt tai thật thô bạo “Bốp”, “Á”, chỉ kịp la lên, rồi ngã xuống, đầu óc nàng choáng váng, chóng mặt hoa mắt, chẳng những tai ù ù mà còn đau má, khắp người đều đau râm ran.

Độc Cô Thất Tề hai mắt liền bốc hỏa, sau khi đánh cho Yêu Hồn một bạt tai mạnh mẽ liền đi tới đánh chết gian phu, may kiếm của nam nhân trên giường nhắm lại, theo phản ứng của kẻ học võ liền vớ tay túm chặt miếng vải che đi bộ vị cấm các thanh thiếu niên nhìn rồi giao chiến với Độc Cô Thất Tề

“Uy, ta bị oan”, lên tiếng phản bác khi thấy cửu nhân của mình khá là mạnh, không phải, phải nói là ‘mạnh như trâu’ vậy, hắn căn bản không phải là đối thủ tên hắc lãnh diện nam nhân này!

“Câm miệng”, Độc Cô Thất Tề bị che mù con mắt, rống lên một cách thô bạo liền trường một trường vào bả vai của ‘gian phu’ trước mặt, khiến ‘gian phu’ ngã xuống, ho ra một ngụm máu

“Muội giúp chàng”/ “Xoẹt”, trường kiếm rút khỏi vỏ, Yêu Nghiệt nói xong liền xông lên mang đầy thối hận với tên nam nhân có dung nhan ‘khôi ngô tuấn tú’.

Đau đớn khắp toàn thân, hắn – Âu Nhã Vỹ chỉ có thể trơ mắt nhìn binh khí vô tình lạnh lẽo đâm vào yết hầu hắn, đột nhiên từ đầu xuất hiện các sợi vải bao trùm hắn lại, những vải tơ này thượng hạng quý hiếm vô cùng kiếm chém cũng không đứt mẻ miếng nào “Chết tiệt”, Yêu Nghiệt hồng lên, nhìn xem kẻ nào dám phá đám đại sự của nàng.

Độc Cô Thất Tề vung ống tay áo đánh đổ cả bức tường yếu ớt chen chắn đi tầm nhìn của hắn, Tây Phong Âu xuất hiện, vội rút lại *** tơ của mình, quất mạnh vào các tảng đá vô tình rơi xuống mặt đất, liền phi thân lên hồng cứ đi hai thân ảnh chặt vật khổng lồ bên trong.

“Mơ tưởng”, Độc Cô Thất Tề rầm nhẹ, một chương cắt đứt hết các sợi tơ tầm thượng hạng, đảo người Tây Phong Âu liền thành công mang Âu Nhã Vỹ đi

Thật ra ông không thể lo nổi bản thân đừng nói là cứu muội muội kết nghĩa của mình, nhưng ông đều đoán ra, không vội! Nên chỉ cứu lấy Âu Nhã Vỹ, chúng yêu nữ vội phi thân xuống bắt lấy kẻ đang ôm ‘gian phu’ tháo chạy

Độc Cô Thất Tề mím chặt môi liền lôi kéo thân ảnh trần trụi mang theo nhiều ký ấn hạ lạc trên thân thể mềm mại độc nhất chỉ mình hắn thưởng thức này đã bị kẻ khác vấy bẩn, khiến hắn thối hận trời, thối hận đất, liền biến mất trở về Độc Cô thành xét xử sau.

Thiên 3 [1] Sổ phòng, hùi xưa hay đặt như thế lắm >

93. Chương 93: Sống Chết Tùy Ý Trời

“Bóp”, một bàn tay lạnh lẽo lướt tới mặt của Yêu Cơ lạnh lùng ký hạ xuống gò má trắng trẻo mịn màng, ngay lại tức hiện lên năm vết hằn đỏ của các đốt xương tay, Yêu Cơ bịch má lại, khóe môi xuất hiện chút tơ máu.

“Ngay cả muội cũng phản tở” Yêu Nghiệt đau lòng không kể siết, hết người này đến người khác đều phản nàng cả, đáng hận, đáng hận

“Muội không có ý đó...là do đêm qua...muội bất cẩn...sắc trời...tối như mực...căn bản muội...không thể nhìn thấy...thân ảnh hay...khuôn mặt của...nam nhân xa lạ đó”, do miệng Yêu Cơ bị rách, dù đau đớn nhưng nàng vẫn biện lý do tự giải cứu cho bản thân nàng.

“Phải không”, Yêu Nghiệt cay độc rặn hỏi, liền nói “Không lý nào mà muội không nhìn thấy được, trừ phi muội là cố ý”

“Không”, lắc đầu Yêu Cơ cúi đầu khóc lóc giọt ngắn giọt dài, Yêu Cơ là người luôn trung thành với Yêu Nghiệt, là một nhị tỷ khiến ai ai cũng phải khuất phục kính nể, nên Yêu Sắc im lặng này giờ liền lên tiếng “Đại tỷ, xin tỷ niệm tình nhị tỷ có công với chúng ta liền bỏ qua, vả lại xú tiện nhân kia cũng bị ‘bất gian’ tại trận chắc chắn chết cũng không xong sống cũng không được”

“Phải đó”, không đợi Yêu Nghiệt nói, Yêu Mỹ cũng quỳ xuống cầu xin cho Yêu Cơ, Yêu Ái cũng nói “Đại tỷ mặc kệ nhị tỷ cố ý hay vô ý nhưng cũng khiến cho tiện nhân kia thân tàn danh liệt”

Yêu Nghiệt dù khí giận ngất trời nhưng vẫn rất thương các tiểu muội muội của mình cố gắng nuốt trôi cục tức này nàng liền nói “Được rồi”

“Đa tạ, đa tạ đại tỷ”, Yêu Cơ lên tiếng vui mừng nói, dù miệng nàng đau đớn vô cùng những vẫn ráng nở lên nụ cười

Yêu Nghiệt hừ lạnh, rồi trừng mắt nhìn Yêu Cơ sau đó liền xoay người ra đi, các tiểu muội của Yêu Cơ ra vẻ đồng tình nổi gót theo Yêu Nghiệt.

Đứng dậy, Yêu Cơ lau đi vệt máu ở khóe môi, cắn chặt môi, thật ra đêm qua là nàng cố ý sắp đặt như vậy, khi quanh quần khắp đều xuất hiện nhiều xú nam nhân, nhưng nàng vẫn không nhả tâm theo lệnh của đại tỷ.

Rất may mắn trong lúc nàng bối rối không biết phải kiếm đâu một suất nam nhân đây, thì xuất hiện trên mái ngói là một thân ảnh cao to, thon dài dáng dấp rất được không lý nào khuôn mặt lại tẻ như vậy!

Thấy hắn ta đang rình mò trên mái nhà đáng vẻ chuyên nghiệp như một ‘tiểu thâu’ thì nàng cắn răng làm liều liền đánh đổ thân ảnh kia, rồi công hấn về, rất may nàng nói dối để phân tán sự chú ý của các tỷ muội mới có thể giúp cho ngũ muội lần cuối cùng.

Linh nhi đây chính là lần cuối cùng Diệc Nhã Hy này giúp muội, từ nay coi như chúng ta đoạn tuyệt tình tỷ muội, vì muội đã làm sai quy tắc trong giáo phái, phải chịu đựng quy củ giáo phái tùy ý phán xử, muội đã sai khi chỉ vì một nam nhân mà đánh mất lòng của các tỷ muội.

Linh nhi có lẽ đây là lần cuối Hy tỷ gọi muội như thế, coi như tỷ đã trả ân tình của sư phụ giáo đường bao năm qua uội, hãy cố sống nhé!

Từ vạt áo của Yêu Cơ xuất hiện lên một chiếc khăn hồng có bông hoa mẫu đơn đang nở rộ một cách mỹ lệ, Yêu Hồn tự tay thiêu thêu đêm dâng tặng cho Yêu Cơ nhân ngày thọ thần của Yêu Cơ tròn 18 tuổi, nàng cao hứng tới nỗi dất Yêu Hồn tới Phương Gia Trang ăn quà vặt, nhớ lại khi đó, khóe môi lại nở ra nụ cười hạnh phúc

Năm đó Yêu Cơ cùng tất cả mọi người chỉ là những tiểu thiếu nữ vui vẻ phấn khởi không hề biết chuyện đời, vui vui vẻ, khi ngẫm lại bất chợt giọt nước mắt tích tụ đã lâu từ hốc mắt chảy xuống.

Tay mang theo khăn thiêu của Yêu Hồn giờ lên bất chợt thả ra, để khăn tay của Yêu Hồn lấp lửng theo ngọn gió, từ nay số phận của Yêu Hồn cũng giống với khăn tay này pháp phối pháp phòng giữa ranh giới

‘sống’ và ‘chết’, sau này sống hay chết thì phải tùy thuộc vào duyên số, thở dài, Yêu Cơ liền xoay mình ra đi, nới gót về lại với các tỷ muội của nàng....

Mở mắt ra Yêu Hồn vẫn không tin chuyện xảy ra mấy hôm trước cứ như một ác mộng, nàng bị chính các tỷ muội của mình đánh thuốc mê, uống xuân dược thúc tình giao hoan với nam tử khác, đây gọi là xử theo quy củ của môn phái.

Lẽ nào mẫu thân kiêm sư phụ của nàng lại ra loại quy định tàn độc như vậy sao!

Không, đây hoàn toàn là ác mộng, là ác mộng “AAAAA”, nàng hét lên, ôm lấy đầu, co rúm một cách khổ sở đau thấu xương, không gì tàn độc hơn là bị chính tỷ muội *** hại tới bán đứng cả

Sau một hồi đau khổ quằn quại nàng liền vươn người đứng dậy, nhất quyết tìm lấy Độc Cô Chính Vương để giải thích, chuyện quan trọng bây giờ chính là ‘giải thích’, ừ, nàng không hề ‘Hong hạnh xuất tường’, phải, bây giờ chỉ còn có chỗ dựa là Độc Cô Chính Vương

Lén lút ra khỏi phòng nàng liền tiến thẳng đi tìm khắp nơi bất chợt nghe thấy tiếng bước chân cùng giọng nói thì liền nép người vào cây cột, hai tiểu cung nữ xuất hiện mang theo sự than thở

“Thật tội nghiệp cho phu nhân, cứ tưởng họ là đôi tiên lữ cơ đấy”, nàng nhận ra đó chính là A Cúc nha hoàn thiếp thân của Độc Cô Chính Vương, kế bên chính là A Hỷ cũng là nha hoàn thân cận của hần.

A Hỷ lắc đầu thở dài nói “Phu nhân không trong sạch liền tìm tới đại cô nương, ừ, xem ra phu nhân quả thật rất đáng thương”

Cái gì? Nàng có phải nghe lầm không? Có ai nói cho nàng biết chuyện nàng nghe thấy có phải là sự thật không?

“Suyt, im lặng, tai vách mạch gần” A Cúc liền đưa tay cái lên miệng ý chỉ A Hỷ cẩn thận cái miệng nhỏ của mình, A Hỷ thở phà ra nói “Thì đã sao, Vương, ngài thật quá đáng, suốt ngày chỉ biết ở ôn tuyền ôm lấy kẻ xấu xa kia...”

Bất chợt A Cúc bịch miệng nàng ta lại không cho nàng ta xuất khẩu ngôn cuồng loạn xa, mặc dù đang vùng vẫy như cá chết sau một hồi kháng định A Hỷ đã im lặng thì A Cúc liền buông tay, rồi thì thảo to nhỏ với A Hỷ khi thấy A hỷ đã bình tĩnh hơn nhiều.

Chân nàng mềm nhũn ra, đứng không vững, nuốt lấy nước miếng, cả người đều run rẩy như cây sậy không tin, phải, không tin, nàng liền chạy đến ôn tuyền, bất chợt những thanh âm bên trong truyền ra khiến cõi lòng nàng tan nát

Nhưng nàng phải chứng kiến, vì nguyên tắc của nàng là phải tìm ra ‘chân tướng’, phải tin tưởng, phải tin tưởng....

“A...a..Vương...hảo...xấu”, tiếng rên rỉ thập phần dâm đẳng lại kiều mỹ đủ biết thân thể phía dưới nam nhân có bao nhiêu phóng đảng, cùng khoái trá

Hần không nói gì cả chỉ biết kiểm thân thể của Yêu Nghiệt phát tiết, vì nữ nhân căn bản là ngu xuẩn tự dâng người lên cho hần, thân là một nam nhân bỏ qua thì có lỗi với bản thân quá đi

Vả lại hần phải phá hư tấm thân này vì nàng ta đã phá hủy cuộc đời của hần những suy nghĩ của nữ nhân này khi đến thông báo cho hần hoàn toàn bị hần nhìn thấy, chính tiện nhân này phá hủy hạnh phúc của hần, tự tay hần sẽ phá hủy tất cả mọi thứ của Yêu Nghiệp, thấy được nàng ta phóng đảng có bao nhiêu sung sướng thì hần càng khoái trí, tùy tiện dâm dục, căn bản không để ý đến thân ảnh đang lấp ló phía sau.

94. Chương 94: Đánh Mất Niềm Tin

Mọi hy vọng của Yêu Hồn đặt trên người Độc Cô Thất Tề liền tan nát vỡ vụn như mảnh pha lê, đôi mắt nàng vô hồn, thần trí sâu xa, nàng rất thất thời rời khỏi nơi đau lòng này để thành toàn cho đôi tiện nam tiện nữ bên trong.

Bước trở lại phòng, không suy nghĩ gì cả liền mang theo Độc Cô Trắc Nhi ra đi, nhưng võ công thấp kém khiến nàng khó lòng lọt qua ải lính canh cửa thành, đang phân vân không biết phải làm sao “Bộp”, một bàn tay đặt trên vai của Yêu Hồn một cách bất ngờ.

Nàng kinh hách tới độ muốn la lên khi có người tiến gần mà nàng không phát hiện ra, rất may một bàn tay nhỏ bé bịch lấy miệng của nàng nuốt hết toàn bộ tiếng hét chói tai kia nàng liền thở phào khi thấy được khuôn mặt quen thuộc kia.

Không dám cười với Yêu Hồn, Yêu Huyết chỉ lạnh lùng nói “Đây là hành lý tỷ mang theo dọc đường, ở bên trái có một chú ngựa, còn các lính canh hãy để muối xử lý, hãy cố sống sót đừng phụ tấm thân tình của muối dành cho tỷ, đây là lần cuối cùng muối giúp tỷ, từ nay không ai nợ ai”

Nghe được câu nói này giọt nước mắt như trân châu tuôn xuống, phải, nàng không còn tư cách làm yêu nữ không có tư cách nữa, gật đầu nàng liền làm theo lệnh, sau khi cười lên chú ngựa liền thúc ra khỏi cổng thành một cách an toàn, xoay đầu lại nàng nói “Bảo trọng”

Sau khi khẳng định Yêu Hồn đã đi xa Yêu Huyết mới dám khóc, hôm đó khi nàng biết được mọi chuyện đã quá muộn, vì các tỷ tỷ biết nàng là người luôn ‘mật báo’ cho ngũ tỷ, nên họ liền hạ được đánh xiù nàng, khiến cho nàng không kịp đi cứu ngũ tỷ.

Là nàng có lỗi, nàng hận các tỷ tỷ đồng thời nàng cũng hận ngũ tỷ, nàng không cách nào tha thứ cho cả hai, về tình nàng chán ghét họ vì ‘tình ái’ mà tàn sát lẫn nhau, về lý nàng nên giúp ngũ tỷ, vì trên đời này ngoại trừ nàng ra thì ngũ tỷ hoàn toàn không còn người thân nữa rồi.

Ấn! Bảo trọng, bỏ lại câu suy nghĩ Yêu Huyết liền xoay người quay về thành và chịu tội, sau đêm nay muối – Ngự Mã Yến sẽ không biết số phận ‘sống’ hay ‘chết’ của mình, chỉ cầu mong tỷ – Tư Mã Linh Nhi, tai qua nạn khỏi, hãy cố sống sót đừng phụ tấm thân tình của muối dành cho tỷ.

>

Câu nói này luôn quanh quẩn bên tai của Yêu Hồn, một tay ôm lấy Độc Cô Trắc Nhi, một tay nàng thúc ngựa chạy như tên lửa phi ra khỏi núi Hắc Phong liền tiến thẳng về phía Tây, nơi đó là nơi ẩn cư của đại ca, chỉ còn mỗi đại ca thôi, đừng phản bội muối như hần – Độc Cô Thất Tề.

Đường còn dài, một thiếu phụ thì làm sao đi nổi con đường dài mệnh mong như vậy huống hồ là đứa con nít, bão cát càng nổi lên cuộn cuộn muốn nhấn chìm hai người một ngựa, những cơn lốc xóay mang theo bão cát như muốn xùm bá đại mạc càn quét bừa bãi.

Cả thân mình đều bị vùi lấp trong lớp cát trắng chừng như không thể sống sót qua khỏi hôm nay, bất chợt một đạo lực mạnh xuất hiện ở cổ tay kéo lê cả thân ảnh bị vùi lấp lên, tất cả mọi việc còn lại chỉ là một mảnh hư không.

“Bầm...bầm...Vương...” từ bên ngoài có tiếng run sợ của một tỷ nữ vọng tới gián đoạn không khí bên trong, vươn người lên hần nói “Nói”

Nuốt nước miếng, cả người run rẩy nói “Phu...phu...ách”, chưa kịp nói hết câu Độc Cô Thất Tề đã xuất hiện bóp chặt lấy cổ của A Cúc “Nói”

“Phu nhân đã mất tích”, một hơi tuôn hết ra, A Cúc liền bị Độc Cô Thất Tề mạnh bạo hất xuống đất “Chết tiệt”, hần hồng lên

Xem ra trời cũng giúp cho nàng, Yêu Nghiệt nghĩ thầm trong lòng, bất chợt nở lên nụ cười hoàn mỹ.

Quần khăn lên người, Độc Cô Thất Tề liền quay về phòng, ngay cả bóng dáng của con hần cũng không thấy đâu “Yêu Hồn”, hần hét lên, màn đêm tịch mịch đã bị tiếng rống giận dữ như một quái thú phá vỡ khiến người nghe thấy cũng run sợ.....

“Xem ra hần đã phát hiện ra”, thanh âm khàn khàn già nua vang lên “Ta biết lão nhất định có cách mà”, một giọng nói trầm thấp của một nam nhân đáp trả.

Tây Phong Âu cười nhạt “Người quá coi trọng ta”, nở lên nụ cười tự tin Âu Nhã Vỹ nói “Đừng tự hạ thấp bản thân mình”

Bất chợt cả hai người liền cười sảng khoái một chập.....trong lúc mơ hồ Yêu Hồn nghe thấy hai tiếng nói nói cười cười của hai nam nhân, một giọng nói rất quen thuộc khiến nàng ấm lòng, còn lại thì hoàn toàn xa lạ nhưng hình như đã nghe qua ở đâu đó....quá mệt mỏi nàng liền nhắm mắt buông xuôi mọi chuyện.

“Lão xem, tiểu hài tử này thật sự rất khả ái đến động lòng người”, hai mắt Âu Nhã Vỹ sáng lấp lánh tựa như nhật được vàng, tay bỗng lấy Độc Cô Trác Nhi, vui vẻ nói.

Liếc mắt nhìn Âu Nhã Vỹ, Tây Phong Âu không đáp lại chuyên tâm tập trung vào việc đoán quẻ của ông, sau khi các quẻ bói được làm bằng cảm thạch và xếp ngay ngắn như hình chiếc quạt đặt trên bàn thì Tây Phong Âu liền nói “Ấm tiểu nữ hài tới đây”

Đang vui đùa cùng Độc Cô Trác Nhi thì Âu Nhã Vỹ liền dừng lại động tác, mày kiếm gương lên tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn làm theo lời nói của Tây Phong Âu.

Tiếp tay Độc Cô Trác Nhi liền nằm gọn trong tay của Tây Phong Âu, bất giác khóe môi già nua nhăn nheo liền cong lên một đường hoàn mỹ, điều này khiến cho Âu Nhã Vỹ kinh ngạc không ngớt.

Không phải Tây Phong Âu chán ghét Độc Cô Thất Tề sao? Sao lại có hứng thú với Độc Cô Trác Nhi?

Hay là con của Yêu Hồn nên Tây Phong Âu cũng chấp nhận Độc Cô Trác Nhi là chất nữ của mình? Chắc là vậy!

“Ngoan, ngoan”, khẽ âu yếm tiểu nữ hài Tây Phong Âu trầm giọng nói, liền đặt Độc Cô Trác Nhi lên bàn để nó rút quẻ, Độc Cô Trác Nhi bị bỏ bở trên bàn không thèm rút quẻ cũng không thèm ngẩng nhìn người lớn liền cuộn tròn như chú cún nhỏ chuẩn bị đi ngủ.

“Không được hư đồn như vậy!” thấy vậy Tây Phong Âu không hài lòng liền rống lớn lên, khiến Âu Nhã Vỹ xem chút thùng cả màn nhĩ, bất chợt Độc Cô Trác Nhi bị hành động của Tây Phong Âu làm kinh hoảng liền khóc lóc thật thảm thương lên “Oa, oa, oa”

Nhăn mày Âu Nhã Vỹ muốn đi tới dễ dàng thì bị Tây Phong Âu cõm đi cơ hội, lão nói “Không được hư hỏng như vậy, có hiểu không”

Ngó lơ hành động của lão, Độc Cô Trác Nhi vẫn cứ khóc đến đôi mắt đỏ hoe “Nếu còn khóc lão liền lấy người ngâm rượu”

Nghe được lời uy hiếp này Độc Cô Trác Nhi liền nín tịt, đôi mắt đầm lệ tròn xoe nhìn lấy Tây Phong Âu, lão lại nói “Vậy nói ngoan”, liền nựng lấy má của Độc Cô Trác Nhi

Nguyên lai là thế, Âu Nhã Vỹ hoàn toàn hiểu hành động của Tây Phong Âu, thì ra lão e sợ sau này Độc Cô Trác Nhi sẽ giống hệt phụ thân nó biến thành một ác vương tà ma lãnh khốc có câu: ‘CẦU BẤT GIÁO, TÍNH NẢ THIÊN. GIÁO CHI ĐẠO, QUÝ DĨ CHUYỀN’ [1]

Vươn người đứng dậy, Yêu Hồn liếc nhìn xung quanh, một cơn gió thổi qua hất bay màn che cửa sổ khiến nàng nhăn mày liền dùng vạt áo của mình che lại đôi mắt “Đây là đâu”, lầm bầm nàng khẽ nói.

“Tiểu cô nương đã tỉnh?” ung dung bước vào, Âu Nhã Vỹ phấn khởi nói

Giọng nói này, khuôn mặt này, dáng người này “Á”, nàng hét lên, Âu Nhã Vỹ liền nói “Tiểu cô nương chớ sợ, ta không có làm hại cô nương, ta là bị hãm hại”

“Không, đi ra, tránh ra, cút đi, ta căm hận người, đi đi”, cầm chặt lấy đầu mình, ngoan cố lắc không nghe lời giải thích của hần, nàng tri hô lên

“Ta....” Âu Nhã Vỹ cứng họng không biết khuyên như thế nào, bước chân hần lùi xuống không muốn làm nàng hoảng sợ, bất chợt vấp phải bậc cửa muốn ngã nhào ra sau thì được một bàn tay đỡ lấy, mượn sức nương người lên hần thở phào, gật đầu ra vẻ cảm ơn.

Tây Phong Âu xuất hiện liền đưa Độc Cô Trác Nhi cho Âu Nhã Vỹ, lão bước vào “Linh nhi, như thế nào vừa tỉnh dậy đã quên mất đại ca”

Trong lúc hoảng loạn thì nghe thấy tiếng nói ầm ập quen thuộc nàng liền ngẩng mặt lên “Đại ca” nghẹn ngào gọi tên Tây Phong Âu liền nhảy xuống giường đi tới ôm lấy thân ảnh già nua của ông.

“Linh muội, đã ổn, không sao nữa” vỗ nhẹ lưng của Yêu Hồn tựa như an ủi, nói. Nàng khóc lóc thảm thiết trong lòng của Tây Phong Âu, bộ dạng nàng cứ như mang nỗi uất ức ngàn năm vậy, lúc trước không biết kiếm ai san sẻ nay đã có người ở đây nàng liền phát tiết hết nỗi bức nhọc vất vả bấy lâu mà nàng chịu.

Khóc mệt nàng liền tựa đầu vào đùi của Tây Phong Âu, có cảm giác Tây Phong Âu như phụ mẫu tái thế của Yêu Hồn chứ không phải tình huynh muội.

Lúc này lau đi nước mắt trên gò má nàng hỏi “Vì sao đại ca lại ở đây....”

“Àn, vì đại ca đoán ra được, hôm trước đại ca không thể cứu muội để muội chịu khổ rồi, thật xin lỗi”, vừa giải thích, Tây Phong Âu khẽ nháy mắt với Âu Nhã Vỹ

Nương theo ánh mắt của đại ca nàng, nhìn ra cửa, nàng kinh hoảng “Trác nhi”, liền giật lại thân ảnh bé bỏng của Độc Cô Trác Nhi trong tay Âu Nhã Vỹ, làm như hấn chính là cường đạo không bằng!

“Trác nhi”, khóc hết nước mắt nàng chỉ biết siết chặt Độc Cô Trác Nhi và gọi tên nó “Oa, oa, oa”, cảm thấy nàng siết quá chặt Độc Cô Trác Nhi liền khóc lên để thông báo nàng làm nó đau.

“Linh muội, muội nên bình tĩnh, đừng làm hại chất nữ của đại ca” Tây Phong Âu tựa tiểu phi tiểu nói

Dù nàng bình tĩnh hơn nhưng vẫn tránh xa Âu Nhã Vỹ như tránh ôn thần vậy, Tây Phong Âu nói “Muội còn nhớ hai năm trước trong một lần muội nhận được thư liền giết đi con ngựa của một nam tử ngoài đường”

Nàng ngây ngô nhìn Tây Phong Âu, lão nói “Là con ngựa của hấn – Âu Nhã Vỹ”

CẦU BẮT GIÁO, TÍNH NẠI THIÊN. GIÁO CHI ĐẠO, QUÝ DĨ CHUYÊN [1] Có nghĩa chẳng có sự giáo hóa của cha, của thầy thì cái tánh lành ban đầu sẽ dời qua tánh dữ, biến chuyển theo cảnh xấu chung quanh.

95. Chương 95: Thứ Lỗi Cho Sự Lạnh Lùng Của Ta!

Mắt nàng to tròn lên nhìn lấy Âu Nhã Vỹ trước cửa, quả thật nàng thấy hấn rất quen, tuy trên giường nàng không nhìn kỹ sau đó thấy hai người họ giao chiến thì nàng cảm thấy hấn rất quen....nghĩ tới đây nàng liền trầm mặt lại không muốn nói thêm lời nào.

Thấy khuôn mặt của nàng, Tây Phong Âu rất thức thời liền nói “Linh muội mới tỉnh chưa khỏe cứ nghỉ ngơi đi, đại ca đi ra với hấn đây” rồi liền ôm lấy Độc Cô Trác Nhi cùng Âu Nhã Vỹ bước đi

Nàng cứ sống trong trầm ngâm như một bình hoa tượng trưng, không nhúc nhích, vì Độc Cô Trác Nhi được sự quan thúc của Tây Phong Âu nên nàng không còn lo âu, thỉnh thoảng cùng vui đùa với Độc Cô Trác Nhi, nhưng nàng vẫn không quen đối mặt với nam nhân xa lạ kia.

Nhưng mà nàng thấy hấn so với nàng còn ‘nữ tính’ hơn, ý của nàng là ‘trù nghệ’ của hấn không thua gì An lão bản, rượu cũng do hấn ngâm không kém gì với ‘nữ nhi hồng’ thượng hạng, thậm chí quét dọn, lau chùi nhà cửa cũng một tay hấn quản lý!

Trong nhà cứ như hấn vừa là quản gia vừa là mục mục còn cùng Tây Phong Âu chăm sóc cả việc tắm gội hằng ngày của Độc Cô Trác Nhi, thậm chí còn thay tã lót thay cho Độc Cô Trác Nhi, từ chương tai gai mắt nàng liền thấy thuận mắt?

Không, Tư Mã Linh Nhi – mày không được suy nghĩ bừa bãi mày chỉ là một người bị vấy bẩn có vết nhơ mãi mãi không thể rớt sạch được, đừng mơ tưởng nữa.

Nhắm nghiền đôi mắt đẹp lại, một mảnh đồng lúa vàng úa mặt trời chói lọi một nam tử xa lạ xuất hiện theo sau là bóng dáng của hai hài nhi, một nữ hài, một nam hài đang nắm chặt tay của nam tử giấu mặt kia, nàng cùng hòa mình vào bức tranh gia đình kia, nhoèn môi cười, khi mở mắt, giấc mơ liền tan biến theo cơn gió.

Nàng cười lạnh, đối diện với nàng là bốn bức tường lạnh lẽo.....

Ánh chiều tà vừa buông xuống, thoáng chốc một bầu trời toàn một mảnh màu đen, trăng dần sáng lên, thỉnh thoảng có vài ngôi sao phát sáng lấp lánh, xung quanh đại mạc đều tĩnh lặng, vài cơn gió thổi tới.

Một nam tử chấp hai tay áo ra đằng sau, dáng dấp cực kỳ mê người nghiêm nghị nhưng có chút phong trần, hai mắt hần dán hết lên bầu trời đẹp rực rỡ này, một thân ảnh di chuyển tới “Có thật là người cam tâm tình nguyện, không nhìn bóng nhớ người?”

Tây Phong Âu tiêu soái bước tới, hỏi cặn kẽ, trong ngày đầu gặp ngày thứ hai ông biết hần ‘thất tình’ nên ‘vân du tứ hải’, ông có quả bói chuẩn xác cũng không có nghĩa là biết luôn thuật đọc tâm như ‘hần’, nếu đường đi lệch một bước liền thay đổi cả một tương lai, định mệnh không chỉ đứng yên mà còn biến hóa theo chính đường đi của bản thân mình, vì thế ông nắm không chắc!

“Nếu thật là thế tại hạ đã về trung nguyên”, nói xong hần liền nhắm mắt lại hồi tưởng lại:

Hai năm trước Âu Nhã Vỹ thất tình liền nhất chí đi du ngoạn một chuyến lấy lại tinh thần, cuối cùng nơi hần đặt chân đến là , nếu người xưa nói: “Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng (Tô Châu + Hàng Châu)”

Theo Âu Nhã Vỹ suy ngẫm thì chính là thiên đường thứ hai, nơi đó có những vũ công nhảy múa còn đẹp hơn chim công, những ca kỹ có giọng hát tựa như chim hoàng oanh, nghệ trù so với ‘mãn hần toàn tịch’ [1] kém xa chút nhưng quả thật không tồi, nơi này là một nơi lý tưởng để nghỉ ngơi.

Theo điệu nhạc bập bùng, tiếng chuông bạc ngân vang càng làm cho không khí vui nhộn, ngồi trên mái nhà hần mới có thể ngắm toàn diện dung nhan của tiểu tiên nữ đang nhảy múa bên trong, trước bầu không khí sôi nổi tiểu tiên nữ vẫn không ngừng ngại thể hiện điệu múa tuyệt mỹ đến ọi người.

Đặc biệt là lúc nàng bỏ đi, cứ như một tiên nữ cần phải về trời, khoảng khắc chói lọi đó hoàn toàn khắc sâu vào trong tim hần không bỏ sót một chi tiết, hần biết hần đã yêu nàng từ vũ điệu đó, nụ cười ngân nga như chiếc chuông bạc.

Nhưng giai nhân bỏ đi biệt tích, có lẽ hần cùng tiểu tiên nữ này giống như Dạ Nguyệt ‘có duyên không phận’, thờ dài, hần tùy tiện ngồi tại một quán nước nào đó thưởng thức rượu.

Đột nhiên hần thấy có kẻ nào đến gần chú ngựa đang cột ở xà ngang kia, hần kêu lên thì người kia quay lại, “Thất lễ, ta đang cần gấp” giọng nói so với tiên tử không xa ‘mềm mại, thanh thanh’ nghe đến gân cốt hần cũng mềm nhũn ra.

“Thật xin lỗi, đây là chút bạc mong công tử nhận cho” thanh âm già nua vang lên khiến hần hoàn hồn lại, hần vội nói “Àn, không cần đâu, đó chẳng qua cũng chỉ một vật nhỏ”, rồi muốn ra đi thì liền bị chặn lại

“Tiểu huynh đệ, ấn đường của huynh đệ rất xấu”

Hần quay lại, mày kiếm nhướn lên, rồi sau đó lão nhân gia kia rất thân thiện đưa hần về nơi ẩn cư của lão nhân gia kia, sau khi biết hần chính là Tây Phong Âu thì hần liền giật bắn người thiếu chút nữa là nhảy dựng lên trần nhà.

Hần muốn ra đi thì một mực bị Tây Phong Âu không lời kéo thì dùng xảo thuật lừa hần, aiz, mới đầu hần thật không biết lão ta có ý gì, cho đến khi lão nói thật, hần không tin...nhưng là ở Tây Vực ai mà không biết quả bói của Tây Phong Âu chuẩn xác như thế nào cơ chứ?

Vả lại hần đối với nàng ta là ‘nhất kiến chung tình’, hần không nhẫn tâm thấy nàng bị ‘giết’ chết, aiz, ai kêu hần là kẻ ‘đa tình’ cơ chứ.

Hai năm đã qua, hần cũng không biết phải chờ khi nào “Này, bị mù à”, một lão bụng phệ quần áo trên người lão đều dính vàng, chắc hẳn lão là người giàu có tại này rồi

“Tiện nữ có tội, xin Hà lão gia hãy giơ cao đánh khẽ”, dù bị đụng trúng nhưng mà nữ tử kia rất cung kính, nước mắt giọt ngắn giọt dài nói, nhìn bộ áo có chút cũ nhàu, màu đã phai dần do giặt nhiều, đủ biết ở đây nàng ta có địa vị thấp kém cỡ nào.

“Đánh khẽ? Để cho chúng tiện nô như tụi bây tạo phản ư?” dứt lời Hà lão gia gian tà ra lệnh cho nha sai “Người đâu, tổng khứ loại dân hèn mọn này vào ngục, Hà lão gia ta không muốn gặp lại tiện nô này trên cõi đời này nữa”

“Ân”/ “Không, Hà lão gia xin tha mạng, Hà lão gia” nữ tử khóc lóc khổ sở nhưng toàn bộ nha sai nhất mực tuân lệnh cứ như lão cứ như thể lão là quan đại nhân vậy, trong khi lão chỉ là một thương nhân thôi, có tiền liền phách lối, hống hách lộng hành

Xử lý xong Hà lão gia liền vênh mặt lên, phe phẩy chiết phiến tà nghệ ra đi, tất cả mọi người đều tránh đường, ở đây ai mà không biết họ Hà rất phách lối và làm càn chứ? Những kẻ bị lão ngăm trừng, nữ thuộc hàng ‘mỹ nhân’ thì được làm thiếp, còn thấp kém xấu xí liền bị tổng giam vào ngục

~Nam ‘tuần mỹ’ thì liền bị hủy dung nhan vì đẹp hơn lão, còn lại thì bị tổng đi Tây Dương làm culi, ở đây không ai quản nổi hành vi trái nhân đạo của Hà lão gia cả, chỉ mong trời mở mắt sớm ngày trừng trị lão, mọi người đều chỉ dám nghĩ thôi, chứ không ai dám làm ‘hiệp sĩ’ cả.

Bạc môi nhếch lên một cách tà mị, hắn đã có thú vui tao nhã để ‘giết thời gian’ trong lúc nhặt nhèo rồi

Một thân màu đen, hắn như chú chim yến bay lượn trên bầu trời, uyển chuyển phi từ mái ngói này đến mái ngói kia, cho đến khi tiến vào một phủ đệ to lớn, trên mái ngói, hắn bắt đầu hành nghề ‘ăn trộm’ tuyệt đỉnh của hắn, chưa kịp thổi khí mê thì đã bị một người phía sau đánh vào gáy và bất tỉnh nhân sự?

Ngủ tới nửa đêm bỗng thấy cơ thể dâng lên một trận khó chịu, miệng đắng lưỡi khô, cứ như là bị hong trên lò lửa vậy, toàn thân rạo rực một hồi thì tóm được một khối băng cứ như một lữ hành trên sa mạc đối khát mấy ngày không ngừng khát khao.....

Bất chợt mặt hắn phiếm hồng một mảnh, Tây Phong Âu cười khanh khách cứ như nhìn thấu trái tim của Âu Nhã Vỹ, đôi mắt già nua lộ ra chút giảo hoạt, nói “Nhưng mà để lấy lòng muối lão còn khó hơn lên trời”

“Không có việc gì khó, chỉ sợ không có lòng quyết tâm” nói xong hắn nở lên nụ cười tươi trên cánh môi, phong thái nho nhã, thần thái sáng lạn, cả người đều tràn ngập sự tự tin của trời ban, đứng giữa bầu trời hắn cứ như một tinh linh mới hạ phàm, khiến kẻ đang nghe lén tròn to mắt nhìn thiếu điều mắt rớt xuống đất thôi.

Theo ánh nhìn của Âu Nhã Vỹ, Tây Phong Âu liền nhìn thấy Tư Mã Linh Nhi, lão rất thức thời liền rời đi để lại thế giới riêng tư thân mật cho bọn trẻ, hắc hắc.

Ánh mắt kiên quyết mang chút phong trần, bộ dạng ngạo nghễ tự tin không giống với Độc Cô Thất Tề cả người tản hàn băng, đối ngược lại Âu Nhã Vỹ như ánh mặt trời ấm áp làm ấm cả lòng người.

Khi hắn cùng thân ảnh xa lạ cá nước thân mật trong đầu hắn chỉ mỗi nàng, cứ như thể nàng là nhân vật nữ trong đầu hắn, không biết có phải là nghĩ nhiều mà mộng xuân, nhưng hắn khát khao đã lâu, cho tới khi hắn tỉnh, hắn cứ tưởng đêm qua chỉ là một giấc mộng đẹp nào ngờ đó lại là sự thật?

Từ lúc được cứu đi, hắn liền thề rằng cho dù mất cả mạng hắn cũng bằng lòng đến với nàng, bất chợt tay hắn dang ra, Tư Mã Linh Nhi kinh ngạc, nhưng đôi chân vẫn không tự chủ chạy đến ngã nhào vào lòng của hắn.

Giống như nàng tưởng, hắn rất ấm áp, hắn mới chính là người nàng cần, hắn là người trong mơ tưởng của nàng, xin tha thứ cho sự lạnh lùng của nàng vì căn bản tính khí của nàng là do phụ thân ban cho nàng, chỉ cần phản bội một lần thì vĩnh viễn cũng không thể bước vào trái tim của người nhà họ ‘Thần Hầu’ lần hai.

Vả lại nàng căm hận họ, họ đều là những kẻ phản bội nàng, họ không còn là người thân của nàng, họ là ác nhân, nàng chán ghét họ!

“Từ nay sẽ không còn Yêu Hồn cũng không còn Độc Cô Trắc Nhi chỉ còn duy nhất mỗi Tư Mã Linh Nhi và Tư Mã Trắc Nhi” nàng lẩm bẩm nói, khóe môi của Âu Nhã Vỹ bất tri bất giác nhếch lên, càng ôm chặt lấy nàng hơn.

Nhìn đôi tình nhân trẻ tìm được hạnh phúc của đời người, kẻ núp trong bóng tối khẽ nở nụ cười hạnh phúc, bất chợt lại tắt đi, Tây Phong Âu thở dài một cách rầu rĩ, ngoài giúp cho Tư Mã Trác Nhi không có tính khí tàn nhẫn như phụ thân nó, ông không còn biện pháp nào khác, thôi thì thuyền tới đầu cầu sẽ tự dừng lại, tới lúc nào đó hẳn tính.....

96. Chương 96: Phản Bội Ta, Phải Chết!

“Oẹ”, đang ngồi ăn sáng bất chợt nàng ‘oẹ’ khí thế, vội chạy ra nôn hết bữa ăn sáng vừa mới nuốt trôi xuống cổ họng một cách khổ sở.

Tây Phong Âu theo sau liền bắt mạch, tựa tiểu phi tiểu “Cung hỷ”, một câu nói ngắn gọn khiến cho hai kẻ đều nhăn mày, nàng nhìn Tây Phong Âu hỏi “Mấy tháng?”

Tây Phong Âu nhìn lấy Âu Nhã Vỹ tựa như hỏi ý, hẳn bật cười nói “Chẳng lẽ nàng khinh thường năng lực nam nhân của huynh?” bất chợt nàng cười một cách chói lóa, hai tay chống nạnh, bĩu môi “Thế chàng cho rằng chàng là ‘mãnh nam’?”

“Nga~, thật sự không chứa chút mặt mũi cho huynh sao? Được lắm, xem ra huynh phải thể hiện chút bản lĩnh của mình đây, nếu không liền bị khinh thường?” đáp trả lại câu nói đùa của nàng hẳn liền bỏ nhào tới ôm lấy nàng, cả hai rất vui vẻ đùa với nhau tựa như tiểu hài tử không hề biết muộn phiền.

Tây Phong Âu kể bên cũng hưởng ké sự an nhàn, lạc quan của bọn họ, tất cả mọi việc tưởng chừng như suôn sẻ nhưng thật tế thì không....

Về phần ta thì cũng chỉ biết âm thầm chúc mừng họ, họ chính là phụ mẫu của ta, không biết nên khóc hay nên cười đây, thật sự người họ ‘Thần Hồn’ rất tuyệt tình như vậy sao?

Nên Thần Hồn Nguyên Lập mới dễ dàng phức bỏ tình yêu của mình đến với nữ nhân khác? Còn chính tay giết chết nữ nhân đã từng yêu mình? Vậy so với Độc Cô gia thì Thần Hồn gia chiếm được bao nhiêu phần tàn nhẫn?...ta chỉ biết ngồi xem kết quả thôi ta căn bản không thể ngăn cản quá khứ...

Vài ngày sau Tây Phong Âu cũng bái biệt hai người họ đem theo Tư Mã Trác Nhi đi ‘Vân du tứ hải’ bỏ mặt sự cần nhần bực tức của Tư Mã Linh Nhi sang một bên, thừa lúc còn sống tận hưởng một chút thú vui khoái lạc của đời người “Nói phải không, Trác Nhi”

Tư Mã Trác Nhi dùng đôi mắt tròn xoe như mắt phượng nhìn lão rồi gật đầu, qua sự giáo dưỡng, dạy dỗ thì Tư Mã Trác Nhi hoàn toàn thay đổi rất hiểu ý người và ngoan ngoãn, Tây Phong Âu nở nụ cười mãn nguyện nói “Trác Nhi, nhớ rằng sau này phải trở thành người có ích, phải luôn hành thiện tích đức, hiểu rõ không”

Gật đầu nhỏ nhắn của mình Tư Mã Trác Nhi liền nhắm mắt phượng lại muốn ngủ một giấc an nhàn trên bả lưng dù không mềm mại nhưng một khi thích ứng rồi muốn ngủ liền ngủ.

Một năm liền trôi qua, căn nhà gỗ vốn yên tĩnh liền xuất hiện tiếng ‘oa, oa, oa’ thật lớn của một đứa bé, trên thế gian này lại có thêm một sinh linh nhỏ bé ra đời.

Tư Mã Linh Nhi kiên quyết đặt tên cho tiểu nữ hài thứ hai của mình Âu Nhã Linh, nhưng mà Âu Nhã Vỹ liền lắc đầu không đồng tình, cuối cùng cả hai nhất thống từ nay tiểu nữ hài này tên là – Tư Mã Sương.

Vì hoàn cảnh bọn họ sinh ra Tư Mã Sương là phải ẩn nấp trong một lớp sương mù dày đặc, tên này rất có ý nghĩa, cho nên hai người họ đều đồng tình, cùng nhau nuôi dưỡng tiểu hài tử đáng yêu tròn vo này thành người.

Chứng kiến cận cảnh ta được họ yêu thương cưng chiều như thế nào thì bất tri bất giác ta khóc nhào lên, ta luôn muốn có mẹ, có cha giống như các tiểu hài đồng cùng tranh lúa, nhưng đối diện với ta chỉ là bốn bức tường lạnh lẽo mặc dù có sơ yêu thương!

Nhưng vẫn không thể sưởi ấm trái tim của ta, ta vẫn ước ta là con của họ.....

Trong giấc mơ kỳ này có cả lão cha Hoàng Bá Thuần cùng lão nương Huyền Vũ Dạ Nguyệt, có lẽ đây không phải giấc mơ mà cũng có lẽ đây chính là ký ức được tạo lại...

Quả thật lão cha lão nương nàng không hề nói sai sót một chi tiết nào cả, có thể biết lão cha cùng lão nương ta không bao giờ quên được cơn ác mộng này, ta đang chờ, ta đang chờ vì sao chỉ trong vòng một đêm khiến cho kẻ không chết thì người mất tích?

“Họ đã được an toàn”, Âu Nhã Vỹ ôm lấy Tư Mã Linh Nhi đang tuyệt vọng đau khổ vì phải chia ly với ruột thịt máu mủ của mình.

Tây Phong Âu thở dài “Tiền họ đi sớm là có lợi cho họ, còn Độc Cô Thất Tề chừng nào xuất hiện ta không biết”

> vừa nhắc tào tháo thì liền xuất hiện, cả ba liền giật bắn mình lên, Tây Phong Âu nhếch môi cười lên tiếng “Không ngờ 1 năm không gặp hân có thể thiên lý truyền âm như vậy, đúng là tiến bộ không ít”

Bất chợt trong căn nhà gỗ đều trở về trạng thái im ắng, tràn ngập chết chóc, ánh chiều tà vừa buông xuống, kết giới Tây Phong Âu giăng cực khổ liền bị phát hiện và phá hủy, hiện thân lên là một tà ma mang đầy chết chóc cùng với băng giá, đôi mắt tuyệt đối lạnh lùng ước chừng sẽ giết hết những người ở đây mới hạ được cơn giận của hân.

“Nàng ở lại đây đi”, xoay mặt Âu Nhã Vỹ ấn Tư Mã Linh Nhi ngồi xuống giường, nàng lắc đầu kháng nghị “Không muốn đi, hãy uội đi”

“Linh muội, đại ca nói phải nghe lời”, Tây Phong Âu nghiêm nghị nói khiến cho nàng phải ngoan ngoãn ngồi trong nhà.

Cả hai liền xông ra, mặt dù đã có lần diện kiến khung mặt lãnh băng tà nghệ của Độc Cô Thất Tề nhưng lần này khiến cho cả hai liền giật mình, hân rất khủng bố như sát thần đòi mạng

“Hay lắm việc ngươi làm rất hay, uống công ngươi mang trong người dòng máu Độc Cô gia”, một thân hắc bào Độc Cô Thất Tề gắng giọng nói

Âu Nhã Vỹ giật mình nhìn lấy Tây Phong Âu, còn lão thì vẫn bình thản nhếch mép cười một cách điên loạn nói “Ta đã sớm rời khỏi Độc Cô thành, ta cũng không còn là Độc Cô Thất Phong và ta cũng không phải là người Độc Cô gia”

“Là chính ngươi nói đó”, dứt lời một ngọn gió lạnh kéo lê hai thân ảnh một cách dễ dàng, Tây Phong Âu liền chững một chững về thân ảnh của Âu Nhã Vỹ, khiến cho hân ngã nhào xuống đất thoát khỏi kiếp nạn bị nghiền nát thân xác.

“Nhà ngươi đem nội công truyền thụ cho ai” Độc Cô Thất Tề nhăn mặt hỏi, không tin Tây Phong Âu một thân tuyệt kỹ lại dễ dàng bị hân bóp như tương? Dù phi Tây Phong Âu đã có chuẩn bị trước...

“Tây Phong đại ca”, Tư Mã Linh Nhi từ khi nào xuất hiện, kinh hách mù quáng gọi, Độc Cô Thất Tề liền thả thân ảnh mềm nhũn như tương ra liền hướng tới phía của Tư Mã Linh Nhi mà tới Âu Nhã Vỹ liền xông tới ngăn cản, phát ổng tay áo Âu Nhã Vỹ liền ngã xuống đất.

“Khục”, nhất thời ối ra ngum máu đỏ, thiên, bị một chưởng hân cứ tưởng là bị người khác lột da lóc xương vậy, đau điếng cả người, quả thật Độc Cô Thất Tề rất lợi hại.

“Không, Vỹ”, giọng nước mắt lã lã trên má, nàng liền chạy đến bên Âu Nhã Vỹ, cảnh ân ái ái ái của cả hai khiến cho Độc Cô Thất Tề giận tới run người liền kéo Tư Mã Linh Nhi vào lòng, lạnh lùng nói “Ngươi có ‘gian phu’ người có biết kẻ nào phản bội lại ta đều phải chết?”

“Không, buông ta ra, ngươi là đồ vương bát đản”, Tư Mã Linh Nhi giẫy giụa nói, hừ lạnh Độc Cô Thất Tề một tay cầm lấy Tư Mã Linh Nhi một tay bóp chặt lấy cổ của Âu Nhã Vỹ

“Kẻ phản bội ta sẽ chết không hảo, ta sẽ bắt nàng tận mắt thấy hân chết như thế nào”, thì thâm vào tai của nàng một cách ái muội mà tà ác, hân nói.

“Không, thả Vỹ ra, Vỹ”, nàng vẫn tiếp tục càn quấy, muốn vươn tay ôm lấy thân ảnh của Âu Nhã Vỹ, Âu Nhã Vỹ bị bóp chết như con cá chết chỉ nói được vài câu “Kiếp...sau...có...thể...chúng...ta...sẽ...cùng...răng...long...đầu...bạc...”, Độc Cô Thất Tề thấu hận ‘Rắc’, liền bẻ cổ của Âu Nhã Vỹ.

“Không, không”, nàng hét lên, chứng kiến tận mắt nam nhân mình chết không có gì đau đớn hơn nữa, nàng đánh lấy thân ảnh của Độc Cô Thất Tề một cách mù quáng lẫn điên cuồng nói “Trả lại đại ca cho ta, trả lại lão công cho ta, ô...ô...ô...ngươi là đồ trứng thối, là đồ ác bá, ta hận ngươi.....a”

Nghe nàng chửi hằn một cách điên cuồng như vậy, hấn thấu hận đến nổi đưa tay lên bóp chặt cổ nàng, muốn bóp chết nàng như bóp chết ‘gian phu’ kia, Độc Cô Thất Tề hỏi “Nói, vì sao dám phản bội ta”

Ngay từ đầu hấn đọc hết ra ý nghĩ của tên nam nhân trên giường của nàng, tên ‘gian phu’ kia không những cưỡng thê hấn còn chiếm đoạt nữ nhân của hấn, chết là đáng, lại còn dám cùng sinh ra nghiệt chủng, hấn hận, thật đáng căm hận.

“Ta không hề phản bội ngươi, là do ngươi đã phản bội tình yêu ta dành cho ngươi, ngươi căn bản không xứng...” những lời nàng thốt ra đều là những lời thật tâm, nàng nhục mạ hấn, hai mắt hấn bốc hỏa không cho nàng nói ‘hắn không xứng’, liền tăng thêm lực siết nói “Ngươi là tiện nhân, ngươi là xấu nữ, ngươi cũng không xứng”

Dù bị bóp đến nghẹt thở nhưng nàng vẫn còn sức cười nói “Phải, do ta không xứng...ngươi giết...chết...ta đi...ta muốn...cùng đại...ca...và...Vỹ...đoàn tụ...”

“Đừng hòng”, hấn gạt đi sự hoang tưởng của nàng, cho dù nàng phản bội hấn cũng không sao, hấn nhất quyết khiến cho nàng chết không được sống cũng không xong để trả giá cho những gì nàng đã làm với hấn

Hấn bế quan luyện công cả năm cũng chỉ chờ ngày hôm nay, hấn muốn nàng biết, kẻ nào phản bội lại hấn sẽ sống không được tốt, hấn lạnh lùng hất thân ảnh của nàng xuống đất.

“Á”, gân cốt dừng như bị đứt hết, tứ chi tê liệt, nàng giống như con búp bê vải chặt vạt dưới đất, nhưng khi đối diện với thân xác của Âu Nhã Vỹ, nàng liền cắn chặt môi, đôi mắt ngoan độc, nhân lúc hấn xoay lưng từ vạt áo nàng liền rút ra thủy chùy đâm vào người hấn.

Chính một dao này đã cắt đứt toàn bộ yêu thương của hấn đối với nàng, trong nhất thời hấn liền một chưởng vào bụng của nàng “Á”, hét lên một tiếng, nàng nở lên nụ cười thỏa mãn, dù bị chính tay nam nhân mình đã từng yêu giết chết nàng cũng không oán hận, nàng hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Chỉ trách kiếp này nàng gặp Âu Nhã Vỹ quá trễ, kiếp sau nàng nguyện làm trâu làm bò trả ơn cho Âu Nhã Vỹ, và nàng cũng không muốn gặp lại Độc Cô Thất Tề nữa, hấn chính là vết nhơ nổi nhục trên đời của nàng vĩnh viễn không rửa sạch.

“Linh nhi”, khi hấn thức tỉnh thì đã muộn màng, vội đi tới tới đỡ lấy thân xác của nàng mà gọi “Không, đừng bỏ rơi ta, Linh nhi”

Vùi mặt vào thân ảnh sớm đã rời khỏi cõi trần gian hấn khóc thét lên, hấn thật sự không cố ý, không cố ý, tiếng rống trong đêm “AAAAAAAAAAAAA”

Dần dần Tư Mã Linh Nhi biến dạng về số tuổi vốn có của mình thành một bà lão già nua xấu xí “Á”, Tư Mã Trác Nhi từ đầu chứng kiến đến thật không ngờ cảnh cuối lại rùng rợn như vậy, liền ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Giọt nước mắt chảy ra Độc Cô Thất Tề chưa từng khóc, ngoại trừ lúc nường hấn tạ thế, hấn biết hấn đã mất hết tất cả rồi, bất chợt một tiếng la hấn liền chú ý đến thân ảnh gục ngã dưới đất cát.

Sương mù rút hết Độc Cô Thất Tề mang theo hai thân ảnh biến mất trong không trung cùng lúc đó Hoàng Bá Thuần cùng Huyền Vũ Dạ Nguyệt đi tới.....

97. Chương 97: Ta Là Liễu Thất

Vươn người tỉnh giấc, ta phát giác từ lúc nào lệ đã tuôn trào như suối, lúc trước ta không bao giờ coi phim nào chia ly đến bi thảm như vậy, vì ta là một người có máu buồn không chịu đựng nổi xúc động.

Ngã người xuống gối nàng khóc lên một trận, hoàn toàn không hề để ý kể bên nàng vẫn còn một người đang chăm chú nhìn mọi hành động của nàng

Khóc đến mệt mỏi, mắt nàng nặng trĩu muốn nhắm nghiền lại “Liễu công tử, Dạ Sương tiểu thư đã tỉnh?” từ đằng trước xuất hiện một thanh ảnh, thanh âm trong trẻo ngân vang như chuông bạc đánh thức mọi suy nghĩ cùng sự buồn ngủ của nàng, vươn người đứng dậy, mắt nàng tròn xoe “Tiểu Tương”

Hà Tiểu Tương một thân màu trắng mỹ lệ, nụ cười tươi rói, thần thái sáng lạn xuất hiện ở cửa, ánh nắng chiếu vào thân ảnh nhỏ bé của nàng ta, giờ đây nàng ta thêm một đôi cánh trắng xuất hiện sau lưng thì hoàn toàn có thể gọi là ‘thiên xứ’.

Gật đầu “Àn, Dạ Sương tiểu thư, người không sao?” bước chân vào nhà, Hà Tiểu Tương nói.

Lắc đầu tỏ ý mình không sao, rồi sờ sờ mặt mình, đột nhiên một tiếng “Bốp” ngân vang làm chấn động hai thân ảnh.

“Ách, Dạ Sương tiểu thư”

“Ai ui, đau quá, ô...ô...ô...đau quá”, nàng khóc thét lên một cách thảm thiết, nàng cứ tưởng nàng đang nằm mộng nên ngu ngốc mà tự thưởng mình một ‘bạt’ tai thật đẹp trên mặt.

Hà Tiểu Tương lắc đầu thở dài, bấy giờ bình tĩnh nàng mới giật bắn cả người “Á”, cả người liên bắn xa trăm thước, chỉ tay vào nam tử đang ngồi trên ghế sát mép giường nói “Hắn....hắn....”

“Dạ Sương tiểu thư, đừng sợ, Liễu công tử là người tốt là người đã cứu tỷ và muội thoát khỏi tay của chúng yêu nữ” Hà Tiểu Tương từ khi nào đã trở thành người hòa giải, liền lên tiếng giải thích.

Ngẩn người ra, nàng liền nhớ lại sau khi chạm mặt với Hàn Tuyết Khuyết nàng liền ngất xỉu, trời trăng mây gió gì cũng không biết, lười biếng nhếch môi, hắn nói “Chắc các nàng đã đói, ta đi chuẩn bị thức ăn”

“Ách, không cần đâu Liễu công tử, chuyện này cứ để Tiểu Tương làm, ở lại đây trò chuyện với Dạ Sương tiểu thư còn tốt hơn” Hà Tiểu Tương liền ngăn cản thân ảnh cao to của nam tử trước mặt mà nói rồi vội xoay người ra đi tựa như thể đối với nhà này rất thân thuộc, với ý nghĩ Hà Tiểu Tương thì hắn chính là phụ mẫu tái thế đã cứu vớt đời của nàng, không thể để ân công động chân động tay được.

Sau khi Hà Tiểu Tương ra đi, ta liền nhìn vào nam tử này, khác xa với nam tử vận kimono cường tráng, là một nam tử dáng người giống với thiếu niên chưa trưởng thành, đeo mặt nạ đồng lộ diện cặp mắt sáng tinh minh, và đôi môi dày đỏ cong nũng nịu, thiên a, ta chắc rằng hắn chính là một ‘soái ca’.

Nhoãn môi một cách khiêu gợi, yết hầu lên xuống thanh âm trong trẻo vang lên “Hoàng Bá tiểu thư rất hạnh phúc gặp mặt với nàng”

Đang suy nghĩ thì nàng giật mình “Vì sao ngươi biết tên ta?” đáp trả nàng là nụ cười rất thân thiện “Là do hắn ta phái ta tới hiệp trợ nàng”

“Là vị công tử kia”, bắt giắc ta la lên, nam tử gật đầu qua chào hỏi “Ta tên Liễu Thất, nếu thích nàng có thể gọi ta một tiếng Thất ca”

“Ách, như vậy....có vẻ...không...được...hay lắm”, đầu óc trống rỗng bị Liễu Thất làm đến mù quáng, nàng có vẻ lúng túng vẻ mặt cúi xuống ái ngại nói.

Liễu Thất càng tiến gần thì thào nói “Có gì không tốt, trừ phi là nàng miệt thị ta!”

“Ách, không có...không có”, diên cuồng lắc đầu nàng không để ý đến sắc mặt kỳ dị của Liễu Thất, bất chợt Liễu Thất nắm lấy bàn tay run sợ tới lạnh mà nói “Đừng tỏ ra vẻ xa lạ như vậy”

Một luồng nước nóng truyền tới thân thể, khiến ta bình tĩnh hơn, ngược mắt nhìn lấy đôi mắt của hắn, tràn đầy nhu tình và ấm áp, cũng giống như vị công tử kia đều có thể khiến ta ‘tín nhiệm’, ta không suy nghĩ liền gật đầu.

“Hảo”, Liễu Thất hài lòng nói, cùng lúc này Hà Tiểu Tương bâng khay bước vào “Có thể ăn cơm rồi”

Ngồi cùng bàn với hai người nàng liền hỏi “Đây là đâu?”

“Ngoại thành”, khác hẳn với giọng nói ấm áp chỉ là một câu nói ngắn gọn dễ hiểu, khiến cho nàng có vẻ hụt hững, làm như thế nào có thể thay đổi tính tình một cách chóng mặt như vậy?

“Ân, nơi này không khí rất tốt”, Hà Tiểu Tương cùng phụ họa, nàng bĩu môi hỏi “Ta ngủ đã bao nhiêu ngày?”

“Một ngày”, vẫn khẩu khí như thế Liễu Thất bình thản ăn cơm, nàng gật đầu muốn hỏi thêm nhưng thấy Liễu Thất khí thế uy nghiêm, cả người đều lãnh băng thì đành im miệng lại và ‘tự ăn chính mình’.

“Có thật là muội muốn tá túc ở đây?” trước khi ra đi, nàng hỏi kỹ Hà Tiểu Tương thêm một lần nữa, nàng ta gật đầu cười yếu ớt “Liễu ân công là người cứu mạng muội lại đồng ý uội vô điều kiện tá túc ở đây, nên muội bằng lòng chăm sóc Liễu ân công, vả lại ngoài tỷ cùng Đan tỷ, muội thật sự không còn ai là bằng hữu và cũng không có nơi nào để đi”

Liếc mắt nhìn Hà Tiểu Tương trong lòng ta thấy chua xót ta cũng không muốn khơi dậy sự buồn bã của kẻ khác, vẫy tay chào tạm biệt “Ân, bảo trọng, có thời gian tỷ sẽ ghé thăm muội”

“Ân”, vẫn nụ cười yếu ớt mỏng manh như cần bảo vệ, Hà Tiểu Tương liền vào nhà, để lại việc ‘giao trả’ người cho Liễu Thất.

Vì ở đây là ngoại thành nên đường rất tối, dù nàng đang cầm lòng đèn nhưng vẫn sợ hãi, bất chợt Liễu Thất tiến lại gần hơn, dù im lặng nhưng vẫn mang được sự an toàn cho nàng, nàng liền thở phào nhẹ nhõm, cùng bước đi với hắn.

Đi thêm vài dặm thì khác hẳn với không khí ban nãy, ở đây rất sôi nổi rất náo nhiệt, nào là tạp kỹ, ca múa, và bày bán đồ, nàng liền phấn khởi nói “Oa, ở đây có lẽ hội sao”

Liễu Thất gật đầu “Ân, ở đây thường xuyên tổ chức các buổi tạp kỹ bán nghệ, vì kinh thành không chứa chấp những dân buôn của các tộc thiểu số nên họ phải nghĩ ra nước này để đi”

“Nguyên lai là thế”, sờ sờ cằm ta gật đầu, và không hiểu vì sao vui nhộn như thế mà lại cảm cảm người trong thành cùng ‘thưởng thức’?

Ta liền nói “Thế mai mốt muốn hưởng bầu không khí vui nhộn liền đến đây”

Không trả lời nàng, chỉ là một nụ cười vươn trên khóe môi đẹp, nàng liền xoay đầu đi, hẳn như thế nào ‘cười’? Thiên, hẳn ‘cười’ còn đẹp hơn cả đại ca nàng, còn đẹp hơn cả nữ nhân! =))

“Nàng không tính về?” thấy nàng vui vẻ hơn ha hơn hờ chạy hết quầy bán đồ lưu niệm này cho đến quầy lưu niệm khác, Liễu Thất hảo tâm nhắc nhở.

Vì không khí ở đây rất vui nhộn rất thích thú, nên ta liền quên mất ‘về nhà’, ở đây có rất nhiều đồ ta chưa từng thấy qua, ta đã từng thấy ở những thứ quần áo này, ta rất thích rất tiếc lại không chạm được

“Nàng thích?” thấy nàng đang cầm bộ quần áo của người Tây Vực vượt ve, hắn hỏi, nàng liền lắc đầu không muốn mang ơn nghĩa của Liễu Thất thêm một lần nữa “Tiên sinh, phu nhân của ngài thật biết chọn, đây là bộ đẹp nhất đó”, thấy nàng yêu thích, người bán hàng liền nín thở không thôi chỉ mong bán ra.

“Ta không phải...” ta muốn từ chối cái xưng hô ‘phu nhân’ với Liễu Thất, nha, dù rằng ta có cảm tình tốt với hắn cũng không đại biểu là ta yêu mến hắn!

“Được”, nói xong Liễu Thất liền quăng nén bạc cho lão bá “Ân, đa tạ tiên sinh, phu nhân” lão hơn hờ nói, Liễu Thất liền nhét bộ đồ vào người của nàng nói “Của nàng”

“Ách, thật sự...không cần...”, đưa lại cho hắn, nàng ái ngại nói, may đẹp khê nhãn xuống “Thật sự nàng không xem ta là bằng hữu?”

“Ách, không có ý đó”, thẹn thùng nàng liền khua tay nói, mày giãn ra hẳn cười nhạt “Vậy thì được rồi, là bằng hữu chẳng qua chỉ là mua chút quà tặng nhau nào trái phép tắc?”

Khẽ gật đầu, ta cũng không biết phải cư xử làm sao, thôi thì tới đâu hay tới đó vậy “Người của nàng đã tới, có duyên chúng ta cùng nhau tái ngộ”, nói xong Liễu Thất biến mất trong bóng tối, lùi lại vài bước, nàng tròn to đôi mắt, cả kinh.

Hai mắt ta mở to thật to, vì sao, vì sao, Liễu....Liễu Thất giống hệt....giống hệt với Độc Cô Thất Tề, chẳng lẽ, chẳng lẽ.....

“Tiểu cô nương, nàng không sao chứ”, một đoàn người xuất hiện, thanh âm trầm thấp có vẻ quen thuộc vang lên, nàng liền quay đầu lại “Biểu ca”

“Biểu tiểu muội”, hai mắt Hoàng Bá Thụy Minh tròn xoe kinh hách đáp lại, cuối cùng nàng liền đi theo hẳn về, hẳn nói “Mò kim đáy bể, nào ngờ lại có thể gặp nhau trong tình huống này”

Ta cười xấu hổ nói “Muội cũng không ngờ”, hẳn trừng mắt lạnh lùng nhìn ta nói “Muội đó biến mất một ngày làm cho cái tên ‘dã thú’ kia lại bộc phát”

“Nga”, ta hét lên nhìn hẳn, phòng mũi hừ lạnh hẳn nói “Muội lo mà kim chế tính ‘dã thú’ của ‘hắn ta’ đi, đừng nói chỉ rời xa một ngày quên mất ‘hắn ta’ rồi nha”

98. Chương 98: Khẩn Cầu?

“Người không tính lộ diện từ khi nào đã chuyển sang làm chuột nhắt, hử”, đi được nửa đường Liễu Thất dừng lại bước chân, cười mỉa cái nam nhân phía sau.

Từ từ xuất hiện một bóng trắng thanh lịch, hẳn thở dài nói “Thất nhi, nên đi qua Tử Trì quốc một chuyến”

Đôi mắt Liễu Thất đảo liên chỉ lạnh lùng bước ra đi, bỏ lại bóng trắng ở đằng sau chỉ biết ngẩng nhìn bóng lưng màu đỏ của Liễu Thất dần dần đi mất dạng.

.....

“Ưm” đôi mắt còn nhấp nhem phảng phất một chút mùi vị buồn ngủ pha lười biếng khẽ ngâm lên, rồi lại chui rúc vào một túi nước nóng lớn thoải mái như chú mèo nhỏ khả ái bên cạnh chủ nhân.

“A”, nàng hét lên, vươn người dậy, vội bịch lại miệng mình nuốt nước miếng “Ta đáng sợ tới mức này sao?” nương người lên, hẳn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng

Có chết ta cũng không khai, ta lắc đầu đi tới ồm ồm nói “Không”, nói thật huynh giống ôn thần đòi mạng a.

“Muội đã bị ai bắt?” hẳn không lạnh lùng hỏi nàng, giọng có chút mỏng manh nói, nàng giật mình, xem ra lần này hẳn không hề muốn nói giỡn với nàng “Là bọn yêu nữ”

“Chết tiệt”, hẳn rống lên, vươn tay ôm nàng vào lòng “Thế vẫn là ‘hắn’ ta cứu muội”, dù hẳn đang bình tâm nhưng giọng nói nồng nặc thuốc súng, chui rúc trong lòng ngực hẳn nàng chỉ dám nhẹ nhàng trả lời “Không”

“Hử”, hẳn nhìn nàng hẳn rất ghen tỵ với tên ‘nam nhân’ năm lần bảy lượt giúp đỡ nàng, hẳn tự trách mình vô dụng! Nàng cúi đầu chu chu môi nói “Là một nam nhân mặc áo đỏ, đeo mặt nạ đồng”

“Muội thật đào hoa, hết nam nhân này tới nam nhân khác tình nguyện bán mạng cho nàng”, mắt đẹp híp lại, hẳn mím môi nói

Cười nhe răng với hẳn chỉ nhận được ánh mắt phi báng của hẳn, làm nàng áy ngại tới cúi đầu xuống “A, vì sao muội lại ở đây?”

“Còn nói nữa, vừa nghe tới tên biểu đệ nhắc tới ta, muội liền xỉu”, nghiêng rằng hấn nói ra câu nói, khi hấn nhận được thông báo liền điên cuồng thúc ngựa ra ngoại thành đón nàng, thấy nàng ngất xỉu, hấn liền hỏi cận kề mới tra ra, hấn thật sự đáng sợ trong mắt nàng ư?

“Hạo, huynh tin vậy ư?” dù rằng nàng chột dạ, nhưng nàng không thể để lộ ra, nàng không muốn bị nam nhân mình yêu bóp chết trên giường đâu (==))

“Phải không”, hăng giọng, yết hầu bật ra thanh âm trầm hết mức có thể, khiến nàng lạnh rét của người, nhắm mắt lại, nàng liền ôm lấy hấn nói “Hạo, huynh rất đặc biệt, chỉ có mình huynh làm muội ‘sợ hãi’ làm muội vui vẻ, chẳng lẽ huynh muốn muội đối xử với huynh như các nam nhân khác?”

Nghe tới đây thì hấn ngẩn người ra trái tim bỗng nhiên ấm áp hấn ra, từ khi nào mà nàng lại có thể ‘nịnh nót’ hấn vô độ như vậy?

Mặc kệ nàng có phải giả dối hay là lời thật lòng, hấn đều yêu thương nàng, siết chặt lấy nàng “Cái yêu nữ này, muội thật khéo dỗ ngọt”

Khẽ giạt mình nàng oán hận hấn, nha, nàng thật lòng nói ra tâm sự của mình cho hấn nghe, vậy mà hấn lại ‘nghe ngờ’ nàng

Thật quá đáng mà!

Biết nàng đang sinh khí, hấn vội dỗ ngọt nàng “Tiểu nhân nhi lại giận huynh?” ngoảnh mặt đi, nàng tỏ thái độ chanh chua, hấn cười khổ, dùng thân thể cường tráng của mình đè lấy nàng, gắt gao ôm lấy cơ thể nàng.

Trong phòng diễn ra cảnh xuân vô hạn.....

Buổi sáng sau khi thỉnh an phụ mẫu ta liền nêu ra ý kiến của mình > thanh âm lớn tới cực điểm, ta liền bịch lấy tai của mình ngồi hõm xuống.

“Cấm muội có loại suy nghĩ điên cuồng đó!”, tim Hoàng Bá Hạo Minh xem chút rớt ra vì câu nói ngu xuẩn của nàng, liền rống lên

“Sương nhi, từ khi nào con học hư như vậy?” Hoàng Bá Thuần không hài lòng, rậm nhẹ

“Sương nhi, đừng suy nghĩ bừa, mọi chuyện có bọn ta giải quyết”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt vội khuyên can.

“Sương nhi, loại bỏ suy nghĩ trào phúng của con đi”, Hoàng Bá Dạ Mạc bình thường đều im lặng để ọi người chủ trì nay cũng lên tiếng trách móc

“.....”

Bất chợt ta cảm thấy tất cả cả mọi người như người khổng lồ bao vây lấy ta, ta biến trở lại thực nhỏ bé, chỉ biết run rẩy như tiểu bạch thỏ nhìn họ mỗi người một câu, tấn vào tai ta, nguy, ta cảm thấy thế giới này đảo lộn, quay cuồng, đầu óc ong ong, tai ù ù cạc cạc....

“Nghe rõ chưa”, Hoàng Bá Hạo Minh mặt đen như ‘bao thanh thiên’ nhìn vào mặt nàng mà nói, gật gật đầu nàng không cãi lại được cái đại gia đình ‘bá đạo’ này, chẳng qua nàng chỉ nói ‘nếu chúng yêu nữ muốn bắt muội, chi bằng để mua làm chuột bạch thí nghiệm, rồi tóm gọn bọn họ’, thế mà cũng bị mắng một trận?

Ô...ô...ô...ô...thực oan quá...!

Ngắm nhìn bóng lưng mọi người đi mất dạng, nàng chỉ biết than thở cùng than thở “Tiểu thơ, Thượng Quan tiểu thơ muốn báỉ phồng” một nha hoàn đi tới nhỏ nhẹ cung kính nói

“Ân”, ta vội gật đầu đi theo, bước tới hậu viên ta nhìn thấy bóng lưng mảnh khảnh đang lặng lẽ ngắm hoa rơi, bộ dạng rất tịch mịch rất cô độc, ta vội đi tới “Đan tỷ”

Đan tỷ nhìn ta yếu ớt cười “Ân, Sương muội”, nhìn thấy Đan tỷ đã gầy đi ta cảm thấy chua xót vô cùng, hôm đó ta hỏi Liễu Thất “Ngài có khả năng thức tỉnh lại Tiểu Tương, vì sao không tiện thể tương trợ Đan Phụng” ta đã nghe Hà Tiểu Tương nói nàng bị thôi miên nên mới bị họ sai khiến.

Cười mỉa, Liễu Thất lạnh lùng nói “Không phải ta lạnh lùng thấy chết không cứu mà chính là nàng ta đã sa vào vũng lầy vĩnh viễn không thay đổi bản tính ác độc của mình!”

“Nhưng mỗi người nên có một cơ hội” ta cố gắng cãi lại, nhếch mép cười yêu nghiệt “Cơ hội? Liễu Thất ta sẽ không cho kẻ khác có cơ hội tái phạm lần thứ 2”

Tới đó ta chỉ vô hồn nhìn Liễu Thất cất bước ra đi, khẩu khí của hắn ta tựa như chắc chắn sẽ giết chết Đan Phụng, ta không hiểu cuối cùng họ là ai, vì sao lại bảo hộ ta?

Nếu đã bảo hộ ta, thì nên tránh cảnh ‘sinh linh lầm than’ vì sao có thể tàn nhẫn như vậy?

“Sương muối” thấy nàng đắm chiêu như đang suy nghĩ thì Thượng Quan Đan Đan lay nàng tỉnh, nàng ái ngại nói “Ân”

“Nghe nói muối năm lần bảy lượt bị chúng yêu nữ vẫn sống sót trở về, muối không sao chứ” Thượng Quan Đan Đan sắc mặt nhợt nhạt hỏi nàng, nàng liền lắc đầu nói “Ân, muối khỏe, không sao, à phải, Đan tỷ đến tìm muối chẳng hay có việc gì?”

Cười một cách bí ẩn, Thượng Quan Đan Đan quỳ xuống nói “Tỷ có thể cầu xin muối một việc?”

Bất chợt ta đã hiểu ra nói “Yên tâm, nếu lần sau muối bị bắt cóc nhất định sẽ cố gắng chống trả tìm lại Đan Phụng cho tỷ”, ta vội đỡ tỷ ấy đứng lên, ta lại nói dối, nhưng thấy Đan tỷ như vậy, ta kim lòng không được!

“Đa tạ, đa tạ, tiểu muội”, nắm chặt lấy hai tay của ta Đan tỷ đứng lên, bộ dạng mừng rỡ như điên, nước mắt tuôn trào, ta hiểu ra rằng mấy tuần này Đan tỷ ăn không ngon ngủ không yên vì chuyện của Đan Phụng.

Đan Phụng, muối nên thấy hạnh phúc và mãn nguyện mới đúng vì có một đại tỷ luôn sẵn sàng bỏ hết tôn nghiêm của mình để cầu xin uội, luôn lo lắng uội, vì sao muối có thể nhẫn tâm làm họ đau lòng?

“Tiểu thơ, đại lão gia cho gọi” xuất hiện thêm một nha hoàn, nàng ta cung kính nói, ta hướng tới Đan tỷ “Đan tỷ, thất lễ”

“Ân, không sao”, nàng lắc đầu, cười miễn cưỡng tiễn ta, trước khi đi ta nói “Yên tâm, muối sẽ tìm được Đan Phụng”, rồi cất bước ra đi

99. Chương 99: Liễu Yêu Nghiệt

“Nếu chỉ biết muộn phiền, chỉ bằng về nhà ngủ một giấc thật ngon”, một nam tử phong lưu tiêu sái, chiết phiền trong tay, hần đồng đặc nói.

Xoay người lại, nàng nhăn mày nói “Huỳnh Vũ huynh, chuyện của tiểu nữ, nào cần huynh lăm lờ?”

Mày kiếm gương lên, hần đi một vòng quanh Thượng Quan Đan Đan rồi nói “Cường nữ nhân, đừng tưởng khẩu khí cứng rắn thì muốn che đậy”

Khi này hần đều chứng kiến tất cả mọi chuyện, nói ra thật xấu hổ, sợ dĩ hần chán ghét Thượng Quan Đan Đan là vì hần hiểu lầm nàng giết người vô tội, lạm sát bừa bãi, không hề giống ‘thục nữ danh môn khuê các’ mà giống như ‘sát thần đòi mạng’.

Ân oán của hần và nàng bắt đầu từ lúc nàng tìm được chứng cứ thì ra chính giả làm cướp, tàn nhẫn cướp hết ngân lượng, lương thực của bá tánh đang bị nạn ở vùng tây bắc, nhất thời không tìm được lòng, nàng liền ‘đại khai sát giới’, giết hết những người tự xưng mình chính nhân quân quân tử, thật chất họ chẳng bằng những tên cầm thú, là cẩu đội lớp người.

Ngay đúng lúc đó thì người của Thiên Cơ Các đã đến để thu thập thông tin, thấy chuyện bất bình Huynh Vũ Lăng – hần liền ra tay nghĩa hiệp, cùng nàng giao chiến, bất cẩn nàng bị hần đánh rớt cả mặt nạ, nhân lúc hần đang kinh ngạc, nàng liền tẩu.

Nàng cứ sợ hấn sẽ khai tên nàng ra, nào ngờ hấn không có làm thế, nhưng hấn đối xử với nàng lãnh đạm, thậm chí là nhạt nhẽo, tùy hứng giễu cợt, khiến cho nàng cực kỳ chán ghét hấn, thế là cả hai liền trở thành cừu nhân không đội trời chung, ‘có người không có ta’ chính là giao hiệp của hai người.

Cho tới khi hấn nhận được tin nguyên lai là chính là kẻ tiểu nhân, hấn đã hiểu lầm Thượng Quan Đan Đan trầm trọng, cần phải xin lỗi, nhưng mỗi lần chạm mặt, không cần nhau là đầu khẩu thật kịch liệt, căn bản không thể ‘hòa giải’.

Nàng cứ như một nữ vương uy quyền cao ngạo, còn hấn thì vẫn cứ làm một phong lưu công tử, nhưng khi hấn chứng kiến được nàng có thể hạ thấp thân phận quỳ rồi trước đường muội chỉ vì lệnh muội của mình, thì hấn rất khâm phục nàng.

“Ta cường nữ thì sao, liên quan gì người” mắt phượng bốc hỏa, nàng thô lỗ đẩy hấn ra, cau kinh nói, thật ra là nàng chột dạ vì hấn nói rất đúng, liền thẹn quá hóa giận.

Hấn cười khanh khách lên nói “Cường nữ sẽ không cư xử như vậy” hấn vờ xoa xoa vết thương vừa bị nàng đẩy đi, đụng vào bức tường lạnh lẽo

“Người, lão nương hôm nay không có nhả hứng cùng người đùa cợt, hừ” ghen hòng nàng nói không được, đành phải cáo biệt ra đi

“Xin lỗi”, một tiếng ‘xin lỗi’ của cái nam nhân đằng sau làm nàng xem chút là hôn thân mật với đất mẹ linh thiêng, cả người đều dừng đứng lại, hấn biết nói ‘xin lỗi’ sao?

Thấy nàng bất động, hấn cắn răng nói thêm một lần “Chuyện lần trước thật xin lỗi”, dấu sao hấn cũng là một nam nhân ‘đầu đội trời chân đạp đất’ có lỗi thì phải nhận, không nên tỏ ra ích kỷ, nhỏ mọn như vậy, một câu ‘xin lỗi’ thì có gì to tát chứ?

Hấn không phải ăn trứng bã đậu liền nói bừa chứ? Hấn luôn tỏ ra mình cao cao tại thượng, vậy mà nói ‘xin lỗi’ với nàng?

Xoay người lại, nàng hỏi “Người khẳng định người không ăn trứng thứ gì đó không sạch sẽ?”

‘Rầm’ một đạo sấm sét lướt ngang đánh thẳng vào người hấn, cả người hấn đều bất động, khuôn mặt thối cực điểm, hấn tỏ ra quân tử hướng nàng ‘xin lỗi’ nàng làm tiểu nhân quăng hết tôn nghiêm của một nam nhân vô ưu hỏi, mím môi lại hấn xoay người đi, bỏ lại nàng đang cười lăn cười bò ở hậu viên.

Chung quy Huyền Vũ Lãng da mặt rất mỏng!!!

Dẫm chân thật mạnh xuống đất, phòng môi nàng thô kệch nói “Lão cha thật là bậy hết sức” dám bảo nàng ‘nổi dãi tông đường’ chỉ cần làm thế thì có thể ‘ngăn chặn’ miệng khẩu thiên hạ, xem Hạo là ngựa đực nổi dãi?

Aiz, nàng bắt quá chỉ mới qua sinh thần lần thứ 16 thôi, liền tính tới chuyện sinh con uống phí cả tuổi thanh xuân ư?

Lắc đầu, có đánh chết nàng cũng không nguyện ý thử, sinh con hảo đau, vả lại chưa hưởng hết ‘hạnh phúc’ nàng mới không sinh, đành rằng tuổi thật của nàng là 23 nhưng mà, nàng thật chưa muốn có con.

“Sương nhi” thanh âm trầm thấp vang lên, hai bàn tay lực lưỡng liền kìm chặt ta, ta hoảng loạn nói “Dâm tặc, đại hôn dẫn buông ta ra”

“Sương nhi, không nên tuyệt tình như thế”, hướng tới nàng nói, hấn càng siết chặt nàng, sắc mặt nàng tái nhợt, muốn đẩy hấn ra nhưng hấn ‘sức trâu’ nàng là ‘ngựa non’ làm sao có thể đẩy hấn ra “Buông tay ra, giáo chủ, người không nên làm thế”

“Sương nhi, muội cuối cùng cũng nhận ra ta”, xoay người nàng lại, mặt đối mặt, nàng kinh hoảng, tuần nhan long lanh của hấn có chút xanh xao, nhưng đôi mắt vẫn chan chứa muôn vạn tình ái, nàng cắn răng nói “Giáo chủ, người không nên làm thế, không hợp lẽ giáo”

“Chẳng lẽ đồng giường với đại ca mình là hợp lẽ giáo?” mím môi, hấn lạnh lùng nói, hai con mắt nàng tròn xoe, kinh hách nói “Người....người....”

“Sương nhi, ta mặc kệ nàng có phải cùng đại ca gian luân, ta vẫn yêu thương nàng, sủng ái nàng, chỉ cần nàng theo ta, ta không bạc đãi nàng” hần thành khẩn hướng tới nàng nói, siết chặt nàng lại không cho nàng cơ hội từ chối hần muốn hạ xuống cánh môi nàng một nụ hôn

Sở dĩ hần không còn mềm mỏng là từ hôm hần đánh mất nàng để chúng yêu nữ bắt nàng đi ngay trước mắt cũng không thể cứu nàng, hần tự trách mình vô dụng, nhưng khi nghe được tin nàng bình an trở về, cho dù có thịt nát xương tan hần cũng nhất quyết xông vào Huyền Vũ sơn trang, nào ngờ, nào ngờ người ngoài đồn thổi đều là sự thật!

Hần cả kinh sợ hãi, liền phi thân đi, uống thật nhiều rượu chỉ mong sầu, càng uống càng sầu, nhưng hai người là huynh muội, hần vẫn còn cơ hội, hần không bận tâm, hần rất thương yêu nàng, chỉ cần như thế là đủ rồi.

“Ngô...” thấy hần muốn chiếm ‘tiện nghi’ nàng, nàng vùng vẫy, dùng tay chặn lại miệng hần, nhưng hần càng quá đáng ép sát nàng vào tường, muốn làm nhục nàng “Không”

Một luồng sát khí từ đằng sau hướng tới, hần liền ôm nàng tránh xa một bên “Phập”, một cây cung với tốc độ hỏa tiễn, cắm sâu vào tường khiến cho xung quanh bức tường liền bị lún sâu xuống, đủ biết nội lực kẻ này thâm hậu tới mức nào “Liễu Thất, cứu...”

Thấy hần, nàng cứ như gặp được cứu tinh, nàng hướng tới hần cầu cứu “Còn không buông, người không biết ‘thương hoa tiếc ngọc’ sao?” ngồi trên mái nhà, thanh âm đồng đặc tiêu sái châm chọc kẻ phía dưới.

“Ta không bận tâm, chỉ cần ta yêu nàng là đủ rồi”, hần quả quyết nói, đánh giá cái nam tử trước mặt, giọng trong trẻo, dù đang là thanh thiếu niên nhưng mà tướng tá trắng kiết, dũng mãnh, đáng vẻ bất cần đời càng làm cho tên Liễu Thất này nổi bật trước đám đông.

“Yêu một người, không nhất thiết phải chiếm đoạt, cũng không phải là cách yêu bá đạo như vậy, người có từng hỏi nàng yêu người chưa, nàng có tình nguyện theo người? Dù rằng người chiếm được thân thể nàng, nhưng người có chiếm được trái tim nàng? Người có chắc sẽ cho nàng hạnh phúc? Người chắc rằng người sẽ không đau khổ?” từng câu nói được bật ra từng miệng Liễu Thất, khiến cho Hàn Tuyết Khuyết nhả mày lại, hần chưa từng hỏi, cũng không biết?

Còn nàng thì kinh ngạc, hần nói cứ như hần rất thấu hiểu tình ái lắm vậy?

Nói một cách triết lý, đủ tấn công vào nhược điểm của Hàn Tuyết Khuyết, hít một hơi nàng liền nói “Hảo ý của ngài, tiểu nữ xin nhận, nếu có kiếp sau tiểu nữ tình nguyện làm trâu làm bò để trả ân tình của ngài”

Câu nói của nàng, làm hần buông tay nàng ra, đau khổ nhìn nàng “Buông tay sớm chi bằng đau khổ dài, sớm ngày dứt bỏ, trên đời cái gì cũng có thể, chỉ cần thời gian sẽ sớm quên được, không nhất thiết phải cố chấp nắm giữ thứ không thuộc về mình” Liễu Thất nhanh nhẹn nhìn ra và hảo tâm nói.

Hàn Tuyết Khuyết lắc đầu, ra đi không nói được lời nào, còn nàng cảm thấy mình rất xấu xa làm tổn thương một người, bất chợt nàng cúi đầu trầm ngâm, Liễu Thất liền phi thân xuống, hai tay chấp lại đằng sau, ôn tồn nói “Tình cảm không ai đúng cũng không ai sai, không nên cư xử quá cứng nhắc, tự đổ tội cho bản thân mình”

Ta gương mặt nhìn hần, ta cảm lòng không được liền ôm chặt lấy Liễu Thất, khóc lên một trận “Ô....ô....ô....”

“Nếu tình ái khổ tâm như vậy chi bằng quên đi” vỗ vỗ vai nàng, cứ như thể nhìn thấu tim nàng, nghe Liễu Thất nói, nàng tròn mắt nhìn hần, nàng ngạc nhiên còn hần chỉ nở nụ cười yếu ớt với nàng.

Hần làm sao biết nàng đau lòng vì chuyện của Hạo, dù rằng nàng rất yêu Hạo, nhưng nàng vẫn tự ti, vẫn không thoát khỏi bóng ma của mình, làm sao hần biết?

Chân run run muốn mình nhìn lầm đi, nhưng mắt hần như muốn đốt cháy hai người đang tình tứ, nam ôm thắt lưng của nữ, nữ thì nhìn nam một cách ôn nhu cả hai ‘tình chàng ý thiếp’ mặn nồng xem hần là ‘vô hình’, mím chặt môi lại, siết chặt tay hần rống lên “Cầu nam nữ”

“Á”, nàng kinh hách hét lên, đẩy Liễu Thất ra nhân lúc này Liễu Thất liền bắn vào họng nàng một thứ gì đó, nuốt vào nhưng nàng không muốn nói với Liễu Thất, muốn giải thích với Hoàng Bá Hạo Minh mọi việc

chỉ là hiểu lầm thì Hoàng Bá Hạo Minh kéo tay nàng lại để mình che chắn cho nàng “Nam nhân chết tiết dám câu dẫn nữ nhân của bốn công tử”

Nhếch môi mỏng một cách gợi tình “Nàng tình nguyện, người không ghen tỵ được đâu!”

Ta há miệng tới độ muốn sái cả quai hàm, thiếu điều rớt xuống đất, hấn khi này chẳng phải rất quân tử phong độ, mới chớp mắt một cách liền biến thành yêu nghiệt hại dân hại nước?

“Người....được lắm, nam nhân kia, hôm nay người không chết thì bốn công tử chết”, nghe xong câu nói giễu cợt của Liễu Thất, Hoàng Bá Hạo Minh căn bản không còn giữ được vẻ bình thản mà bị Liễu Thất kích tới độ muốn phóng hỏa giết người.

Buông tay nàng ra Hoàng Bá Hạo Minh liền hướng tới Liễu Thất giao thủ, xoay người đi, Liễu Thất hờn hợt nói “Nếu nhà người cứ không nói lý lẽ, sớm muộn gì nàng cũng bỏ người theo ta”

Mắt ta muốn lòi cả ra, kháng nghị “Liễu công tử, người....” nhưng lại nói không nên lời, nàng có nên gọi hấn là – Liễu yêu nghiệt chứ?

“Câm miệng”, Hoàng Bá Hạo Minh ‘nổi trận lôi đình’ muốn bóp chết cổ nam trước mặt, ăn mặc dáng vẻ phong trần, hở ngực, lộ chân, mặc dù là nam nhân nhưng lại có chút phong tình giống nữ nhân, phong thái đông dặc, tiêu sái hơn người đã đánh bại nét nữ tính của hấn, thấy hấn ‘dáng mạo hơn người’ Hoàng Bá Hạo Minh càng giận dữ.

Huyết sáo phi tới muốn xuyên qua ngực của Liễu Thất, nàng sợ hãi nhắm mắt hét lên “Á”, Liễu Thất rất lợi hại, chỉ giờ hai ngón tay liền chop được cây sáo của Hoàng Bá Hạo Minh một cách nhẹ nhàng như bắt ruồi vậy!

Toàn bộ nội công trong huyết sáo liền bị Liễu Thất áp chế và hóa giải, sáo trong tay liền bị phóng trở về, Liễu Thất nói “Tiểu mỹ nhân, không nên sợ, bốn đại gia không sao, bái biệt, hắc hắc”

Nói xong liền nhẹ nhàng, phi thân đi giống một tinh linh xuất trần biến mất dạng, “Tiểu nhân”, nàng hét lên khi thấy Liễu yêu nghiệt biến mất, bất chợt chạm mặt của Hoàng Bá Hạo Minh, hai tay nàng liền đưa lên miệng cắn lấy, run cầm cập lùi sát mép tường một cách sợ hãi

Thấy hấn như sát thần bước tới, nàng sợ hãi nhắm mắt lại chuẩn bị nhận lấy sự giận dữ của hấn, di???

Lấy lại huyết sáo được cầm trên tường, Hoàng Bá Hạo Minh lạnh lùng bước ra đi không thềm nói với nàng nửa câu nào, nàng cứ tưởng hấn sẽ trách mắng nàng, sẽ đánh nàng một bạt tay, sao lại hiền tới mức này???

Hấn mắng nàng thì hấn còn quan tâm nàng, hấn im lặng chứng tỏ hấn thật sự dối

“Nguy”, nàng vội chạy theo hấn níu kéo hấn “Hạo”

“Buông”, bạc môi lạnh lùng, hấn hất tay nàng ra đi, ngồi xập trên đất, nàng khóc không ra nước mắt, hình ảnh nhào nhòe mờ ảo bóng lưng hấn đi mất dạng, bấy giờ nước mắt liền chảy xuống như hạt trân châu, bộ dạng thảm thương của nàng liền thu hấp tâm mắt của một người, xoay người đi nở lên một nụ cười thập phần mỹ mãn

100. Chương 100: Âm Mưu

Ta không biết đêm tối ở một mình lại đáng sợ tới như vậy, ta thực không quen, ta đã quen cảm giác có hấn tồn tại, được hấn ôm “Ồ....ô....ô...” nàng khóc rống lên trên giường một cách thảm thương, nhưng không ai dòm ngó nàng.

Vốn tưởng rằng hấn giận lấy không về nhà ăn cơm, chỉ một hai ngày liền thuyền giảm, nhưng nàng nghĩ sai rồi, đành phải xuống nước đi tìm hấn nói rõ.

“Tam tiểu thư, quả thật đại thiếu chủ tử Hạo Minh không có ở đây” Dạ Nhị cực khổ nói, nhưng nàng không tin, hỏi “Thật sự không có ở đây?”

Thấy vẻ mặt đáng thương, giọng nói khẩn cầu có chút xúc động thì Dạ Nhị mềm lòng nói “Quả thật đại thiếu chủ tử Hạo Minh không ở trong đây!”

“Ân”, cúi đầu nàng liền bước đi ảo não, ra khỏi , nàng tâm tình cực kỳ tệ, hai ngày nay không giáp mặt, không nói câu nào, hẳn thật sự nhẫn tâm như vậy sao?

Hắn thật sự không tin tưởng nàng như vậy sao? Cười khổ, bất chợt nàng cảm thấy đau nhói cả tim, đau một cách khổ sở!

Bước trở lại phòng, Dạ Nhị nói “Có cần thiết phải đối xử với tam tiểu thư như vậy?” khi này nếu không nhờ Hoàng Bá Hạo Minh lạnh lùng uy hiếp thì hẳn sợ hắn khai ra mắt.

“Ai bảo nha đầu đó làm ta sinh khí, nên trừng phạt nàng ta” mới thoả được cơn giận dữ của hắn, ai bảo nàng đã lăng nhăng rồi mà để lại chứng cứ phạm tội, nàng thật đáng tội chết.

Đang đi giữa đường thì ta liền đụng trúng một người “A” cả hai người đồng thanh lên tiếng, ta liền nhìn lại kẻ bị ta đụng, hoảng sợ ta nói “Ách, công chúa không sao chứ?”

Hai nhân thiếp thân bên cạnh liền đỡ Tú La Lệ lên, nàng ta muốn phát hỏa, nhưng rồi lại điềm đạm đưa tay đỡ nàng lên, hành động nàng khiến nàng giật mình sợ hãi “Sao thế, tính ngồi mãi dưới đất?”

Cẩn môi nàng liền nương theo sức mạnh của Tú La Lệ đứng lên, ái ngại nói “Ân, thật xin lỗi vì đã bất kính với công chúa”

“Ân, không sao”, nhu tình, nàng ôn tồn nói, nụ cười nhẹ trên khóe môi, khiến ta giật mình cúi đầu muốn cáo lui ra đi thì nàng ta lên tiếng “Sương muối, có thể dành cho ta một chút thời gian?”

Ta thật không hiểu tâm tư của Tú La Lệ, nhưng vẫn đi nên đi theo thì hơn, tới phòng nàng ta đã lâu, sau khi uống hớp trà nhạt ta liền lên tiếng “Công chúa, chẳng hay công chúa cho gọi tiểu nữ?”

“Ách, thật ra chuyện lúc trước quên đi được không, lúc đó ta thật có lỗi”, Tú La Lệ thành khẩn nói, ta kinh ngạc, vội nói “Ngô, chuyện gì, tiểu nữ quên rồi”

“Sương muối thật tốt, quân tử không chấp dứt kẻ tiểu nhân, tỷ thật sự kính nể muội”, cầm chặt tay ta, nàng đáng yêu nói dù nàng tỏ ra thân thiện, nhưng sao ta cảm thấy không được tự nhiên cho lắm?

“Sương muối, chuyện lúc xưa, là do chúng ta ‘trẻ người non dạ’, chúng ta quên đi nhé, được không”, Tú La Lệ cư xử ái ngại nói, ta gật đầu nói “Ân”

“Thế thì thật tốt”, Tú La Lệ vui vẻ vỗ tay mà nói, ta chỉ thấy Tú La Lệ như thế có phải khả ái hơn nhiều không, bất chợt nàng ta quỳ xuống, ta hoảng hốt, sao ai cũng đòi quỳ rồi trước ta, nha, ta tổn thọ mất, ta liền nói “Công chúa, nàng đứng lên trước được không?”

“Sương muối hứa với ta một việc ta sẽ đứng lên”, Tú La Lệ rưng rưng mắt nói, ta nhẩn mày nói “Chuyện gì đã, công chúa nàng làm ta tổn thọ mất”

“Dạ Sương tiểu thư, thỉnh cầu nàng hãy đồng ý”, hai nha hoàn thiếp thân cũng quỳ xuống, thành khẩn gọi tên ta, ta sợ hãi “Đứng lên trước đã”

“Hứa với ta”, Tú La Lệ đầm lệ nước mắt, kéo váy ta nói, cẩn môi ta nói “Cuối cùng là chuyện gì?”

Một nha hoàn lên tiếng nói “Tiểu thư, người phải cứu lấy danh dự hoàng tộc của Tử Trì quốc”

Ta kinh hách hỏi “Chuyện gì?” nàng ta nói “Thánh chỉ ban ra không thể thu hồi, vì danh dự của Tử Trì quốc kính mong tiểu thư rộng lượng chấp nhận công chúa nhà tiện nô”, nói xong nàng liền dập đầu vái lạy ta.

Bất giác ta im lặng không nói lên lời, lúc này Tú La Lệ lay tỉnh ta nói “Chỉ cần muội đồng ý, tỷ sẽ nguyện ý làm nhỏ, muội làm lớn, chúng ta cùng hầu một trượng phu”

Ta cảm thấy đầu óc ù ù cạc cạc, “Tiểu thơ” hai nha hoàn lên tiếng cùng ép ta vào khuôn khổ, ta cười lạnh “Nhưng ta không có quyền làm chủ”

“Hạo Minh đại ca có nói qua chỉ cần muội đồng ý, đại ca sẽ cho tỷ bước vào cửa”, Tú La Lệ nói ra ý kiến của mình, quả thật đây chính là lời của Hoàng Bá Hạo Minh nói, chẳng qua Tú La Lệ chỉ thuật lại thôi

Xung quanh ta chỉ còn một mảnh tối om, hít thở không thông, ta không muốn ở lại đây, liền hất Tú La Lệ ra chạy đi như một kẻ vô hồn.

“Công chúa, nàng đã bị chúng ta kích, đã đi” hai nha hoàn liền đứng lên đỡ lấy Tú La Lệ

Khác xa với khi nãy bây giờ khoe môi của Tú La Lệ hiện diện lên sự độc ác, điêu ngoa tràn đầy đắc ý cứ như nàng ta biết sẵn mọi chuyện

“Các người là ai”, đang say giấc nồng thấy một bóng đen xuất hiện trên mặt cửa, Tú La Lệ liền hét lên.

“Đến giúp đỡ người” một nụ cười âm hiểm trong đêm tối, chứng tỏ cả hai đều là loại xà độc.

“Giúp ta?” Tú La Lệ mơ hồ hỏi, liền vươn người dậy dụi dụi đôi mắt nhập nhèm vì bị kẻ khác đánh thức, cánh cửa phòng mở ra, lộ diện một bóng trắng nói “Phải, giúp người”

“Người nói chỉ cần như thế là có thể bức tiện nhân kia lột lưới”, sau một hồi, Tú La Lệ liền thông hiểu nói, bóng trắng gật đầu nói “Phải, chỉ cần nó biến mất chẳng phải người được lợi là công chúa”

Mắt khê đảo liên “Được, thành giao, người muốn như thế nào”, Tú La Lệ liền gật đầu, cùng Yêu Nghiệt bàn kế sách đối phó Hoàng Bá Dạ Sương

“Chỉ cần ta làm thế, người có thể giúp ta giết chết nàng ta” híp lại đôi mắt Tú La Lệ vui vẻ hỏi, Yêu Nghiệt gật đầu nói “Ân”

“Người phải hứa chắc chắn, giúp ta khử trừ tai họa” Tú La Lệ dường như không tin tưởng lắm, trước khi ra đi Yêu Nghiệt cười lạnh nói “Yên tâm, lần này tiện nhân đó không chết là ta chết”

Thu hồi lại suy nghĩ của ngày hôm qua, Tú La Lệ liền nói “Giúp ta trang điểm”

“Ân”

.....

“Nguy rồi, Hạo Minh ca ca” Tú La Lệ hớn ha hớn hả đi tới, khuôn mặt tái nhợt hướng tới Hoàng Bá Hạo Minh nói

Dừng lại động tác Hoàng Bá Hạo Minh liếc nhìn Tú La Lệ nói “Chuyện gì”

Tú La Lệ giả vờ cực kỳ tinh ma, vờ sợ hãi, ấp úng và ngập ngừng muốn nói lại không muốn nói

“Nói” Hoàng Bá Hạo Minh lạnh lùng ra lệnh, Tú La Lệ giả vờ kinh hách, liền tuân hết lời thoại đã được Yêu Nghiệt “Là Liễu Thất khi nãy Liễu Thất đã cùng Dạ Sương trốn đi”

“Cái gì” Hoàng Bá Hạo Minh nghe xong, tức giận tới độ đứng phắt dậy hống như dã thú

“Ách”, lần này là Tú La Lệ thật sự sợ hãi, lùi ra sau vì Hoàng Bá Hạo Minh bây giờ còn khủng bố hơn tà mà ngoại đạo “Liễu Thất mang Dạ Sương đi đâu”

“Ngô, ta...ta không biết....ta chỉ thấy Liễu Thất...cùng nàng ta...lén lút bỏ đi...còn lại...là ta...tối báo cho huynh biết” Tú La Lệ lắp lửng nói, y như sự thật, khiến Hoàng Bá Hạo Minh giận tới tím mặt, liền xộc ra ngoài

Kích thành công Hoàng Bá Hạo Minh, Tú La Lệ liền nở nụ cười ác nghiệt vốn có của mình

.....

Hoàng Bá Hạo Minh huy động toàn bộ người có trong Thiên Cơ Các đi kiểm tìm thân ảnh của Hoàng Bá Dạ Sương, còn phác họa của Liễu Thất mà tông nã

“Chết tiệt”, hắn giận dữ liền đẩy hết đồ trong thư phòng xuống, hắn chẳng qua là bận công vụ bỏ rơi nàng 2 ngày, nàng liền theo tình lang bỏ đi mất? Nghĩ tới đây Hoàng Bá Hạo Minh khí giận ngất trời, liền phát tiết ra hết, tận hết khả năng của mình đập phá thư phòng.

.....

“Có thật là công chúa tận mắt thấy Dạ Sương bỏ đi cùng Liễu Thất?” không tin sự thật Hoàng Bá Thuần liền hỏi cận kề

“Ách, quận mã nghi ngờ bốn công chúa???” tú La Lệ không hề chột dạ, còn vờ kinh ngạc hỏi.

“Không dám”

“Àn, thật ra lúc đó bốn công chúa có khuyên can, nhưng nàng nói: Kẻ nào phản bội lại ta, ta cũng sẽ phản bội lại người đó” Tú La Lệ đặt điều nói xằng, nàng thật khâm phục diệu kế của Yêu Nghiệt vạch ra, không có một chút sơ hở

Mắt khê đảo liên như đang suy nghĩ, chẳng lẽ Dạ Sương giống như Linh nhi lãnh đạm vô tình như vậy???

101. Chương 101: Không Biết Tốt Xấu

“Uy, người đừng chết nha, người phải sống a”, tiểu phiến phúc thông linh với nàng, trong một khoảng trắng, có một bóng trắng đang ngăn ngở nằm ngổn ngang bị tiểu phiến phúc thành công đánh thức.

“Ui, ta đang ở đâu đây”, tiểu phiến phúc liền biến thành Liễu Thất tới đỡ lấy nàng lên “Ách, người...” Ta thấy được mặt Liễu Thất liền hét lên.

“Uy, đừng to tiếng như vậy, thủng màn nhĩ của ta giờ”, tiểu phiến phúc liền than phiền trách móc ta, giọng nói của tiểu phiến phúc làm sao mà ta không phân biệt ra “Người quả thật có tình ý với Liễu Thất?”

“Nói năng bậy bạ” ta liền kháng nghị “Ta đối với hắn....ta đối với hắn....” bất chợt ta nói không nên lời, vì sao nhỉ, ta đối với hắn có cảm giác nhưng lại không nghĩ ra là loại cảm giác gì???

“Aiz, tiểu nữ nhân người thật đa tâm” tiểu phiến phúc giả vờ oán trách, nàng không trả lời vì nàng không biết và không khẳng định, nàng hướng tới hắn nói “Thật ra ta bị gì?”

“Người không nhớ?” bị hắn hỏi lại, ta cố nhớ “Chết tiệt, thì ra Tú La Lệ lừa ta”

“Đúng, nàng ta quả rất xảo quyệt” tiểu phiến phúc tỏ vẻ hiểu biết nói “Vậy cuối cùng ta đang ở đâu?”

“Mở mắt ra sẽ rõ”

“Mở mắt ra sẽ rõ”

“Mở mắt ra sẽ rõ”

Mắt đang nhắm nghiền lại liền mở ra, a, sao thân thể ta đau quá “Người bị hạ độc”, tiểu phiến phúc liền nói, xung quanh ta tối quá “Ừm để ta giúp người thám thính”, nhất lời tiểu phiến phúc liền bò ra, vì nàng không tỉnh hắn không thể nào tỉnh được, aiz, ai bảo hai người họ tìm liền tìm.

Sau một hồi, hắn quay về “Người bị các yêu nữ tóm gọn....” giọng nói có chút bi thảm, nàng giật mình, cái gì cơ vì sao ta lại bị họ tóm được cơ chứ?

“Chắc chắn Tú La Lệ liên thông với các nàng ta cùng *** hại người, người đang ở trong hang ổ của bọn họ và bị trúng độc, nên không thể vận động”

Thảo nào, thảo nào ta lại đau khắp mình mẩy, nói không nên lời, nguyên lai là thế....thế bây giờ phải làm sao?

“Không biết, tới đâu hay tới đó”, cụp đuôi lại, tiểu phiến phúc chỉ biết bò vào người nàng, quả thật hần không thể cứu giúp nàng, chẳng qua hần chỉ là thần giữ sắc đẹp, ngoài ra hần pháp lực thực yếu kém không thể cứu được ai cả,

.....

“Á” một thanh âm trầm thiết vang lên, khi mọi người đi tới “Á”, Hoàng Bá Dạ Châu liền ngất lịm đi trong tay của Hoàng Bá Thụy Minh, hần cũng nhịn không được mà phải ới cả buổi ăn sáng ra “Oẹ”

Huyền Vũ Dạ Mạc trơ mắt ra, mặc dù ông là người có số tuổi lớn ở đây, nhưng không có nghĩa là ông không biết ‘sợ’, Huyền Vũ Lăng bịch miệng lại tránh ình bị thăm cảnh nôn mửa giống như Hoàng Bá Thụy Minh.

“Chuyện gì đã xảy ra” Hoàng Bá Thuần cùng Hoàng Bá Hạo Minh đi tới, cả hai không khác gì Huyền Vũ Dạ Mạc mắt tròn ra, khuôn mặt bất động.

“Ai lại ra tay tàn nhẫn như vậy” qua thật lâu Huyền Vũ Dạ Mạc mới cất lên thanh âm khàn khàn

“Chắc chắn là hần” Hoàng Bá Hạo Minh khẳng định nói, ngoại trừ Liễu Thất thì không ai thù Tú La Lệ tới nỗi xé xác nàng ta ra thành thịt tương như vậy, ngay cả hai cung nữ cũng không tránh khỏi số phận thành thịt tương, thật tàn nhẫn

“Liễu Thất?” Hoàng Bá Thuần thẩn thức nói, Hoàng Bá Hạo Minh gật đầu, mím chặt môi Hoàng Bá Thuần lạnh lùng nói “Quân tử đã làm chuyện phạm pháp lại chui rúc như chú chuột, thật là hèn hạ”

Mọi người đều nhìn theo ánh nhìn của Hoàng Bá Thuần, trên cây cao đã xuất hiện một thân ảnh tiêu điều tự tại, bộ dạng ngạo mạn, mang hơi thở vương quyền quý tộc, trên khóe môi còn không tự ý nhếch lên một cách đông dặc khoái trí.

“Quả thật trong đây chỉ có Hoàng Bá Thuần – ông là võ công siêu quần” tựa tiểu phi tiểu, Liễu Thất liền vươn người dậy, nói

“Vì sao phải giết nàng ta” Hoàng Bá Hạo Minh vội hỏi, nhãn mày đẹp, Liễu Thất nói “Nam nhân kia, uống công nhà ngươi tự ình là thông minh tuyệt đỉnh, vậy cũng nghĩ không ra”

Mắt đẹp nheo lại một cách âm trầm, Hoàng Bá Hạo Minh lạnh giọng nói “Là vì nàng ta tố cáo ngươi”

Bất chợt một tiếng cười hào phóng vang lên “Nam nhân kia, xem ra ta đã quá đề cao ngươi, đợi ngươi nghĩ được rồi hần tìm ta”, nói xong liền phóng một cuộn thư màu vàng cầm “phập” thẳng xuống mặt đất.

Hít một ngụm khí, Hoàng Bá Hạo Minh vội bình tâm nếu không hần thật bị tên yêu nghiệt này kích chết!

Lật cuộn chiếu thư ra, sắc mặt Hoàng Bá Thuần liền xanh lét có khi trở nên trắng bệch, cuối cùng còn chút tán dương cái tiểu tử Liễu Thất “Xem ra hần lợi hại đi”

“Trong thư viết những gì” Hoàng Bá Thụy Minh bình tâm lại liền trở lại với bản năng tò mò vốn có của mình, nín kéo Hoàng Bá Thuần hỏi, hần nói “Tự mà đọc”

Trong chiếu thư nói

Thân là vua một quốc Tú Tử Kiêm, thống trị một nước, cai quản lê dân bá tánh an cư lạc nghiệp, ‘Tề Gia Trị Quốc, Bình Thiên Hạ’, nay Tú Tử Kiêm ta chỉ làm tròn đủ trách nhiệm bình thiên hạ, còn tề gia thì Tú Tử Kiêm thật hổ thẹn với chính mình, Tú La Lệ thân là công chúa một quốc được hoàng ân trọng sủng, hưởng lợi lộc từ triều đình không những không biết ơn, biết pháp phạm pháp, tội đáng muôn chết.

Lạm dụng chức vị công chúa để *** hại dân nữ nhà lành, thân làm công chúa tâm địa hiểm độc, nay quả nhân biết sớm, liền xử phạt công minh.

Nay hạ lệnh cho Liễu Thất – Thất đại hiệp thay quả nhân trị tội Tú La Lệ theo quốc pháp, để trả lại sự công đạo cho tất cả lê dân bá tánh đã bị Tú La Lệ làm hại, quả nhân – Tú Tử Kiêm từ nay sẽ cắt đứt mọi quan hệ với Tú La Lệ cũng như tình nghĩa phụ tử, mặc Tú La Lệ tự sinh tự diệt, hay bị xử phạt, mọi việc về Tú La Lệ, quả nhân đều không nghe – không thấy – không biết.

Hoàng ân đặc xá – quả nhân

Tú Tử Kiêm chính giám

Mí mắt khê giật giật, Hoàng Bá Thụy Minh liền hét lên “Nhất định, nhất định là Tú Tử Kiêm bị Liễu Thất uy hiếp, đúng, nhất định là thế”

Có câu: hổ phụ không ăn thịt hổ con, thân là phụ thân lại cực kỳ sủng ái con gái, Tú Tử Kiêm nào nỡ đối xử với con gái ruột thịt của mình như thế? Trừ phi là bị giở trò hoặc uy hiếp, nên ông mới có thể nhắm mắt, buông xuôi mọi việc ban ra chiếu chỉ này.

“Chôn cất công chúa cùng hai tỷ nữ cho hoàng” Huyền Vũ Dạ Mạc nhắm mắt xuôi tay liền kêu các hạ nhân thu lượm thịt vụn của bọn họ.

.....

“Liễu ân công, ngài đã về” đang xay cối ở bên bếp, Hà Tiểu Tương liền hớn hở chạy ra cứ như thể khẳng định là Liễu Thất

“Ân” Liễu Thất sau khi làm xong đại sự vẫn ung dung bình thản, thậm trí trên khuôn mặt của hắn còn có chút sát khí cùng sáng khoái.

“Cho người” sau khi rửa tay sạch sẽ và thoát y Liễu Thất liền khoan khoái tiến vào dục thùng, nhớ tới một chuyện liền dùng nội công hút lấy túi hành lý của mình quăng cho Hà Tiểu Tương.

“A” tiếp nhận, Hà Tiểu Tương liền mở ra “Oa, thật đẹp”, một bộ y phục thật lung linh, nàng nói “Là y phục của Tử Trì quốc?”

“Phải”, nhắm mắt dưỡng thần Liễu Thất nói thêm “Vào đây giúp ta chà lưng”

“Ách”, câu nói này khiến Hà Tiểu Tương giật bắn cả lên “Mau”

Dù rằng Liễu Thất là ân công của nàng, nhưng nàng nào nói ‘lấy thân báo đáp’? Nàng thực nghi ngờ có phải Liễu ân công bị ‘chuyển đổi linh hồn’ không?

“Được”, dù nói thế nhưng Hà Tiểu Tương vẫn không từ chối, dẫu sao nàng cũng không còn là trinh nữ, làm sao mà sợ >

“Á” Hà Tiểu Tương la lên thật bi thảm “Người thật vụng về” toàn thân xích lỏa Liễu Thất khê trách móc, Hà Tiểu Tương liền ngất lịm đi “Shit!”, bất chợt Liễu Thất rống lên.

102. Chương 102: Không Phải Là Người Tốt

Trong một khu rừng trúc tại tái ngoại, tiếng gió thổi tới rừng trúc, lá trúc va chạm nhau tạo nên âm thanh ‘xào xạc’, một khung cảnh trong thật tĩnh lặng hiện lên, xung quanh chỉ có mỗi một nam nhân đang ăn mặc xộc xệch, chân gác lên, bộ dạng ngồi thật phong lưu cũng có chút dung tục.

Một chiếc bàn bày đủ các loại đồ nhắm, còn có một vò rượu ngon, như thể đang chờ ai.

“Người đến thật chuẩn giờ” nhếch môi một cách khiêu gợi, Liễu Thất hướng tới kẻ đang tiến tới mà nói.

Hoàng Bá Hạo Minh bình sinh không thích vò vo tam quốc liền đi vào chủ đề “Nàng đã bị ai bắt”

Liếc nhìn hắn, Liễu Thất nói “Ngồi đi”, dù tâm tình hắn như ‘kiến bò trên đồng lửa’ nhưng hắn không muốn phạt ý của Liễu Thất, vì hắn không hiểu rõ Liễu Thất đang muốn gì, vả lại hắn phải cầu xin Liễu Thất, aiz, ngồi xuống, hắn liền nói “Được rồi, nói đi”

“Chẳng phải nam nhân nhà ngươi bảo ta cưỡng bắt dân nữ nhà lành sao”, uống một hớp rượu, thanh âm trong trẻo thực dễ nghe nhưng cũng mang nặng mùi uy hiếp.

Liễu Thất cực khổ đi tới Tử Trì quốc để uy hiếp tiện lão kia, nào ngờ khi về hay tin mình bị tróc nã?

Một người có lòng tôn nghiêm thực cao, cứ như rồng trong loài người vậy mà bị kẻ khác gọi là ‘cường bất thiếu nữ nhà lành’? Hình của Liễu Thất được dán đầy khắp nơi?

Rất may là hắn đeo mặt nạ, nếu để....

Thậm chí tệ hơn là con bị đâm đập? Món nợ này hắn phải hướng tới Hoàng Bá Hạo Minh tính sổ!

Hắn cười khổ, xem ra hắn gặp đại nạn rồi, tên này không những tàn độc, giết người thật biến thái, còn thù rất dai, cần rằng hắn nói “Được, đó là lỗi của ta, chỉ cần người đáp ứng tìm Sương nhi, cái gì ta cũng đồng ý làm”

Trong chiếu thư có ghi rõ ‘Hãm hại dân nữ nhà lành’, đọc xong hắn mới biết hắn đã sai, bị kẻ khác nhắm vào yếu điểm mà làm tổn thương danh dự của Dạ Sương, không những thế mà còn tìm sai đối tượng để kích!

Nhéch mép lên cách xảo quyệt, Liễu Thất không khác gì hồ yêu ngàn năm, nói “Người biết mà”

Trông đen của Liễu Thất rất đẹp, cứ như đôi mắt phượng vậy, mặt dù chưa từng ngắm nhìn dung nhan của Liễu Thất nhưng hắn biết tên này có vẻ đẹp rất ma mị, đủ mị hoặc nữ nhân lẫn nam nhân.

Từ trong đôi mâu kia, hắn nhìn thấy một điều gì đó, cắn môi, hắn nói “Được, chỉ cần người cứu nàng, ta nguyện ý thực hiện ý đồ người muốn”

“Hảo, thật sáng khoái” Liễu Thất cười hào phóng, rồi nói “Vậy sau khi ta cứu nàng, nàng bảo ta bức người rời khỏi nàng, vậy ta thực không có lợi mà còn là kẻ bị hại?”

Hít một ngụm khí, Hoàng Bá Hạo Minh nói “Vậy chỉ cần ta không tồn tại”

“Không” Huyền Vũ Dạ Nguyệt ẩn nấp này giờ nay liền xuất hiện, hét lên, theo sau là thân ảnh của Hoàng Bá Thuần

“Phụ thân, mẫu thân” Hoàng Bá Hạo Minh nhăn mày gọi, Liễu Thất cười thực lạnh “Nguyên lai là người có hậu thuẫn, ta đã đề cao người rồi”

Bình sinh Liễu Thất rất ghét kẻ nào dám – lừa dối hắn!

“Đừng đi” níu kéo tay áo của Liễu Thất, Hoàng Bá Hạo Minh quăn bách gọi, mặt hắn tái nhợt lại, đôi mắt lộ rõ khổ sở và khẩn cầu.

“Người đã phản bội quy tắc của cuộc chơi” Liễu Thất lạnh lùng hất tay của Hoàng Bá Hạo Minh ra, kiêu ngạo như một ông hoàng, nói.

“Ta nguyện ý bị người xử phạt, chỉ cần người đừng đi, cứu lấy Sương nhi”, hắn bỏ cuộc, mấy tháng nay điều tra đừng nói nơi ẩn thân của bọn yêu nữ kia ngay cả một bóng dáng họ cũng không thấy, họ thật sự khiếp sợ cách ẩn nấp tài tình của các yêu nữ, cho dù có đào hết cả Thần Trường quốc lên, e rằng cũng không tìm thấy thân ảnh của họ

Hắn biết dựa vào khả năng ‘xuất quỷ nhập thần’ của Liễu Thất nhất định tìm được Dạ Sương cùng giải cứu nàng ta!

Sở dĩ muốn cùng nàng ‘răng long đầu bạc’, ‘con cháu đầy đàn’ nay không thể cùng nàng ‘thiên trường địa cửu’ cũng không sao, chỉ cần cứu được nàng, hắn nguyện ý, hi sinh vì nàng, bởi vì hắn yêu nàng.

Hắn biết tính tình của hắn rất dễ nổi nóng và nhiều lần làm tổn thương nàng, hắn không cách nào sửa chữa được, hắn đã nghi oan nàng, hắn nguyện ý dùng mạng sống của mình bù đắp cho nàng, chỉ cần nàng bình bình an an sống thật hạnh phúc, cái gì hắn cũng có thể làm.

Liễu Thất là một nhân tuyển tốt, ngoại hình, dung mạo, gia thế, hắn tin Liễu Thất sẽ làm cho nàng hạnh phúc khi nàng ở bên cạnh hắn, ngoại trừ bị tổn thương còn bị các nữ nhân ‘đánh ghen’, hắn thật có lỗi, dù yêu thương nàng, nhưng lại không thể xuất hiện kịp thời cứu nàng hắn thật vô dụng, không xứng đáng để nàng yêu thương!

“Hạo, con điên rồi”, Huyền Vũ Dạ Nguyệt khóc nức nở, kéo vạt áo của Hoàng Bá Hạo Minh điên cuồng nói

“Tiểu thê tử” Hoàng Bá Thuần thật khổ tâm gọi tên Huyền Vũ Dạ Nguyệt, hắn nghĩ Liễu Thất là người tốt, nào ngờ đã sai, hắn cứu Dạ Sương không có nghĩa hắn là người tốt! Nhìn thủ đoạn hắn giết người thật tàn bạo, lãnh khốc như vậy là đủ biết rõ con người của Liễu Thất.

“Đừng khuyên can con”, Hoàng Bá Hạo Minh ngảnh đầu làm ngơ với nước mắt đầm đìa của mẫu thân hắn, bình tĩnh nói, thật ra bây giờ trái tim hắn đau lắm, mẫu thân đối xử với hắn thật tốt, thế mà hắn làm mẫu thân khóc, hắn thật bất hiếu.

“Đủ, nếu người khóc như đám tang như vậy thì chờ nhận xác của Hoàng Bá Dạ Sương đi” Liễu Thất không vui khi đối diện với cảnh mẫu tử đoạn tuyệt này, hắn thật mất hứng.

Nhịn không được Huyền Vũ Dạ Nguyệt khóc rất thảm thương, rất thảm thương, nhặn mày Hoàng Bá Hạo Minh liền đánh ngắt nằng ta, rồi hướng Liễu Thất nói “Cũng như ban đầu mà định ước”

Một bóng đen phụt tới, Hoàng Bá Hạo Minh nhanh nhẹn chộp lấy “Uống nó, ta sẽ cứu người” Liễu Thất lãnh đạm nói, tâm tình của hắn có chút tốt lên khi cái máy ưa khóc kia bất tỉnh.

Không suy nghĩ, mở nút ra, hắn liền uống hết nước trong lọ, rồi quăng lọ đi nói “Một lời đã định!”

“Hảo, chờ kết quả của ta”, Liễu Thất cười thật vui vẻ liền đi mất dạng như một cơn gió lốc, hướng tới Hoàng Bá Thuần, hắn quỳ rồi xuống “Phụ thân, hài nhi có lỗi với người, nếu kiếp sau có cơ hội được làm con hai người, hài nhi nguyện dùng cả đời để báo đáp hai người!”

Mím chặt môi, ngăn không ỉnh rơi nước mắt, Hoàng Bá Thuần hiểu rõ cảm giác mất đi người mình yêu thương thật sự sống không bằng chết, hắn từng trải qua, nhưng Hoàng Bá Hạo Minh là cốt nhục đầu lòng của họ, nó thực hoàn mỹ, nay có thể vì tình tự hủy hoại sinh mệnh mình, hắn ngoại trừ trách mình vô dụng, con bất hiếu ra thì hắn không còn gì để nói.

Có lẽ chính là ý trời, năm xưa hắn nợ ân tình của hai vợ chồng Âu đệ, nay trời liền dùng mệnh sống của hài nhi ho đổi lại nợ tình của họ, có xứng đáng không.....hắn không biết, hắn thật không biết.

.....

“AAAAAAAAAAAAAAAA” sau khi về tới nhà, vì bị độc công tâm, Hoàng Bá Hạo Minh đau đớn tới độ hết thật lớn, lăn lộn trong phòng thật vật vã và cũng thật thảm thương.

Cả người hắn cứ như bị teo nhỏ lại, có lúc thì phồng lên, có lúc tim thắt chặt lại, có lúc thì như bị nổ tung khiến Hoàng Bá Hạo Minh sống không bằng chết, đau thấu xương cầm chặt lồng ngực phát tiết lên để tự giảm bớt đi đau đớn của mình, gân xanh hiện đầy lên mặt, mồ hôi đầm đìa, kẻ khác thấy cũng thương.

Đứng ngoài phòng của Hoàng Bá Hạo Minh, Hoàng Bá Dạ Châu chỉ có thể ôm Huyền Vũ Lãng khóc rống một trận thật thảm thiết, khi đó Huyền Vũ Dạ Nguyệt chỉ có thể quỳ gối tại từ đường tụng kinh niệm phật mong bồ tát phù hộ thoát khỏi kiếp này.

103. Chương 103: Nghi Ngờ

Tám canh giờ trôi qua khiến Hoàng Bá Hạo Minh bán sống bán chết cuối cùng cũng có thể dứt hần cơn đau và khôi phục lại thể trạng bình thường của mình.

Một đêm trôi qua, hắn hốc hách hần lên, mặt xanh xao, đôi môi nhợt nhạt, tuy rằng đáng vẻ tiêu sái đồng dặc luôn kề cận, nhưng hắn so với kẻ mắc bệnh lâu năm không hơn không kém.

“Hạo Minh, hay là giao việc cứu người cho đại bá đi” nhìn thấy thân ảnh Hoàng Bá Hạo Minh lụy tàn như vậy Huyền Vũ Dạ Mạc có chút đau nhói, liền xung phong hy sinh chính mình.

“Phải đó, đường ca giao cho biểu đệ này đi, được không” Hoàng Bá Thụy Minh nhịn không được liền xúc động nói.

Thấy Hoàng Bá Thuật cũng muốn khai khẩu thì Hoàng Bá Hạo Minh liền chặn lại “Được rồi, Hoàng Bá Hạo Minh thật sự cảm ơn hảo ý của mọi người, thân là một nam nhân chức trách cứu nữ nhân mình thì phải tự mình đảm nhận”

“Nhưng...” Hoàng Bá Thụy Minh không cam lòng, lại á khẩu không biết phải khuyên can như thế nào

“Xem ra Hoàng Bá Hạo Minh – ngươi, cũng quá có chí khí đi”, một thân ảnh xuất quỷ nhập thần không hiểu từ khi nào đã treo mình nằm dết dờng trên nhánh cây, bên tay còn cầm một bầu rượu, khoe môi mang hàm ý cười nhạt.

“Liễu Thất, ta phải giết chết ngươi”, nhìn thấy dáng vẻ tiêu điều tự tại của Liễu Thất, Hoàng Bá Dạ My nhìn không được sự xúc động, vì tên ôn thần hấn mà Hoàng Bá Hạo Minh – đại ca của hấn phải khổ sở suốt một đêm dài đằng đẵng, hấn như thế nào mà có mặt mũi xuất hiện ở đây?

“Dạ My” Hoàng Bá Hạo Minh cùng mọi người liền ngăn cản, nhưng không kịp rồi, đầu kiếm sắc bén thẳng tiến tới thân ảnh bất cần đời của Liễu Thất.

“Rắc”, không cần phải nhìn, bàn tay to gan vươn lên với tốc độ nhanh nhất dùng hai tay kẹp nhẹ, dễ dàng bẻ gãy mũi nhọn muốn đâm hết hấn một cách thật nhẹ nhàng, khiến mọi người liền thất sắc, chứng tỏ cái nam nhân nhìn yếu đuối này là một đại cao thủ.

“Tiểu dã miêu, ngươi thực hư”, Liễu Thất từ khi nào đã ở bên thân ảnh Hoàng Bá Dạ My, nâng cằm nàng ta, tựa tiểu phi tiểu trêu ghẹo

“Ngươi....vô lại...” lời nói trầm thấp vô lực, nhưng lại ái muội, khiến Hoàng Bá Dạ My cảm phần liền dùng móng tay cào vào người của Liễu Thất, nhưng Liễu Thất lại không muốn cùng nàng so đo, bất ngờ bàn tay hư hỏng liền vươn trúng mặt Liễu Thất “Cạch”

Mặt nạ bị rớt xuống đất, hiện diện lên là một khuôn mặt thanh tú, đôi lông mày rậm, đôi mắt ưu tú được khắc rõ nét, đôi mắt đen nhánh trong vắt như nước hồ thu dường như chứa đựng một nỗi buồn sâu thẳm, chiếc mũi thẳng, bờ môi đỏ mọng nũng nịu, không sai, hấn – Liễu Thất, mang vẻ đẹp yêu nghiệt hại dân hại nước.

Tất cả mọi người từ kinh hách tới kinh ngạc, không dám tin cái người này là một đại nam nhân, mang nét ưu sâu như nữ nhân, nhưng lại có vẻ tuấn duật như một nam nhân, khác hấn với mấy lần kia lần này hấn không vận bộ kimono hở hang, mà là một bộ trường bào được may khá kỹ lưỡng và tinh tế, kể bên có một cây chiết phiến đồng màu, chứng tỏ nam nhân này rất biết trau chuốt.

“Thế nào, chiêm ngưỡng đã đủ?” mọi người không hiểu thế nào một đôi môi dày nũng nịu sắc sảo lại có thể buông lời mỉa như vậy? Không trêu ghẹo thì là lời khiến người ta chán ghét!

Khẽ lắc đầu, Hoàng Bá Hạo Minh liền tiến đẩy lùi thân ảnh thấy ‘sắc’ quên ‘huynh’ xuống, nói “Ngươi đã có tin tức của Sương nhi?”

Nhếch môi một cách khiêu gợi, Liễu Thất vội gấn mặt nạ lên và nói “Đúng”

“Vậy chừng nào mới có thể đi cứu nàng” Hoàng Bá Hạo Minh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trong đôi mắt tràn ngập hạnh phúc, hỏi.

“Ta cũng muốn đi” Hoàng Bá Thụy Minh vội lên tiếng, “Chỉ còn hai chỗ”, Liễu Thất dập tắt ý tưởng của mọi người, quả quyết nói.

“Vậy để ta đi” Hoàng Bá Thuật cùng Huyền Vũ Dạ Nguyệt bấy giờ mới lộ diện, và nói

“Được”

Cuối cùng cả ba quần quai, khổ sở mới đi tới ngoại thành sát gần Tử Trì quốc, nơi gió biển thổi ào ạt, những con sóng to cuộn cuộn phía dưới sẵn sàng nuốt chửng một con người, những phiếm đá to lớn sắc bén đến thui từ lòng biển nhô lên, vâng, chính xác họ đang ở một ngọn núi cao, phía dưới là biển to gió lớn

Mái tóc đen huyền khẽ đong đưa trong gió khiến Liễu Thất bực cả mình không thềm suy nghĩ liền xé toẹt vạt áo của mình cột mái tóc dài của mình thành đuôi ngựa rồi hướng tới họ nói “Chúng ta phải đi qua ngọn núi bên kia”

Theo sự chỉ dẫn của Liễu Thất, xa xa khuất bên kia có một hòn đảo bồng bênh nhô lên, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy, đến bây giờ cả ba đều thông suốt vì sao họ không tìm thấy thân ảnh của bọn yêu nữ, nguyên lai họ ẩn nấp ở nơi thật kín đáo.

“Vấn đề là làm sao để qua, sức gió quá lớn không thể dùng điều” sờ sờ cảm, Huyền Vũ Dạ Nguyệt lẩm bẩm.

Liễu Thất không nói, liền từ phiếm đá ở bên kia lôi ra một cọng dây xích dày cộp bóng loáng như vừa mới tinh chế.

Sợi dây xích nối liền một vòng thật lớn với ngọn núi nhỏ phía sau, nên dễ dàng kéo ra quãng xuống dưới vực “Leo xuống” rồi quãng cho họ bao tay da đen, đeo vào mềm mại mà không ẩm ướt, có thể thấy đây là chất liệu tốt nhất, quý hiếm nhất.

Liễu Thất xung phong đi trước, nắm chặt sợi dây xích, lanh lẹ như một cảnh sát trong phi hổ đội thoát cái đã nhảy xuống bên dưới làm cho Huyền Vũ Dạ Nguyệt tròn xoe mắt không dám tin vào hình ảnh mình vừa chứng kiến được.

“Mẫu thân, không sao chứ” Hoàng Bá Hạo Minh vỗ nhẹ vai của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, chẳng lẽ mẫu thân cũng bị sự nhanh nhẹn, nhạy bén của Liễu Thất làm cho choáng váng?

Hoàng Bá Thuần hí trâm đôi mắt chim ưng kịch liệt oanh tạc thân ảnh không biết điều của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, aiz, tuy ngưỡng mộ thì có nhưng cũng không đại biểu là ‘trâu già gặm cỏ non’ chứ >

“Đi thôi” Huyền Vũ Dạ Nguyệt bậm môi lại, cuối cùng nói ra một câu muốn học Liễu Thất nhanh nhẹn như con báo, aiz, nhưng kết quả “Á”, nàng hét lên rất may Hoàng Bá Thuần đã chộp lấy tay của nàng, tránh cho cảnh ‘thịt nát xương tan’.

Nàng cười chột dạ, còn Hoàng Bá Thuần thì cảm phần hành động đại dột của nàng, nguyên lai bị treo lủng lẳng trên không trung, còn phải vận dụng sức nắm lấy sợi dây xích, rồi đạp chân vào bức tường đá để lùi xuống một chút là cực kỳ khó khăn, không dễ dàng như ‘ai đó’ đã tưởng. =))

Khó khăn muôn trùng cuối cùng họ cũng đã xuống tới nơi an toàn, một con ghe bằng gỗ xuất hiện họ liền leo lên, một sợi dây thừng to lớn do nhiều sợi dây nối liền với nhau xuất hiện, Liễu Thất lần theo độ dài của sợi dây mà từ từ tiến thẳng tới hòn đảo quỷ dị kia một cách thuận lợi.

Càng tiếp cận với kẻ thù trong lòng Hoàng Bá Hạo Minh định sẵn nhất định Liễu Thất sẽ đối xử thật tốt với Sương nhi, nghĩ tới đây thì tâm hần đau như bị kẻ khác khước lấy một lỗ vậy.

Và cũng trong vòng một ngày Liễu Thất làm cho Huyền Vũ Dạ Nguyệt thực nghi ngờ rằng liệu hắn có phải là đồng hương của nàng không!

104. Chương 104: Huyết Chiến

Vừa bước chân lên đảo, nghênh đón họ là một lão nhân gia đầu tóc bạc phơ, có đôi chút giống Tây Phong Âu nhưng khác biệt ở chỗ lão nhân gia này nhìn rất đồng dạc, có chút dễ gần không thâm sâu bí hiểm như Tây Phong Âu.

“Thất nhi” nụ cười ấm nồng trên bờ môi, khóe mắt hiện lên vài nếp nhăn, giọng khàn khàn sanh sảng mà nói

Khẽ gạt đầu bọn họ cùng nhau tiến vào rừng rậm, bất chợt xung quanh đều tĩnh lặng dị thường, nhoe môi cười mỉa “Vậy là chúng ta đã bị phát hiện”

Vừa dứt lời hàng ngàn cây tên như những chú ong độc thẳng tiến tới, Liễu Thất lùi lại, lão nhân nhân một tay làm hình bát quái hoàn toàn thu hết những mũi tên vô hình vào bụng bất ngờ đẩy ra, tên đi từ hướng nào về lại hướng đó.

“Xú lão nhân, nhà ngươi là ai” Yêu Ái từ lùm cây xuất hiện, hùng hổ chỉ vào lão nhân gia nói.

Một nụ cười nhẹ hé lộ “Là tử thần đòi mạng” nói xong hai bên cùng nhau xông vào giao chiến

“Để lại mọi chuyện cho họ, đi theo ta” Liễu Thất kéo Hoàng Bá Hạo Minh từ đám đông ra, nói, hất giạt tay lại nói “Hảo”

Trước khi xoay mặt ra đi Liễu Thất nhoẻn môi cười tà mị điểm này khiến Hoàng Bá Hạo Minh có chút giật mình.

Bước vào một khu rừng khác, một lối đài xuất hiện, trên cột thánh giá có một thân ảnh quen thuộc bị trói trên đó, xung quanh là cỏ rơm vay quanh người “Sương nhi” Hoàng Bá Hạo Minh đau lòng gọi.

“Cuối cùng nhà ngươi cũng đã tới” Yêu Nghiệt xuất hiện, lạnh lùng nhìn thân ảnh phiêu diêu như cơn gió mùa xuân phía dưới.

Cười nhạt, Liễu Thất nói “Người đã tới, giờ thì giao người”

Yêu Nghiệt cười lạnh “Giao người, hôm nay ai có mạng bước vào đảo thì không có mạng đi ra”

Cười mỉa, Hoàng Bá Hạo Minh liền phản bác “Thế thì xem ai sống ai chết”, cả hai bên liền tiến lên giao chiến.

“Uy, cuối cùng cứu binh của người cũng tới, phải cố lên a” tiểu phiến phức hảo tâm nhắc nhở

Đôi mắt nặng trĩu nhập nhèm lấp lấp như muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị độc được hành hạ khiến cho người suy yếu cực điểm ngay cả nói cũng không nên lời.

“Độc Cô Thất Tề ta khuyên người nên quy phục, cùng ta đối phó với bọn họ, ít ra ta sẽ rộng lượng, tha cho người con đường sống” Yêu Nghiệt đứng trên lối đài nhìn các tỷ muội mình đang chiếm ưu thế thì nàng liền ra thế thượng phong hướng tới Liễu Thất nói.

Cười yếu ớt “Rất tiếc, ta không phải là hắn” một chưởng vào bả vai của Yêu Cơ khiến nàng lùi lại vài ba bước, không bỏ qua cơ hội Yêu Cơ tiếp tục xông lên

“Người đừng dối thần gạt quỷ nữa” Yêu Nghiệt không tin, luận thân hình, luận giọng nói thì nàng chắc chắn là Độc Cô Thất Tề.

Chiết phiến đỡ lấy bàn tay độc ác như dạ xoa, Yêu Cơ cười lạnh bất chợt từ cổ tay lộ ra độc châm phi thẳng vào người của Liễu Thất.

Nhăn mày Liễu Thất không may cầm lấy độc châm trên cổ tay khê xoay người “Á” Yêu Cơ liền nằm lăn quay dưới đất, chưa hề được cơn giận của bản thân mình Liễu Thất liền dùng đôi chân kẹp chặt lấy đầu của Yêu Cơ.

“Hừ” hành động này khiến Yêu Cơ bị nghẹt thở, bàn tay đập lấy đất cát để phát tiết hồng huyết đầu đón, trở lại bên này Yêu Sắc cùng Yêu Huyết đang hợp sức đối phó với Hoàng Bá Hạo Minh, hai người hợp lại đương nhiên chưa là đối thủ của Hoàng Bá Hạo Minh, cả hai người đều bị Hoàng Bá Hạo Minh đẩy lùi.

Nằm dưới đất Yêu Sắc thấy Yêu Cơ đang bị Liễu Thất hành hạ thì phi như cơn gió đến bên Liễu Thất “Cẩn thận” bên này Hoàng Bá Hạo Minh khéo nhắc nhở

Thả Yêu Cơ ra, Liễu Thất nhanh chóng chụp được cái cổ mảnh khảnh của Yêu Sắc, hai mắt trở nên thâm độc, bàn tay siết chặt cổ nàng ta, tay kia liền bẻ gãy bàn tay của Yêu Sắc “Rắc”

“Aaaaaaa” Yêu Sắc kêu la lên thật khủng khiếp

“Tam muội/Tam tỷ” ba yêu nữ còn lại đều đồng thanh gọi, nhin không được Yêu Huyết liền xông lên đòi lại công đạo cho Yêu Sắc, Hoàng Bá Hạo Minh lạnh lẽo liền cản trở hành động của nàng ta.

Chưa hài lòng, Liễu Thất như yêu quái, đôi tay như chứa sức mạnh ngàn cân cứ không ngừng nhào nát cánh tay của Yêu Sắc ra “Aaaaaaa, giết ta đi, aaaaaaa”

Sống như vậy không bằng chết, chi bằng chết một cách thống khoái, nổ lên nụ cười yêu nghiệt “Giết người, đừng nằm mộng nữa, bốn công tử muốn các người chết thật đau đớn, sống cũng như chết” đôi mắt lóe sáng, nụ cười mãn nguyện bản tính hung tàn lộ rõ.

“Ta sẽ cứu muội” Yêu Nghiệt không đành lòng, liền phi thân tới gần Liễu Thất, khẽ xoay đầu lại các tấm vải như suối trào ra, quần lấy hai thân ảnh không tự lượng sức.

Bất chợt Liễu Thất cười như điên dại, đôi mắt sau lớp mặt nạ phát sáng, cả người đều tản ra hàn khí khó có thể không chế.

Hàn phục được Yêu Huyết, Hoàng Bá Hạo Minh muốn giúp một tay bất chợt bị Liễu Thất làm hoảng sợ, trong tay đang bóp chặt con mối khiến nó thoi thóp chết cũng không xong sống cũng không được, còn hai thân ảnh bị các dải lụa quấn chặt lấy vùng vẫy như con cá nằm trên thớt.

Liễu Thất bây giờ không còn sự đông dục, bất cần đời mà chính là một yêu ma, một đại ma đầu tái thế, giọng cười của hắn còn đáng sợ hơn cả thần chết.

Hoàng Bá Hạo Minh thấy sắc mặt tái lại “Liễu Thất, ngươi hãy thanh tỉnh lại đi, lúc này không thể tẩu hỏa nhập ma được”

Phải, chính xác bây giờ Liễu Thất như kẻ vô hồn, gặp người là – sát

Yêu Nghiệt cố gắng vùng vẫy, vận dụng hết toàn bộ nội công dồn lên đan điền “Yá” các dải lụa quấn quanh nàng liền biến thành vải vụn rơi xuống đất “Đi chết đi”

Yêu Nghiệt liền tiến gần Liễu Thất “Hừ” một tiếng hừ lạnh vang lên, nội công thâm hậu của Liễu Thất đánh bật cả Yêu Nghiệt, nở nụ cười mãn nguyện, Liễu Thất tàn độc bề gãy cánh tay của Yêu Sắc “Aaaaaa”

La lên thảm thiết, dòng máu tươi phun trào, người thấy cũng đau lòng, tận mắt chứng kiến sự tàn độc của Liễu Thất ngay cả Hoàng Bá Hạo Minh cũng phải khiếp sợ, hắn nổi điên thì chỉ đã thương người vô tội, còn Liễu Thất nổi điên thì liền xé rách thịt kẻ khác ra như xé giấy???

Cười thật sảng khoái, Liễu Thất buông con mối ra, nở nụ cười nham hiểm nhìn lấy Yêu Cơ sắc mặt tái mét do bị vải lụa cuộn chặt đã lâu, bất ngờ thu lại vải lụa Liễu Thất liền chế đôi Yêu Cơ ra, cho nàng ta cái chết thật thống khoái.

“Không” Yêu Nghiệt hét lên, mắt chứa đựng hận thù nói “Được lắm, ngài tàn độc thì đừng trách ta”

Nói xong Yêu Nghiệt liền tức tốc phi thân đến bên lôi đài, không chịu thua thiệt Hoàng Bá Hạo Minh liền đi theo, mắt thấy độc thảo tiến thẳng tới cổ của Hoàng Bá Dạ Sương, hắn đau lòng liền dùng lưng mình đỡ lấy “Á”

Độc thảo gim sâu vào da thịt, khiến Hoàng Bá Hạo Minh đau tới nhả máu nhưng bất chấp tất cả dùng thân mình che chắn cho thân ảnh yếu đuối, sắc mặt nhợt nhạt của Hoàng Bá Dạ Sương

Đầu Liễu Thất liền hạ xuống bên trái, rồi ngẩng ngơ nhìn, có lẽ vì hỏa khí công tâm khiến Liễu Thất trở nên thần trí bất minh chỉ biết trở mặt nhìn Hoàng Bá Hạo Minh bị Yêu Nghiệt hành hạ.

Vận nội công ở cánh tay Hoàng Bá Hạo Minh tức thì đẩy lùi Yêu Nghiệt, nhưng Yêu Nghiệt đang được lợi thế tuyệt không buông tha con mối trước mắt.

Sau khi độc thảo được rút ra thì cả người Hoàng Bá Hạo Minh liền bị độc công tâm “A”, cả người liền khụy xuống, ôm chặt lấy tim của mình, khuôn mặt anh tuấn nhăn nhoe có thể thấy độc của Yêu Nghiệt rất mạnh.

Sau khi thức tỉnh Liễu Thất liền nhăn mày muốn tiến lên thì Yêu Nghiệt quyết không chừa cơ hội nào cho đôi lứa tình nhân khổ mệnh kia một cơ hội nào cả, độc thảo như tên lửa lao thẳng tới người Hoàng Bá Dạ Sương.

Một cơn gió mạnh xuất hiện làm cho Yêu Nghiệt phải che lại mặt vì cát bụi bay tứ tung, phất ống tay áo, cây thập giá tự liền bị che đi ra, Hoàng Bá Dạ Sương liền nằm chôn trong tay của nam tử kimono, một nam ôm một nữ từ trên trời nhẹ nhàng rơi xuống như tiên tử hạ phàm

“Người là ai” sắc mặt tái mét, Yêu Nghiệt hỏi

Liễu Thất từ khi nào đã đi tới bên cạnh Hoàng Bá Hạo Minh, cởi bao tay ra, một ngón tay liền áp vào trán của hắn, bất chợt đẩy Hoàng Bá Hạo Minh nằm xuống, bàn tay nhanh chóng di chuyển từ chân lên đỉnh đầu, các luồng khí đen cứ trào ra từ người của Hoàng Bá Hạo Minh.

Từ khuôn mặt nhuộm đen như ‘bao thanh thiên’ nay đã hồng nhuận có sắc khí hơn, đỡ đầu hẳn lên, một viên thuốc liền nhét thẳng vào cổ họng của hắn.

Liễu Thất đứng lên liền đỡ lấy Hoàng Bá Dạ Sương rồi nhìn lấy cái nam tử áo trắng hiện giờ, cả hai tuy giao mắt nhìn nhau, nhưng lại lộ rõ giới tuyến của hai người, có một khoảng trống vô hình đã ngăn cách hai người.

105. Chương 105: Ta Không Yêu Người

“Thật sự các ngươi là ai” Yêu Nghiệt bị hàn khí của nam nhân cao to trước mặt làm hoảng sợ, liền lùi lại phía sau vài ba bước, thất sắc hỏi

“Thật sự không biết ta sao?” nam nhân cười lạnh lùng nhìn vào Yêu Nghiệt, từ lớp mặt nạ, trông mắt đen nhánh âm u Yêu Nghiệt liền to mắt nói “Ngươi...” Rồi nhìn sang Liễu Thất.

Cười mỉa, Liễu Thất hơi hột nói “Đã bảo bốn công tử không phải là – hắn”

“Không thể nào, thật hoang đường” Yêu Nghiệt như bị đã kích, hai tay băng kín đầu, thần trí liền bị đảo lộn

Liễu Thất cười thật lớn, khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu “Ngay cả người mình yêu cũng nhận không ra, thật chất ngươi thật sự chưa từng yêu ai”

“Nói dối” Yêu Nghiệt liền kháng nghị một cách kích động nhận lại một cười nham nhở “Ta không nói dối, ngay cả người mình yêu cũng không phân biệt được, ngươi – chẳng quả chỉ yêu cái hư danh của – hắn”

Ngẩn người ra Yêu Nghiệt không nói được lời nào, bất chợt nhìn sang nam tử vận kimono nói “Không, ta thật sự yêu ngươi, ta thật sự yêu ngươi mà, Độc Cô Thất Tề”

Đẩy Yêu Nghiệt ra, nam tử kimono nói “Ngươi chỉ yêu cái hư danh của ta, ngươi chỉ vì lợi ích của bản thân, ngươi chỉ yêu bản thân ngươi”

Mặt nạ rơi ra lộ diện đôi mắt bán nguyệt thân thuộc, đồng dạng là khuôn mặt đó nhưng khuôn mặt đã nhuốm nhuộm vài nét già nua, chính xác từ 30 tuổi đã tăng vọt thêm 10 tuổi, mái tóc đen nhánh dài tựa tơ nay liền bạc phơ, cả người như kẻ vô hồn cứ như một tinh linh sắp phải đi xa.

“Không, người thiếp yêu là chàng” Yêu Nghiệt đau khổ chạy lại cầm lấy khuôn mặt Độc Cô Thất Tề nói.

“Người ngươi yêu chỉ là bản thân ngươi, ngươi xem ta là một món đồ vật, ngươi cầm hận kẻ giết đi vật yêu thích của ngươi, mặc kệ nàng ta là nữ nhi của kẻ đã nuôi nấng ngươi nên ngươi, mặc kệ nàng ta cùng ngươi gắn bó hơn nửa thế kỷ, ngươi vì một món đồ vật tưởng như trân bảo mà muốn đoạt lấy thật chất chẳng đáng đồng xu mà phá đi danh dự của nàng ta, ngươi – chính là kẻ như thế”

Lúc này bốn người Huyền Vũ Dạ Nguyệt đã giải quyết hết các nữ nhân bên ngoài cùng Hoàng Bá Thuần tiến vào, chạm trán là một cảnh người đứt lìa nửa đoạn, kẻ thì thoi thóp dưới đất trong thật thống khổ.

Hoàng Bá Hạo Minh dần lấy lại ý chí, hẳn hướng tới Liễu Thất cảm tạ, Liễu Thất cũng đã cứu chữa cho Hoàng Bá Dạ Sương thanh tỉnh.

“Không, ngươi nói bừa, rõ ràng ta thích ngươi, ta thật sự thích ngươi” Yêu Nghiệt tựa như một hải tử bướng bỉnh mà phản bác.

Cười lạnh, Độc Cô Thất Tề “Nhưng ta lại không thích ngươi”, nghe được câu này Yêu Nghiệt ghen ngào nói “Vì sao, tiện nhân đó có gì tốt, có gì bằng ta, nàng ta phản bội ngươi đi yêu kẻ dung tục, lại còn hạ sanh ra nghiệt chủng, ngươi còn yêu nàng ta sao, nàng ta căn bản không xứng”

Nhắm mắt lại “Là ta không xứng với nàng, là ta hại nàng, ta là tại họa, nhưng nói cho ngươi nghe, tâm ta vĩnh viễn thuộc về Tư Mã Linh Nhi, vĩnh viễn không thay đổi”

[Tâm ta vĩnh viễn thuộc về Tư Mã Linh Nhi, vĩnh viễn không thay đổi]

[Tâm ta vĩnh viễn thuộc về Tư Mã Linh Nhi, vĩnh viễn không thay đổi]

[Tâm ta vĩnh viễn thuộc về Tư Mã Linh Nhi, vĩnh viễn không thay đổi]

Bây giờ trong đầu Yêu Nghiệt tràn đầy những chữ này, không bỏ sót một chữ, cắn chặt răng, nàng hướng tới Độc Cô Thất Tề nói “Lẽ nào người lại tàn nhẫn như vậy, vì người ta đã bỏ hết tất cả, bất chấp mọi thứ yêu người, người lại phản bội ta, người vì tiện nhân kia mà phản bội ta”

Đôi mắt bán nguyệt bằng giá như lộ rõ sự căm ghét, nhếch mép cười mỉa “Phải, ta thật hối hận vì đã thu nhận các người, đáng lẽ khi đọc được ý nghĩ của người ta nên nguyền nguyền mà phanh thây nhà người ra”

Lùi lại vài bước, lộ rõ sự sợ hãi “Người biết thuật đọc tâm”

Cười một cách nhạt nhẽo “Phải, là do nữ nhân người ngu ngốc, tưởng rằng tâm cơ mình không dễ lộ, người chẳng qua là yêu bản thân của người thôi”

“Ta phải giết chết người, kẻ phụ tình” Yêu Nghiệt cười điên loạn rồi cắn phẫn nhìn Độc Cô Thất Tề kẻ làm nàng đau đớn tột đỉnh, quát

Liễu Thất liền xông lên, chiết phiến bung ra đỡ lấy độc khí của Yêu Nghiệt, dải lụa trong người tuôn ra, cuốn lấy thân ảnh của Độc Cô Thất Tề, trao trả cho lão nhân gia.

Yêu Nghiệt tròn mắt không tin nổi cảnh trước mắt, như thế nào Độc Cô Thất Tề một kẻ cao cao tại thượng, võ công đầy mình, nay lại nhờ kẻ khác cứu vớt?

Thừa lúc nàng ta phân tâm Liễu Thất một chưởng đánh tới bụng nàng ta “Á” bị một chưởng lực thật đau đớn Yêu Nghiệt đau phé tâm can, trợn mắt hung ác nhìn Liễu Thất kẻ luôn cản trở đại sự của nàng, làm hại nàng nhận nhầm tình lang.

“Người là ai”

Đối mặt với câu hỏi của Yêu Nghiệt, Liễu Thất giở mặt nạ ra, đầu hơi nhếch sang trái, cười thật hắc ám “Là sát thần đòi mạng”

Giọng nói quý dị vang lên khiến Hoàng Bá Hạo Minh cùng Hoàng Bá Dạ Sương ở kế bên liền run rét lên một trận, Yêu Nghiệt sợ hãi, vươn người dậy muốn bỏ trốn, liền bị Liễu Thất chụp lấy chân, nhấn tâm đập thật mạnh vào bắp chân của Yêu Nghiệt “Á”

Không chỉ Yêu Nghiệt la lên vì đau đớn mà Hoàng Bá Dạ Sương tận mắt chứng kiến cũng kinh hoảng liền chui rúc vào lòng ngực của Hoàng Bá Hạo Minh.

“Mở mắt ra, mở mắt ra nhìn kẻ thù gián tiếp sát hại Tư Mã Linh Nhi, mở mắt ra” từ khi nào Liễu Thất đã kéo lê Yêu Nghiệt đến bên cạnh Hoàng Bá Dạ Sương tàn độc ra lệnh.

“Không” ở trong lòng ngực của Hoàng Bá Hạo Minh, nàng liền khước từ sự nhấn tâm của Liễu Thất.

“Người đó là mẫu thân của người, người đó đã sinh ra người, ngay cả kẻ thù cũng không nhẫn tâm giết hại, người thật vô dụng” khuôn mặt Liễu Thất chỉ có một biểu hiện là căm ghét hành động nhu nhược của Hoàng Bá Dạ Sương.

“Thất nhi” lão nhân gia ở bên dưới nhăn mặt nhăn nhó, Liễu Thất tức giận vô cùng nhưng đành ngậm lại cơn tức, cắn chặt lấy răng mình, không quan tâm người ngoài cuộc liên điểm huyết cam của Yêu Nghiệt.

106. Chương 106: Ra Đi

Tú La Lệ chết ra sao thì Yêu Nghiệt liền chết kiểu đó, cũng chưa thỏa mãn cơn tức của Liễu Thất, thay vì giải quyết Yêu Nghiệt cho nàng ta chết cũng nhắm mắt nơi hoàng tuyền thì Liễu Thất lạnh lùng quăng thân ảnh lụi tàn như một con búp bê tồi tàn rách nát, thân thể không đồng đều sang một bên, mặc cho Yêu Nghiệt tự sinh tự diệt.

Ngay cả chết cũng không giúp cho Yêu Nghiệt toại nguyện, muốn cắn lưỡi nhưng sớm bị Liễu Thất giải quyết nhanh gọn lẹ >< (híc),=“” ngay=“” cả=“” lúc=“” đau=“” đốn=“” muốn=“” chết=“” chỉ=“” nguyện=“” cầu=“” được=“” chết=“” vậy=“” mà=“” còn=“” bị=“” kẻ=“” thù=“” nhân=“” tâm=“” bỏ=“” lại=“” ở=“” lời=“” dài=“” như=“” một=“” phé=“” vật=“”>

Bàn tay thon dài nhuộm đầy da thịt, máu tươi, riêng bộ bào vẫn còn trắng tinh không bị vấy bẩn, Liễu Thất hài lòng liếm lấy giọt máu trên khoe môi một cách thỏa mãn tràn đầy sung sướng, không hề để tâm đến những kẻ xung quanh.

Bỏ lại thân ảnh Thượng Quan Đan Phụng cho Hoàng Bá Thuần, Huyền Vũ Dạ Nguyệt không cam chịu yếu thế trước Hoàng Bá Dạ Sương liền thi nhau ai ói nhiều hơn.

Thân thể của Độc Cô Thất Tề dần dần biến dạng, Liễu Thất nói “Hắn là phụ thân của ngươi, nhân lúc hắn còn tại thế ngươi nên cùng hắn hàn huyên đôi câu, ngươi còn muốn nôn tới khi nào”

Đang nôn kịch liệt thì thân ảnh Hoàng Bá Dạ Sương run lên một trận, ngược mắt nhìn Liễu Thất, bất chợt lại cúi đầu, cắn chặt môi dù không đành lòng nhưng mà nàng nói “Không giấu gì ngươi, ta không phải Tư Mã Sương”

“Sương nhi” ngừng lại động tác Huyền Vũ Dạ Nguyệt bất đắc dĩ khiển trách, bên cạnh còn có Hoàng Bá Thuần cùng Hoàng Bá Hạo Minh đồng thanh, trách nàng quá thẳng thắn ngu ngốc!

Cười nhạt, Liễu Thất hờ hững nói “Độc Cô Thất Tề không có sự bao dung và độ lượng như Âu Nhã Vỹ”

Bất chợt mọi người liền im hơi lặng tiếng, nhìn thẳng Liễu Thất như mong muốn một câu trả lời hoàn mỹ, đánh vỡ bầu không khí im lặng, là Độc Cô Thất Tề nói “Sương nhi, qua đây....cho phụ thân....ngắm...nhìn....lần cuối...”

Lão nhân gia vội bồng lấy thân ảnh yếu ớt của Độc Cô Thất Tề qua bên lời dài, Hoàng Bá Dạ Sương lắc đầu, rơi nước mắt “Nhưng ta không phải, ta không phải là Sương nhi mà ngươi tìm”

Bàn tay khẽ chạm vào khuôn mặt non nớt của Hoàng Bá Dạ Sương, hắn nói “Thật xin lỗi... thật xin lỗi...”

Nàng tỏ ra vẻ hưởng thụ khi bàn tay của Độc Cô Thất Tề chạm vào mặt nàng “Nhưng ta là kẻ thế thân”

“Nếu ngươi là kẻ thế thân thì ngươi sẽ chẳng bao giờ tin tưởng bọn ta, khi bọn ta tiếp cận ngươi” Liễu Thất thay mặt Độc Cô Thất Tề giải thích.

“Nhưng...” Cắt đứt câu trả lời của Hoàng Bá Dạ Sương, Độc Cô Thất Tề nói “Còn nhớ...kí...ức...của...con...là...lúc...6...tuổi”

Trong trí nhớ của Hoàng Bá Dạ Sương, mọi kí ức của nàng ở giai đoạn 5 tuổi đều không rõ, cho tới khi 6 tuổi là lần đầu tiên nàng ngồi dậy, sơ nói với nàng là “Văn Văn, con đã ngủ mất 5 ngày rồi, không sao chứ?”

Ta tròn to mắt, giật mình nhìn hắn “Không, không thể” ta lắc đầu trong mơ hồ không thể tin chuyện hoang đường như vậy được.

“Sương...nhi...do...lỗi...của...ta...,ta...có...thể...nghe....con...gọi...ta...một...tiếng...phụ...thân...chứ...” Độc Cô Thất Tề giọng đứt quãng, hơi thở yếu ớt nhìn nàng bằng đôi mắt bán nguyệt đầy trân tình

>

>

>

>

Nói tới đây, giọt nước mắt nàng chảy xuống, người ta bảo cho dù xa tận chân trời gần ngay trước mắt vẫn không thể nhìn nhận nhau, dù xa cách như cốt nhục tình thân vẫn luôn động lại, trách khi ở bên Độc Cô Thất Tề thì nàng cảm thấy rất thân thuộc rất ấm áp, rất mãn nguyện.

“Phụ thân” nàng gọi một cách ghen ngào, nằm sập vào người của Độc Cô Thất Tề khóc nức nở, khẽ vỗ lưng nàng hắn nói “Ngoan”

Nàng khóc rất bi thảm, trách oán hằn “Vì sao lại không tìm ta sớm hơn, vì sao luôn trốn tránh ta, phụ thân có biết làm trẻ mồ côi thực thảm”

Khuôn mặt lộ ra sự đau đớn, áy náy, hấn nói “Thật xin lỗi”

“Con không muốn nghe câu xin lỗi nữa” vươn người dậy nàng quát, bất chợt thân ảnh của Độc Cô Thất Tề mờ đi, nàng hoảng hốt “Phụ thân, người...”

“Hãy sống cho thật tốt” sau khi nhìn Hoàng Bá Dạ Sương lần cuối, Độc Cô Thất Tề liền liếc mắt nhìn Liễu Thất rồi thân ảnh từ từ tan biến trong không trung.

“Không, phụ thân” nàng tri hô lên, vươn người tới ôm lấy Độc Cô Thất Tề nhưng lại vấp ngã do Độc Cô Thất Tề đã thật sự đã tan thành mây khói “Không” nàng đau đớn hét lên, nước mắt tuôn trào như cơn suối.

Ông trời thật nhẫn tâm, cốt nhục tình thân vừa nhận lại, liền cướp đi phụ thân của nàng, thật nhẫn tâm “Ồ...ồ...ồ...”

Lão nhân gia thương tâm ôm lấy thân ảnh của Hoàng Bá Dạ Sương, Hoàng Bá Hạo Minh nhăn mày muốn giật lại thì bị Liễu Thất ngăn cản.

“Sương nhi, ta là tam thúc của con – Độc Cô Thất Vân, con không hề cô độc, con còn tam thúc, còn Thất nhi” vỗ về lưng của nàng, Độc Cô Thất Vân bấy giờ mới tiết lộ thân phận của mình.

Ôm chặt Độc Cô Thất Vân, nàng khóc lóc ỉ ôi, quả thật so với phụ thân, tam thúc cũng ấm áp và thân thiết.

“Vậy còn nhị thúc???” Huyền Vũ Dạ Nguyệt tò mò hỏi “Chẳng phải các người đã gặp rồi sao?” Liễu Thất cười nhạt nói.

Từ trong lồng ngực của Độc Cô Thất Vân, nàng hướng tới Liễu Thất hỏi “Người là nhị thúc của ta”

Liễu Thất nhăn mày, Độc Cô Thất Vân cười lên một tiếng, Liễu Thất nói “Chẳng lẽ ngươi đã quên câu chuyện kia?”

Nghe Liễu Thất nói, thông minh 3 năm ngu trong một lúc chính là chỉ Hoàng Bá Dạ Sương, nàng ngạc nhiên nói “Là Tây Phong Ấu, Tây Phong Ấu là nhị thúc của ta?”

“Tây Phong Ấu” Huyền Vũ Dạ Nguyệt cùng Hoàng Bá Thuần cũng ngạc nhiên không kém phần nào, không thể nào Tây Phong Ấu làm sao có thể là người Độc cô gia?

“Vì ba huynh đệ bọn ta bất hòa nên mỗi người liền đi một ngã, đại ca ta – Độc Cô Thất Tề bản tính vốn tàn độc nên ở lại thành xưng vương, còn nhị ca ta –Độc Cô Chính Phong từ nhỏ vốn lương thiện muốn cứu dân độ thế nên liền bỏ nhà ra đi làm theo tâm nguyện của mình, còn ta – Độc Cô Thất Vân chỉ muốn tiêu diêu tự tại làm một thần tiên hưởng phước” Độc Cô Thất Vân liền giải thích

107. Chương 107: Sáng Tổ Mọi Nghi Điểm

Hóa ra là như vậy

“Vậy người là ai? Người là đệ tử của Tây Phong Ấu?” Hoàng Bá Dạ Sương không khỏi nhìn Liễu Thất hoài nghi vì công phu của Liễu Thất thoát nhìn rất giống Tây Phong Ấu, nhăn mày, Liễu Thất nói “Là đại tỷ của ngươi”

“Ách” nàng bị Liễu Thất hù dọa đến độ không tin vào sự thật quá mức hoang đường này, ngay cả những người xung quanh nàng cũng không tin lấy gì mà nàng tin?

Độc Cô Thất Vân cười khúc khích nói “Nàng ta quả thật là Tư Mã Trác Nhi, là đại tỷ người”

“Nhưng, cái này... người...người...là nam nhân” Huyền Vũ Dạ Nguyệt cũng muốn tin, trước khi ra đi Độc Cô Thất Tề tiếc nuối nhìn chăm chăm vào Liễu Thất mới chịu tan biến, nhưng là hắn có vết hầu nha!

“Vì ta có thuật ẩn thân” Tư Mã Trác Nhi nhàm chán trả lời qua loa, Hoàng Bá Dạ Sương tròn to mắt ra nhìn lấy Độc Cô Thất Tề, ông gật đầu

“Nhưng ông...tam thức luôn kêu nàng ta là Thất nhi”

“Đó là nhũ danh của ta, kiếp trước ta tên Liễu Thất Thất là đặc cảnh hoàng gia cảnh sát Đại Lục” Tư Mã Trác Nhi nhìn Hoàng Bá Dạ Sương, thâm tình nói

“Nguyên lai người cũng là người xuyên qua” chửi trách sao Huyền Vũ Dạ Nguyệt bán tín bán nghi, dù có thông minh đi nữa thì nàng cũng không đoán ra được thì ra Liễu Thất cao ngạo tự tại mang khí chất nam nhi lẫm liệt lại là nữ nhi

~~“Vậy người nói ta là Tư Mã Sương, đáng lý ta nên là con ruột của Âu Nhã Vỹ có sao lại...” ngắt lời nàng, Tư Mã Trác Nhi nói “Ta đã nói lão ta không có rộng lượng như Âu Nhã thúc thúc, trước khi rời khỏi phụ thân hai tháng thì mẫu thân đã có mang rồi chỉ tại Âu Nhã thúc thúc muốn giấu mẫu thân thôi”

Bất giác khuôn mặt mọi người liền nhăn lại, quả thật Âu Nhã Vỹ rất vĩ đại, nuôi con hộ kẻ khác đã đành mà còn xem như ruột thịt, thử hỏi nam nhân trên đời này liệu có mấy ai như Âu Nhã Vỹ?

“Vả lại, nếu bản thân muội không phải là Tư Mã Sương thì căn bản không thể tin tưởng bọn ta được”

Cũng phải họ đều là đồ hại dân hại nước, kẻ thì lạnh như băng, người thì quỷ dị biến thái khó lường, ai mà tin tưởng họ chứ?

“Khi muội gặp chuyện bọn ta luôn cảm nhận được muội, mặc dù muội mang dòng máu chính thống của Tư Mã gia, nhưng muội vẫn có một chút huyết thống của Độc Cô gia, còn phần Tư Mã Sương trước kia thì đã về trở lại thế giới bên kia rồi” thì ra là thế, nguyên lai là vậy, không có ai chết cả chỉ là chuyển đổi linh hồn với nhau thôi, chẳng trách Hoàng Bá Dạ Sương khi xưa luôn ngờ ngẩn hóa ra là người bị hại (*-‘ ‘-)

Tới đây Hoàng Bá Dạ Sương hỏi “Vì sao phụ thân lại qua đời, chẳng phải phụ thân bắt tử sao?”

Ngồi hõm xuống, Tư Mã Trác Nhi giải thích “Vì hắn giúp muội xuyên qua muốn bù đắp uội, cũng như nhị thúc giúp tỷ xuyên qua liền phải thiệt mạng vì trái lại ý trời, hắn sợ dĩ không tìm chúng ta là do hắn có nỗi khổ, khi giúp muội xong hắn phải tự phong ấn mình lại để tránh khỏi cái chết vì hắn cũng như nhị thúc đoán ra 16 năm sau muội có đại kiếp nên mới mang thân ảnh hai chúng ta trở về đây và...bảo vệ muội”

Độc Cô Thất Tề đã nhìn tới khí cùng lực cạn, nên liền hóa thành cát bụi trong vũ trụ để bù đắp lại lỗi lầm mình phạm phải “Vậy tức là phụ thân mãi mãi chìm trong kiếp luân hồi không được siêu sinh?” mắt rừng rừng nàng hỏi

Nói tới đây Tư Mã Trác Nhi không thể nói thêm lời nào, Hoàng Bá Dạ Sương liền hướng tới Độc Cô Thất Vân hỏi “Tam thúc, có phải thế không?”

Khi Độc Cô Thất Phong chết liền biến thành cổ cương thi, nhưng khi Độc Cô Thất Tề ra đi lại biến thành không khí trong không trung.

“Không” thấy mọi người không trả lời, nàng đau lòng hét lên Tư Mã Trác Nhi liền ôm chặt lấy nàng “Người Độc Cô gia không được yếu đuối, trên đời này ai mà không tránh khỏi sinh lão bệnh tử, thay vì khóc thì ta nên vui vì tâm nguyện của hắn đã hoàn thành”

Thật xin lỗi, Hoàng Bá Dạ Sương – ta làm không được, ta từng ước mơ có một gia đình, nay đã có rồi, nhưng “Ồ...ô...ô...” càng nghĩ thì nàng càng cảm thấy tủi thân, liền khóc bát nháo lên

Nhắn mày Tư Mã Trác Nhi đành trao Hoàng Bá Dạ Sương về cho Hoàng Bá Hạo Minh, hành động của Tư Mã Trác Nhi cũng vô tình không kém gì Thiên Tinh!

“Đưa cho ta thuốc giải” sau khi biết thân phận thật sự của Tư Mã Trác Nhi, Huyền Vũ Dạ Nguyệt chìa tay ra, hung bạo nhìn Tư Mã Trác Nhi đòi thuốc giải.

“Thuốc giải?” ngẩn đầu lên, Hoàng Bá Dạ Sương ngây ngô nhại lại

“Cần bản không có thuốc giải” Tư Mã Trác Nhi lãnh đạm nói

“Nhưng hắn sắp trở thành muối phu của ngươi” đối diện với thái độ vô tình của Tư Mã Trác Nhi, Huyền Vũ Dạ Nguyệt rống lên, đó là sinh mạng của con nàng, nàng làm sao mà không lo?

“Nhưng hiện giờ thì chưa” Tư Mã Trác Nhi vội phản bác, tuyệt không lộ ra nửa điểm áy náy.

“Cái gì”, nàng hét lên nhìn Hoàng Bá Hạo Minh, hỏi “Huynh bị trúng độc?”

“Mẫu thân, ngươi nghi oan cho nàng ta rồi” Hoàng Bá Hạo Minh vội giải thích, quả thật nàng ta có cho hắn uống thuốc độc hòa lẫn xuân dược, bây giờ toàn thân hắn đã khỏe lại không những loại bỏ thuốc độc của Tư Mã Trác Nhi mà độc dược của Yêu Nghiệt cũng đã hóa giải

“Đây...cái này...” Huyền Vũ Dạ Nguyệt không hiểu gì cả, ngó người ra

“Đó chẳng qua là xuân dược thôi ta muốn thử lòng hắn, nếu khi đó nhà ngươi ngăn cản hắn hoặc là hắn không chịu uống, thì ta nhất định giết chết hắn” Tư Mã Trác Nhi nhướn môi cười tà mị mà nói

Tới đây Huyền Vũ Dạ Nguyệt hiểu ra mọi chuyện, uống thì chịu đựng đau đớn 8 canh giờ, không uống thì bị giết chết, quả thật Tư Mã Trác Nhi rất nham hiểm, và chơi thâm lắm >

“Bởi vì muối muối ta chịu đựng thống khổ khi bị độc dược hành hạ, không lý nào ta lại không trả thù dùm uội muối ta” nhún nhún vai Tư Mã Trác Nhi nở lên nụ cười hại dân hại nước, nói thêm “Xem như ngươi là một trưởng phu tốt đi”

Chịu đựng độc dược cùng xuân dược trộn lẫn lại, đây là cảm giác thống khổ chỉ có Hoàng Bá Hạo Minh biết được, lúc đó hắn thật hoài nghi và không hiểu ý tứ của Tư Mã Trác Nhi cho tới giờ đây hắn mới biết ai tốt ai xấu.

“Hạo” ta cắn môi vì hắn mà đau lòng, nhìn kỹ ta mới thấy hắn từ khi nào mà có quảng thâm mắt, chứng tỏ hắn thật sự rất đau đớn.

Hoàng Bá Hạo Minh khẽ nựng vào má nàng, lộ rõ sủng nịnh nhìn thấy cảnh này Tư Mã Trác Nhi liền lộ ra chút xiu tà tứ, xoay người đi lẩn tránh cảnh tình tứ này, hành động của Tư Mã Trác Nhi hoàn toàn lọt vào mắt của một người!

Tiến gần tới thân ảnh của Thượng Quan Đan Phụng đang bất tỉnh nhân sự thì Huyền Vũ Dạ Nguyệt hoàn hồn la lên “Liều Thất, ta cấm ngươi làm vậy”

Nhếch môi cười tà mị không chút lưu tình nói “Nàng phải chết”

“Tỷ...tỷ tỷ, đừng sát nàng ta” Hoàng Bá Dạ Sương vội vào cuộc ngăn cản Tư Mã Trác Nhi ‘đại khai sát giới’.

“Không giết nàng ta thì muối sẽ chết, không ai đụng vào người của Độc Cô gia sẽ sống sót” khẩu khí thật lớn, lạnh tới mức những kẻ xung quanh cũng phải nhường Tư Mã Trác Nhi 7 phần.

“Muội...muội biết tỷ tốt uội, nhưng mà nàng ta là muối muối của hảo bằng hữu muội, muội đã hứa với người kia sẽ đưa Đan Phụng trở về bình an, được không tỷ” đôi mắt lim dim tựa như cầu khẩn, Hoàng Bá Dạ Sương nói.

Qua hồi lâu “Không có khả năng” Tư Mã Trác Nhi lạnh lùng khước từ sự cầu xin của nàng, vì tốt cho nàng nên Tư Mã Trác Nhi không từ mọi thủ đoạn giải quyết hết những kẻ đối với nàng bất lợi “diệt cỏ phải diệt tận gốc” chính là đạo lý làm người của nàng

“Tỷ” nàng la lên, nhìn Hoàng Bá Hạo Minh muốn hắn cầu khẩn, nhưng Hoàng Bá Hạo Minh là dạng người cùng tâm tư như Tư Mã Trác Nhi, bất kỳ kẻ nào dám làm ra chuyện bất lợi với người thân hắn thì hắn tuyệt không tha thứ, chỉ là thủ pháp của mỗi người có chút khác biệt thôi.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt cắn chặt môi, Thượng Quan Hiên Dật đã nhờ vả nàng nhất định phải giúp ông tìm ra đứa con này, nay tận mắt chứng kiến Thượng Quan Đan Phụng sắp phải nhận lấy cái chết đau đớn thì lòng nàng day dứt có, ái ngại có

Mặc dù Thượng Quan Đan Phụng tâm cơ tàn độc nhưng dẫu sao nàng ta cũng chỉ 15 tuổi, chỉ là một bé con nhất thời suy nghĩ không thông, nàng thật sự muốn tiến lên gần gũi nhưng lại sợ khí thế của Tư Mã Trác Nhi.

“Lúc trước Thất nhi không như vậy” thấy mọi người đều đau khổ, Độc Cô Thất Vân liền lên tiếng khuyên can.

“Mọi chuyện không thể gộp chung mà nói, nếu để nàng ta tồn tại, thì muội muội ta ắt gặp nguy hiểm” Tư Mã Trác Nhi bình thản nói, mạng người đối với nàng thật sự rẻ mạt như vậy sao?

“Nhưng cũng có cách khác” thấy Tư Mã Trác Nhi không phải là không nói lý lẽ, vả lại Độc Cô Thất Vân – ông cũng không ưa cảnh chém giết.

Ngước mắt lên nhìn lấy Tư Mã Trác Nhi, Hoàng Bá Dạ Sương liền nói “Cảm tạ đại tỷ đã thành toàn”

Mắt đảo liên, hướng tới Độc Cô Thất Vân nói “Chính người nói đó, người phải giải quyết, ta chưa từng cho ai cơ hội lần thứ 3”

Lần trước là ở trong khu rừng, bây giờ, thật không hy vọng sẽ có lần thứ ba, nếu không...nàng cũng thật không ngại đem toàn gia của họ hủy thi diệt tích, cho nên tiểu nữ nhân tốt nhất không nên để ta chạm mặt người lần thứ ba.

108. Chương 108: Thiên Nhạn

“Được rồi, ta nên đi thôi” Tư Mã Trác Nhi lạnh lùng nói, mọi người cũng gật đầu, trước khi ra đi mắt đẹp híp lại với con búp bê bị nàng chà đạp tới quần quạo, nàng vẫn không có ý nghĩ buông tha con mỗi một cách dễ dàng như vậy liền nhoeo môi cười ngoan độc.

Bất giác Tư Mã Trác Nhi liền mở nắp của một lọ thủy tinh màu tím ra, lập tức có một khí màu trắng bay vút vào trong lọ, Tư Mã Trác Nhi liền đậy nắp lại, rồi châm một mồi lửa đốt sạch hết mọi gốc rễ, mọi xác chết ở nơi này.

Hy vọng kiếp sau các người đầu thai hảo hảo làm người!

Hòn đảo bị nhấn chìm trong biển lửa, sinh ly tử biệt đều có cả, đây là một hồi ức đẫm máu và khó quên trong cuộc đời Hoàng Bá Dạ Sương.

Ôm lấy Hoàng Bá Hạo Minh, nàng không thể ngăn chặn được dòng nước mắt của mình, trong thâm tâm nàng nói “Tạm biệt phụ thân, mặc dù chúng ta gặp mặt đã lâu, nhưng hài nhi bất hiếu không thể cung phụng phụ thân, cùng phụ thân trải qua cuộc sống bình thản, cùng phụ thân hàn huyên, nếu có kiếp sau...” nói tới đây nàng quá đau khổ liền khóc rống lên.

Nàng luôn là một cô nhi không cha không mẹ, không người thân tín, cứ ngơ ngáo sống hết một kiếp nào ngờ, hiện tại cái gì cũng có rồi nhưng là sao lại quá xa vời...nàng thật muốn khóc...

Độc Cô Thất Vân phải quay về lại Độc Cô thành giải quyết một số chuyện riêng, Thượng Quan Đan Phụng đã bị phong ấn lại mảnh hồi ức không vui trở lại thành một thiếu nữ thân thiện, ngây ngô như lúc ban đầu, và bị ra lệnh cấm không được tiếp xúc Hoàng Bá phủ trong vòng trăm dặm!

Sau khi hồi phủ Hoàng Bá Dạ Sương liền ngất lịm đi do đau lòng quá độ, chuyện nàng tỉnh lại đã là chuyện của 2 ngày sau.

“Người có muốn trở thành người” đôi mắt thâm thúy chứa đựng ẩn ý, Tư Mã Trác Nhi một thân màu đỏ, cầm ly rượu hồi tiểu động vật nhỏ đang quấn chặt lấy tay Hoàng Bá Dạ Sương không buông.

Đang run cầm cập lên vì sợ hãi, dù rằng là người nhà nhưng Tư Mã Trác Nhi là thứ dữ không nên đụng vào, cho đến khi câu nói của Tư Mã Trác Nhi lọt vào tai của tiểu phiến phúc “Di, người nghe được ta nói chuyện?” nha, một phát hiện mới nha.

Hớp một ly rượu, nhìn tiểu phiến phúc cười tà tứ “Người nghĩ sao?”

Tiểu phiến phúc cười kinh ngạc “Quả thật người kế thừa dòng máu Độc Cô gia có khác” khiến hắn không thể không tán thưởng người trước mặt.

“Trả lời đi” Tư Mã Trác Nhi kiếm lời, chỉ hỏi một lần tuyệt không thích nhắc lại lần hai.

“Người thật sự có thể?” tiểu phiến phúc hơi nghi ngờ hỏi “Vậy muốn hay không!”

“Điều kiện?” đầu sao sống hơn ngàn năm, đâu có chuyện lợi như vậy bày ra trước mắt.

Hé môi cười nhạt “Chỉ cần người mãi mãi ở bên muội muội ta”.

“Điều đó là đương nhiên” tiểu phiến phúc thật suôn miệng đáp, nếu Hoàng Bá Dạ Sương gặp bất trắc gì thì hắn cũng ‘tiêu’.

“Vậy thì tốt” đôi mắt lóe sáng như nhìn thấu con người tiểu phiến phúc, hắn liền cười chột dạ, nếu lấy so với Hoàng Bá Dạ Sương thì hắn vẫn thích đi theo một chủ nhân hiền hậu, ít ra chỉ có hắn ăn hiếp chủ nhân chứ không có chuyện chủ nhân bắt nạt hắn.

~~Vươn người đứng dậy, Hoàng Bá Dạ Sương day day huyết thái dương cảm thấy đầu mình nặng trĩu “Người đã tỉnh?”

Ngắm nhìn cái tiểu hài tử trạc mười tuổi, mày thanh mục tú, cả người tỏa lên khí chất vương giả, có chút lạnh lẽo trước mặt thì mày nàng nhướn lên, hỏi “Người là???”

Dang tay ra, xoay một vòng như khoe mẽ “Như thế nào, mới ngủ có hai ngày đã quen mặt người bạn này?”

Trong mơ hồ nàng ngạc nhiên ngây ngô nhìn lấy cái tiểu hài tử trước mặt, bất chợt nàng kinh hô lên “Ngô, người...người là...”

“Hắn tên Thiên Nhận” một thân ảnh từ phía ánh sáng bước vào, khuôn mặt tuấn tú, cả người tiêu sái như phát quang, nói thay nàng.

“Tiểu...tiểu phiến phúc” đôi mắt nàng tròn ra, nhìn vào Thiên Nhận có vẻ không tin điều hoang đường trước mắt.

“Ta mới đầu cũng không tin, nhưng tỷ tỷ người quả thật hảo lợi hại” Thiên Nhận cười tươi không quên đem công lao trả về cho Tư Mã Trác Nhi.

Hắn cứ tưởng Tư Mã Trác Nhi nói đùa, trên đời làm gì mà trao đổi thân xác hoặc linh hồn cho nhau được? Nhưng hắn đã quên rằng vì chuyển linh hồn cho Hoàng Bá Dạ Sương mà Độc Cô Trát Tề đã tạ thế.

Nếu thế thì Tư Mã Trác Nhi chẳng phải cũng hương tiêu ngọc vẫn sao? Nhưng sau khi được Tư Mã Trác Nhi giải đáp hắn liền hiểu ra, chỉ cần coi duyên số có hợp hay không thì nàng ta mới dám làm theo thiên mệnh, nên không trái luật trời, vả lại thân xác này của hắn là tìm được ở trong nhà ma. >O

Hoàng Bá Hạo Minh vốn dĩ không tin chuyện hoang đường như vậy, nhưng mà bây giờ muốn không tin cũng được, hắn vội ho khan nói “Mặc dù người là bảo tiêu riêng của nàng, nhưng cấm người quá tiếp cận nàng”

“Di” cả hai người tròn xoe đôi mắt nhìn Hoàng Bá Hạo Minh, Thiên Nhận cười không khách khí “Ahahaha, ta mang linh hồn 1000 mấy tuổi, nhưng mà thể xác ta mới có 10 tuổi thôi nha” làm sao mà ‘giở’ trò được? Hoàng Bá Hạo Minh là ‘thứ dữ’ nhưng sau lưng còn có núi cao hơn làm hậu thuẫn của tiểu nha đầu này, thử hỏi hắn có đại đột tự phá hư đường tài của mình không? Xin nhờ, tất nhiên là không rồi!

“Đầu sao người cũng là nam nhân” Hoàng Bá Hạo Minh ghen tuông ra mặt lườm Thiên Nhận nói, vì lúc trước không biết cái tiểu vật nhỏ này có linh tính như vậy, nên hắn mới bỏ qua, ai ngờ...hừ, hừ...

“Hảo, coi như ta thua các người, không quấy rầy các người, quý hợp hời” trước khi ra Thiên Nhận làm mặt quỷ với hai kẻ đáng ghét trong phòng, đúng là quỷ hợp hời mà.

Nàng che miệng lại cười khúc khích “Huynh nha, hảo xấu” sao hắn có thể làm như vậy chứ? Thật hảo mắt mặt. >//

Ôm chặt thắt lưng nàng, hắn nhu thuận nói “Muốn bao xấu cũng có”

Nàng liền cười khanh khách lên, ôm lấy Hoàng Bá Hạo Minh, lúc này nói “Hạo, hứa với muội một điều được không?”

“Hử” nhắm mắt lại hắn thật hưởng thụ hỏi “Đừng có thú thêm thê thiếp nào, được không” nàng xúc động nói ra tâm tư của mình, nàng không muốn bị dẫn dắt dầy vò nữa, nàng cần nói rõ cho hắn nghe!

Nhăn mày, hắn nhìn lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng muốn khóc thì bất đắc dĩ nói “Nguyên lai muội luôn cho rằng Hoàng Bá gia thích tam thê tứ thiếp?” nàng rõ quá đáng chưa từng đọc qua quy tắc của Hoàng Bá gia đã vội định tội cho hắn thích chơi trò ‘tam thê tứ thiếp’ sao?

Chớp đôi mắt một ngạc nhiên, vội ngăn cản giọt nước mắt chảy xuống, hít mũi “Nhưng là...huynh...cái kia...” búng nhẹ vào mũi nàng hắn nói “Ngốc tử, cho dù không có quy định kia thì huynh cũng chỉ yêu mình muội”

Trải qua bao sóng gió, hắn thật không muốn rời xa nàng nữa, chỉ cách xa nhau một ngày đối với hắn là ngàn thế kỷ, hắn nhận ra không thể thiếu nàng được, hắn thật sự yêu nàng, nàng vốn nhu nhược yếu đuối lại dễ bị người xấu đả động tới, hắn mới không trông mong nàng lại xảy ra chuyện nữa, tốt nhất nên nhốt nàng trong phòng hảo hảo giáo dưỡng nàng thật tốt mới là ‘thượng sách’.

“Hạo” nàng cảm động, ôm lấy Hoàng Bá Hạo Minh, cả hai cùng hàn huyên tâm sự sau bấy nhiêu ngày mất tích.

Một cơn gió thổi nhẹ thổi qua, mang theo hương thơm hoa ngào ngạt, mùa trung thu sắp đến nên thời tiết cũng thay đổi, làm cho tâm trạng của con người cũng thay đổi theo, trong một mái đình có hai thân ảnh đang cùng hàn huyên với nhau.

“Biểu ca cùng biểu muội nay đã thành, còn huynh thì sao?” Hoàng Bá Thụy Minh nhàn nhạt hỏi nam nhân tiêu sái đối diện, khuôn mặt Hoàng Bá Thụy Minh lộ ra vài tia quỷ quyết.

Mây rậm nhún lên, đặt chén trà xuống, Huyền Vũ Lăng hỏi “Ý tứ của đệ là...” họ vốn là một đôi, họ kết hôn thì có gì lạ, và có gì liên quan tới hắn chứ?

Nhoăn môi cười tà mị, Hoàng Bá Thụy Minh gian xảo nói “Hôm qua, trong đêm tối, hai người nói gì thì đệ nghe như thế đó”

“Khục”, Huyền Vũ Lăng bị Hoàng Bá Thụy Minh làm cho kinh hãi, liền bị mắc nghẹn, ho khan.

Vỗ vỗ vai của Huyền Vũ Lăng, hắn nói “Hảo huynh đệ à, xem ra huynh đệ hảo nhanh tay nha” rồi chớp chớp mắt như trêu đùa Huyền Vũ Lăng vậy.

Hất bỏ bàn tay của Hoàng Bá Thụy Minh, hắn nói “Chớ sàm ngôn luận ngữ”

“Sao lại không?” cười nham nhở Hoàng Bá Thụy Minh nhún nhún vai nói, thật ra nam nhân đại trượng phu yêu thì yêu, hà cớ phải giấu giếm?

“Huynh và nàng còn thanh bạch, chớ nói bừa” Huyền Vũ Lăng một mực chối cãi, không muốn tiết lộ thêm liền xoay người bỏ đi, Hoàng Bá Thụy Minh đương nhiên là không buông tha con mồi của mình cố gắng bám theo rặn hỏi =))

109. Chương 109: Biểu Tình

Đứng trước ánh trăng mờ ảo, Tư Mã Trác Nhi tuy thân là nữ nhi, nhưng cả người đều có nét đặc trưng của nam nhân không hề lộ ra chút bóng dáng của một nữ nhi, cánh tay chấp lại phía sau, đôi mắt xa xăm nhìn lên bầu trời nhưng mang nỗi buồn không ai thấu hiểu.

“Người chưa ngủ?” Huyền Vũ Dạ Nguyệt bước tới, khẽ hỏi “Ân” giọng nói thờ ơ, nhưng khinh miệt tất cả, đặt toàn bộ tâm tư vào ánh trăng trên trời.

“Người bị thất tình sao?”

Trầm ngâm một hồi lâu, Tư Mã Trác Nhi cũng không trả lời câu hỏi của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, nàng ta nói tiếp “Người mê luyện Hạo Minh?”

Câu hỏi này khiến Tư Mã Trác Nhi tròn mắt để lộ chút kinh ngạc nhìn lấy Huyền Vũ Dạ Nguyệt, nàng liền nói “Nếu không khi nhìn thấy hai người ôm nhau người liền tỏ ra đau khổ, tuy rằng thoáng qua nhưng ta nhìn thấy người thực đau khổ như bị kẻ khác bỏ rơi”

Cười nhạt, Tư Mã Trác Nhi ngồi ngay lan can nói “Nếu ta nói không?”

“Quý mới tin!” Huyền Vũ Dạ Nguyệt chống nạnh hai tay lên thất lưng tỏ vẻ bướng bỉnh nói.

Vẫn thờ ơ...

“Vậy người người yêu thích là kẻ khác” Huyền Vũ Dạ Nguyệt bán tín bán nghi hỏi, nàng không muốn cảnh xưa lại tái diễn, nên nàng nhất định phải hỏi cho cặn kẽ.

Dựa lưng vào cột, Tư Mã Trác Nhi cười nhạt nhẽo “Ta không yêu ai cả”

“Vì sao người thích làm cường nữ, che giấu nội tâm của mình” điều này Huyền Vũ Dạ Nguyệt không hiểu, rõ ràng đôi mắt u sầu đã hiện rõ ý tứ của mình, vậy mà Tư Mã Trác Nhi còn muốn giấu giếm?

Mặc dù trước kia làm đặc cảnh nhưng hiện tại xuyên qua cũng nên theo hoàn cảnh mà hành xử, không nên khiến người khác hao tâm tổn khí vì khuôn mặt của nàng cứ ‘buồn’ miên man như vậy chứ.

“Vậy sao?” Tư Mã Trác Nhi ngoảnh đầu nhìn Huyền Vũ Dạ Nguyệt nói tiếp “Có thật là ta dễ bị nhìn thấu như vậy?”

Không mới lạ, nhưng Huyền Vũ Dạ Nguyệt khẽ thở dài nói “Nếu muốn khóc thì người cứ khóc, sẽ tốt hơn!”

Bất chợt Tư Mã Trác Nhi cười thật hào phóng, có lúc thể hiện chút chua chất, có khi lại cười thật khổ tâm, lúc sau nàng mới nói “Không, ta đã khóc quá nhiều” cả đời này nàng đã khóc quá nhiều rồi, nàng không muốn khóc nữa.

Chỉ cần biết trong tim Tư Mã Trác Nhi đang rỉ máu là được rồi, ngoài ra nàng thật không muốn biểu hiện thêm một chút muộn phiền gì nữa, nàng muốn thanh thản, nàng cần an tĩnh.

Đứng lên Tư Mã Trác Nhi hướng tới nàng nói “Ta sẽ không khóc nữa, bởi vì khóc một người sắp kết hôn thật không xứng đáng!”

Rồi lướt qua thân ảnh của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, trong lòng của Huyền Vũ Dạ Nguyệt dâng trào lên một cảm xúc muốn giết người, có người nào không biết Hoàng Bá Hạo Minh cùng Hoàng Bá Dạ Sương gần sắp kết hôn chứ, vậy ý tứ của Tư Mã Trác Nhi là ra sao???

Thay vì ngớ ngẩn trong đình, Huyền Vũ Dạ Nguyệt liền đuổi theo bóng lưng dần khuất dạng của Tư Mã Trác Nhi muốn hỏi cho rõ ràng, nếu không đêm này Huyền Vũ Dạ Nguyệt làm sao mà yên giấc nồng?

“Mau giao đôi gian phu dâm phụ ra” một đoàn người rầm rập đi tới Hoàng Bá phủ người dẫn đầu là Âu Nhã Thiên Kỳ đòi giao người.

Đang yên ổn trong đại sảnh ngồi ăn sáng, nào ngờ bị tiếng huyền não bên ngoài làm cho nhức tai, Huyền Vũ Dạ Nguyệt nói với một nô tỳ “Người đi ra hỏi vì sao lại ồn ào như vậy?”

“Ân” nô tỳ ngoan ngoãn vâng lời, lanh lợi đi thám thính tin tức, bất ngờ có Lương quân gia liền xông vào nói “Nguy rồi, lão gia, phu nhân, mọi người...”

Dứt lời thì dân chúng ồ ạt kéo vào tới nơi “Không chấp nhận chuyện huynh muội gian luân, phản đối”

>

Rất nhiều người biểu tình, đến đây thì Hoàng Bá Thuần liền thì thầm to nhỏ vào tai của một gia nô, sau đó liền đứng dậy nói “Đây là Hoàng Bá phủ, ai cho các người tùy tiện bước vào làm cản”

Mọi người bị quyền uy của Hoàng Bá Thuần đẩy lùi, thấy bất lợi Âu Nhã Thiên Kỳ cười lên nói “Nếu không làm cản thì làm sao mà bắt được gian phu dâm phụ”

“Âu Nhã huynh, huynh nói vậy là sai rồi” Hoàng Bá Hạo Minh đồng dạng bước ra, theo sau là Hoàng Bá Dạ Sương.

“Ta và Sương nhi vốn không cùng huyết thống, vả lại ta cùng Sương nhi, trai chưa lấy vợ, gái chưa có chồng, sao có thể gọi là ‘gian phu dâm phụ’ như mọi người đã nói” Hoàng Bá Hạo Minh bình thản trả lời, lần át khí thế của Âu Nhã Thiên Kỳ.

“Ai mà biết được, các người cứ luôn miệng nói là không cùng chung huyết thống, có gì làm bằng chứng” một lão bá tánh kích động nói.

“Theo cách cũ lấy máu nhận thân” Huyền Vũ Dạ Nguyệt lên tiếng phá vỡ bầu không khí xúc động này.

Sau một hồi lâu thì tất cả mọi người đều im lặng, một chén nước trắng đặt tại bàn, Hoàng Bá Hạo Minh khẽ cắt nhẹ đầu ngón tay mình nhỏ một giọt máu vào trong chén, đến phiên Hoàng Bá Dạ Sương

Giọt máu trong chén liền hòa tan vào nhau “Nha” nàng kinh hách lên nhìn Hoàng Bá Hạo Minh, hấn cũng tròn mắt nhìn nàng.

“Người đâu mau bắt lấy chúng” thừa cơ dân tình đang kích động, Âu Nhã Thiên Kỳ liền lên tiếng, các lão bá tánh không may mắn liền xông lên, hồng tóm được hai người.

Hoàng Bá Hạo Minh liền phẫn nộ lên Hoàng Bá Thuần vội ngăn cản “Chớ kích động”

Huyền Vũ Dạ Nguyệt thấy lạ liền đảo liên đôi mắt, bất ngờ cầm chén lên ngửi, thì nàng cười lạnh “E rằng, Âu Nhã công tử cùng mọi người phải thả họ ra rồi”

Mọi người liền ngừng lại động tác, Âu Nhã Thiên Kỳ nhăn mày “Chúng có rõ ràng, nay còn gì để nói”

Nhỏn môi cười tà “Nhưng chén ‘nước trắng’ sao lại bị tráo đổi thành ‘dấm’ ”

> mọi người chen chúc lên đòi biết sự thật, tráo nước thành dấm vốn đã thuận lợi nhưng nào ngờ lại bị vạch trần sớm như vậy, không sao, Âu Nhã Thiên Kỳ nói “Nhưng vẫn không thể phủ nhận rằng họ không phải là huynh muội”

“Ai nói” một thanh âm thanh tao, mềm mại thùy mị dễ nghe phát lên, mọi người liền nhìn theo hướng phát ra giọng nói yêu kiều kia.

110. Chương 110: Đại Kết Cục

Một thân màu lục, mày cong lá liễu, ngũ quan tuyệt đẹp cứ như được ông trời ưu ái điêu khắc tỉ mỉ, thân ảnh yêu kiều hoàn hảo có trước có sau, dáng đi vững vàng, cả người tỏa ra khí chất của một nữ vương, chỉ có một chữ ‘mỹ’ để tả vị cô nương trước mắt. Bàn dân thiên hạ đều choáng váng với vẻ đẹp hiếm thấy của Tư Mã Trác Nhi, không chỉ riêng ‘bàn dân thiên hạ’, mà người nhà Hoàng Bá đều điêu đứng vì sắc đẹp ‘hoàn hảo’ của nàng ta.

“Tỷ” Hoàng Bá Dạ Sương tròn to mắt, kinh ngạc gọi, đáp lại là nụ cười nhạt trên bờ môi nũng nịu, nhưng lại khuynh quốc khuynh thành.

Trở lại thân phận nữ nhi, giọng nói của Tư Mã Trác Nhi hoàn toàn biến đổi mềm mại, dễ nghe khiến cho kẻ khác cũng phải mềm lòng “Tiểu nữ là người Tây Vực, là tỷ tỷ ruột thịt của Hoàng Bá Dạ Sương”

Khẽ bình tĩnh lại, Âu Nhã Thiên Kỳ nuốt nước miếng nói “Xảo biện, căn bản các người không có điểm nào giống nhau cả”

Phải, tuy là tỷ muội, nhưng Tư Mã Trác Nhi thì mang vẻ đẹp của phụ mẫu, còn Hoàng Bá Dạ Sương thì xinh đẹp như mẫu thân, nên họ đứng gần căn bản không thể nhận ra nồng vị ‘ruột thịt’.

“Thiên Nhạn, mang nước tới đây” Tư Mã Trác Nhi khác hẳn với sắc thái u ám lãnh đạm liền biến thành một tiểu nha đầu lanh lẹ, sáng lạn căn dặn Thiên Nhạn.

“Có ngay” một chén nước trắng tinh khiết đã xuất hiện, Tư Mã Trác Nhi nhìn mọi người khẽ mỉm cười liền hút được không ít hồn của bọn nam nhân cùng nữ nhân.

Một giọt máu khẽ rơi vào bát, nàng liếc Hoàng Bá Dạ Sương, nàng cũng nhỏ một giọt vào, dòng máu liền hòa tan nhau “Còn người”

Hoàng Bá Hạo Minh rất biết điều liền nhỏ một giọt máu vào, bất ngờ bị đẩy ra “Còn ai không tin” Tư Mã Trác Nhi hài lòng với kết quả trước mặt, nhún nhún vai hỏi.

Bọn nam nhân bị đại mỹ nữ hút hết hồn vía ai ai cũng lắc đầu, Tư Mã Trác Nhi nhoẻn môi cười thật xinh đẹp “Chỉ vì gia cảnh tiểu nữ cơ hèn, từ nhỏ gia phụ liền giao muối muối cho Hoàng Bá gia chăm non, cho đến hiện tại tiểu nữ mới lại được vị muối muối ruột thịt của mình, đáng lý mọi người phải thật mừng cho tiểu nữ mới đúng, cơ sao lại oán trách tiểu nữ?”

Nói tới đây, nàng liền rót nước mắt, khẽ dùng khăn tay trong vạt áo lau đi nước mắt, cảnh này khiến cho Hoàng Bá gia kinh hách tới ai ai cũng trợn mắt há mồm nhìn.

Đây là Tư Mã Trác Nhi? Xin nhờ, nếu họ không lầm thì họ hoàn toàn không quen biết cái người trước mặt!

Riêng về chúng bá tánh từ hài đồng 3 tuổi tới cụ già 80 liền tin nom nớp, giọng nói ôn nhu như dòng ôn tuyền, đôi mắt khắc họa sắc xảo đang đọng lại trên khóe mi dài một tầng nước long lanh, hiện tại thật khiến cho người ta không muốn tin cũng không được!

Mặc dù nữ nhân kể bên đều xúc động nhưng cũng không thể làm gì hơn, chỉ biết ghen tỵ, bất chợt có bốn người già nhất trong lũ bá tánh xúc động, tiến lên đồng thanh đồng tiếng nói>

Trước khi đi thậm chí ai ai cũng xúc động theo Tư Mã Trác Nhi liền ngỏ lời an ủi nàng, ngạc nhiên hơn là nàng nhận được rất nhiều đồng tình của mọi người, đúng là thế giới đều bị nàng làm tới hồn bay phách tán.

Khi mọi người gần giải tán hết, khẳng định không còn ‘người ngoài’ khuôn mặt sáng lạn, nụ cười mỹ miều của Tư Mã Trác Nhi liền được cất giấu kỹ càng, nay biến trở lại lạnh lùng vô hồn nói “Quả thật sắc đẹp của mỹ nữ có khác” rồi cười mỉa.

Mọi người trong sơn trang đều choàng tỉnh, Tư Mã Trác Nhi vỗ nhẹ má của Âu Nhã Thiên Kỳ, cười thật yêu nghiệt “Tiểu tử, muốn ‘ngoạn’ với lão nương, về tu hành thêm trăm kiếp nữa đi”

Trước khi đi, Tư Mã Trác Nhi còn khuyến mãi ọi người một giọng cười tràn ngập sáng khoái cùng với khinh miệt.

Nguyên lai Hoàng Bá Thuần đã tính trước, nên kêu gia nô đi thỉnh Tư Mã Trác Nhi ra, chỉ có Tư Mã Trác Nhi họ mới được thành đôi, nào ngờ Tư Mã Trác Nhi lại ọi người bất ngờ lớn như vậy.

Hoàng Bá Thụy Minh, ngồi xập xuống ghê, nuối tiếc nói “Mặc dù là một đại mỹ nữ, nhưng mà nàng ta hảo khó thuần phục” nhìn khuôn mặt lạnh lợi, tinh anh của nàng ta thì đủ biết, nàng ta không dễ chạm tới dù rằng muốn, nhưng hẳn tự biết lượng sức.

Huyền Vũ Lăng cũng bị Tư Mã Trác Nhi làm cho choáng váng, chỉ biết day day huyết thái dương của mình.

Tất cả mọi người đều im hơi lặng tiếng, để lại thân ảnh Âu Nhã Thiên Kỳ từ khi nào hóa đá, ‘trộm gà không thành còn mất đầu gạo’ =))

Để mời các hương thân phụ lão giải quyết rất khó khăn, cần phải ‘hồi lộ’ thậm chí Âu Nhã Thiên Kỳ không tiếc của bỏ ra cho họ chỉ mong lấy kết quả tốt nhất, ai ngờ giữa đường xuất hiện Trình Giaỏ Kim liền phá hư tâm huyết mấy ngày nay cực khổ dàn dựng lên, khiến hẳn chỉ biết đổng người, dở dẫn ra.

Sau khi giải quyết hết mọi chuyện cuối cùng là chuyện Hà Tiểu Tương và Thập Nhất Vương cũng được giải quyết, hẳn nghe nói Tư Mã Trác Nhi – tỷ tỷ của Hoàng Bá Dạ Sương cất giấu ái thiếp của hẳn, liền xuống nước tận tình cầu xin.

Nghe nói hẳn phải hảo khổ sở lấy lòng của một kẻ so với hàn băng còn lạnh hơn, còn tuyệt tình hơn hẳn gấp bội lần, ấy, đừng nghĩ Tư Mã Trác Nhi tệ như vậy, thật ra nàng ra cũng rất dễ mềm lòng và cũng rất rộng lượng.

Cuối cùng người hữu tình nên duyên giai ngẫu, đôi uyên ương khổ mệnh cũng giáp mặt nhau, mọi thứ đều trở nên mỹ mãn khi Thập Nhất Vương cải tà quy chính, sau một cơn bạo bệnh làm hấn suy kiệt cả người liền thông suốt, nên nắm lấy hạnh phúc đời mình và hảo hảo trân trọng với người trước mắt.

Tiếng pháo đi đùng nổ khắp phố, tất cả đều diễn ra như trong mơ, khắp phố một màu đỏ, từ đầu đường tới cuối ngõ cũng liền treo lồng đèn đỏ cùng dây lụa đỏ, mừng cho Hoàng Bá đại công tử kết duyên cùng tiểu mỹ nhân.

Huyền Vũ Sơn Trang là nơi cô dâu được bế ra, Hoàng Bá phủ làm nơi rước dâu mọi đại sự liền được tổ chức tại Hoàng Bá phủ.

Kiệu đồ chói to lớn tám người kiêng, được thiết kế riêng cho ngày đại hỷ hôm nay, khắp nơi đều là tiếng cười vui nhộn cùng những câu chúc phúc của quần chúng, không cần biết là ai chỉ cần đến góp mặt chúc vui cho đôi tân giai nhân liền được đãi ăn no say, đương nhiên kéo theo không ít người rồi.

Bên ngoài náo nhiệt ồn ào, bên trong lại ấm cúng, sau khi bái xong thiên địa “Đưa vào động phòng”

Rất nhiều người liền hét lên, muốn khuấy động tân phòng thì liền bị Hoàng Bá Hạo Minh trừng ra bản mặt ‘lạnh như băng’ của mình khiến các hảo nam liền dừng chân không dám càn quấy, bộ thấy quý rồi còn chưa biết sợ sao!

Trong tân phòng, mặt nàng đã ửng đỏ, nhưng lại chẳng thể tháo mũ phượng hoàng nặng trĩu ra vì cái này là tượng trưng cho không may mắn, aiz, cổ đại thực hảo phiền, nặng muốn gãy cổ đây nè, huhu, nàng thầm khóc.

“Chi nha” tiếng cửa phòng được đẩy ra, đang thầm than thở thì Hoàng Bá Dạ Sương liền trở nên căng thẳng, hồi hộp, ngồi im như pho tượng.

Hoàng Bá Hạo Minh một thân hỷ phục bước vào, đêm nay hấn đặc biệt chói lóa, trên khuôn mặt anh tuấn luôn hiện hữu nụ cười sáng lạn của mình, cười nhẹ “Nương tử, nàng sợ?”

“Ai...ai...mà...sợ” khẽ phản bác, nhưng mà ta thật vô dụng, liền bị giọng nói của mình bán đứng.

Dùng tay kéo khăn xoa nàng xuống, hấn nói “Thật không sợ?”

Cắn chặt môi nàng không nhẽo nói “Hảo xấu, dám trêu ghẹo người ta”

Hấn cười không khách khí liền đưa cho nàng ly rượu “Cùng ta uống ly rượu giao bôi”

Mặt nàng hiện lên một rặng mây đỏ, khẽ gật đầu, sau ly rượu này nàng chính thức trở thành thê tử của hấn – Hoàng Bá Hạo Minh

“Chàng nhìn cái gì?” khi uống xong ly rượu, mắt long lanh nhìn lấy Hoàng Bá Hạo Minh mà hỏi.

Hấn cười tà tử “Nương tử, nàng nghĩ sao?”

Bất chợt nàng hét lên, hấn liền ôm lấy thân ảnh của nàng nói “Chúng ta cùng nhau động phòng nào, nương tử” o()o —Hoàn— o()o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ca-ta-hao-soai-ca>